

Giới thiệu Chào Anh, Bác Sĩ Tần

Dịch : melbournje

Nếu ai đã từng đọc qua tác phẩm Xin Chào Chu Tiên Sinh chắc vẫn còn ấn tượng với Lâm Vu và Tần Hành thì bộ truyện này là viết về cặp đôi này. Liệu họ sẽ có được cái kết viên mãn chu Chu tiên sinh hay không? Mời các bạn đón xem.

Lâm Vu thi cấp 3 đạt được số điểm cao nhất toàn thành phố, đỗ vào trường Nhất Trung ở Tấn Thành, tại đây cô gặp được Tần Hành.

Tần Hành ở trường được vô số người thầm thương trộm nhớ, trừ Lâm Vu ra.

Một buổi tối ở lớp học thêm, Lâm Vu nhặt được một tờ giấy, trên đó có ghi: Tớ thích cậu, Tần Hành.

Cô tiện tay ném tờ giấy ra phía sau cho Tần Hành, ai ngờ lại bị giáo viên chủ nhiệm bắt được.

Lâm Vu bị gọi lên văn phòng, từ đó lời đồn nổi lên bốn phía rằng:

-- Lâm Vu thích Tần Hành!!

...

Một người là một thiếu nữ nông thôn thiên tài,

Một người là một thiếu niên gia cảnh hậu đãi

Trải qua 8 năm ràng buộc,

Thế sự đã an bài, anh chỉ thiên vị một mình em

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

[Dịch: melbournje]

Cuối tháng 8, thời tiết một ngày tận 35°C, cuối cùng buổi huấn luyện quân sự cho học sinh mới của trường nhất trung cũng đã kết thúc, chính thức bắt đầu khai giảng.

Buổi sáng, khi trời hửng lên 1 chút, Lâm Vu ngồi trên ô tô của Thẩm gia, tạm biệt mẹ và bà rồi bước xuống một con đường xa lạ.

Hơn 5 tiếng sau, đã gần về trưa Lâm Vu mới đến Tấn Thành.

Xe dừng lại ở 1 ngôi nhà.

Lâm Vu đi vào phòng khách, gặp được 2 người ăn mặc chỉnh tề, ngăn nắp.

"Chú Thẩm, di Hoàng."

Đây là người duy nhất tại Tấn Thành mà cô quen biết, qua nhiều năm như vậy mà người Thẩm gia luôn một mực đối tốt với gia đình cô.

Bà Thẩm đứng dậy, "Cuối cùng cũng đã tới rồi hả, vất vả cho cháu rồi."

Lâm Vu: "Vẫn còn tốt mà ạ."

Ông Thẩm: "Có đói bụng hay không cháu? Ăn cơm xong đến buổi chiều là có thể đến trường học luôn nhé."

Bà Thẩm gật gù đầu, "Mẹ của cháu có khỏe không?"

Lâm Vu: "Mẹ cháu uống thuốc như bác sĩ kê đơn, hai ngày nay đã khá lên nhiều rồi."

Bà Thắm:"Cháu không nên lo lắng quá, bác sĩ đã nói chỉ cần bồi bổ thân thể cho thật tốt thì sẽ không có việc gì nữa."

Mi tâm Lâm Vu hơi nhú lại, cô đến Tân Trung để học, cách nhà quá xa, muốn về một chuyến cũng không phải là dễ thế nên không có cách nào chăm sóc được mẹ, kỳ thật cô rất lo lắng.

Ông Thắm múc cho cô một chén canh, "Lâm Vu, con không nên suy nghĩ nhiều. Đến nơi này thì phải cố gắng học cho thật tốt, còn mẹ của con ở đó thì chúng ta sẽ chiều cô cho."

Lâm Vu:"Cảm ơn chú."

Ông Thắm nhìn cô, khẽ mỉm cười nói:"Đình Đình với cháu chung một lớp, về sau có chuyện gì cứ kiếm nó nhé."

Lâm Vu lại nghĩ đến Thắm Nghi Đình. Hai người gặp nhau lần đầu tiên là vào năm 5 tuổi. Thắm Nghi Đình bị bọn buôn người bắt cóc, may mắn khi đang tàu thoát thì được mẹ cô cứu. Về sau Thắm gia tới tìm con, đối với nhà Lâm Vu vô cùng cảm kích. Lại tìm hiểu rõ được tình trạng của Lâm gia, cũng tỏ ý muốn giúp đỡ nhà cô cải thiện cuộc sống sinh hoạt. Bất quá đều bị mẹ Lâm Vu từ chối.

Nhưng mà mấy năm nay, kiểu gì Thắm gia cũng sẽ mua cho Lâm Vu chút sách vở, tư liệu học tập, điểm này thì mẹ Lâm hoàn toàn không từ chối được, bà cũng không có đủ tiền để mua sách cho con.

Việc mẹ mà Lâm Vu đồng ý cũng chỉ có mỗi chuyện đó mà thôi.

Cho nên, người Thắm gia đối đãi với hai mẹ con này càng thêm kính trọng.

Năm nay, được một cái là Lâm Vu thi cấp 3 được xuất sắc nhất toàn thành phố, người Thắm gia liền cùng mẹ Lâm Vu thương lượng. Lâm Vu quá thông minh, nếu chỉ học ở nông thôn thôi thì quả là đáng tiếc.

Cuối cùng, Lâm Vu đồng ý lên thành phố để học.

Ăn cơm trưa xong, Lâm Vu đi tới trường một mình. Thắm gia đã an bài mọi việc cực kì thỏa đáng, trong lòng cô âm thầm cảm kích không ngớt.

"Văn phòng của trưởng lão sư ở lầu 2 tại Đức Dục. Cháu đi tìm đến là được. Nếu có việc gì thì cứ gọi cho ta."

Lâm Vu gật đầu, "Chú với dì ở lại, cháu đi học đây ạ."

Bà Thắm, "Đứa nhỏ này thật hiểu chuyện."

Ông Thắm, "Đúng vậy đấy. Nếu Đình Đình nhà ta mà được một nửa như nó thì tôi cũng cam lòng."

Bà Thắm liếc ông một chút, "Biết làm sao được." Thắm Nghi Đình sau khi bị bắt cóc trở về, cha mẹ đối với cô đúng là nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Bà Thắm không mấy lo lắng, "Không biết hai đứa nhỏ này có thể thân được không nữa."

Ông Thắm cười nói: "Tôi nhìn đứa nhỏ này ôn trọng, tính cách cũng không tệ."

Bà Thắm khoe miệng khẽ cười, "Lâm Vu là ôn trọng, bất quá cùng với mẹ nó có một điểm tương đồng, ấy là rất kiêu ngạo."

Ông Thắm là người hiểu chuyện, tự nhiên sẽ nhìn ra được. Hướng chỉ Lâm Vu đến nhất trung để học, Thắm gia cũng không có giúp đỡ được gì. Nhất trung vì muốn có được học sinh chất lượng, không màng đến học phí, mỗi tháng còn có tiền sinh hoạt trợ cấp. Mặt khác, Lâm Vu là học sinh giỏi được max điểm hóa toàn thành phố, trường học cũng đã nhìn trúng cô ở điểm này. Khai giảng xong, nhà trường dự định để cô gia nhập đội tranh tài. Nhất trung hàng năm đều có học sinh tham gia giải Olympic để lấy được phần thưởng, nếu như đạt được giải đặc biệt cả nước, cuối cùng có thể nhận được học bổng, bất quá cách này so với thi đại học đúng là khó khăn hơn nhiều.

Ông Thắm không khỏi bật cười: "Đứa nhỏ này làm sao có thể thông minh như vậy chứ."

Trong trường học là một mảnh yên ắng, bỗng dưng truyền đến một âm thanh. Lâm Vu tìm tới phòng làm việc của lão sư.

Chủ nhiệm Trương Cần nhìn thấy cô, đang từ trên ghế ngồi bỗng đứng vụt lên."Là Lâm Vu đây hả."

"Trương lão sư."

"Buổi sáng về nhà gấp hả?"

Lâm Vu gật đầu.

Trương Cần trấn an cười cười với cô, "Buổi chiều tiết đầu tiên là học địa lý, em đi lên lớp trước đi." Năm nay toàn thành phố hắc mã, ở một cái tiểu trấn cách xa ngàn dặm có một học sinh được điểm cao nhất, giáo viên toàn thành phố ai cũng đều kính hãi. Tân thành có chỗ là cao trung cũng muốn cướp

học sinh này về tay, cuối cùng vẫn là bị nhất trung cướp được. Chủ nhiệm đã từng bắt chuyện qua, nhận ra đây là một học sinh đáng chú ý.

"Về sau có chuyện gì cứ tìm thầy nhé." Trương Cần là thầy giáo mới, hơn nửa năm nghiên cứu sinh rồi tốt nghiệp, do biên chế còn cần phải khảo thí, tháng chín mới chính thức đến nhất trung dạy học.

Lâm Vu gật gật đầu.

"Báo cáo --" ở ngoài cửa truyền tới giọng nói của một nam sinh.

"Vào đi."

Trương lão sư quay đầu, hô, "Tần Hành, em tới đây đúng lúc đấy. Đây là Lâm Vu, học sinh mới lớp chúng ta. Con bé vừa tới, em dẫn bạn tới lớp trước đi." Ông nghĩ nghĩ, "Bàn bên trên bàn của em còn chỗ trống đúng không, Lâm Vu tạm thời ngồi đó nhé. Thầy đi trước giao cho mấy lớp khác một chút bài tập. Còn nữa, thuận tiện thông báo một việc, tiết âm nhạc cuối cùng, giáo viên có chút việc, thầy đến lớp dạy thay nhé."

Tần Hành: "Thầy xin tiết âm nhạc ạ?"

Trương Cần làm gì mà không hiểu tâm tư của học sinh, cười nói: "Thầy nào dám. Mặc dù vừa khai giảng, em cũng đừng có lười biếng, học toán cần chú ý duy trì thứ hạng một chút, tuy nghe đơn giản nhưng cũng có mấy người phi thường lợi hại đấy." Trong lời nói đều thể hiện sự ưu ái với học sinh.

Tần Hành nhàn nhạt lên tiếng, chỉ sợ là căn bản không có đem lời nói này để trong lòng. Tần Hành mặc đồng phục ngắn tay mùa hè, vóc dáng rất cao, áo sơ mi trắng, quần đồng phục màu đen. Thiếu niên mặt mày tuấn tú, tay cầm sách bài tập, đứng ở đằng kia, phong thái thướt tha.

Lâm Vu và hắn bốn mắt đối nhau, nhìn khuôn mặt anh tuấn kia cô hơi hoảng hốt 1 chút. Cô nhớ mang máng nụ cười của người con trai này, so với năm đó chả giảm một chút kiêu ngạo nào. Cô im lặng mấy giây, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, lễ phép cho có lệ chứ không hề nhiệt tình.

Tần Hành giật giật khóe miệng, lộ ra hàm răng trắng nõn. Hắn đánh giá cô một chút, người rất gầy gò, tóc buộc đuôi ngựa, lộ ra cái trán trơn bóng. Cô mặc áo sơ mi trắng, quần bò màu lam, quần áo giặt đến trắng bệch. Trên chân đi một đôi giày thể thao. Hắn biết cô, người duy nhất vắng mặt ở lớp học quân sự, cũng là người đạt điểm cao nhất toàn thành phố.

Hắn nhìn chăm chú con mắt của cô, cặp mắt kia rất sáng, cho người ta thấy một cảm giác ôn nhu, nhìn sâu vào cặp mắt kia tựa như có thể ẩn chứa một vật gì đó, đáng để cho người ta tìm tòi nghiên cứu. Hắn nói: "Đi theo tớ, tớ đưa cậu vào lớp."

Lâm Vu nhẹ nói một câu, "Cảm ơn."

Vào giờ ra chơi, lớp học náo nhiệt một cách dị thường.

Tần Hành cùng Lâm Vu đi vào, lớp học huyên náo đột nhiên rất yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn hai người bọn họ.

"Chỗ của cậu ở đây."

Lâm Vu nhìn thoáng qua chỗ bên cạnh mình, có thể xác định là ngồi cùng bàn với một nữ sinh. Cô đem cặp sách để xuống, lần nữa nói với Tần Hành một tiếng, "Cảm ơn." Rồi quay người ngồi xuống, không nhiều lời nữa.

Trên bàn của cô để sách mới, chỉnh chỉnh tề tề, hẳn là bạn ngồi cùng bàn sắp xếp cho. Cô nghĩ, cái người bạn này chắc hẳn là rất dễ thân.

Tần Hành ngồi ở sau ánh mắt suy tư nhìn cô. Cô trầm mặc ngồi ở đằng kia, lưng cao thẳng tắp.

"Tần Hành, tan học đi chơi bóng đi?" Khuất Thần tùy tiện ngồi ở bên cạnh hắn nói.

Tần Hành: "Buổi tối nhà có việc rồi."

Khuất Thần nhìn thấy Lâm Vu ở bàn trên, "Đây chính là học sinh mới mà điểm cao nhất thành phố hả?" Hắn không e dè mà nhìn chăm chăm vào Lâm Vu thật lâu, hỏi, "Chất lượng giáo dục ở nông thôn tốt như vậy sao?"

Lâm Vu có thành tích đạt được điểm cao khi thi cấp ba, quả thật làm cho người ta ngạc nhiên, phần nhiều hơn là được mở mang tầm mắt. Khó có được người nào điểm cao, vậy mà lại còn là ở nông thôn.

"Tớ xem điểm số, cô ấy gấp mấy lần điểm cậu."

Tần Hành đối điểm số xưa nay không để ý.

Khuất Thần đựng cùi chò của hắn, "Tại sao lại là cậu đưa cô ấy đến lớp vậy?"

Tần Hành nghiêng qua hắn một chút, ý là cậu nhiều lời quá rồi đấy.

Khuất Thần hề hề nói ra: "Thật hâm mộ! Có phải hay không điểm cao nhất đều không cần tham gia huấn luyện quân sự?"

Lâm Vu tự nhiên nghe được bọn hán nói chuyện, cô hơi cúi đầu, trên mặt cơ hồ không có chút giao động. Trình độ giáo dục của nông thôn xác thực là không thể so đo với thành phố. Cô nhìn phòng học trước mắt, sáng sủa rộng rãi, bàn học chỉnh tề lại sạch sẽ, thậm chí còn có điều hòa máy tính, những này trường học ở thị trấn đều là không có.

Lâm Vu nghĩ đến lời mẹ nói trước khi đến nhất trung. Là mẹ làm liên lụy con, là mẹ không cho được cái gì...

Lúc này, một cô gái vội vàng chạy tới, trong tay ôm vài cuốn sách. Bởi vì chạy bộ, cô gái này liền thở hổn hển. "A, cậu đã đến rồi sao!" Rồi nhanh chóng ngồi xuống chỗ của mình, nhanh chóng đem sách cất vào trong cặp.

"Tớ tên là Khương Hiểu, Khương Từ Nhà khương, xuân ngũ chưa phát giác hiểu hiểu."

"Tớ là Lâm Vu. Song mộc lâm, hoang vu vu."

Khương Hiểu phốc một tiếng cười, "Là Tiết vu hành vu mới đúng."

Lâm Vu hai mắt tỏa sáng, biết được cô nàng này đã đọc qua truyện « Hồng Lâu Mộng ».

"Tớ biết cậu. Cậu là "trạng nguyên" của thành phố mình. Huấn luyện quân sự chúng ta đều đã nhìn qua danh sách, lớp chỉ có một mình cậu không tới."

Lâm Vu khẽ cười cười.

"Cậu cười lên thật là dễ nhìn." Khương Hiểu nhìn qua mặt của cô, "Còn nữa, da cậu làm sao trắng như vậy?"

Lâm Vu: "..."

Tần Hành ở phía sau: "..."

Khương Hiểu nhìn chằm chằm hướng Lâm Vu.

Lâm Vu có chút xấu hổ, sau khi huấn luyện quân sự xong, tất cả mọi người ít hay nhiều đều rám nắng đi một chút. Cô lại có di truyền tương đối tốt giống mẹ, làn da luôn luôn trắng nõn.

Khương Hiểu: "Mà cậu làm sao không đến huấn luyện quân sự vậy?"

Lâm Vu: "Mẹ tớ bệnh, đi không được." Thanh âm của cô không lớn không nhỏ, Tần Hành cùng Khuất Thần đều nghe được.

Khương Hiểu nhếch miệng, không hỏi thêm gì nữa, nói vài câu kiểu dạng huấn luyện quân sự quá cực khổ, lớp mình còn có bạn nữ bị té xỉu.

Mặc dù là lần đầu gặp mặt, giữa hai người giống như rất nhanh liền tìm được điểm tương đồng.

Khuất Thần sờ lên cái mũi, sắc mặt ngượng ngùng, hán chuyển đổi đề tài, hỏi: "Khương Hiểu, cậu vừa mới cất thứ gì đấy?"

Khương Hiểu: "Vương Hậu Hùng « tài liệu giảng dạy »."

Khuất Thần cười nhạo: "Tài liệu giảng dạy của Vương Hậu Hùng lúc nào bìa lại đổi thành truyện tranh rồi?"

Khương Hiểu: "Khuất Thần Thị áy, cậu không ra tiệm sách bao giờ sao?"

Đám người: "..."

Chỉ có Lâm Vu một mặt im lặng, về sau, cô nói cho bọn hán, bởi vì cô không biết Khuất Thần Thị là cửa tiệm. Cô coi là Khuất Thần Thị là biệt hiệu của Khuất Thần.

Tiết học cuối cùng, Trương Cần đứng hẹn mà tới.

"Yên tâm, Dư lão sư là thật có việc. Thừa dịp có thời gian, thầy đến bàn giao một chút về lớp học. Mọi người hiện tại cũng biết thầy đi?"

Trong phòng học trong nháy mắt cười lên.

Huấn luyện quân sự mấy ngày nay, Trương Cần đều đến xem học sinh của mình, còn ai là không biết chứ.

"Hiện tại chúng ta còn chưa có 1 số ban can sự, có ai tự tiến cử không?"

Trương Cần quét nhìn một vòng, đúng là không ai tự tiến cử. "Vậy ta liền điểm danh. Ban trưởng Tổng Dật Minh, học tập ủy Tường Nam... Đại diện lớp số học là Tần Hành, lớp Anh ngữ là Thẩm Nghi Đình..." Thầy vừa nhìn thành tích vừa nói, "Hóa học đại diện là Lâm Vu đi."

Lâm Vu sững sờ.

Trương Cần tìm được vị trí của cô, "Quên giới thiệu cho các em biết, Lâm Vu lớp chúng ta là học sinh mới, buổi chiều vừa tới, mọi người nhớ giúp đỡ nhau nhé."

Lâm Vu đứng dậy ở chỗ ngồi, sắc mặt lạnh nhạt, có chút giống như không đồng trang lứa với các bạn học.

Trương Cần khoát khoát tay, để cô ngồi xuống. "Thầy cũng không nhiều lời nữa, tóm lại, học tập cho giỏi, không phí thời gian. Bây giờ thì tự học đi." Thầy Trương không dám vừa mới vào học đã mang tiếng chiếm tiết của người khác. Từ từ rồi cái gì đến cũng sẽ đến, nước ầm nầu ếch xanh, để bọn nhóc này chậm rãi thích ứng cuộc sống cấp ba.

Lâm Vu mới tới liền bị ủy nhiệm làm đại diện học sinh chuyên hóa, bạn cùng lớp trong lòng đều thật tò mò.

Bất quá, về sau nghe nói, đây đều do lão sư chọn, mọi người cũng không có ý kiến.

Lâm Vu rất nhanh thích ứng cuộc sống cấp ba. Cô tính cách yên tĩnh, cơ hồ không chủ động cùng người khác trò chuyện, bình thường tại lớp học cũng không tiếp xúc nhiều.

Coi không thích ra ngoài, luôn luôn ngồi tại vị trí của mình, không phải tại làm bài tập thì là đọc sách, rồi thì nằm ườn trên mặt bàn nghỉ ngơi.

Nhất trung cao nhất không có phân ban thí nghiệm, mỗi ban học sinh đều có một cái máy tính ngẫu nhiên. Ngoại trừ Khuất Thần, Thẩm Nghi Đình tìm lãnh đạo trường học xin xuống lớp 2 học.

Lâm Vu làm xong đề, cầm cốc nước đi rót. Vừa ra cửa phòng học, liền thấy Tần Hành và Khuất Thần đâm đầu đi tới. Hai người đáng dấp đẹp mắt, đi đến chỗ nào đều là tiêu điểm.

Lâm Vu vô ý thức tránh đi.

Tần Hành cũng thấy cô, hai người ánh mắt chạm nhau một tí, Lâm Vu rất nhanh quay đầu đi.

Tần Hành một mặt không hiểu: "..."

Khuất Thần hắc hắc cười không ngừng, "Người anh em, chúng ta quá đẹp trai đến nỗi người khác không dám nhìn đấy mà."

Tần Hành trong lòng cảm thấy kỳ quái, căn cứ vào quan sát mấy ngày nay của hắn, Lâm Vu người này rất yên tĩnh, ngoại trừ lúc học tập mới cùng mọi người bàn bạc. Bất quá quan hệ với mấy người xung quanh cũng không tệ, lúc trước người bạn bàn sau hỏi cô một vấn đề, cô đều rất nghiêm túc giảng giải phân tích. Bạn ngồi cùng bàn Tôn Dương của hắn, mỗi khi Tôn Dương không giao bài tập, cô sẽ đến giục, còn hỏi một câu, "Cậu xem Tần Hành làm bài tập có tốt hay không, rồi cùng đưa cho tớ." Khi nhắc đến mình, toàn là tiện lời mới nói.

Lâm Vu hình như đối với hắn có chút lạnh lùng.

Tiết Anh ngữ làm bài kiểm tra. Trước sau từng lượt từng lượt truyền giấy, Tần Hành vuốt vuốt bút. Truyền đến cuối cùng, Lâm Vu quay người, đem hai tờ giấy truyền đến đằng sau. Kết quả, rõ ràng là hắn ngồi ngay chéo đằng sau cô, theo lý thì sẽ đưa cho hắn trước, thế nhưng cô lại đem bài thi truyền đến cho bạn cùng bàn Tôn Dương trước mặt.

Tần Hành: "..."

Tần Hành nghiêng đầu, chậm rãi ung dung mở nắp bút, nắp bút trong nháy mắt bắn ra, vừa vụn rơi vào chỗ cạnh chân Lâm Vu.

Tôn Dương nhìn sang, hé miệng, chủ động hỗ trợ, "Lâm -- "

Tần Hành quét mắt nhìn hắn một cái, hô một tiếng, "Lâm Vu -- "

Lâm Vu vừa mới viết xong tên, động tác dừng lại.

Chỉ nghe đằng sau truyền tới một thanh âm lười biếng: "Nhặt hộ tớ cái nắp bút."

Lời tác giả nói:

Tần Hành: Bạn học Lâm Vu hình như có thành kiến với tôi à?

Cái này quá nan giải rồi? Ai đến nói cho người ta biết đi?

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

[Dịch: melbournje]

Lâm Vu nhẹ nhàng cúi người, tóc buộc đuôi ngựa rũ xuống một chút, cô nhặt nắp bút lên. Đem nắp bút đưa cho Tần Hành, chỉ là dùng tay đưa vòng ra đằng sau, không hề quay đầu lại.

Động tác kia thể hiện bằng hai chữ -- dứt khoát.

Tần Hành nhìn thoáng qua cái nắp bút trên bàn, lập tức trừng mắt nhìn sau gáy cô. Hắn sờ lên cằm, giống như đang suy nghĩ điều gì.

Lâm Vu đối với hắn khẳng định là có định kiến.

"Nghiêm túc làm bài đi, cứ nhìn đông rồi lại nhìn tây. Đây đều là mánh bài dễ hết thôi." Đào lão sư bị cảm, lúc nói chuyện giọng bị khàn khàn.

Tần Hành nhìn tờ giấy trên bàn, bắt đầu làm bài.

Lâm Vu không bị khúc nhạc dạo đầu này làm ảnh hưởng, tinh thần đều tập trung ném lên bài thi.

Tiếng chuông vang lên, Tần Hành đưa tay muốn cầm bài kiểm tra của Tôn Dương.

Tôn Dương ngao ngao trực khiếu, "Đợi chút đã, tớ còn có một từ chưa viết xong! Nhặt ký viết như nào?"

Tần Hành: "d-i-a-r-y."

Tôn Dương ngoáy bút viết, "Tốt tốt."

Tần Hành rút lấy bài kiểm tra, trực tiếp vỗ vỗ vào lưng Lâm Vu.

"Bài kiểm tra." Đơn giản, dứt khoát.

Lâm Vu quay người, bình tĩnh nhận lấy. Tần Hành xem xét cô một chút, người ta căn bản một ánh mắt cũng không dành cho mình mà.

Tần Hành: "..."

Nội tâm của Tôn Dương: Bình thường mấy cái truyền bài kiểm tra này, không phải hắn làm được à.

Trong phòng học lúc này bàn đáp án bắt đầu bàn đáp án, phản nản bắt đầu phản nản.

"Vừa mới khai giảng xong đã thi, có để cho người ta kịp thở không thể."

"Đây chính là sự thật, Tân thành nhất trung đúng là chốn địa ngục. Cha mẹ tôi cả tháng bảy đã bắt đầu gõ chuông cảnh cáo rồi."

"Mọi người nghĩ thoáng lên xem nào. Cuối tuần đi xem phim đi!"

Mọi người bắt đầu ồn ào. Sau khi thi cấp ba xong, ai cũng chơi đến điên rồi. Một tuần này chương trình học rất chặt chẽ, lắm người còn chưa kịp điều chỉnh.

Khuất Thần la lớn: "Tuần này có đi chơi bóng hay không đây?"

Dứt lời, lúc này, đột nhiên một bóng người đi tới.

"Nhón nháo cái gì mà nhón nháo! Tôi đi từ xa đã nghe được tiếng cái lớp này ồn ào rồi! Còn có hai phút nữa mới đến tiết học tiếp à? Các cô cậu đang làm gì đây? Có một điểm nào gọi là ý thức không đây?" Đây chính là thầy chủ nhiệm, họ Hách. Ông vừa tiến đến, phòng học liền xuất hiện áp thấp nhiệt đới.

Khuất Thần yên lặng từ bên cạnh ông đi qua.

"Còn không về chỗ ngồi?"

Khuất Thần: "Hách chủ nhiệm à, thầy có việc gấp."

Hách chủ nhiệm: "Tan học thời gian dài như vậy mà việc gì gấp?"

"Không phải là vội vàng đi chấm bài sao ợ?"

"Đi đi đi đi, tranh thủ thời gian! Tôi muốn cùng Trương lão sư của các người nói chuyện. Lớp các cô cậu chú ý giữ trật tự vào đây."

Hách chủ nhiệm đem 2 ban phê bình một trận mới bỏ đi. Mọi người một mặt sầu khổ, thờ dài một hơi.

"Tớ nghe nói, Hách chủ nhiệm này cực kỳ nghiêm khắc. Chúng ta được ông ấy nắm trong tay thì khẳng định là xong đời."

"Lầu trên nhà tớ có một anh zai vừa tốt nghiệp cấp 3, là thầy Hách chủ nhiệm cả 3 năm liền."

"Tớ còn nghe nói Hách chủ nhiệm đặc biệt thích bắt mấy cái cặp đôi đang yêu đương, chân lý của người ta đồn về thầy chính là, thời trung học yêu đương nồng nhiệt đến mấy, đến tay thầy là xong hết."

"Các bạn học chú ý đấy nhá! Đừng để bị Hách chủ nhiệm bắt được!"

"Ồ! Cái này không phải là chủ nhiệm tốt rồi, rõ ràng là chủ nhiệm khó ưa."

...

Thẩm Nghi Đình cầm lấy xấp bài thi tiếng Anh vừa mới thu, đi tới đứng tại chỗ bàn học của Tần Hành. Cô có dáng vẻ ngọt ngào, rất phù hợp cái tên đầy khí chất của mình, duyên dáng yêu kiều.

Thẩm Nghi Đình: "Tần Hành, bài 3 câu đầu cậu điền gì?" Thanh âm của cô ôn hòa dễ nghe.

Tần Hành tựa lưng vào ghế, biểu lộ nhàn nhạt. "D."

Thẩm Nghi Đình nhíu nhíu mày, "Vậy thì tớ chọn sai rồi. À mà này, Tần Hành, cuối tuần này buổi tối cậu có thời gian không? Cha tớ cho tớ mấy cái vé hòa nhạc."

Bốn phía đều đang chú ý nhất cử nhất động của hai người này.

Tần Hành: "Không có thời gian, muốn chuẩn bị kĩ để thi."

Khuất Thần lại gần, "Đình Đình, tớ có thời gian nè."

Thẩm Nghi Đình: "Vậy lần sau chờ Tần Hành có thời gian, chúng ta cùng đi nha. Tớ đi nộp bài trước đây."

Thẩm Nghi Đình vừa đi, nam sinh phía sau bắt đầu nhón nháo.

"Bạn Tần Hành này, tôi thấy rõ ông được người ta chú ý tới. Khó trách giờ ra chơi, hành lang lớp chúng ta đều có gái ban khác đi qua. Mỗi ngày đến lớp chúng ta đều như mức nước, thì ra ý không ở trong lời."

"Từ lúc thẳng này học mẫu giáo đã được người ta để ý rồi." Khuất Thần và hấn lớn lên cùng nhau từ bé, khi còn bé Tần Hành mãi mãi luôn đóng vai "Vương tử", con gái luôn thích bu xung quanh hấn. Những năm này, không biết đã nhận được bao nhiêu thư tình. Đáng tiếc, người này còn không thèm để ý tới.

Tần Hành thờ ơ, "Đi qua một bên."

Lâm Vu ngồi ở đằng kia cũng chẳng hề để ý tới, buổi sáng, Thẩm Nghi Đình tới sớm, vất cho cô một câu. "Lâm Vu, mẹ tôi bảo cậu tới chơi, cuối tuần tới nhà tôi."

Từ lần chuyển tới đây, đây là lần đầu tiên Thẩm Nghi Đình chủ động nói chuyện cùng cô. Hai người hình như không có ăn ý bình thường, ở lớp học liên thân với bạn mới chứ không thân với nhau lắm.

Sau khi Thẩm Nghi Đình được cứu 2 năm, người Thẩm gia mang cô cùng nhau lên trên núi. Tiểu cô nương vừa xuống xe liền khóc, một mực nói, "Con không thích nơi này, con muốn về nhà."

Về sau, anh trai của Thẩm Nghi Đình là Thẩm Nghi Hành phải đón Lâm Vu mang tới.

Lâm Vu an ủi cô, nhút nhát đi kéo tay cô đi.

Thẩm Nghi Đình tức giận hất tay ra, "Không được đụng vào tôi."

Cô bé ấy đỏ hồng mặt nói, "Con cũng không muốn tiếp tục tới cái chỗ này nữa." Vậy nên sau này, Thẩm Nghi Đình thật sự không đến. Bất quá, Lâm Vu vẫn muốn nói cho cô biết, núi Đông Lăng thật sự là một nơi rất xinh đẹp.

Lâm Vu đem chính bài tập toán học vở đưa tới mặt bàn Khương Hiểu, "Những chỗ trọng điểm tớ đều đánh dấu cho cậu rồi."

Khương Hiểu cảm kích ôm lấy cô, "Lâm Vu, cậu thật tốt quá đi." Cô nàng này học không bằng Lâm Vu nhưng thành tích cũng không quá kém

Tôn Dương ở phía sau nghe được, "Lâm Vu, có thể cho tớ mượn vở được không, gần tan học sẽ trả cậu."

Lâm Vu gật gù đầu. Cô xưa nay đối với việc cho người khác mượn vở mình sẽ không giấu, lúc học sơ trung, các bạn cùng lớp rất thích hỏi mượn vở của cô.

"Cảm ơn."

Tôn Dương cảm qua vở, cẩn thận từng li từng tí lật ra. "Chữ của cậu thật dễ nhìn." Tần Hành liếc qua, trên trang giấy có nét mực màu đen cùng mực màu đỏ lẫn lộn với nhau, chỗ khó liếc qua thấy ngay.

Tôn Dương gật đầu, "Lâm Vu, cậu quá lợi hại."

Tần Hành: "Đúng vậy a, đều có thể đi dạy phụ giáo viên rồi."

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu quay đầu, "Vay được a. Về sau ai mượn sách vở của Lâm Vu, phải trả tiền."

Tôn Dương: "Khương Hiểu, cậu thật có óc kinh doanh, về sau nên học ngành kinh tế đi nhé."

Khương Hiểu lắc đầu, "Tớ muốn làm người đại diện của Lâm Vu thôi."

Lâm Vu thấy mấy người đều nhìn mình, gượng ép quay đầu, "Các cậu muốn mượn thì tốt."

Tần Hành ung dung nói một câu, mi sắc không thay đổi, "Cái vở hóa học có thể cho tớ mượn một chút được không."

Tôn Dương kích động, "Cậu mà cũng phải mượn á?"

Tần Hành nhú mày, "Ai chả muốn học tập từ người tài."

Lâm Vu trầm mặc một cái rồi chớp mắt, "Tôi còn có một vài chỗ chưa sửa, chờ chỉnh xong sẽ đưa cho cậu."

Tần Hành tinh tế nhìn cô, làn da thật trắng là thật trắng, giống như không có lỗ chân lông vậy. "Được, tôi chờ cậu." Cuối cùng vào giờ ra chơi, Khương Hiểu đi rửa tay. Lâm Vu một mình ngồi tại bàn, sửa vài chỗ ở vở cho tốt, quay người nhẹ nhàng đặt nó ở mặt bàn của Tần Hành.

Tần Hành đang nghịch điện thoại, nhìn cô một cái. "Cuối tuần sẽ trả cho cậu."

Lâm Vu trầm mặc chỉ chớp lát, "Tôi là dân tộc thiểu số."

Tần Hành vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, không biết làm sao đột nhiên cô lại thốt ra này. Hắn để điện thoại di động xuống, nhìn cô, "Dân tộc nào cơ?"

Lâm Vu: "... Miêu tộc."

Tần Hành: "Cho nên cậu là gian lận?"

Lâm Vu thần sắc trong nháy mắt biến đổi, nàng tinh táo mấy giây, nháy mắt mấy cái mới bình tĩnh trở lại. "Tôi sẽ không." Nói cô chớp mắt một cái, sắc mặt nghiêm túc, "Dân tộc thiểu số cũng có chính sách dành cho học sinh, tôi thi cấp ba được cộng điểm thêm năm phần."

Tần Hành nhéo nhéo lông mày. "Kỳ thật điểm của tôi cũng không có cao hơn cậu mấy đâu." Tần Hành mặt mày di chuyển, ánh mắt nhìn cô mấy giây, nguyên lai là cô có ý tứ này. Cô cho là hắn quan tâm việc cô được cộng thêm cái năm phần kia, hắn cười, "Bạn học Lâm Vu, chớ nhụt chí, về sau còn có rất nhiều đợt thi đang chờ chúng ta mà."

Lâm Vu nhìn qua hắn, nhất thời khó nói lên lời. Cô xem thành tích xếp hạng thi cấp 3, cô cùng Tần Hành ở chung 1 danh sách. Hai người có điểm số đều không cách biệt nhiều, tổng điểm Tần Hành cao hơn cô một chút. Sau khi tan học, Khuất Thần đã sớm thu dọn sách vở cất vào cặp, hiện đang chờ Tần Hành.

Tần Hành hứng hờ hướng mắt nhìn rồi cất mấy cuốn sách trên bàn. Khuất Thần mắt sáng quắc, "Sao ông lại cầm vở của Lâm Vu?"

Tần Hành lập tức cầm lấy quyển sách cất đi. Khuất Thần: "Làm sao ấy nhỉ? Coi như bảo bối không bằng. Mà cũng không phải là thư tình? Vậy cuối cùng là cậu muốn làm gì?"

Tần Hành: "Lấy thừa bù thiếu."

Khuất Thần: "Dừng lại đề! Quen nhau từ lúc còi trưởng quần tã, chưa bao giờ mà ông không cho tôi xem một quyển vở cả."

Tần Hành một tay khoác balo, thành thoi đi ra ngoài. Dần dần trong lớp học mọi người đều về hết, thứ sáu tan học, tất cả mọi người như đang chạy đua với thời gian vậy. Lâm Vu nhìn thoáng qua chỗ Thẩm Nghi Đình ngồi, thấy cô đã cùng bạn học đi ra về.

Cô cùng Khương Hiểu đi lấy xe đạp. Khương Hiểu hỏi: "Cho nên chỉ có những lúc được nghỉ nhiều ngày cậu mới có thể về nhà?"

Lâm Vu gật gù đầu. "Vậy sau này mỗi tuần cậu đều phải đi với cái ông chú này sao?"

"Có thể sẽ không thường xuyên." Cô cũng không muốn đi quấy rầy Thẩm gia, thế nhưng là lại không tốt cự tuyệt. "Về sau cuối tuần chúng ta có thể cùng nhau học nhóm a, tớ đối với Tần thành cũng không quá quen ai hết. Chúng ta vừa vặn có thể cùng nhau đi chơi."

Lâm Vu trầm mặc, "Khương Hiểu à, tớ hiện tại còn không thể ra ngoài đi chơi được."

Khương Hiểu gãi gãi đầu, "Thật xin lỗi, tớ quên."

Trường học trợ cấp cho Lâm Vu, cho cô một phần nhỏ tiêu vào tiền ăn cơm, tiền còn lại còn muốn mua tài liệu học bài, mua đồ dùng học tập. Cô còn muốn tích lũy một chút tiền tiết kiệm để dùng lúc đi đường, không thể để mỗi lần đều là người Thẩm gia đưa đi đón về được. Trong nhà sinh hoạt hiện tại dựa vào trợ cấp của nhà nước, mẹ cho cô tiền, đều phải tiết kiệm từng xu.

Lâm Vu hô một hơi, "Chờ chúng ta trưởng thành kiếm được việc làm, kiếm được tiền, chúng ta sẽ cùng nhau đi chơi."

"Tốt thôi, một lời đã định." Tần Hành đem xe dắt ra vừa đúng lúc, liền thấy hai người này, hấn lái lên xe đi ngang qua bên cạnh, bên tai nhẹ nhàng lướt qua giọng nói của Lâm Vu: Tớ không biết lái xe.

Khương Hiểu: "Chờ có thời gian, tớ sẽ dạy cho cậu."

Lâm Vu cười đáp ứng. Tần Hành theo bản năng ấn phanh lại, học sinh giỏi không biết lái xe đạp? Hấn quay đầu trở lại, chỉ thấy khóe miệng Lâm Vu cười ậm ừ.

Khuất Thần đến bên cạnh hấn, "Nhìn cái gì đấy?"

Tần Hành thu ánh mắt của mình lại, "Không có gì." Xe đạp mới của hấn tính năng tốt, rất nhanh liền phóng đi thật xa.

Khuất Thần đuổi theo, "Thừa nhận đê, thừa nhận đê ông vừa nhìn Lâm Vu đúng không?"

Tần Hành không để ý tới hấn, tiếp tục phóng xe, bên tai là tiếng gió thổi vù vù. "Nè, cậu không phải là để ý con bé ấy chứ?"

"Tớ nghe nói, cậu ấy là học sinh nghèo."

Tần Hành quét mắt nhìn hấn một cái. "Ai nha, tớ cũng không có giỏi nghe ngóng. Cô ấy là do Trương Cần lão sư giao giao tới, tớ vừa vặn tới phòng làm việc thì nghe được."

Tần Hành lạnh lạnh ném cho hấn một câu, "Ai cần cậu lo bao đồng nhiều như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

[Dịch: melbournje]

Tần Hành với Lâm Vu người ngồi trước người ngồi sau, làm sao lại nhận không thấy một vài chuyện. Mặc dù trường học đã quy định, tại trường học đều phải mặc đồng phục. Bình thường Lâm Vu mặc đồng phục nhìn không ra xấu ở chỗ nào, nhưng có thể trong khoảng thời gian này, trên chân cô đổi đi đổi lại cũng chỉ có hai đôi giày vải hơi cũ.

Khuất Thần tiếp tục ồn ào: "Bất quá, Lâm Vu vẫn rất xinh đẹp. Mới một tuần học, các nam sinh trong ban đều đến để nghe ngóng. Nhưng mà cậu yên tâm, phù sa không lưu ruộng người ngoài, hoa khô của lớp chúng ta, tự khắc chúng ta phải bảo vệ."

Tần Hành: "Cái gì mà hoa khô của lớp cơ?"

Khuất Thần: "Lâm Vu ấy, vừa mới bầu chọn xong."

Tần Hành: "Ai chọn cơ?"

Khuất Thần: "Mấy nam sinh chúng ta tự bỏ phiếu ra đề bầu. Lâm Vu có số phiếu nhiều nhất, nhưng mà tôi bầu Đình Đình."

Tần Hành liếc nhìn Khuất Thần, lạnh lùng nói, "Các cậu thật là rồi hoi."

Khuất Thần cười hắc hắc: "Yên tâm, không chỉ có nam sinh bầu thôi đâu, có mấy nữ sinh cũng nặc danh rồi bỏ phiếu chọn cậu đấy."

Tần Hành: "Tránh ra chỗ khác."

Sao cứ có cảm giác bởi vì cái mặt hàng này mà hần mới gặp tai họa ấy. Khuất Thần đưa tay trái sờ lên kiểu tóc của mình, trước khi vào học vừa bị cha hần ép cắt ngắn, hiện tại còn lưu lại mỗi một vòng vàng. Mỗi ngày vào thời điểm luyện tập, hần luôn là bắt mắt nhất.

"Tần Hành, giữa Đình Đình cùng Lâm Vu cậu sẽ chọn ai?"

Tần Hành nghĩ nghĩ, Lâm Vu có gương mặt với dáng dấp kia cũng không tệ đi. Hần lạnh như băng ném hai chữ, "Xin phép bỏ quyền."

Còn một giao lộ, Tần Hành liền muốn về nhà. Xe đạp rẽ ngoặt, hần đột nhiên để lại phanh lại, "Cậu bảo đến thăm nhà cái người nào ở ban?"

Khuất Thần: "Gi cơ?"

Hần chậm nửa nhịp, "Cậu cũng biết đấy, cùng trường với chúng ta, Tôn Sơ Văn."

Hần khẽ hừ một tiếng, "Tớ cũng đến."

Lâm Vu cùng Khương Hiểu tạm biệt nhau, cô đi vào đường cái đối diện. Xe của Thẩm gia đã đợi được mười phút. Anh em Thẩm gia đều đang ở trên xe. Lâm Vu lên xe, "Thật xin lỗi, để mọi người phải chờ lâu."

Cô hướng phía Thẩm Nghi Đình gật gù đầu, lại chào Thẩm Nghi Hành một tiếng.

Thẩm Nghi Hành mở miệng, "Không có việc gì hết. Đã quen ở trường chưa?"

"Rất tốt ạ."

Từ sau khi học ở nhất trung thì cuộc sống sinh hoạt của cô tốt hơn trước nhiều lắm.

"Anh nghe Đình Đình nói em được làm đại diện học sinh giỏi hóa."

"Là do chủ nhiệm lớp chọn."

"Nhất trung ngọ hổ tàng long, em có thể được chọn là vì em có năng lực." Thẩm Nghi Hành biết Lâm Vu rất thông minh, trong 3 năm học ở nhất trung này, cô sẽ càng ngày càng tiến bộ.

"Bình thường có việc gì cần cứ tìm anh hoặc Đình Đình nhé."

"Em biết."

"Đình Đình cũng thế, Lâm Vu học giỏi, nếu em có vấn đề gì cứ tìm Lâm Vu mà hỏi."

Thẩm Nghi Đình ngọt ngào nói, "Anh trai à, anh cứ yên tâm đi."

Lâm Vu: "Về sau cậu có cái gì không hiểu, đợi giữa trưa tôi có thể giảng cho cậu."

Học sinh học ở trường giữa trưa có thể về kí túc xá để nghỉ ngơi, còn có một số học sinh giữa trưa thì ở ngay tại lớp để tự học.

Thẩm Nghi Đình gật đầu một cái. "Tôi đi mua một số sách tham khảo, cũng định cho cậu mấy quyển, để lát nữa về đến nhà rồi đưa cho cậu."

Lâm Vu cảm kích nói: "Cảm ơn."

Thẩm Nghi Đình: "Không có gì đâu. Kỳ thật thì tôi cũng có chuyện muốn nhờ cậu."

"Chuyện gì?"

"Tôi muốn cùng cậu đổi chỗ, được chứ?" Lâm Vu sững sờ, cô cùng Khương Hiểu ngồi cùng bàn, khai giảng vừa xong, mới thích ứng lẫn nhau, không phải cô nguyện ý liền có thể, Khương Hiểu chắc cũng thế đi.

Thẩm Nghi Hành nói ra: "Đình Đình, lại nháo rồi. Đây cũng không hẳn là chuyện của riêng Lâm Vu, em cũng nên đi hỏi bạn cùng bàn của em ấy đã."

Thắm Nghi Đình thở dài một tiếng, lúc trước cô làm sao lại không thể trực tiếp ngồi vào Tàn Hành chứ. Cô trầm giọng nói, "Em muốn ngồi cùng bàn với Tàn Hành ấy."

Thắm Nghi Hành: "Bây giờ cũng không còn là trẻ mẫu giáo nữa đâu."

Thắm Nghi Đình: "Thế nhưng Tàn Hành học tập tốt như vậy, em có cái gì không hiểu có thể trực tiếp hỏi cậu ấy."

Thắm Nghi Hành tất nhiên biết tâm tư của em gái mình. "Thôi, em đừng làm khó Lâm Vu."

Hắn đôi mắt, "Lâm Vu em ngồi ở chỗ nào?"

"Bàn thứ hai từ dưới đếm lên."

"Vậy lên lớp nhìn bảng làm sao?"

"Em thấy được."

Đại khái là cô không có tiếp xúc với thiết bị điện tử nên thị lực đặc biệt tốt. Cô sống ở nông thôn lúc mỗi ngày đều đi bộ đến trường hai tiếng, vận động nhiều, mặc dù từ nhỏ không uống sữa nhưng cũng cao 1m64cm, mà hiện tại vẫn còn đang đi học, cô vẫn cao hơn Thắm Nghi Đình một chút. Thắm gia mấy năm trước chuyển biệt thự khu đông, ở đây phong cảnh ưu nhã, cây xanh râm mát, còn có một cái hồ phun nước to, có thể thấy được cá bơi qua bơi lại. Bà Thắm hôm nay cũng về nhà sớm, cùng đi chuẩn bị một bàn đồ ăn. Ba đứa trẻ sau khi về nhà, trong nhà lập tức náo nhiệt hẳn lên.

"Lâm Vu gầy đi một chút rồi phải không? Ở trường học ăn không ngon à?"

Bà Thắm hỏi cô đầy lo lắng.

"Com ở căn tin đồ ăn cũng rất ngon ạ, so với bữa ăn trước kia của con thì tốt hơn nhiều."

Cô nói thật.

"Đó chính là cuộc sống cấp ba đấy, quá cực khổ. Về sau cuối tuần cứ tới, đi làm nhiều đồ ăn cho con để bồi bổ thân thể nhé."

Lâm Vu cười không nói gì.

Ban đêm, cô ngủ ở phòng cách vách phòng của Thắm Nghi Đình, gian phòng này tựa như lều của công chúa trong câu chuyện cổ tích, đồ dùng trong nhà màu trắng, rèm cửa viền ren, còn có bàn trang điểm xinh xinh đẹp đẹp nữa. Cô nháy nháy mắt, đi đến một bên trước bàn sách, lấy bài tập ra. Trong hai ngày ở Thắm gia, có đôi khi cô sẽ giúp đỡ giúp việc đi hái đồ ăn, đây đều là việc mà cô làm đã quen. Ngày thứ hai, bà Thắm sau khi thấy thì không cho cô làm nữa, mới mang cô đi vào phòng ăn.

"Lúc đầu dự định cho con cùng Đình Đình đi ra ngoài chơi, mà cái con bé cái quen thói, bây giờ vẫn còn đang ngủ, lúc khác có thời gian sẽ đi sau. Ta nghe nói con ở trường học thích ứng được, không tệ lắm."

Bà Thắm uống một ngụm trà.

"Dì à, trường học rất tốt."

"Thiếu cái gì thì nói với chúng ta, mẹ con ở quê không chăm sóc con được, lẽ ra chúng ta phải chiều cổ con nhiều hơn. Dù sao thì con vẫn chỉ là một đứa bé mà thôi."

Lâm Vu mím khóe miệng.

"Đừng để gánh nặng gì trong lòng, nếu không phải mẹ con cứu Đình Đình từ tay bọn buôn người thì bây giờ chẳng biết nhà chúng ta biến thành cái dạng gì rồi. Đương nhiên là chúng ta phải đối tốt với con, vì con là một đứa trẻ ngoan."

Bà Thắm trêu mếu xoa xoa tóc của cô, Lâm Vu rất xinh, mặt mày bây giờ còn chưa có dây thi hết, tương lai nhất định xinh đẹp giống mẹ. Mẹ của Lâm Vu là Lâm Sam, khi Lâm Vu mới sinh ra chưa được bao lâu thì cha cô qua đời, Lâm Sam vì thương tâm quá mức nên mang theo con đi vào Tân thành nam bộ, sống ở một tiểu thôn vắng vẻ.

Lâm Vu ở Thắm gia chờ hai ngày trôi qua, đến cuối tuần lúc buổi chiều Thắm gia lái xe đưa cô đến trường học. Thắm Nghi Đình đưa cô mấy quyển sách tham khảo, đều là do lão sư có tiếng biên soạn. Mà bà Thắm lại đưa cho cô một túi đồ ăn lớn. Người Thắm gia đối với cô tốt như vậy, nhưng chẳng hiểu sao trong nội tâm cô lại sinh ra áp lực. Mẹ cô từ nhỏ đã dạy rằng không được dựa dẫm vào người khác quá nhiều, không được tham luyến ân huệ với người khác. Ký túc xá hiện tại chỉ có một mình Trần Đồng, cô gái này cũng là từ dưới ngoại ô huyện thi lên nhất trung, một tháng mới về nhà một lần.

"Mấy cậu ấy đều ra ngoài, vẫn chưa về."

Lâm Vu đem đồ đạc cất đi kĩ lưỡng.

Trần Đồng làm mặt hâm mộ, "Nhiều đồ ăn thật đấy."

Đúng thật, không chỉ nhiều mà còn rất đắt. Riêng này một hộp cherry đã hơn hai trăm. Lâm Vu nhìn giá mà mặt khiếp sợ. Ở núi Đông Lăng mỗi khi mùa hè đến, trên cây đều sẽ xuất hiện mấy quả màu đỏ, người trong thôn đều gọi cái đó là quả anh đào. Khi bọn học sinh bọn cô đi học về thường hay hái trên cây xuống mấy quả, vừa đi vừa ăn, mà kỳ thật quả này hương vị cũng không ngon, chát chát, thế nhưng khi nhớ lại thì thật đáng hoài niệm.

Trần Đồng: "Gia đình cậu đối với cậu thật tốt."

Lâm Vu không đáp lại, "Cậu định đi lên lớp rồi tự học sao?"

Trần Đồng gật đầu, "Đi chứ. Hôm nay lúc đầu tớ dự định đi mua mấy quyển sách bài tập, nhưng đi tiệm sách nhìn một chút thì giá quá cao mà lại còn không có chiết khấu."

Trước đó Lâm Vu cũng nhìn qua, một bản giáo phụ đều bốn mươi năm mươi, cô căn bản là mua không nổi.

Đầu tháng chín, thời tiết ban ngày của Tần Thành vẫn khô hanh như cũ nhưng mà đến tối sẽ dịu đi một chút.

Hai người cầm áo khoác đồng phục đi đến phòng học.

Trần Đồng: "Nghe nói cuối tháng sẽ có một kì thi sát hạch."

Lâm Vu: "Là trường bạn nói như vậy."

Trần Đồng: "Lâm Vu, cậu có cảm giác là có lắm người học cái gì cũng dễ dàng, tan học thường hay chơi mà kết quả học tập thành tích vẫn tốt không?"

Ánh nắng chiều rải khắp nơi. Hai người đi đường ngay gần sân bóng rổ của trường, một đám thiếu niên đang chơi bóng.

Lâm Vu đột nhiên mở miệng: "Không phải đâu. Chúng ta ở trường có thời gian tự học, bọn họ thì có người tại trường luyện thi, có người lại có gia sư tại nhà."

Bọn họ không phải là không cố gắng mà là chúng ta không nhìn thấy.

Trần Đồng ngạc nhiên, cô làm gì ngốc như vậy đâu. Lâm Vu nhìn trong đám người kia bỗng thấy một thân ảnh quen thuộc, Tần Hành thuần thục dẫn bóng, còn chỉ huy đồng đội, hất tung người nhảy lên một cái, bóng vũng vàng quăng vào trong vòng rổ.

Chung quanh nam nữ đều chụp lên tay đến, từng tiếng vang lên liên tiếp.

"Tần Hành thật là lợi hại a, học giỏi, đáng đáp lại soái nữa." Trần Đồng nói.

Lâm Vu nhẹ nhàng mở miệng, "Đi."

Tần Hành cùng đồng đội thắng, hất ngửa đầu tu nước ừng ực, mồ hôi ở thái dương từng giọt một giọt một chảy xuống.

Khuất Thần vỗ vỗ vai của hắn, "Hai tháng nghỉ không chơi bóng mà cũng tệ lắm nha."

Tần Hành uống sạch chai nước, tiện tay vứt vỏ vào trong thùng rác. "Tớ vào trong lớp một tí đây."

"Không phải cậu nói muốn về tự học buổi tối à?"

"Lấy đồ, cậu đi trước đi, đừng chờ tớ."

Khuất Thần khoát khoát tay, "Ngày mai gặp."

Tần Hành đi vào phòng học bằng cửa sau, Lâm Vu đang ngồi tại chỗ ngồi của mình. Hắn ngồi tại chỗ mười phút, cô tựa hồ cũng không để ý là có người vào. Lâm Vu đang làm bài mà lão sư dạy hóa học vừa giao cho cô vào thứ sáu, độ khó vượt xa nội dung trong sách giáo khoa. Đợi cô giải nốt xong câu hỏi cuối cùng, thân thể cô dựa về đằng sau, nhẹ nhàng buông lỏng chính mình.

Tần Hành thị lực tốt, thấy rõ cô đang làm đề. Chỉ là học sinh giỏi đều không có phát giác được chỗ ngồi phía sau mình có người đến sao? Hắn đưa tay gạt gạt bàn của mình. Lâm Vu gạt mình, cái tóc đuôi ngựa hất lên, xẹt qua mặt Tần Hành. Tần Hành ngửi thấy cái mùi thơm nhàn nhạt của dầu gội đầu.

Lâm Vu quay đầu, nhìn hắn một chút. Tần Hành đưa tay lau lau mặt mình, "Cậu có khăn tay không?"

Lâm Vu: "..."

Cô tiện tay mò khăn giấy để trong cặp ra, rút mấy tờ giấy rồi đưa cho hắn. Tần Hành xoa xoa mồ hôi trên mặt, đột nhiên cảm giác trên mặt có đồ vật gì. Hắn theo thói quen sờ soạng một chút thì thấy được một tờ giấy mỏng mỏng.

"Lâm Vu, tờ giấy này là gì vậy?" Lâm Vu lấy từ túi khăn giấy ra, tỉnh té nhìn các chữ được in trên tờ giấy, sắc mặt càng ngày càng đỏ.

Tần Hành nghiêng thân mình hướng về phía trước, lại nhìn thấy tờ giấy ghi "Tránh thai, phá thai mời tới bệnh viện XX." Nhìn hàng chữ kia một lúc, khoe miệng của hắn chậm rãi nhếch lên, "Tờ giấy cậu lấy đâu ra đây?"

Lâm Vu cắn cắn khoe môi, "Tôi qua khi trở về, ở cổng trường học có người phát tờ rơi đưa cho tôi." Lúc ấy cô vội vã về ký túc xá cũng không để ý mấy liền nhận lấy rồi tiện tay nhét vào trong cặp luôn.

Tần Hành à một tiếng.

Lâm Vu: "..."

Lời tác giả:

Tần Hành: Về sau người lạ đưa đồ, không nên tùy tiện nhận lấy nha.

Lâm Vu...

A, cậu cũng quan hoài nhiều rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

[Dịch: melbournje]

Lâm Vu tâm sinh lý phát triển kém hơn các bạn cùng lứa chút xíu, lại là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, đã vậy còn là trước mặt bạn nam học cùng lớp, sắc mặt cô càng lúc càng xấu hổ, cuối cùng mới bình tĩnh lại. Cô không nói lời gì, quay đầu tiếp tục làm bài tập.

Tần Hành chà xát mặt, đem khăn giấy lau mặt sạch sẽ.

Trong nhất thời, phòng học yên tĩnh. Hẳn dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn bóng lưng Lâm Vu. Hôm nay là cuối tuần, cô không mặc đồng phục, mà vẫn như cũ mặc áo ngắn tay cùng quần bò.

Hắn lấy chân của mình đá đá vào ghế bên trên, "Hóa học câu thứ 2 đếm ngược lên đáp án là gì?"

Lâm Vu nhéo nhéo mũi, "..."

Cô lấy sách bài tập ra, lật lật vài tờ, xoay người đưa cho hắn lần nữa.

Tần Hành tự nhiên cảm cô đang kiểm chế bức bối, không nói chuyện cùng hắn nữa.

Thật buồn cười, hỏi mượn cô bài tập, mượn sách chơi chơi vậy mà cô đều cho mượn. Hắn xem hết trình tự giải bài tập kia, khép vở lại, nhưng mà không có lập tức trả lại cho cô, ánh mắt rơi vào nhãn vở ở trên quyển vở, trên đó có một chữ viết tinh tế thanh tú.

Lâm Vu.

Hắn lục lọi trong ký ức của mình, không có chút ấn tượng nào với cái tên này. Người phía sau không có động tĩnh. Tần Hành xuất hiện phía sau cũng là ngoài ý muốn, bất quá với Lâm Vu cũng chỉ là một cái chớp mắt.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, trong không khí tựa hồ cũng xen lẫn một chút mùi mồ hôi. Hương vị nam tính của tuổi trẻ để cho người ta tự nhiên phải mặt đỏ tim run. Cô cúi đầu, tóc đuôi ngựa rũ xuống tai trái.

Trong phòng học từng tiếng từng tiếng lật sách xào xạc.

Tần Hành đại vương từ ngai dung dung ở đằng kia, cùng toàn bộ hoàn cảnh này có vẻ hơi không hợp nhau cho lắm. Hắn lẳng lặng mà nhìn cô, đột nhiên phát hiện một chuyện thú vị.

Tai phải của Lâm Vu có bấm lỗ tai, trường học quản học sinh rất nghiêm, bấm lỗ tai là tuyệt đối không cho phép.

Ồ, mà cô là thiếu nữ ở Miêu tộc mà, tự nhiên sẽ có điểm khác biệt thôi.

Tần Hành bấu môi, tay mò đến gần kéo rút ra cái tai nghe, kết quả lấy ra mấy phong thư, còn có mấy cái hộp màu hồng.

Hắn nhú nhú mày, lúc đứng dậy, cái ghế trên mặt đất đổ gây ra tiếng vang chói tai. Mọi người ở hàng trước nghe thấy nên quay đầu lại, từ nhú mày lại biến thành vẻ kinh ngạc.

"Trạng nguyên" cùng bảng nhân đều đến đây tự học!

Thứ hai có lớp Anh ngữ, Đào Mạn phân tích xong vài điểm, để mọi người phân chia nhóm trước sau, 2 bàn 4 người luyện tập.

Khương Hiểu cùng Lâm Vu quay người, ghép nhóm với Tần Hành cùng Tôn Dương.

Tôn Dương cướp lời nói: "Tớ chọn A."

A có thoại ít nhất, cũng dễ nhớ kỹ nhất.

Khương Hiểu bưng lấy sách, nhỏ giọng dò hỏi: "Tớ không có chuẩn bị bài, tớ chọn D nhé?" Hai người cùng nhau nhìn Lâm Vu và Tần Hành.

Phát âm của Lâm Vu là một nhược điểm cực kỳ lớn, giáo viên ở nông thôn trình độ có hạn, việc cô học Anh ngữ đã phải bỏ ra rất nhiều thời gian, phát âm được đại khái chỉ được 70%.

Tần Hành: "Tớ chọn B."

Hắn nhìn về phía Lâm Vu, "Có vấn đề gì không?"

Lâm Vu không có ý kiến. B là người có thoại nhiều nhất.

Tần Hành: "Vậy bắt đầu đi."

Tôn Dương: Do you like traveling?

Khương Hiểu: Sure! I really like it! Travel can widen our knowledge of geography.

Tần Hành: Travel is the best way of pastime. We can enjoy eating various foods and seeing beautiful sceneries.

Lâm Vu: What is your choice? By oneself or traveling in a group organized by travel agencies?

Tần Hành: I prefer by myself. For the single traveler. For the single traveler, the greatest advantage is freedom.

Tôn Dương: You are so brave....

Sau năm sáu phút đối thoại, mọi người rất nhanh liền nhớ kỹ, bất quá lần này phát âm ở các trình độ khác nhau, thấy rõ ràng. Bình thường làm bài là một chuyện, mở miệng ra nói lại là một chuyện khác.

Lâm Vu phát hiện, ngữ điệu của Tần Hành chuẩn âm, cùng với người nước ngoài không có mấy khác biệt vậy, cô còn tưởng rằng mình đang nói chuyện với người nước ngoài cơ.

Tần Hành: "Cứ như vậy đi. Mọi người đem câu của mình nhớ thật kỹ, nhớ ngữ pháp đừng sai nhé."

Tôn Dương: "Chưa chắc là đến nhóm chúng ta mà."

Tần Hành nhìn thoáng qua Lâm Vu.

Lâm Vu: "Tôi làm sai gì à?"

Tần Hành: "Đáng đáp của tôi rất đáng sợ sao?"

Ba người khiếp sợ mà nhìn hắn.

Tần Hành: "Bối cảnh trong cuộc đối thoại như vậy mà cậu cũng không nhìn tôi một chút, như vậy chúng ta làm sao mà phối hợp?"

Lâm Vu ngậm thật chặt khóa miệng, cặp mắt kia thanh lãnh cô tịch. Hắn trước sau vẫn bá đạo như vậy. Có hắn ở đây, hắn mãi mãi cũng là "lão đại", không có thay đổi. Hết lần này tới lần khác bắt lỗi nhưng hắn nói không có sai, cô chính là nguyên nhân.

Trông mắt Khương Hiểu đảo tới đảo lui giữa 2 người, "Chúng ta vẫn là bạn học mới, về sau cố gắng rèn luyện nhiều dần dần sẽ tốt lên thôi..."

Tần Hành liếc qua Lâm Vu.

Khương Hiểu nhìn một, "Tần Hành, làm sao mà tiếng anh của cậu lại tốt như vậy?"

Lâm Vu cũng tò mò, ánh mắt không để lại dấu vết mà nhìn hẩn.

Tần Hành nói: "Hồi tớ còn học mẫu giáo, mẹ tớ đăng ký ngay trên mạng cho tớ 1 khóa học, mỗi tuần cũng sẽ cùng người nước ngoài luyện tập giao tiếp."

Khương Hiểu thờ dãi một hơi, "Hồi cậu học nhà trẻ đã vất vả như vậy rồi sao, còn tớ hồi đấy thì ngày nào cũng chơi."

Lâm Vu đẩy mắt lóe lên một tia kinh ngạc rồi biến mất, mới mẫu giáo đã học tiếng anh, khó trách phát âm lại tốt như vậy.

Đào lão sư vỗ vỗ tay, "Chuẩn bị xong chưa? Tôi sẽ mời hai nhóm đi lên làm làm mẫu."

Bà nhìn lướt qua phía dưới, "Nhóm của Thẩm Nghi Đình."

Thẩm Nghi Đình là học sinh đại diện lớp Anh ngữ, từ vừa thốt ra khỏi miệng đã khiến các bạn học khâm phục.

Lâm Vu nhìn lướt qua trên bục giảng, hơi nheo mắt. Thẩm Nghi Đình không chỉ có phát âm tốt, lại còn rất tự nhiên qua các hành động, điểm này rất đáng khen.

Đào lão sư nhẹ gật đầu, "Rất tốt. Bốn người phối hợp rất tốt, không có ai phạm sai lầm, mà phát âm của Thẩm Nghi Đình rất thuần khiết."

Thẩm Nghi Đình từ hồi tiểu học đã bắt đầu tham gia mấy cuộc thi tiếng Anh, đã từng đạt giải phát âm tốt nhất, cái bài tập phát âm nhỏ hôm nay đối với cô là không đáng kể chút nào.

"Nhóm kế tiếp."

Đào lão sư nhìn một lần quanh lớp, nói: "Lâm Vu -- "

Thời khắc đó, Lâm Vu đứng dậy, ba người kia cũng tự giác đứng lên.

Tôn Dương còn lẩm bầm một câu, "Chúng ta phải đi! Đèn thật lại còn bị gọi lên!"

Có nhóm đầu tiên đã đọc bài, nhóm thứ hai biểu hiện hơi có vẻ bình thường. Ngoại trừ Tần Hành, ba người khác mặc dù đều có thể đọc, bắt quá phát âm vẫn thiếu sót một chút, nhất là Lâm Vu.

Đào lão sư nói: "Ngữ pháp đều không có gì sai, cần luyện tập thêm phát âm. Có thể trong các cô cậu có người cảm thấy luyện phát âm là tốn thời gian, còn tôi lại không thấy như thế. Học Anh ngữ không chỉ là để thi cử, nếu bây giờ các em còn có phát âm tốt nữa thì sẽ trợ giúp cho việc học tập sau này."

Lâm Vu lẳng lặng nhìn bảng đen, phát âm tiếng Anh không tốt, cô cũng không cảm thấy có cái gì mất mặt. Mỗi người đều có điểm xuất phát không đồng dạng, chỉ là cô không biết làm sao mới có thể luyện phát âm tốt đây.

Vào giờ nghỉ ngơi giữa tiết, Lâm Vu ngồi chỉnh bài tập, Khương Hiểu ngoẹo đầu, lại gần hỏi nhỏ giọng nói: "Lâm Vu, cậu thích Tần Hành à?"

Lâm Vu sững sờ, "Không có."

Khương Hiểu: "Thế nhưng tớ cứ có cảm cậu đối với cậu ấy cứ là lạ."

"Có à?"

"Cậu không phát hiện đấy thôi, mỗi lần cậu có việc cần nhờ đều chỉ nhờ Tôn Dương."

Lâm Vu: "..."

"Cậu chưa từng chủ động nói chuyện với Tần Hành, như cái lúc vừa nãy ý, giữa hai người một điểm thích ứng cũng không có."

Lâm Vu: "Khả năng là tớ không có thích ứng đi."

Khương Hiểu: "Cậu không cần thẹn thùng, Tần Hành lớn lên so với mấy đứa con trai khác đúng là đẹp hơn một chút, nhìn nhiều sẽ thành quen thôi."

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu: "Đi thôi, đi học thể dục."

Đến cao trung, khóa thể dục thật sự rất xa xỉ. Nam sinh đã sớm chạy đến sân bóng chơi bóng, nữ sinh túm năm tụm ba ngồi trên bãi cỏ nghỉ ngơi. Lâm Vu chạy bộ dọc ở trên thao trường. Lúc sơ trung trường cũng có sân thể thao, chỉ là xếp thành từ những cục đá thôi. Cô rất thích thao trường của nhất trung, nhựa plastic trên đường băng dẫm lên mềm mềm, như tâm trạng đang căng cứng cũng thả lỏng mấy phần.

Khai giảng hơn nửa tháng, các nữ sinh đã tìm được mấy người bạn rồi chia theo bè nhóm, mọi người ngồi cùng một chỗ nói không hết chủ đề.

"Thắm Nghi Đình, cậu cùng Tần Hành học chung nhiều năm rồi à?"

"Hồi sơ trung học chung một lớp."

"Nghe nói, cậu ấy hồi sơ trung nhận được rất nhiều thư tình?"

"Đúng vậy đấy."

"Vậy cậu ấy có thích ai không?" Thắm Nghi Đình hí hóp mắt, nhìn qua thao trường, lác đác.

"Đầu tuần lúc tới trực nhật phát hiện trong ngăn kéo bàn học của cậu ấy có thư tình với hộp quà."

Thắm Nghi Đình im lặng, ánh mắt lại liếc về Lâm Vu, một mình cô đã chạy ba vòng.

"Thế lực Lâm Vu thật tốt."

"Đương nhiên, nhà cậu ấy ở trên núi, nghe nói đi học phải trèo đèo lội suối."

"A! Khó cực như vậy sao!"

...

Lâm Vu chạy hơn mười phút, cũng không cảm thấy mệt mỏi, chuyện này đối với cô là chuyện nhỏ mà thôi. Cô đi rửa mặt, trên đường trở về, gặp phải Thắm Nghi Đình.

Thắm Nghi Đình đi tới, "Học thể dục à?"

Lâm Vu dùng tay lau lau nước trên mặt, giờ phút này có mấy phần chật vật.

Thắm Nghi Đình nở nụ cười, trùng hợp trong túi còn có nửa túi khăn giấy, liền đưa cho cô.

"Lau mặt đi này."

Lâm Vu rút ra một hai tờ, "Cảm ơn anh."

"Đúng rồi, có cái này cho em." Hắn từ trong túi xuất ra một cái túi đen

"Cái gì đây?"

"mp3, có thể dùng để nghe, luyện âm. Trong này cũng có từ điển Anh - Hán."

Lâm Vu thanh âm nhẹ đi mấy phần, "Cái này rất đắt à?"

"Không đắt, thao tác rất đơn giản, em xem hướng dẫn sử dụng một chút liền biết dùng thôi."

"Cảm ơn anh." Lâm Vu nắm vuốt cái túi, lòng bàn tay nặng trĩu.

Thắm Nghi Đình ôn hòa cười một tiếng, "Cũng là anh quên."

Hôm nào vẫn là cần mua cho cô một cái điện thoại di động để tiện liên lạc.

"Anh đi đây."

Lâm Vu yên lặng đứng ở đằng kia, đưa mắt nhìn thân ảnh của hắn. Cách đó không xa, Khuất Thần cùng Tần Hành mua nước từ canteen trở về, hai người đều thấy được một màn này.

Khuất Thần: "Tớ không nhìn lầm chứ. Lâm Vu cùng Thắm Nghi Đình có quen sao?"

Tần Hành như suy nghĩ điều gì.

Khuất Thần: "Hai người bọn họ quan hệ như thế nào đây?"

Tần Hành: "Làm sao tôi biết được."

Khuất Thần: "Cậu không biết á?"

"Ngồi sau Lâm Vu hơn nửa tháng, cậu không quan tâm bạn học của mình như vậy sao? Đã thế lại còn là mỹ nữ."

Tần Hành hừ một tiếng, "Đi mà hỏi."

Khuất Thần: "Là tôi đang quấy rối ông đấy à?"

Nhưng mà Khuất Thần không biết, cái mỹ nữ kia căn bản không để ý tới bạn hắn.

Sau này, Lâm Vu bắt đầu dùng cái máy mp3 mà Thẩm Nghi Hành đưa cho để học tiếng Anh, mỗi ngày cô sẽ tìm nơi hẻo lánh để đọc. Phát âm mặc dù không phải một hai lần là khá lên được ngay, bất quá cô rất cuộc cùng hiểu vì sao mà chú Thẩm đi Thẩm, còn có Hách chủ nhiệm lúc trước đều khuyên nàng đến học ở Tân Thành. Nơi này với nông thôn hoàn toàn khác biệt.

Thời gian trôi qua, Lâm Vu đã ở Tân Trung được 1 tháng, đồng thời được đón quốc khánh nên có 7 ngày nghỉ. Cô chuẩn bị về nhà, người Thẩm gia đưa cô trở về, cô cự tuyệt không được.

Vào tháng 9 khi đang học tiết cuối, giáo viên địa lý giảng xong bài liền báo tan học. Trong phòng học trong nháy mắt liền vang lên tiếng nói. Lâm Vu thu cặp sách, chọn lấy mấy quyển sách chuẩn bị đi về nhà.

Khurong Hiểu kinh ngạc hỏi: "Cậu đọc nhiều sách như vậy sao?"

Lâm Vu: "Học trường năm hai, năm ba đem sách cho tớ mượn, tớ muốn mau chóng xem hết."

Quốc khánh xong, cô muốn tham gia khóa Hóa học thi đua, về sau mỗi tuần đều muốn bớt thời gian cùng học trường học tỷ giúp nhau học tập.

Khurong Hiểu nhìn trong mắt Lâm Vu thấy có bao nhiêu cố gắng "Thế nhưng nhiều sách như vậy, cậu đeo trên lưng đi rất nặng đấy."

Lâm Vu cười: "Trước kia đi học tớ cũng đeo trên lưng rất nhiều đồ vật mà, có đôi khi tại sẽ hái rau dại, còn có hoa quả trên cây nữa."

Khurong Hiểu yên lặng lại cầm hai quyển sách để vào trong cặp.

Phía sau truyền đến tiếng nói của Tôn Dương: "Tớ không mang theo sách, ngày mai nhà tớ sẽ lái xe đi Hàng châu."

Khurong Hiểu: "Đi Tây Hồ sao?"

Tôn Dương: "Mẹ tớ định đi theo lộ tuyến, Tây Hồ đến Ô trấn."

Tần Hành: "Mẹ cậu thật dũng cảm đấy."

Khurong Hiểu nhìn xem Tôn Dương, "Kỳ thật tớ cảm thấy Tần Hành nói cũng không sai."

Tôn Dương nhìn hướng Lâm Vu, "Bây giờ thời tiết lạnh đậm, chạng vạng tối đi dạo Tây Hồ một chút hẳn là rất hài lòng. Tớ cảm thấy rất khá."

Lâm Vu gật gật đầu, cô chưa từng đi địa phương nào, nhưng cô biết câu nói "Bên trên có thiên đường, bên dưới có Tô Hàng", nhất định Tây Hồ hẳn là rất đẹp.

Tần Hành nhìn cô một cái, cười khẽ một tiếng, nụ cười kia không nói ra được là hương vị gì.

Hắn quơ lấy cặp sách của mình rồi đi, bên trong chỉ có một cuốn Toán Học.

"Đi nhé, hẹn gặp lại."

Lâm Vu: "..."

Khuất Thần đợi Tần Hành nửa ngày ở cửa, "Vừa rồi mấy người các cậu nói cái gì đó?"

Tần Hành liếc qua đằng sau ba người kia, lại nhìn thấy Lâm Vu cái kia nhét sách muốn nổ cả cặp, quả thực khó có thể tưởng tượng, cô đeo cặp sách 20kg vừa đi vừa về mỗi ngày.

Khuất Thần làm mặt thần bí, "Tớ nghe được một bí mật."

"Bí mật gì?"

"Lâm Vu được Thẩm gia an bài đến trường học."

Tần Hành: "Hả?"

"Cậu có nhớ hồi nhỏ Đình Đình bị bắt cóc không?"

Tần Hành gật đầu một cái. Chuyện này lúc ấy náo thật lớn.

"Chuyện này thì liên quan gì tới chuyện của Lâm Vu?"

Khuất Thần nhú mày, "Là mẹ của Lâm Vu cứu được Đình Đình, Thẩm gia hình như là báo ân, đem Lâm Vu đến đây học."

Bước chân Tần Hành dừng lại, "Thẩm gia cứ như vậy mà báo ân sao?". Đôi giày trên chân Thẩm Nghi Đình kia bằng phí sinh hoạt tận một học kỳ của Lâm Vu đi.

Hách chủ nhiệm: Thời trung học cấm chỉ hết thầy yêu sớm, nếu để cho tôi phát hiện ai yêu sớm, mời gia đình + bản kiểm điểm 3000 chữ!

Tần Hành: Hách chủ nhiệm, vậy nếu là thích một người thì sao?

Hách chủ nhiệm: Để trong lòng! Thi đại học xong hẵng nói. Mà trò thích ai?

Tần Hành: Vấn đề này xem ra phải để trong lòng hơi dài.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

(Dịch: melbournje)

Đêm hôm đó, Lâm Vu mãi khoảng 10 giờ mới về đến nhà. Đường về nhà vừa nhỏ đã thế đèn còn chập chòn, hơn bốn giờ đi xe nhưng cô không thấy buồn ngủ.

Thẩm gia cứ một mực đòi lái xe đem cô đưa đến tận cửa nhà, trong lòng cô tràn đầy áy náy. Nghĩ đến lần tiếp theo, bất cứ thế nào cũng không thể làm phiền họ như vậy nữa.

Lâm Sam biết tối nay con gái sẽ trở về, một mực thức chờ đợi cô.

Trong thôn chỉ mở 1 chiếc đèn chính, Lâm Vu đi vào trong, vành mắt đột nhiên nóng lên. Cước bộ của cô dừng lại, khịt khịt cái mũi, "Mẹ với bà à, con về rồi đây."

Lâm Sam nghe thấy tiếng, từ bên trong chạy đến. Hai mẹ con lần đầu tách nhau lâu như vậy, mặc dù biết con mình vẫn có thể tự chăm sóc mình tốt nhưng bà vẫn là rất lo lắng.

"A Vu -- "

Lâm Vu nhếch miệng, hiện lên một nụ cười xuất phát từ nội tâm, "Mẹ, con rất khỏe."

Lâm Sam đi lấy cặp sách của nàng, "Làm sao mà nặng như vậy?"

Lâm Vu: "Để con mang vào cho."

Cô không nỡ để mẹ mình mệt mỏi. Hai mẹ con cùng đi vào trong nhà.

Lâm Vu nói: "Chú và dì đưa cho con một ít thuốc mang về cho mẹ."

Lâm Sam không nói chuyện, gương mặt xinh đẹp kia thoáng hiện lên 1 vẻ bất đắc dĩ rồi lại biến mất.

Lâm Vu: "Mẹ, chờ sau khi con trưởng thành có công ăn việc làm, con sẽ trả ơn họ."

Lâm Sam sờ mặt con gái mình, "Mẹ biết. Người Thẩm gia thiện tâm, con cùng Đình Đình học chung một lớp, nhớ giúp đỡ con bé ấy nhé." Lâm Vu lên tiếng, nhưng trong lòng lại nghĩ, Thẩm Nghi Đình cũng không quá cần cô giúp. Không nói đến việc có một anh trai học giỏi, trong nhà còn mời gia sư phụ đạo, thành tích của TNĐ cũng nằm trong top 50.

"Được, đi rửa tay đi rồi vào ăn cơm."

Lâm Vu nhú nhú mày, "Về sau không cần chờ con đây, đã mười giờ rồi, mẹ cùng bà đều nên ăn cơm đúng giờ."

"Được rồi." Lâm Sam đẩy cô ra ngoài.

Bà của cô còn đang ngồi dưới đèn vá quần áo, hai đôi tay già nua đầy nếp nhăn, cầm trong tay quần áo màu lam nhạt lại càng làm rõ hơn đôi bàn tay ấy.

Lâm Vu rửa sạch tay, đi đến bên cạnh bà. "Bà à, đừng làm nữa, hại đến mắt lắm đấy."

"Không có gì đáng ngại cả đâu, còn có một chút nữa là xong rồi, ngày mai con có thể mặc quần áo mới luôn. Con đi ăn cơm trước đi, mẹ con đợi cả tối rồi đấy."

Lâm Vu nhìn qua bà, bà đã hơn bảy mươi tuổi, tóc trắng phớt, hai mắt cũng lõm vào. Làn da của nàng hơi có chút đen theo vết tích của thời gian.

Bà có tay nghề may vá rất tốt, hàng năm đều sẽ mua vải để may quần áo cho Lâm Vu. Những cái kia quần áo rất dễ chịu, hơn nữa nhìn còn rất đẹp. Cô thật hi vọng chính mình có thể mau mau lớn lên, mua cho hai người một ngôi nhà sáng sủa để không còn cực khổ như vậy nữa.

Ban đêm, hai mẹ con ngủ chung một giường. Lâm Vu nói một chút chuyện về trường, còn có bạn học của cô nữa. Lâm Sam yên tâm rất nhiều.

"A Vu, chớ áp lực quá, mẹ bây giờ rất khỏe. Có một đứa con như con là chuyện tốt của mẹ, chỉ là mẹ không phải là một người mẹ tốt-- "

Lâm Vu đưa tay che miệng bà lại, "Mẹ là người tốt nhất!"

Cô dừng một chút, "Mẹ di truyền cho con một bộ óc thông minh."

Lâm Sam cong cong khóe miệng, "Ta biết A Vu rất thông minh mà. Thôi nhanh nhanh ngủ đi."

Lâm Vu nhắm mắt lại, giờ khắc này thần kinh căng cứng đến mấy cũng đã trầm tĩnh lại. Kỳ nghỉ Quốc dài hạn, Lâm Vu vẫn giống như trước đây, ở nhà đọc sách, làm việc nhà. Năm ngoái, ruộng trong bị một lão bản ở ngoài nhận thầu, gieo trồng vào mùa xuân và thu hoạch mùa đều sẽ có cơ khí đến bận rộn, cuối cùng sẽ cho nhà cô một năm lương thực, đủ ăn.

Trong nhà có ba gian phòng vừa cũ lại còn bị hỏng, may mắn là người trong thôn tu sửa hộ mấy lần, miễn cưỡng còn có thể ở. Người Thâm gia lúc trước cũng đề nghị xây nhà mới cho nhà cô, nhưng bị bà cô từ chối thẳng. Dù là nhà nghèo nhưng cũng có tự trọng của nhà nghèo.

Lâm Vu làm xong bài tập, đem sân nhà quét dọn một chút. Trong nhà nuôi hơn hai mươi con gà, ban ngày đều thả ra, cho nên xong sân toàn là phân gà. Bà ngồi góc sân tách hạt bắp, mẹ thì giặt gà.

"A Vu, con đi đọc sách đi, không cần làm những thứ này."

Cô lên tiếng, nhưng tay vẫn không ngừng động tác. Ánh nắng chiếu vào trong sân, cô ngửa đầu, nheo lại mắt, tham lam hưởng thụ lấy từng giờ khắc. Vào mấy ngày nghỉ này, Thâm Nghi Đình, Khuất Thần, cùng Tần Hành cùng đi đến nhà giáo viên dạy tiếng Anh hồi tiểu học. Anh ngữ lão sư đầu tháng chín vừa sinh một đứa con gái. Thâm Nghi Đình cùng Khuất Thần vây quanh nôi em bé, Tần Hành đứng ở một bên.

Thâm Nghi Đình: "Đứa bé này đáng đáp rất giống Hoa lão sư."

Khuất Thần phụ họa: "Giống Hoa lão sư thì thật xinh xắn nha."

Hoa lão sư rất thích ba học sinh này. Bà không hỏi tình trạng của ba đứa này, nhưng đương nhiên bà cũng biết, bọn chúng đều thông minh, nhất là Tần Hành.

"Thành tích thi cấp ba không thể liên quan tới điểm đại học, ba năm này các em cũng không được lười biếng."

Khuất Thần: "Yên tâm đi Hoa lão sư, chờ bọn em thi lên đại học, chúng em sẽ đi thăm cô."

Hoa lão sư nghe thế, trong lòng tràn đầy ấm áp.

"Đến cao nhì còn phân khoa văn lý, các em cũng cân nhắc sớm một chút."

Thâm Nghi Đình liếc liếc sắc mặt, nhìn về phía Tần Hành. Cô hi vọng là tất cả mọi người có thể tiếp tục học chung một lớp. Học văn thì cô sẽ nhẹ nhõm rất nhiều. Chỉ là cô biết, Tần Hành khẳng định sẽ chọn khoa tự nhiên.

"Nhất trung ngoại hổ tàng long, rất nhiều người lợi hại, không được kiêu ngạo, phải cố gắng lên đấy."

Khuất Thần: "Thật đúng là, hạng nhất của trường chúng em là một cô gái. Nhà ở trong thôn, mà còn thi điểm cao nhất toàn thành phố."

"Vậy người nhà khẳng định rất tự hào."

"Đúng thế. Đầu óc cậu ấy đặc biệt thông minh lại ngồi phía trước Tàn Hành nên Tàn Hành biết."

Tất cả mọi người đều nhìn Tàn Hành, chờ mong hắn có thể nói vài ba câu.

Tàn Hành mở miệng, chỉ có hai chữ, "Cũng được."

Khuất Thần: "Vậy chuyện cậu mượn vở của cậu ấy thì sao?"

Thẩm Nghi Đình một mặt kinh ngạc, "Cậu mượn vở của Lâm Vu á?"

Tàn Hành: "Lâm Vu thật sự rất thông minh."

Vất vả học hành để đạt được thành tích, nhưng là muốn trình độ cao hơn, có một cái não thông minh sẽ làm được không ít việc lớn. Hắn nhìn qua cách năng giải bài, phát hiện suy luận của nàng cực hay, logic chắc chắn cao, đây chính là trời sinh.

Từ miệng Tàn Hành nghe được hắn khen người, trong gian phòng này mọi người có thể tưởng tượng được Lâm Vu có bao nhiêu lợi hại. Nhất là Thẩm Nghi Đình, cô nhẹ nhàng hô một hơi, trong lòng mơ hồ hâm mộ. Trên đường trở về, Thẩm Nghi Đình có chút trầm mặc, Khuất Thần đùa với cô. Tàn Hành tay trái đút ở trong túi, dạo chơi đi lên phía trước. Đi ra tiểu khu, Tàn Hành đưa tay đón xe taxi.

Khuất Thần: "Không cùng ăn cơm tối à?"

Tàn Hành: "Hôm nào đi sau."

Khuất Thần cười: "Chả lẽ xem vở của Lâm Vu chưa xong sao?"

Tàn Hành: "Đi sang chỗ khác."

Thẩm Nghi Đình cắn cắn khóe miệng, "Có chuyện chưa nói cho các cậu biết."

Hai người đều dừng trò chuyện.

Thẩm Nghi Đình: "Lâm Vu... Khi tớ còn bé bị bắt cóc, là mẹ Lâm Vu cứu tớ."

Khuất Thần: "Ồ, ra vậy à. Vậy mà bây giờ các cậu còn chung một lớp, quả là duyên phận!"

Thẩm Nghi Đình nhếch khóe miệng, "Ừ, cha tớ để Lâm Vu đến nhất trung học. Cho nên, các cậu về sau khi dễ Lâm Vu nha."

Cô nhìn về phía Tàn Hành. Khuất Thần bĩu môi, "Tớ cũng không có cơ hội khi dễ cậu ấy đâu. Cậu dặn dò Tàn thiếu gia đi."

Tàn Hành nhún nhún vai, "Tôi cũng không có rảnh rỗi như vậy."

Khuất Thần hỏi: "Điều kiện gia đình Lâm Vu rất kém cỏi sao?"

Thẩm Nghi Đình gật gật đầu, "Cậu ấy cùng với mẹ, còn sống cùng với một người bà nữa. Thân thể mẹ cậu ấy không tốt, trong thôn cho bọn họ tiền trợ cấp." Đối với bọn họ mà nói, một cái điện thoại di động mấy ngàn, một đôi giày thể thao để chơi bóng đá hơn rất nhiều người, khó có thể tưởng tượng một tháng dựa vào tiền trợ cấp thì sinh hoạt sẽ khó khăn như nào.

Khuất Thần: "Cha cậu ấy đâu?"

Thẩm Nghi Đình: "Nghe nói qua đời rồi."

Khuất Thần: "Thật thảm đấy."

Tàn Hành: "Thế giới này người nghèo có quá nhiều, những người dân ở trong núi còn có rất nhiều đứa trẻ không được đi học đấy. Cậu căn bản đồng tình không tới đâu."

Thẩm Nghi Đình: "Đây là bí mật, cha mẹ tớ đều không cho nói."

Tàn Hành nhìn qua nàng, "Cậu không cần nói cho bọn tôi."

Thẩm Nghi Đình đỏ mặt, "Các cậu không giống nhau. Lại nói, chúng ta khi còn bé đều nhìn thấy Lâm Vu rồi."

Tàn Hành nhắc mi: "Lúc nào?"

Thẩm Nghi Đình: "Năm 8 tuổi lúc nghỉ hè, cha tớ để Lâm Vu tới nhà chơi, ở nhà tớ mấy ngày. Lúc ấy cậu cũng đến nhà tớ tới, chúng ta không phải còn cùng nhau chơi đùa sao?"

Tần Hành ánh mắt có chút thay đổi, tám tuổi, bọn họ đã gặp qua rồi?

Xe taxi dừng ở trước mặt mọi người. Tần Hành liếc liếc thần sắc, nói ra: "Tôi đi về trước. Khuất Thần, cậu đưa cô ấy về nhé."

Thẩm Nghi Đình đứng ở đằng kia, trong lòng ủy khuất không nói ra được. Tần Hành mở cửa xe, ngồi ở ghế sau. Hắn mở điện thoại, nhìn thấy đồng đội ở trong group chat hẹn hán ban đêm cùng nhau đánh một ván.

Hắn trả lời: Không có thời gian.

Bên kia rất nhanh có hồi phục.

A: Không phải cùng bạn gái hẹn hò đấy chứ?

B: Có ảnh chụp không?...

Tần Hành dứt khoát nói thẳng: Sau khi nghỉ có khóa tranh tài cần luyện. Mấy người kia ngậm miệng. Hắn cất điện thoại, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Não loại bỏ mấy lời Thẩm Nghi Đình vừa mới nói, nếu như hồi nhỏ đã từng gặp qua, như vậy nói cách khác, Lâm Vu đã sớm nhận ra hắn. Nhưng ký ức hồi bé ấy đối với hắn một chút ấn tượng cũng không có.

Tần Hành về đến nhà thì cha mẹ hắn cũng đi làm về rồi.

Bà Tần: "Làm sao về sớm thế? Không cùng Đình Đình, Khuất Thần ăn cơm à?"

Tần Hành ngồi trên ghế salon, dường như không nghe thấy.

Ông Tần cất cao giọng, "Tần Hành!"

Tần Hành nhú nhú mày, "Mỗi ngày ở trường học đều gặp, ngán lắm."

Ông Tần mặt co lại. Bà Tần cười cười, "Dạo này cũng biết phiền não cái gì rồi đấy à?"

Con của bà bà hiểu rõ nhất. Từ tiểu học thành tích đã tốt, tính cách cao ngạo, vừa sinh ra đã thuận buồm xuôi gió, không có nhận qua một điểm ngăn trở. Hắn ở độ tuổi này, các loại vấn đề đều sẽ có.

Tần Hành giương mắt, "Thẩm Nghi Đình vừa mới nói đến chuyện khi còn bé, vậy mà còn không nhớ chút nào."

Bà Tần: "Vậy nói rõ chuyện này đối với con không trọng yếu. Đình Đình có nói là chuyện gì hay không?"

Tần Hành ừ một tiếng, nhưng không dự định nói cho cha mẹ hắn, để bọn biết hắn phiền não vì một nữ sinh, nhất định phải hỏi lung tung này kia.

"Là không có gì quan trọng."

Đầu tuần, theo lễ thường thi quốc kỳ hạ nói chuyện. Người đại diện phát biểu phát biểu là Thẩm Nghi Hành đã làm 3 năm. Lâm Vu đứng tại hàng nữ sinh thứ năm, Khương Hiểu đứng hàng phía trước.

Phía trước có người nói, "Anh chàng này sao tên giống với Thẩm Nghi Đình vậy." Lâm Vu híп mắt, nhìn qua phía trước.

Thẩm Nghi Hành đứng tại trên bục, lúc nói chuyện, thanh âm ôn hòa hữu lực, từng chữ rõ ràng, không có một chỗ nào bị vấp.

Khương Hiểu nhẹ giọng nói ra: "Thật lợi hại!" Lâm Vu đột nhiên nhón chân lên, đại khái là muốn xem rõ ràng hơn đi.

Cô không kim được lòng mà nói, "Phải là rất lợi hại."

Dứt lời, liền nghe được một tiếng cười nhạo. Cô lắc thân, thân thể hướng về bên phải nghiêng một cái. May mắn có người bắt lấy cánh tay của cô nên mới đứng vững, đối đầu với con mắt của người kia, Lâm Vu có một chút kinh ngạc.

"Cảm ơn."

Nói xong cô vội vàng tránh hắn. Tần Hành không biểu lộ gì, rừ đôi mắt xuống nhìn qua cô, đáy mắt cất giấu một tia tìm tòi nghiên cứu. Bọn hắn khi còn bé thật sự đã gặp qua sao? Chẳng lẽ hồi đó hắn làm khó dễ cô? Trong đám người này, một thiếu niên hơi ngược cái cằm, trong lời nói không cảm nhận được điều gì.

"Lần sau cậu cứ đứng hàng 1 là có thể thấy rõ."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

[Dịch: melbourje]

Lâm Vu nhẹ nhàng lên tiếng một cái, giống như nghe đề nghị của hắn.

Tần Hành: "..."

Cô còn làm như vậy sao?

Lễ Quốc khánh bảy ngày nghỉ dần trôi qua, mọi người vừa mới vắn chặt ốc vít rồi giờ lại nói lỏng.

Ngày đầu tiên lên lớp các lão sư đều trên lớp học mà tuyên bố: "Thứ hai làm kiểm tra."

Mọi người nghe thấy được hồi chuông rung lên cảnh báo.

"Ông trời ơi!" Cả lớp kêu rên.

Trương Cần làm chủ nhiệm lớp này, nên muốn an ủi vài lời, "Cuộc thi lần này chủ yếu là kiểm tra chất lượng mấy tháng vừa qua của các em. Sau đó, thầy sẽ căn cứ thành tích và điều chỉnh chỗ ngồi."

Xem chừng không phải chỉ đám người này kêu gào mà cả lớp đều kêu gào. Tiếng chuông tan học vang lên, tất cả mọi người không có tâm tình ra ngoài đi vòng vo. Chung quanh mấy bạn học đều chạy tới hỏi mượn sách vở của Lâm Vu.

Tôn Dương gấp đến độ không kiềm được, "Lâm Vu, cho tớ mượn vở toán học đi."

Khương Hiểu quay đầu, "Tôn Dương, bên cạnh cậu chính là học sinh chuyên toán của lớp chúng ta, người còn đoạt vở của Lâm Vu với chúng tớ làm gì?"

Tôn Dương liếc nhìn Tần Hành, nhìn thấy hắn không ở đây nên mới dám nói, "Đầu óc của học sinh này thì mình không hiểu được, khai giảng được một tháng nhưng tớ chưa có xem vở ghi của Tần Hành một lần nào. Lâm Vu, cậu thương xót con người này một chút được không? Nếu sớm biết muốn kiểm tra, nghỉ quốc khánh vừa rồi tớ sẽ không đi chơi mà ngày ngày cắm mặt vào ôn tập rồi."

Lâm Vu lấy vở toán của mình ra, "Xem xong thì truyền cho mọi người nhé."

Tôn Dương: "Cảm ơn! Cảm ơn! Lâm Vu à, cậu thật sự là quá tốt! Về sau tớ chỉ nghe lời cậu thôi."

Khương Hiểu: "Cậu đem hết sách của mình cho người khác mượn xem, vậy cậu ôn kiểu gì?"

Lâm Vu: "Nghỉ lễ tớ ở nhà đều xem qua hết rồi, không sao đâu. Đúng rồi, tớ đi đến văn phòng của thầy Trương 1 chút, lúc về sẽ cho cậu mượn thêm đề cương."

Tôn Dương hướng về phía Khương Hiểu mà chớp chớp mắt.

Lâm Vu đi vào văn phòng, "Trương lão sư, thầy tìm em có việc gì ạ?"

Trương Cần đang chữa bài thi, nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu, "Lâm Vu đây à."

Thầy lẳng từ trong ngăn kéo một phong bì, "Đây là tiền sinh hoạt tháng này."

Lâm Vu hai tay nhận lấy, "Cảm ơn thầy."

Trường học mỗi tháng đều sẽ đề chủ nhiệm lớp đem tiền giao cho cô.

Trương Cần nhìn cô, "Bình thường học tập, sinh hoạt có khó khăn thì cứ tới tìm thầy, hoặc là các thầy cô giáo khác đều được."

Mấy thầy cô đều thích người học sinh thông minh an tĩnh này mà.

"Em biết rồi."

"Thời tiết Tần thành hai ngày nay giảm nhiệt độ, nhớ kỹ đừng bị cảm để không phải ảnh hưởng đến kì kiểm tra."

Lâm Vu gật gù đầu, "Vâng em về trước."

"Đi đi."

Trương Cần thở dài một hơi, trầm tư. Đối với Lâm Vu mà nói, thi đại học là con đường thay đổi vận mệnh duy nhất của cô bé. Thế giới này làm gì có cái gọi là công bằng, một lớp hơn 50 học sinh, lúc vào đời liền xuất hiện cái không công bằng ngay thôi.

"Trương lão sư, em làm xong rồi." Tần Hành từ cái bàn làm việc hẻo lánh kia đi tới. Trương Cần cùng hai lão sư dạy số lượng học đều đi tới, không thể che giấu hết kinh ngạc, "Đã làm xong hết rồi sao?"

Đây là năm ngoái cả nước học sinh cấp ba áo số thi đua mô phỏng đề, Tần Hành vậy mà đều làm được, mà lại nhanh như vậy.

Tần Hành: "Thầy kiểm tra nhanh 1 chút để em còn về lớp nữa."

Trương Cần khoát khoát tay, chỉ muốn nhanh xem đáp án. Tần Hành trở lại lớp học, Lâm Vu đã ngồi tại vị trí. Hần bước trước chỗ ngồi của nàng rồi đi qua, Khương Hiểu hô hân một tiếng, "Tần Hành, cậu vừa đi đâu về đấy? Từ trưa đến giờ mới thấy cái mặt cậu ló ra."

Tần Hành: "Đi xuống phòng máy tầng dưới, kiểm tra số tư liệu."

Con người đen nhanh của Lâm Vu khẽ động. Kỳ thật, vừa rồi cô ở văn phòng nhìn thấy hắn, hắn ngồi vị trí bên cạnh cửa sổ. Từ góc độ của cô nhìn sang, vừa hay nhìn thấy gò má của hắn, thanh tuyến thâm thúy, sống mũi cao, lúc hắn suy nghĩ có thói quen sờ cái mũi của mình. Lâm Vu trừng mắt nhìn, ánh mắt cùng hắn chạm nhau lúc tạo nên một mảnh yên tĩnh.

Hắn trở về chỗ ngồi, ngồi không bao lâu thì Thẩm Nghi Đình chạy tới tìm đến hắn.

"Tần Hành, tớ có mấy cậu toán không giải được, cậu giúp tớ được không?"

Tần Hành cầm quyển bài tập của cô rồi nhanh chóng nhìn thoáng qua đề, trên trang giấy có nét gạch lên.

"Cậu đem hai cái công thức này nhân tung tóe vào với nhau, tiếp theo lại áp dụng công thức này. Rõ chưa?"

Thẩm Nghi Đình biểu lộ mộc mạc, lông mày xinh đẹp nhú lại. Tần Hành cầm bút trong tay, viết lại trình tự giải bài. Thẩm Nghi Đình nhìn hồi lâu, trên mặt rớt cuộc mới lộ ra một nét tươi cười, "Tớ hiểu được rồi." Cô hưng phấn, tay vung lên, đúng lúc này, tách cà phê trong tay Khương Hiểu nháy mắt hất lên không trung rồi đổ, chất lỏng nóng hôi trọc tiếp hất lên trên lưng Lâm Vu. Lâm Vu cố chịu đựng không có la to. Khương Hiểu tròn mắt nhìn.

"Tớ không cố ý, Lâm Vu cậu có bị bỏng hay không?" Thẩm Nghi Đình cầm qua khăn tay, vội vàng giúp cô lau lau.

Tần Hành đứng lên, nhìn xem trước mặt một mảnh hỗn độn và hỗn loạn phía trước, "Khương Hiểu cậ dẫn Lâm Vu đi lên phòng y tế đi."

Khương Hiểu: "Ồ, được."

Lâm Vu lại kiên trì, "Không có việc gì đâu, tớ đi toilet thoa nước mát một chút. Không cần lo lắng, cà phê không nóng lắm."

Khương Hiểu ở phía sau nói: "Tớ cùng cậu."

Tần Hành tay vẫn như cũ cầm bút, ánh mắt lại hướng theo bóng lưng của Lâm Vu.

Thẩm Nghi Đình sắc mặt đỏ bừng lên rồi nói, "Tớ không cố ý."

"Về chỗ ngồi trước đi, bắt đầu học rồi kìa."

Thẩm Nghi Đình buồn hiu trở lại chỗ ngồi.

Tần Hành động khéo miệng, "Có khăn tay hay không?"

Tôn Dương: "... A?"

Tần Hành: "Khăn tay ý!"

Tôn Dương từ trong bọc móc ra mấy tờ. Tần Hành lấy, để tới mặt bàn Lâm Vu. Tôn Dương tròn to mắt mà nhìn.

Tần Hành sờ lên cái mũi, "Tớ muốn ưu ái bạn học dân tộc thiểu số một chút."

Tôn Dương: "Ồ!"

Màu trắng của đồng phục bên trên loang lổ màu nâu nâu của cà phê. Khương Hiểu nhìn kỹ cổ của cô, "Có đỏ lên rồi, đợi tớ đi đến phòng y tế lấy chút thuốc nhé."

Lâm Vu kéo tay cô, "Đi lên lớp trước đi."

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Sớm biết hại cậu như vậy thì tớ sẽ không mang cả phê tới. Đều là tại tớ."

Lâm Vu: "Đây là chuyện ngoài ý muốn thôi, chả ai muốn như vậy cả. Mà tớ cũng ổn, không sao đâu."

Khương Hiểu: "Có thể đồng phục của cậu sẽ bị hồng đấy."

Lâm Vu: "Buổi tối trở về tớ dùng nước tẩy là lại sạch sẽ ngay ấy mà."

Khương Hiểu vẫn tràn đầy nỗi niềm tự trách.

Lâm Vu: "Tớ không có mong manh yếu đuối, liễu yếu đào tơ như vậy đâu. Chúng ta về lớp thôi."

Tiếng bước chân của hai người hòa chung với tiếng chuông vào tiết. Trên mặt đất và trên bàn cả phê đều đã được lau sạch sẽ.

Hàng người phía trước dường như đồng loạt quay ra, "Lâm Vu cậu không sao chứ?" Lâm Vu lắc đầu, ý là không sao. Lâm Vu sờ sờ tóc mình, cô vừa mới đem tóc đuôi ngựa buông ra, hai bên đều rơi xuống rồi vén đến sau tai, giống như có điều gì thay đổi.

Từ lúc cô đi vào Tàn Hành liền phát hiện, tóc của cô đen nhánh đã thế lại còn mềm mượt, dài rủ xuống tới phía sau lưng. Lâm Vu thu dọn bàn học một chút, thuận tay đem tờ khăn tay kia để trên mặt bàn Khương Hiểu. Khương Hiểu đang nhìn về phía Thẩm Nghi Đình nên không phát hiện. Phía sau, ánh mắt Tàn Hành dần dần rời từ người cô chuyển sang bảng đen.

Ngày thứ hai khi rời giường, Lâm Vu phát hiện trên cổ mình nổi lên hai vết bóng rộp. Bởi vì ở sau gáy nên cô không nhìn thấy. Cô vẫn quen thuộc, ở nhà ăn một bát cơm chiên, rồi đi trường đọc sách Anh ngữ.

Sáng sớm thời tiết có chút lạnh. Lâm Vu đem bài đọc xong về sau đã là 6h40, cứ nghĩ ở đây mà lúc sớm thế này sẽ chỉ có mình cô, không ngờ Tàn Hành cũng đến đây sớm vậy. Cô yên lặng đi đến trên chỗ ngồi. Tàn Hành bày biện sách ra trước mặt, hẩn ngồi ở đằng kia, nhìn bóng lưng Lâm Vu. Cô có thể cùng bạn học chung quanh trò chuyện, đề tài cũng chỉ là học tập. Kỳ thật, bản chất của Lâm Vu là ở bên trong thanh lãnh xa, loại người này không dễ dàng để bạn tới gần, thế nhưng là một khi đã tới gần được rồi, cô sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với người đó. Không biết Khương Hiểu là cái vận khí chó gi mà có thể kết thân với Lâm Vu được nữa.

Một phút về sau, hẩn mở miệng: "Lâm Vu, cổ của cậu thế nào rồi?"

Lâm Vu lễ phép quay đầu, sờ lên cổ, "Không có việc gì đâu."

"Nổi rộp rồi?"

Lâm Vu: "Ừ, thật sự không có việc gì."

Tàn Hành nghe được bốn chữ "Không có việc gì" liền phiền não, hẩn nhăn nhó, "Cậu coi mình là robot đấy à?"

Lâm Vu: "... Tớ không có cảm giác gì mà."

Tàn Hành: "A!" Hẩn lấy ra từ trong túi một tuýp thuốc, tiện tay ném tới trước mặt cô. Đại khái là chơi bóng rổ nên thích ứng cao, động tác vừa nảy của hẩn vừa nhanh vừa chuẩn đáp thẳng tới chỗ Lâm Vu.

Lâm Vu bị giật mình, thấy là thuốc, cầm lên trả lại hẩn.

"Cảm ơn."

Tàn Hành mặt đen sì. Bốn mắt nhìn chăm chú nhau, trong mắt hẩn cô thấy được bóng dáng của chính mình nhưng vẫn kiên trì. Tàn Hành bình thường đối với những kiểu người này không bao giờ để vào mắt, vậy mà lúc này đây hẩn có thể hết lần này tới lần khác hẩn đem chuyện của Lâm Vu đặt ở trong lòng.

Lúc này lại 1 bạn học tiến đến.

"Oa, các cậu tới thật là sớm."

Có thể là bởi vì cuối tuần nên muốn ôn kỹ. Hôm nay mọi người tới đều sớm, 7 giờ đúng, không sai biệt lắm đến rất đông đủ. Hách chủ nhiệm lúc đi vào, liền tiếp gặt đầu, đáy mắt có mấy phần khen ngợi.

"Quả là đáng vẽ của học sinh cấp 3. Không sai, không sai."

Một ngày này, lúc nghỉ giữa khóa, Thẩm Nghi Hành đi vào dãy phòng học của năm nhất.

"Bạn học này, hỗ trợ anh gọi Thẩm Nghi Đình một chút được không?"

"Được, Thẩm học trưởng!"

Thẩm Nghi Đình chạy đến, "Anh, làm sao lại tới tìm em?"

Thẩm Nghi Hành nhìn vào phòng học, không thấy Lâm Vu đây, "Em đem được cao này cho Lâm Vu."

Thẩm Nghi Đình "Ồ" một tiếng. Thẩm Nghi Hành lại lấy ra một cái túi, "Bên trong là đồng phục với điện thoại."

"Lâm Vu không cần điện thoại đâu."

"Em khuyên nhủ con bé chút được không?"

"Được rồi, anh trai à, anh đối với Lâm Vu tốt quá đấy."

"Anh đối với em không tốt à?"

Hắn vuốt vuốt tóc của cô, "Vào đi."

Thẩm Nghi Đình trở lại chỗ ngồi, bạn học chung quanh đều hiếu kỳ.

"Thẩm Nghi Đình, kia là anh trai cậu thật à?"

Cô gật gật đầu.

"Thật thật hâm mộ đấy nha, còn Chu Nhất Nghiên nữa."

Chu Nhất Nghiên trong lời nói tràn đầy kiêu ngạo: "Anh trai tôi lớn hơn tôi sáu tuổi, bây giờ đang học tại đại học Q."

"Tớ cũng muốn có anh trai á, nếu tớ không biết làm bài tập thì hẳn có thể dạy tớ."

"Đừng có nằm mơ nữa đi!"

Thẩm Nghi Đình một mực chú ý đến Lâm Vu, gặp Lâm Vu đứng dậy ra ngoài lấy nước nên cô cũng đi theo.

Đi vào hành lang, cô gọi Lâm Vu một tiếng. Lâm Vu dừng bước lại, "Có chuyện gì?"

Thẩm Nghi Đình: "Chuyện ngày hôm qua rất xin lỗi cậu, đây là được cao mà anh trai tớ hôm nay đi mua cho cậu đấy."

Lâm Vu tiếp nhận: "Đã nói là không có việc gì mà, cậu cũng không phải là cố ý."

Thẩm Nghi Đình: "Còn có quần áo nữa này."

Lâm Vu: "Quần áo kia tớ đã giặt sạch rồi."

Thẩm Nghi Đình: "Cậu mà không lấy thì anh tớ lại nói này nói nọ tớ cho mà xem."

"Vây được rồi."

"Lâm Vu, nếu như kì kiểm tra lần này xong, được đổi chỗ một lần nữa đổi chỗ ngồi, tớ có thể cùng cậu đổi không?"

Lâm Vu hơi kinh ngạc, không biết nên nói cái gì.

"Cậu đi lấy nước đi, nhanh lên rồi lên lớp."

Lâm Vu một lần nữa trở lại phòng học, đem tủy kia để trên bàn.

Khương Hiểu liếc qua, "A, cậu mua được cao rồi à?"

Lâm Vu nói khẽ: "Thẩm Nghi Đình cho tớ."

Khương Hiểu uốn mặt mày, "Cô ta là người rất tốt sao, tớ cũng không hề nghĩ tới đâu."

Tôn Dương đánh giá lọ được cao trên bàn trên bàn Tần Hành, lại nhìn nhìn lọ kia của Lâm Vu, quả là giống nhau như đúc.

Tôn Dương: "Tần Hành, cậu cũng bị bóng à?"

Tiếng nói của Tôn Dương vang dội, người phía trước tự nhiên cũng nghe được.

Khương Hiểu quay đầu, "Thế nào? Hôm qua cậu cũng bị bóng à?"

Tần Hành khóe miệng giật một cái, đem cái hộp đựng cao kia tiện hướng thùng rác mà quăng. Đám người không hiểu cho lắm.

Buổi chiều sau khi tan học, Khuất Thần chờ Tần Hành.

Tần Hành: "Cậ đi trước, tớ có chút việc."

Khuất Thần: "Đi hẹn hò đấy à?"

Tần Hành lạnh lùng quét mắt nhìn hấn một cái.

Khuất Thần: "Được! Tớ lập tức biến đây! Tuyệt không để Tần thiếu gia chường mắt."

Sau khi Lâm Vu tan học, sẽ đi đến canteen ăn cơm, hai mươi phút sau sẽ trở lại lớp tự học buổi tối.

Tần Hành đứng tại đầu bậc thang, chặn Lâm Vu lại. Lâm Vu nhìn thấy hấn đứng ở đằng kia, không biết có phải hấn đang chờ người hay không. Lúc này cô cũng không tiện lại hỏi. Gặp mặt không chào nhau một tiếng thì lại xấu hổ. Cô kiên trì hướng phía hấn mà nhẹ gật đầu. Tần Hành nhìn qua cô, không có phản ứng.

Lâm Vu: "..."

Bị người ta quăng bơ! Cô tăng tốc, trực tiếp từ bên cạnh hấn bước qua.

Tần Hành: "Lâm Vu, tớ có một vấn đề muốn hỏi cậu!"

Lâm Vu hơi dừng lại, "Vấn đề gì?"

Tần Hành nhìn từ trên xuống dưới cô, "Chúng ta khi còn bé từng gặp qua nhau rồi à?"

Tần Hành: Hồi học cao trung 3 năm, em thật giống như chưa từng cười đối với tôi đâu đấy.

Lâm Vu: Em quên.

Tần Hành bóp lấy cái mặt của cô: Đến đây, tặng cho tiểu gia một nụ cười đi.

Lâm Vu:...

** ** *

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

[Dịch: melbournje]

Hấn đứng trên bậc thang, nên cao hơn cô rất nhiều, lúc này Lâm Vu trông thật sự nhỏ bé.

Lâm Vu phải ngẩng đầu lên nói chuyện, "Cậu thấy điều này đối với chúng ta rất quan trọng sao?"

Xem ra, hấn biết chuyện của cô và Thẩm Nghi Đình rồi. Thẩm Nghi Đình quan hệ với hấn tốt như vậy, hấn biết cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Tần Hành bị cô hỏi vặn lại nên nhất thời á khẩu. Nếu không quan trọng thù hấn sẽ không đến hỏi, thế nhưng lần này hấn phải thừa nhận, không có khả năng.

Lâm Vu nhìn thẳng vào hấn, có chút xuất thần.

Khi còn bé lần đầu nhìn thấy hấn, cô đã cảm thấy đáng đáp cậu bé này quá đẹp mắt, là bạn nhỏ đẹp nhất mà cô từng thấy qua. Môi hồng răng trắng, mặc quần áo đẹp đẽ. Trên cái áo kia còn có in hình nhân vật truyện tranh, cực kỳ đáng yêu, cô lần đầu thấy cái áo như vậy, cảm thấy mới lạ không thôi.

Mà khi đó, trong nhà của cô thật quá nghèo.

Thắm gia đưa cô tới chơi, cô mang theo hai bộ quần áo mùa hè, kỳ thật cô chỉ có hai bộ, bắt quá cô rất yêu thích chúng nó. Bởi vì đây là bộ đồ mà bà tự làm cho cô. Quần áo mặc lâu nên đã bị phai màu bớt. Còn có một chỗ bị lủng, bả còn thêu lên một bông hoa xinh đẹp. Tần Hành vừa đến một cái, đám trẻ đều vây quanh hấn mà nô đùa.

Trong hoa viên nhỏ, mọi người chơi trò hoàng tử cùng công chúa. Tần Hành là hoàng tử, Thắm Nghi Đình là công chúa, nhưng tuồng vui này không có Lâm Vu.

Lâm Vu an tĩnh đứng ở một bên.

Về sau, cô trở lại trong phòng, nhìn thấy trên bàn để một bộ bách khoa toàn thư. So với chơi đùa cô lại càng ưa thích đọc sách hơn.

"Cậu là ai?" Một cậu bé đầu dừa hấu không biết tiến tới từ lúc nào, xụ mặt trừng mắt nhìn cô.

Lâm Vu nhếch miệng không nói chuyện.

"Ai cho phép cậu động vào sách của Tần Hành?"

Lâm Vu lặng lẽ khép sách lại, "Nhưng tớ không có làm hỏng nó."

Đầu dừa hấu la lớn: "Tần Hành, Tần Hành, có người động vào sách của cậu này."

Lâm Vu gấp đến độ đỏ bừng mặt.

Tiểu Tần Hành đi tới, ánh mắt rơi vào trên tay của cô, tay trái của cô có một vết sẹo còn chưa lành, trông rất xấu xí, đáng sợ.

Hấn bị bệnh sạch sẽ, trong nháy mắt nhất định bùng nổ.

Lâm Vu bất an ôm sách dự định đưa cho hấn.

Hấn quay người muốn đi.

Đầu dừa hấu hỏi: "Cậu không muốn lấy lại sách sao?"

Tiểu Tần Hành ngạo mạn trả lời: "Không muốn."

Đầu dừa hấu quay người đem sách ném vào thùng rác.

Tiểu Lâm Vu nhìn qua tiểu Tần Hành, không biết làm sao, trong lòng thấy day dứt. Lần đầu tiên cô cảm thấy bị người ta xem thường, bị người ta ghét bỏ. Hấn không biết trong lòng cô tự ái thế nào, quyển sách đẹp như vậy mà cứ thế ném đi như không.

Về sau Lâm Vu lặng lẽ từ thùng rác nhặt quyển sách, cô nghiêm túc nhìn nghĩ thầm, tớ thật sự không có đem sách làm bẩn mà.

Đội cô chậm rãi lớn một chút mới hiểu được, có nhiều thứ không phải chỉ nhìn bề ngoài là xong.

Hoàng tử từ coi trọng cô bé lọ lem, đó là bởi vì cô bé lọ lem ăn mặc xinh đẹp. Nếu như cô bé lọ lem ăn mặc rách rưới, nếu như cô bé lọ lem bán thiu thì hoàng tử sẽ còn cùng cô khiêu vũ sao?

Lâm Vu nhấc chân đạp vào bậc thang, tay phải của cô không chủ động sờ lên mu bàn tay trái, nơi đó có một vết sẹo bằng ngón tay út, đã nhiều năm như vậy, vết sẹo bị bong này vẫn còn lưu lại.

"Khi còn bé tớ đến nhà Thắm Nghi Đình nên gặp qua cậu, bắt quá chúng ta không nói chuyện với nhau."

Cô lúc nói chuyện thanh âm mềm mềm, mang theo âm sắc đặc hữu.

Tần Hành liền giật mình, "Chỉ như vậy thôi sao?"

Cô gật gật đầu.

Hấn tất nhiên là không tin.

Cô âm thầm hít một hơi, trong lòng buồn bực đến khó chịu.

"Đi trước đây."

"Lâm Vu, lần đầu tiên gặp tớ cậu liền nhân ra rồi phải không?"

Lâm Vu không có phủ nhận, cũng không có thừa nhận.

"Tớ rất hiểu kì, đến cùng là vô nguyên nhân gì mà cậu lại chán ghét tớ như vậy?"

Lâm Vu nhú nhú mày, "Tôi không có chán ghét cậu."

Không thể nói chán ghét, nhưng không muốn cùng hắn quá thân thiết. Bởi vì từ nhỏ cô đã biết, khoảng cách giữa hai người rất khác biệt.

"Tớ khi còn bé đã khi dễ cậu sao?"

Hắn từng bước ép sát.

Lâm Vu liếc liếc sắc mặt, biểu lộ kiên định, "Không có."

Tần Hành biết từ trong miệng cô không thể nghe được đáp án.

"Lâm Vu, tớ tìm cậu này giờ."

Thẩm Nghi Đình vội vàng chạy đến, trong tay mang theo một cái túi.

"Tần Hành, cậu sao lại ở đây?"

Tần Hành nhú mày, "Nói một chút về bài tập hóa học thôi."

Ánh mắt Thẩm Nghi Đình lui tới trên 2 người, "Lâm Vu, tớ quên chưa có giới thiệu cho cậu. Tớ cùng Tần Hành là bạn học mẫu giáo đến giờ."

Lâm Vu mím khóe miệng, không nói một lời.

"Các cậu thảo luận được rồi chứ?"

Tần Hành: "Không có kết quả."

Thẩm Nghi Đình nhìn về mặt Lâm Vu thanh lãnh, mỉm cười, "Lâm Vu, tớ cứ tưởng cậu ở lớp nên chờ cậu mãi. Đây là quà anh trai tớ để tớ đưa cho cậu, điện thoại cùng đồng phục, đều là đồ mới."

Lâm Vu cũng không có tiếp chuyện, "Tớ không cần. Cảm ơn thành ý của cậu."

Trong nhà không có điện thoại bàn, cô muốn gọi điện thoại về nhà, đều phải đi đến cửa hàng tiện lợi gần trường học, gọi một phút 5 mao tiền. Ở trường học thì cô không dùng được điện thoại, mà cô cũng không cần cùng bạn học liên lạc. Có chuyện gì để hôm sau gặp mặt nói cũng được. Huống chi, cô cũng không muốn mỗi tháng phải trả thêm tiền điện thoại.

"Lâm Vu, nhưng mà..."

"Cảm ơn, tớ đi lên lớp đây."

Tần Hành yên lặng nhìn một màn này.

Thẩm Nghi Đình nhún nhún vai, "Lâm Vu đang tức giận à?"

Tần Hành: "Chắc là không có đi."

Chỉ là cô nàng kia, lòng tự trọng mạnh muốn chết, sẽ không tùy tiện nhận sự trợ giúp của người khác.

"Anh trai của tớ thật là thận trọng."

Thẩm Nghi Đình lấy ra một hộp điện thoại, là hàng nội địa điện thoại, hơn 1000 khối, không đắt lắm. Bất quá đối với Lâm Vu mà nói, xác thực quá trân quý.

Tần Hành cùng Thẩm Nghi Đình chung một đường về nhà.

Thẩm Nghi Đình: "Không phải Trương lão sư nói là sau kì kiểm tra lần này sẽ đổi chỗ ngồi sao? Tần Hành à, đến lúc đó tớ sẽ đổi được đến chỗ phía trước cậu."

Tần Hành: "Ai nói nhất định sẽ đổi chỗ ngồi?"

Thẩm Nghi Đình: "Nhưng nếu có thể tớ muốn ngồi phía trước cậu, nếu có vấn đề hỏi cậu cũng thuận tiện hơn."

Tần Hành: "Phía sau cậu là ban trưởng, bên cạnh là học tập ủy ban, hỏi bọn họ cũng giống vậy cả thôi. Tớ muốn tham gia tập huấn, cũng sẽ không

thường ở rại lớp học đầu."

Hai người hôm nay về trễ, trời đã tối. Tần Hành đưa Thẩm Nghi Đình về nhà trước.

Trên đường, Thẩm Nghi Đình trống trống khoe miệng, "Tần Hành, cậu thích loại con gái như thế nào?"

Tần Hành nhìn trời một bên, trời chiều đã hoàn toàn hạ xuống.

Hắn nói: "Xinh đẹp thông minh."

"Là kiểu như Lâm Vu sao?"

"Lâm Vu?" Tần Hành nói chuyện âm cuối có chút khó chịu giương lên, "Cậu ấy quá khó gần."

"Thế nhưng là tất cả mọi người đều rất thích Lâm Vu đấy. Học giỏi, dáng dấp lại rất đẹp mắt, tính cách lại yên tĩnh. Ba mẹ tớ luôn luôn khen cậu ấy."

Tần Hành qua loa trả lời một câu, "Cũng tạm được."

Hai người đi đến cửa nhà Thẩm gia, Tần Hành lái xe quay đầu đi luôn. Ông Thẩm từ công ty trên đường trở về, vừa hay nhìn thấy hắn. Xe dừng lại, ầm còi 2 tiếng.

Tần Hành nghe thấy âm thanh, dừng lại, một chân chống trên mặt đường, "Chú Thẩm -- "

"Đưa Đình Đình về nhà hử?" Ông Thẩm hỏi.

"Hôm nay đi học về muộn, cậu đã về nhà rồi."

Thẩm phụ gật gù đầu, "Đình Đình phải nhờ cháu chiếu cố rồi."

"Cháu cũng có chiếu cố gì nhiều đâu mà."

"Đi đường cẩn thận nhé. Hôm nào chú gọi cho ba mẹ cháu, hai nhà chúng ta tụ họp lại ăn một bữa."

"Được. Vậy cháu về nhà trước đây."

Ông Thẩm nhìn theo bóng lưng hắn lái xe rời đi, khoe miệng vẫn như cũ treo cười.

Tài xế nói:

"Tần Hành cùng Đình Đình thật đúng là xứng đôi, là thanh mai trúc mã đó nha, Thẩm tổng à, cái người con rể này thật hài lòng quá đó."

"Bọn nó còn nhỏ lắm, tính sớm làm gì. Bất quá, Tần Hành đưa nhỏ này quả thật không tệ. Nghi Hành đều không kịp hắn có quyết đoán."

Bọn chúng còn nhỏ, việc của mười mấy năm sau ai có thể thấy được chứ.

Ban đêm, Thẩm Nghi Đình đưa di động cho Thẩm Nghi Hành, "Ang, Lâm Vu không muốn lấy điện thoại."

Thẩm Nghi Hành nghĩ nghĩ, "Hôm nào để anh đưa cho cô aay."

Thẩm Nghi Đình: "Em cảm thấy cậu ấy sẽ không cần."

Thẩm Nghi Hành: "Để anh thử lại lần nữa, có cái điện thoại sẽ thuận tiện hơn rất nhiều."

Thẩm Nghi Đình nhún nhún vai.

Thẩm Nghi Hành: "Gần đây học tập thế nào? Có thấy khó hay không?"

Thẩm Nghi Đình rầu rĩ nói: "Văn khoa cũng còn tạm, nhất là vật lý, ở trên lớp lão sư giảng mà em phải đợi đến tiết sau học lại mới hiểu được cách làm bài."

Thẩm Nghi Hành: "Vật lý cao trung khó hơn so với sơ trung nhiều, em cảm thấy phí sức là rất bình thường. Mà lại rất nhiều nữ sinh đến cao trung, khoa học tự nhiên liền theo không kịp rồi."

Thẩm Nghi Đình gật gù đầu.

"Không cần miễn cưỡng chính mình, tận mình cố gắng là hay nhất."

"Thế nhưng mà nhìn Lâm Vu giống như học cái gì đều rất dễ dàng."

"Có một loại người, trời sinh liền là học tập giỏi. Lâm Vu đại khái liền là loại người này."

"Thật hâm mộ nha."

"Không cần hâm mộ. Em phải biết, Lâm Vu phải bỏ ra bao nhiêu mồ hôi, mới có thể đi đến một bước này."

Em gái của hắn chỉ cần giữ trình độ hiện tại là được, tương lai còn có thể ra nước ngoài mà du học, mà Lâm Vu chỉ có thể liều mạng thi đỗ đạt được điểm cao, mới có một cơ hội nhỏ nhoi, tương lai có lẽ có thể được đề cử đến nước ngoài làm học sinh trao đổi, mà đi nước ngoài du học liền là có học bổng, còn cần một số tiền không nhỏ nữa.

Thẩm Nghi Đình nhẹ nhàng hô một hơi, "Biết rồi."

Đảo mắt, đến thời gian kiểm tra, ba ngày, độ khó không thấp. Lần này các khoa lão sư đều là thương lượng xong, muốn ép học sinh mới một chút để bọn chúng có thể coi trọng việc học. Kết quả khảo thí vừa kết thúc, mọi người đang trong trạng thái tự động buông lỏng.

Sáng ngày thứ hai khóa thể dục bởi vì trời mưa nên đổi thành lớp tự học. Tất cả mọi người ở phòng học, mọi người đang thảo luận xem lần này kiểm tra xếp hạng cao nhất.

"Cá đi cá đi, lần này đứng hạng nhất là ai?"

"Một cốc sữa trà, tớ cá Lâm Vu."

"Hai cốc trà sữa, ta cá Tần Hành."

...

Lâm Vu đang đổi ngòi bút, cô giống như không có nghe thấy mọi người nói gì.

"Khương Hiểu, đổi ngòi bút cho tớ mượn một chút, tớ dùng hết mực rồi."

"Cậu đang cầm đây."

Cô đang xem tiểu thuyết, con mắt đều dời không ra. "Cảm ơn."

Lâm Vu lờ mờ nhìn một chút, "Sách gì đây?"

Bên ngoài có một cuốn sách che lấy bìa sách, không nhìn thấy tên sách.

Khương Hiểu con mắt tỏa sáng, "Hôm qua tan học tớ ở trường học, nhìn thấy quyển này bên trong tiệm sách."

Cô nhẹ nhàng gỡ ra bìa sách, lộ ra trang bìa tinh xảo.

Lâm Vu: "Tiểu thuyết «Cổ Phán Sinh Huy»?"

Khương Hiểu: "Tớ mới đọc đến đoạn mở đầu, nữ chính là người câm, nam chính là học bá, gia cảnh giàu có, tính cách tốt, giống như Tần Hành ấy. Chờ tớ xem hết sẽ cho cậu mượn mà đọc."

Lâm Vu lắc đầu.

Nam chính giống Tần Hành thì cô không có cách nào tưởng tượng được.

Khương Hiểu: "Cái kia tí giảng cho tớ nhé. Cậu học tập tiếp đi."

Tôn Dương đột nhiên hô một tiếng: "Lão sư tới."

Khương Hiểu vội vàng đem tiểu thuyết giấu đi, vào một cái giấu ở trong ngăn kéo. Lại lật mở sách Anh ngữ ra, làm bộ ôn tập, động tác vừa nhanh vừa chuẩn. Tôn Dương nhìn không được cười ha ha, cười đến nổi cái bàn đều rung.

Khương Hiểu tức giận quay đầu, "Tôn Dương!"

Tần Hành cũng không nhìn được cười.

Tôn Dương giơ tay lên, "Là tớ sai rồi! Tớ sai rồi! Cậu lần này là thi rất tốt à, còn có tâm tình đọc tiểu thuyết ngôn tình?"

Khương Hiểu không tâm tình mà nói, "Tạm được. Dù sao sách của Lâm Vu tớ đã đều nhìn qua 2 lần."

"Vậy cậu cảm thấy ai sẽ là người được hạng nhất?"

"Tớ vĩnh viễn ủng hộ Lâm Vu nhé."

Tôn Dương biết mình hỏi cũng như không.

Lúc này có người từ văn phòng chạy vọt về lớp.

"Có kết quả rồi! Có rồi!"

"Ài, ài?"

Tất cả mọi người đều tò mò, lớp 10 lần đầu tiên thi, hạng nhất sẽ là ai chứ?

Khuất Thần: "Đương nhiên không phải là nhất trung Ngô Ngạn Tổ Tần Hành rồi!"

Tần Hành khuôn mặt đen ngòm.

Lâm Vu thoáng qua một tia trầm ngâm, quay đầu hỏi Khương Hiểu, "Ngô Ngạn Tổ là tên khác của Tần Hành à?"

Tần Hành: "..."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

[Dịch: melbournje]

Ai mà không biết Ngô Ngạn Tổ chứ?

Nhưng Lâm Vu thật sự không biết. Sinh hoạt trên núi vốn đơn điệu, ngoại trừ học tập, bọn nhỏ chỉ có giúp cha mẹ làm việc nhà. Nhưng mẹ cùng bà rất ít khi để cô làm việc, bất quá cô học xong kiểu gì cũng sẽ chủ động đi làm việc nhà.

Lâm Vu chẳng chặc đảng hoàng, để Khương Hiểu muốn cười lại thôi.

Dù sao người bạn ngồi cùng bàn lúc này thật rất đáng yêu à nha. Khương Hiểu nhẹ nhàng nói, "Ngô Ngạn Tổ là một nam minh tinh rất đẹp trai, rất mê người, Khuất Thần Thị là đang khen Tần Hành."

Về mặt Lâm Vu cứng lại: "..."

Tần Hành sờ lên cái mũi, có chút mất tự nhiên, liền bỏ qua mọi chuyện, mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khuất Thần có cái miệng rộng, liền thích nói lung tung.

"Hả, đến cùng ai được hạng nhất?"

Tất cả mọi người cũng đang chờ kết quả.

"Được được, tớ nói. Hạng nhất không phải Tần Hành."

"Vậy khẳng định là Lâm Vu lớp chúng ta rồi!"

Ánh mắt mọi người lại tập trung trên người Lâm Vu, Lâm Vu lạnh nhạt chỉnh lại vở ghi bài. Tần Hành cũng nhìn Lâm Vu, cô cố gắng như vậy, được hạng nhất cũng không phải ngoài ý muốn.

"Hey, listen! Hạng nhất là -- lớp 4 Lý Duy tịch."

"A! Có làm hay không thế? Không phải người trong ban chúng ta sao."

Bỗng từ đầu tòi ra một người, để tất cả mọi người có chút thất vọng. Lúc này lớp học có một cảm giác liên trào ra.

Không biết ai rống lên một tiếng: "Vừa mới đánh cược xong, tan học đến cửa trường gấp."

Khương Hiểu kinh ngạc, "Hạng nhất vậy mà không phải cậu, cũng không phải Tần Hành."

Lâm Vu cũng không để ý lắm: "Nhất trung rất nhiều người lợi hại."

Khương Hiểu gục xuống bàn mặt, "Nhưng cậu chính là người lợi hại nhất trong lòng tớ."

Lâm Vu: "Thật xin lỗi nhé, lần sau tớ sẽ cố gắng."

Khương Hiểu làm một mặt kinh ngạc, "Lâm Vu, tớ nói vui vậy mà cậu lại nói thế thật sao!" Cái này thật là quá ngoài ý muốn. Lâm Vu bị cô nhìn như vậy, có thể thấy được đồ mặt.

Đến tiết số học, Trương Cần bưng lấy bài thi cùng danh sách xếp hạng tiến đến.

"Đều biết hết rồi chứ?"

"Biết ạ. "

"Các em còn không biết xấu hổ! Nhìn xem điểm toán số lần này đi! Thầy chính là chủ nhiệm nên phải gánh vác các em. Tầng này có 4 cái lớp, chỉ có chúng ta thi kém cỏi nhất. Các em nghĩ gì thế?"

"Trương lão sư, thầy đừng kích động quá. Lần sau chúng em nhất định cố gắng."

Trương Cần bình ổn cảm xúc, "Lúc này lớp chúng ta xếp hạng trong top 10 có 3 người, Tần Hành hạng hai, Lâm Vu hạng ba, Trương Nam hạng tám. Mặt khác, Lâm Vu hóa học max điểm, Tần Hành toán học max điểm."

"Lợi hại quá đi! Hai người này thật sự là lợi hại!"

Phòng học đằng sau đột nhiên vang lên một trận tiếng vỗ tay, mọi người quay đầu, thấy Khuất Thần vỗ tay.

"Chúc mừng ba vị bạn học."

Trương Cần trừng mắt liếc hẩn một cái, "Yên tĩnh đi! Quay trở lại chuyện chính. Nhớ kĩ đợt trước, tôi và các em đã ước hẹn như thế nào không?"

"Trương lão sư, thầy sẽ không thật muốn để chúng em đổi chỗ ngồi chứ?"

Trương Cần: "Lên lớp thì nói chuyện, truyền giấy tờ thư từ, còn chép bài tập của nhau. Tôi không biết à. Hách chủ nhiệm phê bình lớp chúng ta mấy lần. Chỗ ngồi hiện tại thì điều chỉnh một chút. Tôi báo đến tên ai thì bắt đầu thay chỗ, đồ dùng học tập để tí tan học rồi chuyển."

"Thứ nhất Chu Châu cùng Lý Vũ Hàm đổi chỗ."

Mọi người thấy Trương Cần muốn đổi thật, trong lúc nhất thời đều phiên mặt.

"Trương lão sư, không đổi được không? Chúng em về sau lên lớp không nói chuyện, cam đoan chuyên tâm nghe giảng."

"Lâm Vu cùng Thẩm Nghi Đình đổi chỗ." Trương Cần hờ hững

"Lão sư --" Khương Hiểu cùng Tần Hành đồng thời đứng lên. Lâm Vu đứng ở đằng kia, thấy được hai người này kích động.

Trương Cần cũng là sững sờ, "Hai em kích động cái gì?"

Khương Hiểu quay đầu nhìn thoáng qua Tần Hành, không nói lời nào.

Tần Hành mở miệng nói: "Em cảm thấy hiện tại đổi chỗ ngồi thế này thì rất không ổn."

Trương Cần nhú mày, "Ồ? Có gì không ổn hử?"

Tần Hành: "Thứ nhất, chúng em xung quanh mới vừa làm quen lẫn nhau, cao trung học tập áp lực vốn đã lớn, lại đổi vị trí, chúng em lại phải một lần nữa thích ứng."

"Thứ hai đâu?"

"Theo quan sát của em, thầy hiện tại an bài chỗ ngồi, là theo thành tích xếp hạng lần này, thành tích tốt thì hai người ngồi cùng một chỗ, thầy sắp xếp thành tích yếu một tổ xếp tại gần chỗ giáo viên, là hi vọng thông qua bổ sung. Nhưng kiểu dạng này có phải hay không cũng sẽ dả kích một số bộ phận lòng tin của bạn học?"

"Còn gì nữa không?" Tiểu tử thối này lý do nhiều như vậy! Còn là đại biểu lớp số học nữ chứ!

"Nếu là theo thành tích xếp hạng, vậy chả phải em phải cùng Lâm Vu ngồi chung 1 bàn hay sao. Vì sao thầy không đổi như vậy? Đối với em và Lâm Vu, như vậy cũng không công bằng."

Lâm Vu ngạc nhiên: "..."

Trương Cần nghiêng răng nghiêng lợi, "Lý do của em ngược lại là nhiều. Khương Hiểu đâu?"

Khương Hiểu: "Em không thích đổi chỗ ngồi, em thích ngồi chỗ cũ hơn."

Giống như 1 dây chuyền vậy, mọi người cũng đứng lên,

"Trương lão sư, em cũng không muốn đổi, em cũng thích ngồi chỗ cũ."

Lâm Vu nuốt một cái, tiếng nói thanh thúy êm tai, "Trương lão sư, thầy có thể hay không tin tưởng sự lựa chọn của chúng em? Cuộc thi lần này mọi người khả năng còn chưa thích ứng, phát huy trình độ chưa tốt. Lần tiếp theo, chúng em nhất định sẽ làm bài tốt hơn."

Lớp học đột nhiên an tĩnh lại.

Trương Cần trầm mặc mấy chục giây, từ trên giảng đài đi xuống, "Được! Lần này không đổi chỗ ngồi. Thi giữa kỳ, các em phải trả thi tốt cho tôi, đến lúc đó tùy các cô cậu."

"Trương lão sư, chúng em yêu thầy!"

Trương Cần: "Được rồi được rồi, chuẩn bị học tập tốt đi. Tất cả ngồi xuống."

Tiếng chuông tan học vang lên, Trương Cần vừa tới văn phòng, 2 ban phòng học liền truyền đến từng tiếng hưng phấn và tiếng huyên náo.

Mười lăm mười sáu tuổi, đơn thuần, chấp nhất, thật là tốt!

Khương Hiểu quay đầu, "Tần Hành, nói hay lắm."

Tần Hành cong cong khóe miệng, "Trương Cần cũng không phải thật sự là muốn để chúng ta đổi chỗ ngồi đâu."

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Dù sao hữu kinh vô hiểm. Tớ cũng không muốn đổi chỗ đâu, tốt nhất là ba năm học, chúng tớ đều có thể ngồi cùng bàn thi tốt."

Lâm Vu ừ một tiếng, "Cuộc thi lần này cậu nằm top 50."

Khương Hiểu nhăn nhăn mi, trong nháy mắt ỉu xiu. Lâm Vu đưa một trang giấy cho cô, "Đây là điểm số thống kê tớ viết xem cậu thiếu sót chỗ nào, ngữ văn phần 12, toán học phần 8..."

Tần Hành tò mò, "Lúc nào mà cậu làm thế?"

Lâm Vu: "Vừa mới lúc Trương lão sư đang nói đổi chỗ ngồi."

Tần Hành nhìn qua cô, như có điều suy nghĩ, "Mỗi lần đều sẽ làm thế sao?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Sơ trung mỗi lần thi xong tớ đều sẽ làm. Dạng này cũng có thể nhắc nhở chính mình thiếu sót ở chỗ nào. Bình thường ôn tập cũng sẽ có thể chú ý tới."

Tần Hành liếc liếc thần sắc, giống như tùy ý đề xuất, "Vậy cậu giúp tớ làm đi?"

Lâm Vu sững sờ.

Tần Hành thân nhiên nhìn vào mắt cô.

Lâm Vu gật gật đầu.

Khương Hiểu nói: "Tần Hành, cậu lần này xếp hạng 2 mà còn để Lâm Vu giúp, vậy cậu giúp Lâm Vu cái gì đây?"

Lâm Vu lắc đầu, "Tớ không cần."

Tần Hành: "Tớ có thể giúp cậu phụ đạo Anh ngữ."

Lâm Vu còn muốn cự tuyệt, Tần Hành lại đem mấy bài thi của mình đưa đến.

"Vất vả cho cậu rồi."

Lâm Vu: "..."

Người này thật đúng là tự giác. Tôn Dương trợn mắt hốc mồm, "Các cậu đây là *cường cường liên thủ à!"

*Cường cường liên thủ: theo mình hiểu chắc là hai người giỏi hợp tác với nhau ý, ở đây ý ông ấy là Lâm Vu với Tần Hành.

Tần Hành giống như tựa tại chỗ ấy, hững hờ lên tiếng, "Đúng vậy đấy."

Tôn Dương: "Cho nên cậu vừa mới nói muốn cùng Lâm Vu ngồi ngồi cùng bàn là thật? Tớ thật đau lòng! Tâm can tớ tan nát mất rồi!"

Tần Hành có một trận ác khí, bất quá tâm tình dị thường sung sướng, khoe miệng nhếch lên nhếch xuống.

Khuất Thần khi đi tới vừa hay nhìn thấy hắn đang cười, "Tần Hành, cậu cười cái gì?"

"Đột nhiên cảm thấy lớp 2 cũng thật không tệ."

"Bệnh tâm thần. Tớ chơi 1 ván không?"

Tần Hành cự tuyệt, "Tháng sau có tranh tài, không chơi."

"Chà có tí sức lực nào cả."

Tần Hành: "Lần này cậu xếp hạng bao nhiêu?"

"Hơn 800 hay sao đó. Tớ không sao đâu, dù sao tương lai cũng không phải đi du học."

Tần Hành còn muốn nói điều gì, nhìn bộ dạng kia của Khuất Thần đều không thèm để ý, hắn liền không muốn nói nữa.

Khuất Thần mỗi lần tới tìm Tần Hành nói chuyện đều ngồi trên ghế Lâm Vu, nhích tới nhích lui, làm cho cô cái gì cũng không làm được.

Lâm Vu cũng không tiện nhắc nhở hắn, dứt khoát cầm cốc nước đi rót nước, cô còn muốn kêu Khương Hiểu đi cùng, kết quả nàng ấy lại còn đang đọc tiểu thuyết.

Cũng không hỏi nữa, đem cái cốc của mình mà mang đi. Tần Hành nhìn một cái, chỉ một chút thôi liền bị Khuất Thần phát hiện.

"Mà nè, cậu vừa mới lên khóa đã thật sự là hăng hái đó nha, tớ liền hận mình quên cầm điện thoại giúp cậu quay lại đây. Cậu làm gì giúp Lâm Vu thế?"

"Chính tớ không muốn đổi chỗ ngồi."

"Đình Đình khẳng định là thương tâm đến chết mất thôi, lúc đầu có cơ hội ngồi trước mặt cậu mà hết lần này tới lần khác bị cậu làm hỏng."

"Ngồi đâu còn không giống nhau à? Cậu cho rằng ngồi bên cạnh tớ, liền có thể đạt hạng nhất sao?"

Khuất Thần thâm oán, "Ngồi cạnh người mình thích, lúc học tập lại càng có động lực."

"Cút sang một bên đi."

Hắn đứng dậy muốn đi.

"Làm gì, đi đâu đấy?"

"Xuống lầu mua nước."

Tần Hành thuận tiện đi ngang qua tầng lầu phía đông, nước sôi được để ngay tại chỗ ấy.

Lâm Vu cùng một nam sinh đứng chung một chỗ, cô mặt lạnh lùng, xem ra có chút tức giận nhưng một mực nhẫn nhịn.

"Lâm Vu --"

Tần Hành gọi cô một tiếng, sải bước đi tới. Hắn nhẹ nhàng nhìn lướt qua bên người nam sinh, "Bạn cậu à?"

Nam sinh cầm trong tay một phong thư, trong nháy mắt mình bạch.

Lâm Vu quay đầu nhìn thấy hắn, vừa tức lại vừa xấu hổ.

"Tớ không biết cậu ấy."

Tần Hành mở miệng, "Tớ đi mua nước, Khương Hiểu thuận tiện để cho tớ giúp cậu cầm cái cái cốc. Cần trợ giúp gì sao?"

Hắn đây là có ý riêng đó nha.

Lâm Vu cắn cắn môi, cô cũng không biết chuyện gì xảy ra. Đi lấy nước một cái thôi mà đã xảy ra loại chuyện này.

Bạn học nam còn cầm giúp cô chai nước.

Lâm Vu lạnh giọng nói ra: "Không cần đâu. Tớ về trước lớp trước đây."

Nam sinh vội vàng hô, "Bạn học Lâm Vu, tớ đây là nghiêm túc thật đấy."

Tần Hành đứng ở đó nói, "Tôn Sơ Văn, là gan của cậu thật lớn."

Tôn Sơ Văn: "Tần Hành, chúng ta là bạn học sơ trung, cậu giúp tớ đem thư này đưa cho Lâm Vu đi."

Tần Hành: "Đi qua một bên đi! Đừng quấy rầy nữ sinh lớp chúng tớ."

Tôn Sơ Văn cũng không vui lòng, "Tớ có quyền lợi đó."

Tần Hành nắm chặt nắm đấm, "Vậy phải xem cậu như thế nào?"

Tôn Sơ Văn: "Tần Hành, cậu làm sao mà vô lý như vậy? Cậu cùng Lâm Vu có quan hệ gì mà đòi quản?"

Tần Hành: "Bạn học cùng lớp. Đừng để tớ nhìn thấy cậu đến quấy rối cô ấy nữa."

Tôn Sơ Văn cắn răng,

"Tần Hành, chờ đấy."

Tần Hành: "Từ từ, cái cốc cái cốc!"

Hắn đưa tay lấy tới, "Tớ ở tại lớp 2 chờ cậu."

Chờ lúc hắn trở lại phòng học, Lâm Vu đã ngồi thờ thẫn tại vị trí của mình, sắc mặt có vẻ không tốt.

Hắn đi qua, đem nước nhẹ nhàng đặt ở mặt bàn của cô.

Lâm Vu trông thấy, vuốt vuốt gương mặt, che dấu thần sắc, lại khôi phục lại trạng thái bình thường.

Tần Hành nghĩ nghĩ, nói: "Lâm Vu, cậu giúp tớ giảng bài này đi."

Lâm Vu quay người, "Cái bài gì cơ?"

Tần Hành tùy ý lật sách bài tập, "Đừng để ý đến cái người tỏ tình ban nãy làm gì, coi chừng bị ảnh hưởng. Tớ cũng thường xuyên bị người khác tỏ tình nè."

Lâm Vu lộ một mặt khiếp sợ nhìn xem hắn.

Lời của tác giả:

Nhất trung Ngô Ngạn Tổ, da mặt của cậu đến cùng dày bao nhiêu? Ở chương trước thấy mọi người cmt, đối với tiểu Tần Hành mà chê rất nhiều. Con người ai cũng từ từ mà trưởng thành, cũng có thời điểm làm sai trái một vài điều. Tần Hành cùng Lâm Vu đúng là không cùng một loại người, hai hoàn cảnh gia đình khác nhau, cho nên bọn họ từ lúc gặp đến yêu, một đường âm khiến người người phải cảm động.

Từ đây trở xuống là tiếng nói trong tâm can của Tần Hành: Khi còn bé phạm phải một sai lầm lớn như vậy, cho nên tôi liền đem một đời của mình để đền bù, Lâm Vu, mời tiếp nhận tớ!

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

[Dịch: melbournje]

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh mà chiếu vào, lại chiếu vào trên mặt của thiếu niên kia, gương mặt tuần dật đột nhiên lại tăng thêm mấy phần ôn hòa.

Đây là lần đầu tiên Lâm Vu biết có kiểu an ủi như thế này

Thời gian lúc này giống như đang dừng lại vậy.

Tần Hành nhìn chăm chú nhìn cô, trong một khoảng cách ngắn ngủi, hắn phát hiện, lông mi của Lâm Vu vừa dài lại còn cong, giống như trêu người vậy.

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, "Cậu nói bài nào?"

Tần Hành biến sắc, "Cái này."

Lâm Vu xem xét một chút, "Toán học? Đây là đề Olympic."

Tần Hành: "... Tớ có một điểm mà nghĩ mãi không thông. Cậu giúp tớ tham khảo một chút nhé."

Lâm Vu vắn mi, "Tần Hành, cậu biết tớ chưa từng ôn qua toán Olympic."

Toán học của cô thành tích mặc dù cũng không tệ lắm, nhưng cùng so sánh với những này tham gia tranh tài cấp quốc gia mà nói, chênh lệch quá xa.

Tần Hành: "Đề Olympic không có khó như vậy, để tớ nói cho cậu nghe."

Lâm Vu gật gật đầu, kỳ thật cô đối áo số cũng tò mò.

Thẩm Nghi Đình quay đầu liền thấy hai người cúi đầu thảo luận, ánh mắt cô dừng lại mấy giây.

"Lâm Vu thật rất lợi hại."

Thẩm Nghi Đình thu tầm mắt lại, "Cậu cùng cậu ấy ở một ký túc xá, bình thường cậu ấy hay làm những gì?"

Trần Đồng: "Cậu ấy mỗi ngày đều là người về trễ nhất, cũng là người dậy sớm nhất giường. Cậu ấy là người mà tớ thấy có cố gắng nhất."

Thẩm Nghi Đình không có lên tiếng.

Trần Đồng cũng nhìn một cái, "Cậu ấy bình thường không chủ động bắt chuyện với ai, nhất là nam sinh."

Thẩm Nghi Đình: "Thật sao?"

Trần Đồng gật gật đầu, "Bất quá cũng nhìn ra được, bọn họ hai bàn trước sau ngồi chung rất thân thiết."

Thẩm Nghi Đình như có điều suy nghĩ, đúng vậy mà nhỉ, Tần Hành bình thường cũng là không thèm để ý đến nữ sinh đâu.

Bên kia, Lâm Vu cùng Tần Hành đã thảo luận xong.

Tần Hành là học bá toán học, lúc giảng một vấn đề, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu. Mà Lâm Vu lại là một người thông minh, hai người câu trước câu sau ăn ý một cách kì lạ.

Lâm Vu thử giải cái đề kia, cuối cùng vì Tần Hành giúp cho, quả nhiên hiểu ra ngay.

Lâm Vu nghiêm mặt nói: "Toán học thật sự là cánh cửa kỳ diệu."

"So với hóa học đâu tính là gì?"

Hắn rất hiểu kì, vì cái gì mà cô lại học hóa học tốt như vậy.

Hắn tới phòng làm việc tình cờ nghe được lão sư đang khen Lâm Vu, lúc này mới biết cô đã học hóa học năm hai học xong hết rồi.

Có lẽ là hai người thảo luận bài hơi lâu, sắc mặt của cô cũng buồng lỏng không nhỏ, mặt mày nhu hòa.

"Hóa học cùng số học không có giống nhau đâu."

Thanh âm nhẹ nhàng, mang theo ý mơ hồ vui vẻ.

Tần Hành mỉm mỉm khoe miệng, "Nếu cậu sớm ôn toán Olympic, tớ nghĩ lão sư nhất định sẽ dị thường ngạc nhiên."

Nhưng Lâm Vu không có nghĩ như vậy, cô không tham lam. Cô có hiện tại có thể học tập trong hoàn cảnh này đã rất thỏa mãn rồi. Từ nhỏ, bà cô đã dặn không thể quá tham lam, biết thỏa mãn thì mới thấy hạnh phúc.

Học sinh năm nhất cứ như vậy chậm rãi thích ứng cuộc sống cấp ba, mỗi ngày làm không hết bài tập, nghe không hết nội dung, lão sư nói tới nói lui lải nhải mãi.

Đảo mắt đến tháng 11, thời tiết Tân thành càng ngày càng lạnh, sáng sớm cũng càng ngày càng khó khăn.

Lâm Vu vẫn như cũ là người đến phòng học sớm nhất.

Ngày ấy, khi cô đến phòng học, đột nhiên phát hiện đã có người đến. Lúc này, trong phòng học không có mở đèn, có chút tối, nàng không có thấy rõ là ai.

Đợi cô đi tới, mới phát hiện người kia không phải học lớp bọn họ.

"Bạn học này, Tần Hành ngồi vị trí này sao?"

Lâm Vu đánh giá người trước mặt, nữ sinh tóc hơi sậy xoắn, vẽ mi tâm tình xảo, khí chất có vẻ thành thực.

"Tần Hành đi Bắc Kinh so tài rồi."

"Tớ biết. Nhưng mà cậu ấy ngồi vị trí này sao?"

Lâm Vu gật đầu một cái.

Nữ sinh đem một cái hộp đặt ở trong ngăn kéo của hần.

Làm xong rồi vỗ vỗ tay, "Giải quyết xong xuôi. Sắp tới là sinh nhật cậu ấy, tớ đưa cho cậu ấy quà."

Lâm Vu không có hứng thú, trở lại chỗ rồi ngồi xuống, lấy sách Anh ngữ ra.

"Cậu là Lâm Vu đúng không?."

Nữ hài từ nhảy đến trước bàn của cô, "Tớ biết cậu."

Lâm Vu trầm mặc, cũng không có hứng thú bắt chuyện.

"Cậu làm sao không hỏi xem tớ đây là ai sao?"

"Thật có lỗi, tớ muốn học thuộc lòng bài."

Nữ sinh nhún nhún vai, "Bạn học Lâm Vu, nữ sinh không nên đọc sách nhiều đâu."

Lâm Vu cúi đầu xuống, không tiếp tục đề ý.

Tần Hành đã đi hơn nửa tháng, thi giữa kỳ đều không có tham gia. Hần không ở trường học, mọi người hâm mộ người vẫn như cũ không giảm chút nào.

Lâm Vu có thể tưởng tượng, khi hần trở về nhìn thấy một đống đồ vật kia, mặt chắc chắn sẽ biểu lộ vẻ không kiên nhẫn. Hần rất được nữ sinh yêu mến, ở kí túc xá nữ của cô, thỉnh thoảng mọi người đều nhắc lên tên của hần. Gia cảnh to, học giỏi, đáng đáp lại đẹp trai, dạng này người này được hoan nghênh là rất bình thường rồi!

Lần thi giữa kỳ này, lớp 2 rốt cuộc cũng được nở mày nở mặt, so với thi sát hạch lần trước thì quả là có tiến bộ rất lớn. Lâm Vu xếp hạng thứ nhất, ban trưởng Tổng Dật Minh cũng nằm ở hạng mười, Trương Nam tụt xuống mất mười, còn khóc một trận to.

Cao hứng nhất không ai qua được đó chính là Trương Cần, trong phòng học chủ nhiệm lớp, được Hách chủ nhiệm trọng biểu dương.

"Lớp 2 ở cuộc thi lần này tiến bộ rất lớn. Cứ thế phát huy, ngàn vạn không thể để cho bọn chúng phớt lờ nhé."

"Còn có vì để tăng cường tổ chất thân thể của học sinh, từ dưới tuần sau, tăng 800 mét chạy bộ đi. Mặt khác nữa, tôi đã cùng nhà trường thương lượng qua, năm nhất tự học buổi tối không ở trọ ở trường thì chín giờ rưỡi được đi về. Các lão sư làm tốt trực ban chuẩn bị nhé. Mọi người có ý kiến gì hay không?"

"Không có."

"Vậy tan họp đi."

Bạn học chung quanh Lâm Vu lần này thành tích xếp hạng đều so với lần trước cao hơn nhiều, mọi người đối cô vô cùng cảm kích.

Tiểu Vi lấy từ ngăn kéo ra một túi đồ ăn vặt, vừa ăn vừa nói: "Lâm Vu, cuối tuần này cậu không về nhà, chúng ta cùng đi thư viện làm bài tập có được hay không?"

Khương Hiểu nghe vậy, chờ đợi mà nhìn.

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Vậy tớ cùng lão sư nói chuyện một chút."

Tiểu Vi cười tủm tỉm, "Thư viện thành phố có rất nhiều sách, Lâm Vu à, cậu khẳng định sẽ rất thích đó nha."

Tôn Dương thở dài một hơi, "Mấy người các cậu ngược lại thật là tốt, lại có đi chung cùng nhau, liền lòi ra một mình tớ cô đơn."

Tiểu Vi: "Tần Hành sắp trở về rồi à?"

Tôn Dương lắc đầu: "Hình như hôm qua đã thi xong, đang chờ điểm."

Khương Hiểu: "Tần Hành nhất định có thể đạt giải nhất, chờ hắn trở về nhất định phải đòi quà."

Tôn Dương: "À, cậu không phải hộ vệ của Lâm Vu sao?"

Khương Hiểu: "Hắn hiện tại cũng không có cùng Lâm Vu cạnh tranh."

Tôn Dương: "Tần Hành không có ở đây ngày đầu tiên, nghĩ tới hắn! Ngày thứ 26, vẫn là nghĩ tới hắn!"

Đám người một bộ dáng ác độc.

Ngày thứ hai, lần này tin tức Tần Hành thi áo số cả nước được hạng nhất truyền đến trường học. Nhất trung, tổ lão sư dạy toán học hưng phấn khó mà nói nên lời. Nhiều năm nay, đều không có ai cả đi thi mà được giải nhất cả.

Lúc này nhất trung ở Tần Thành rốt cuộc cũng có thể nở mày nở mặt. Tin tức này truyền đến lớp học, mọi người kịch liệt thảo luận bắt đầu, giống như bọn hắn đờ giải vậy.

"Tần Hành đạt hạng nhất có phải hay không không cần tham gia thi đại học liền có thể trực tiếp nhận vào?"

"Thật hâm mộ quá!"

Tôn Dương: "Thứ hâm mộ này không với đến được đâu, cả nước thi tuyển, so với tham gia thi hát đạt giải nhất còn khó hơn."

"... Tôn Dương, cậu đi báo danh đi thử xem sao."

Khương Hiểu: "Nếu thật được chọn, về sau tớ làm người đại diện cho cậu, đem cậu chế tạo thành một ngôi sao ca nhạc."

Tôn Dương: "Được, đã hứa rồi đấy."

Một mảnh tiếng cười rộ lên, Lâm Vu lẳng lẳng lắng nghe. Cô cầm bút tô tô vẽ vẽ trên giấy nháp, đột nhiên có chút mê mang. Về sau cô muốn làm gì?

Tần Hành từ Bắc Kinh trở về, cũng không có ở nhà nghỉ ngơi mà trực tiếp đi học.

Sáng sớm, ông Tần tự mình lái xe đưa con đi học. Con trai đạt giải nhất, tất nhiên phải cao hứng rồi.

"Đã bảo cho con ở nhà nghỉ ngơi một ngày mà nhất quyết không nghe."

Tần Hành cầm cặp sách, mở cửa xe, dự định xuống xe.

"Con định buổi tối ở lại trường để tự học."

"Vậy con làm sao bây giờ?"

"Trường học không phải có canteen sao?"

Ông Tần nghe khẩu khí con trai mình, cũng đành phải nghe theo, dù sao ông biết Tần Hành sẽ không bạc đãi mình.

"Chú ý an toàn nhé. Buổi tối ta để chú Tiểu Dương tới đón con."

"Không cần, tự con đi về."

Tần Hành lư loát đi xuống xe.

Ông Tần cười, một mặt kiêu ngạo.

Tần Hành trở về, lớp 2 tự nhiên oanh động.

Hắn tiến phòng học, mọi người liền bắt đầu náo loạn.

"Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh nhaa."

Tần Hành như bình thường đi tới, một vai khoác balo, một tay nhét trong túi quần, ánh mắt rơi vào chỗ ngồi của mình. Đi ngang qua, Lâm Vu cúi đầu mang tai nghe, hết sức chuyên chú nghe Anh ngữ.

Tần Hành trở lại vị trí, tùy tiện ngồi xuống.

Tôn Dương: "Cậu rốt cuộc cũng trở về. Chúc mừng nhá!"

Mấy cái nam sinh đều đến.

"Bọn tớ đều biết, cậu thật trâu bò đó nha."

"Tần Hành, cậu bây giờ đã là thần tượng của nữ sinh toàn trường. Tớ nghe nói hiện tại một tấm hình của cậu bán 10 khối tiền cơ đấy."

Tần Hành cười, "Tớ vừa về đến các cậu liền cùng ta nói cái vấn đề này sao? Đạo này thế nào?"

"Hách chủ nhiệm nổi điên, chúng tớ bây giờ mỗi ngày đều phải chạy 800 mét. Cậu ở Bắc Kinh thì sao? Tập huấn có mỹ nữ không?"

"Mang theo quà cho các cậu đây."

Hắn mở balo ra, nhanh tay chia quà cho đám nam sinh.

Đào Mạn chưa đi tới phòng học liền nghe được tiếng hò hét âm ỉ ồn ào, bà đi vào, "Các bạn học này, đây là thời gian tự học, không phải nghỉ ngơi giữa tiết."

"Miss Đào, Tần Hành trở về rồi."

Đào Mạn nhìn về phía Tần Hành, "Toán học vương tử trở về, các cậu cũng chưa hết tiết. Ngày hôm qua cái bài đều thuộc rồi chứ? Một tí nữa trên lớp tôi muốn kiểm tra."

"Miss Đào, cô là giáo viên mà chúng em thích nhất."

"Còn có mười lăm phút nữa."

Mọi người lập tức thu hồi tâm tư bát quái, dù sao cũng còn có thời gian có thể nói.

Lúc này, Lâm Vu tháo tai nghe, lật sách Anh ngữ ra.

Tần Hành nhìn bóng lưng của nàng, phát hiện mái tóc của cô đã được cắt ngắn, bím tóc đuôi ngựa so với lúc trước ngắn đi một nửa. Cho tới trưa, hắn cùng Lâm Vu đều chưa hề nói câu nào với nhau. Hắn đem quà cho Khương Hiểu, Khương Hiểu cười mà nhận lấy.

"Cám ơn nhé. Vỡ đẹp mắt như vậy tớ không nỡ dùng."

Lâm Vu vừa vịn từ bên ngoài tiến đến, gặp Khương Hiểu cầm trong tay mới vỡ, cô không có cũng không cảm thấy xấu hổ.

Tôn Dương, Khương Hiểu đều có quà, bọn hắn nghĩ Lâm Vu khẳng định cũng có. Hết lần này tới lần khác Tần Hành một điểm biểu thị cũng không có, mà Lâm Vu tự nhiên cũng không nghĩ mình được Tần Hành tặng quà, dưới cái nhìn của cô thì Tần Hành chắc cũng sẽ không mang quà về cho cô.

Khương Hiểu đề ép thanh âm mà nói, "Lâm Vu không có quà sao?"

Tần Hành bĩu môi: "Đi rất gấp, không có mua nhiều như vậy."

Khương Hiểu sững sờ, quyển sách trong tay này giờ đây nhuộm một củ khoai lang nóng bỏng tay vậy.

Cô thật không muốn thế.

Cô trừng mắt liếc Tần Hành.

Tần Hành không nói gì.

Nghỉ giữa khóa, Lâm Vu từ văn phòng hỏi xong bài trở về, bị hai nữ sinh gọi lại.

"Bạn học, làm phiền cậu gọi Tần Hành lớp cậu ra một chút được không?"

Lâm Vu nhú nhú mày, "Thật có lỗi quá, tớ cùng bạn không quen biết."

Đơn giản mà lại trực tiếp, cô không nghĩ nhiều chuyện.

Ngoài kia, Khuất Thần mắt mở thật to. Ngồi bàn trước bàn sau mà còn bảo không quen?

Lâm Vu trở lại phòng học, thấy Tần Hành đang đeo tai nghe, từ từ nhắm hai mắt dựa vào ghế, không biết đang ngủ hay là vẫn nghe nhạc.

Cô nhẹ nhàng ngồi xuống.

Không bao lâu, có người nhẹ nhàng đứng đứng phía sau lưng cô, "Lâm Vu, quà của cậu đây."

Cái bút máy trên tay Lâm Vu trong nháy mắt xiết chặt, cô không hề động, tựa hồ có chút không quá xác định.

Tần Hành duỗi dài cánh tay ra, đem hộp đặt ở mặt bàn của cô, "Là bộ sách này."

Hắn dừng lại một chút, "Không đắt lắm đâu."

Lời tác giả:

Từ đây trở xuống là bản tin đến từ tiểu phóng viên Mạn Mạn.

Mạn Mạn: Bác sĩ Tần, cậu động tâm với bác sĩ Lâm từ lúc nào?

Tần bác sĩ: Cao nhất lần kia đi tập huấn, trong một tháng, tôi lại có chút nhớ cô ấy.

Mạn Mạn: Cao nhất à!

Tần bác sĩ: Làm sao, có vấn đề gì sao?

Mạn Mạn: Bác sĩ Tần, cậu quả thật rất chuyên tình! Bội phục, bội phục!

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

[Dịch: melbournje]

** **

Kì thi toán học kết thúc, người bạn học thi chung cùng dành chút thời gian đi ra ngoài một chút, thư giãn một tí, thuận tiện mua chút quà trở về.

Tần Hành lười đi, tình nguyện ở tại khách sạn chơi game.

Bất quá, cái vị học sinh năm 3 ở chung kí túc xá nói một câu, "Anh muốn đi mua cho bạn gái tương lai chút quà."

"Bạn gái tương lai sao?"

Tần Hành ngược mắt.

Nam sinh năm ba ngượng ngùng nắm tóc, "Bạn anh hẹn nhau thi xong đại học thì chính thức xác định quan hệ."

"Cô ấy cũng muốn đến Bắc Kinh học sao?"

"Thành tích học tập của cô ấy bình thường, đoán chừng không tới được."

Tần Hành không có hỏi lại.

"Muốn hay không cùng đi hửm, thuận tiện cho cô bé mà cậu thích một chút quà?"

Tần Hành quệt quệt khóe môi, "À, nhưng em không có thích ai."

Về sau, Tần Hành chọn lấy một số quyển vở, cùng một quyển kinh kịch.

Ngày về đến nhà, bà Tần nhìn thấy một chồng vở kia, lắc đầu, "Đây chính là quà tặng mà con tặng cho bạn mình sao?"

Cái ánh mắt kiểu gì đây a!

"Vở là tốt nhất rồi."

"Lại còn rất dày, có thể dùng thật lâu nữa."

Làm sao lại có cảm giác hần đi Bắc Kinh về kinh dianh văn phòng phẩm vậy?

Bà Tần không có có ý tốt rắn dạy con trai mình, nhưng là vẫn chỉ điểm một chút là tặng quà không thể qua loa như thế được.

Tần Hành chậm ung dung trả lời: "Con tặng, bọn họ có ai sẽ không thích chứ."

Ông Tần cười khẽ một tiếng, "Nó còn biết mua quà, đã có tiến bộ rồi nhá. Bà cũng đừng có mà chê."

Bà Tần nhin không được, "Cái nữ sinh nào sẽ thích kiểu quà như vậy chứ? Toán học thì học giỏi mà EQ thì ti lệ nghịch."

Tần Hành mặt đều đen kịt.

Lâm Vu mở hộp ra, trong mắt lóe ra ánh sáng nhạt, cô còn là lần đầu tiên nhìn thấy dạng sách này. Bản kinh kịch, biểu lộ mạnh mẽ, chất liệu kim loại, chế tác rất tinh xảo.

Tần Hành: "Trong cửa hàng có thừa ra một bộ."

Lâm Vu trịnh trọng nói với hần một tiếng, "Cảm ơn."

Cô đã nghĩ tới cực tuyệt, thế nhưng là đạo lý đối nhân xử thế, cô hiểu. Tất cả mọi người đều nhận quà của hần, nếu như cô không nhận, liền là không lễ phép.

Tần Hành nhẹ nhàng cười một tiếng, hai con ngươi trong suốt.

"Thứ này ở Bắc Kinh khắp nơi đều có bán."

Lâm Vu gật gật đầu, cô từ lúc sinh ra trừ khi còn bé cùng mẹ trở về quê một chuyến, Tần thành là nơi xa nhất mà cô từng đi cho tới nay. Về sau có cơ hội, cô sẽ mang theo mẹ và bà đi Bắc Kinh, muốn dẫn bọn họ đi xem chèo, còn có trường thành cùng cố cung.

Chuông vào học tiếng vang lên, mọi người trở lại phòng học.

Lâm Vu nhìn qua hần, đôi mắt xanh triệt trần đầy chân thành, "Chúc mừng cậu, lần này đạt được giải nhất."

Tần Hành cái chớp mắt kinh ngạc, hé miệng cười một tiếng.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt Lâm Vu khẽ biến, Tần Hành trước mắt cùng Tần Hành trong trí của cô tựa như không phải cùng một người. Lâm Vu đã từng nghĩ, cô cùng hần cũng sẽ không gặp nhau nữa. Bây giờ lại chung lớp, cũng là ngoài ý muốn không thôi. Bất quá, có nhiều thứ vẫn không thay đổi. Hần vẫn là người nổi bật, chói mắt nhất trong đám người.

Sau khi tan học, Khuất Thần cùng Thẩm Nghi Đình đến chờ Tần Hành cùng nhau trở về.

"Từ hôm nay trở đi, tớ ở trường học tự học buổi tối. Các cậu đi về trước đi."

Thẩm Nghi Đình một mặt kinh ngạc, "Cậu làm sao đột nhiên muốn ở lại tự học?"

"Trong khoảng thời gian này không phải vội vàng thi gì, những môn khác cũng nên bổ sung."

Thẩm Nghi Đình cắn cắn môi, "Tối về tớ đem vở sửa một chút, ngày mai liền cho cậu mượn."

Khuất Thần: "Vậy com tối làm sao bây giờ?"

"Đi canteen ăn chứ sao."

"Cajah có thể nuốt trôi à?"

Tần Hành một mặt không kiên nhẫn, thúc giục bọn họ mau chóng rời đi.

"Đi đi, các cậu đi nhanh lên đi."

Thẩm Nghi Đình một mặt râu rĩ không vui, "Vậy chúng ta đi thôi."

Ánh mắt Khuất Thần từ trên người Tần Hành lướt qua, lại từ từ nhìn thoáng qua, còn cúi đầu nhìn thấy Lâm Vu đang làm bài tập.

"Vậy ngày mai gặp."

Bọn họ vừa đi, Lâm Vu thở phào nhẹ nhõm, nắm chặt lấy thời gian đem còn lại hai bài còn lại viết xong.

Trong phòng học còn lại không có mấy người.

Tần Hành biết cô mỗi ngày đều rất trễ mới tới canteen, phòng ngừa xếp hàng lãng phí thời gian. Trước đó, coi cùng bạn cùng phòng Trần Đồng và Thôi Nhã sẽ tới hỏi cô có muốn cùng đi ăn cơm hay không. Lâm Vu luôn luôn lắc đầu, mấy lần về sau, không còn có đến gọi cô nữa. Ngẫu nhiên, Khương Hiểu giữa trưa không trở về nhà, hai người kiểu gì cũng sẽ cùng đi căn tin. Bất quá, Khương Hiểu sẽ chờ Lâm Vu viết xong bài tập.

Lâm Vu rốt cuộc cũng viết xong, cầm phiếu ăn, nhanh đi vào nhà ăn.

Đôi khi cô đến phòng ăn, đồ ăn ngon đều không còn. Cô lấy một phần rau quả, một chén cơm, lại đi bới thêm một chén canh miễn phí. Không đến mười phút, cô liền ăn cơm nước xong xuôi.

Tần Hành cùng hai tên nam sinh đi vào căn tin, liền chú ý tới cô.

Nhìn thấy Lâm Vu đã cơm nước xong xuôi đi đưa lại khay, mọi người mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Lâm Vu thật là liều mạng đấy."

"Tính cách không được hoạt bát cho lắm, nhưng ngược lại là rất tốt, đặc biệt chân thành."

"Dáng dấp cũng rất đẹp mắt."

"Hoa khôi lớp chúng ta đẹp hơn so với lớp khác nhiều."

Tần Hành xa xa liếc nhìn, à, những người này thật sự là nhàm chán, ngoại trừ nói mấy cái này liền không có đề tài gì khác.

"Tớ ăn xong rồi, về lớp trước đây."

Hai bạn học nhìn nhau: "..."

Thời tiết dạo này lạnh dần, Lâm Vu thường xuyên ăn mặc đơn bạc cho nên đi đặc biệt nhanh.

Tần Hành từ cửa phòng ăn ra, chớp mắt một cái liền không nhìn thấy bóng dáng của cô nữa.

Ặc, chạy thật là nhanh.

Hắn vẫn chậm rãi ung dung đi về. Nửa đường lại bị 1 người chặn lại.

"Tần Hành, tớ là Thạch Tiểu Vũ lớp 10." Vừa mới nghe nói Tần Hành hôm nay đi nhà ăn, nàng nhất quyết chờ hắn trước khi hắn về lớp.

Tần Hành nhàn nhạt nhìn nàng một cái, lạnh lạnh nói hai chữ, "Có việc?"

"Tớ đưa người quà sinh nhật đó cậu thấy sao?"

Mi tâm Tần Hành nhăn lại, "Không có chú ý."

Thạch Tiểu Vũ cắn răng một cái, "Tần Hành, tớ thích cậu. Chúng ta có thể kết bạn hay không?"

Nàng lung lay điện thoại, "Thêm Wechat đi? QQ cũng được."

Tần Hành giật giật khóe miệng, vừa muốn mở miệng, vừa hay nhìn thấy Lâm Vu đi tới huowang bọn họ. Trong tay cô ôm vài cuốn sách, xem chừng chắc

là đi thư viện. Lâm Vu cũng nhìn thấy hắn, bước chân dần dần thả chậm.

Thạch Tiểu Vũ quay đầu nhìn sang, "Lâm Vu à."

"Cậu biết cô ấy?"

"Lần trước đến lớp của cậu, tớ gặp qua cô ấy. Là cô ấy chỉ cho tớ chỗ ngồi của cậu."

Tần Hành biểu lộ nhặt nhẻo, "Có đúng không?"

Hắn hưng hăng quét Lâm Vu một chút. Lâm Vu làm bộ cái gì cũng không có trông thấy, buông thõng mắt. Trong khoảng thời gian này được Khương Hiểu phổ, cô đã chậm rãi tiếp nhận việc những người xung quanh to gan lớn mật biểu đạt hành vi yêu đương. Nhất là đoạn thời gian trước, truyền thuyết kể rằng Hách chủ nhiệm còn bắt một đôi, không có công khai nói ra, bắt quả nghe nói xử phạt cũng rất thảm. Trường học còn có người post bài lên án chủ nhiệm nào đó vô nhân đạo!

Về sau Hách chủ nhiệm tra IP, đem vị bạn học này lôi tới phòng hội đồng, bắt viết bản kiểm điểm ba ngàn chữ.

Tiết tự học buổi tối, Tần Hành trở về. Hắn đặt mông ngồi trên ghế, động tác rất lớn gây ra một tiếng kêu to.

Lâm Vu đã đem bài tập đều làm xong. Cô cho mình mười phút để não nghỉ ngơi, lật ra tiểu thuyết vừa mượn từ thư viện có tên « Jane Eyre ».

Cô nghe nói bộ tiểu thuyết này đã chuyển thể thành phim, phim thì phi thường kinh điển. Đáng tiếc cho tới bây giờ cô không có cơ hội xem thử.

Nghỉ giữa khóa, có bạn học tìm đến cô, "Lâm Vu, sách ghi hoá học và vật lý có thể cho tớ mượn hay không?"

Lâm Vu có một cái chớp mắt suy nghĩ sâu xa, "Ngày mai có thể chứ? Hôm nay tớ cho người khác mượn rồi."

"Được. Ngày mai tớ tìm cậu. Nhờ cậu cả đó!"

Trên bàn bày sách chỉnh chỉnh tề tề, cô chậm rãi lật về mấy quyển vở. Lúc xoay người, Tần Hành đang cúi đầu chơi trò chơi.

Cô nuốt nước bọt một cái, khẽ gọi một tiếng, "Tần Hành -- "

Tần Hành mí mắt đều không ngẩng, "Khóa đại biểu có việc?"

Lâm Vu đem vở để trên bàn hắn, "Đây là sách ghi 1 tháng vừa qua."

Tần Hành động tác trên tay dừng lại, "Được!"

Vừa nãy hắn mới bị chết trong game. Lâm Vu một lần nữa ngồi xuống, đưa tay vuốt vuốt con mắt.

Tần Hành điều chỉnh tư thế ngồi, lưng thẳng tắp, đầu ngón tay đảo trên sách ghi của cô, tiếng lật trang giấy sần sật kêu lên, "Gần đây viết nhiều nội dung như vậy sao!"

Lâm Vu không có lên tiếng.

Tần Hành đưa coi bộ sách kia không đắt, cô hiện tại cũng không có cái gì trả ơn hắn.

Buổi tối thời gian trôi qua rất nhanh, chín giờ rưỡi học sinh ngoại trú đi về, Tần Hành thu sách vở, ngược mắt nhìn qua Lâm Vu.

Lâm Vu còn đang đọc sách, một ngày ngoại trừ đi ngủ, ăn cơm, thì là học tập. Cô cúi đầu, lộ ra cái cổ trắng muốt.

Thời điểm đi về, hắn đem vở trả lại cho cô.

"Một tháng không theo chương trình nên không vội không được, về sau tự học buổi tối có vấn đề gì tớ sẽ hỏi lại cậu."

Lâm Vu gật gật đầu, "Được."

Vào lúc ban đêm, Lâm Vu trở lại ký túc xá nghe thấy mọi người đang nói Tần Hành được nữ sinh lớp khác tỏ tình.

"Tần Hành đồng ý à?"

"Đương nhiên không. Thạch Tiểu Vũ liền đáng đẹp mắt, thành tích niên cấp đếm ngược. Tần Hành căn bản không biết cậu ấy là ai. Bất quá cậu ấy còn hỏi Tần Hành có phải hay không thích thăm ai rồi."

"Tần Hành trả lời như thế nào?"

"Không để ý tới cô."

"Thạch Tiểu Vũ kia nhục nhã thật."

"Bất quá có thể tỏ tình với người mình thích, cũng là một loại dũng khí."

"Tần Hành hiện tại thi Olympic được giải nhất cả nước, tương lai cử đi nhiều nơi, thật đúng là Ngô Ngạn Tổ của nhất trung."

"Đúng rồi, Lâm Vu, Tần Hành làm sao lại tới lớp tự học buổi tối rồi?"

Trần Đồng tò mò hỏi.

Lâm Vu: "Tớ không rõ."

Thôi Nhã: "Lâm Vu sẽ không nghe ngóng những vấn đề này đâu. Cậu hỏi vậy thì đừng hỏi còn hơn."

Trần Đồng nhún vai: "Ai bảo cậu ấy ngồi phía trước Tần Hành, lại nói, Tần Hành cùng cậu ấy giống như cũng không tề à nha."

Lâm Vu cầm lấy đồ rửa mặt, "Tớ đi tắm đây."

Xá trường Dương Tiểu Mộng nói ra: "Lâm Vu cùng Tần Hành ngoại trừ trò chuyện về học tập thì còn có thể nói cái gì."

Hai nữ sinh nghe vậy, bỗng nhiên cười một tiếng.

Tất đèn, cả tòa nhà đều yên tĩnh.

Thôi Nhã mở chăn ra.

Trần Đồng: "Thôi Nhã, cậu còn chưa ngủ à?"

Thôi Nhã: "Ngủ không ngon áy. Cậu ngồi cùng bàn với Thẩm Nghi Đình có phải cậu ấy cùng Tần Hành quan hệ rất tốt?"

Trần Đồng: "Cha mẹ bọn họ là bằng hữu, hai người tất nhiên biết nhau, còn có Khuất Thần nữa. Thẩm Nghi Đình nói bọn họ là Tam Kiếm Khách."

Thôi Nhã: "Thanh mai trúc mã à."

Trần Đồng ừ một tiếng.

Thôi Nhã: "Thật sự là hâm mộ Thẩm Nghi Đình. Nghe nói nhà siêu giàu, lại chơi cùng Tần, còn có một anh trai ưu tú như vậy, Thẩm Nghi Đình cũng rất đẹp trai nha ~"

Lâm Vu nhẹ nhàng lật ra cả người.

"Lâm Vu, cậu cũng không ngủ được à?"

"Ừ." Cô nhắm mắt lại, vừa mới nãy một mực đang nghĩ, không biết mẹ đỡ bệnh chưa, còn có thời tiết lạnh thế này chân của bà có phải hay không lại đau. Cô đã hai tháng chưa có trở về nhà, có chút bận tâm.

"Lâm Vu, cậu cảm thấy Thẩm Nghi Đình cùng Tần Hành ai soái hơn?"

Lâm Vu có chút mệt mỏi, mơ mơ màng màng trả lời một câu, "Thẩm Nghi Đình."

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày mai Tần Hành có phải hay không muốn nổ!

** **

Thời cấp ba, ngoài Lâm Vu cùng Tần Hành, còn có Khương Hiểu và mấy nhân vật trọng yếu, người ta không nỡ bỏ qua. Hi vọng mọi người có thể kiên nhẫn một chút, cùng bọn họ đi qua ba năm này. Yên tâm, bọn họ sẽ lớn lên, sẽ yêu đương, sẽ kết hôn.

Đây là spoiler sao?

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

[Dịch: melbournje]

Thẩm Nghi Hành trong quá trình trưởng thành của Lâm Vu có dấu vết không thể xóa nhòa. Hắn so với cô lớn hơn hai tuổi, hai người lần đầu gặp mặt, là hắn chủ động đi kéo Lâm Vu tay, "Lâm Vu muối muối, người tốt."

Vậy nên sau này, mặc dù bọn họ không thường gặp mặt, nhưng mỗi một lần gặp mặt, Thẩm Nghi Hành đều tặng cho Lâm Vu không ít sách, Lâm Vu không hiểu vấn đề nào, hắn đều sẽ kiên nhẫn nói cho cô. Thậm chí, bởi vì Lâm Vu thích hóa học, vấn đề này cùng hắn có quan hệ lớn lao.

Có thể nói, Thẩm Nghi Hành là một ảnh hưởng rất lớn đối với Lâm Vu.

Lâm Vu có thể học giỏi như hiện tại, không thể không nhờ sự trợ giúp của Thẩm Nghi Hành. Cho nên, cô sẽ không kim lòng được mà chọn Thẩm Nghi Hành.

Buổi sáng nghỉ giữa khóa, Thẩm Nghi Hành quang minh chính đại tìm đến Lâm Vu. Hai người chậm rãi đi sau đám người.

Thẩm Nghi Hành: "Thời tiết dạo này lạnh, quần áo của em có đủ hay không?"

Lâm Vu gật gù đầu, "Quần áo mùa đông em đều mang theo hết rồi."

Thẩm Nghi Hành: "Tiền thì có đủ xài không?"

Lâm Vu: "Đủ. Em đều ở trường học nên không cần mua cái gì."

Thẩm Nghi Hành đánh giá cô, đưa tay ra xoa xoa đầu cô, "Hình như em mập lên một tí rồi nha."

Lâm Vu tính tình trẻ con, nhéo nhéo gương mặt, "Em cũng cảm thấy vậy. Chắc là do con nước ở Nhất trung cũng không tệ lắm à nha."

Thẩm Nghi Hành cười cười, biết nhu cầu hiện tại của cô đối với cuộc sống không cao. Hắn lấy điện thoại di động ra, "Đình Đình nói em không chịu nhận."

Lâm Vu nghĩ thầm, vậy thì sao anh còn muốn đưa cho em làm gì.

"Thời gian trước, anh có chuyện gấp nên không tới tìm em được. Lâm Vu, điện thoại không chỉ là để cho em cùng bạn học và người nhà liên hệ với nhau, anh muốn nó đối với em mà nói là một công cụ học tập tốt."

Lâm Vu: "Em có thể đọc sách."

Thẩm Nghi Hành lắc đầu, "Hiện tại điện thoại di động chức năng càng ngày càng nhiều, mạng lưới, điện thoại, có thể để em hiểu rõ thêm về xã hội này, thế giới này. Nhận lấy đi, nếu không phải mẹ anh muốn đến trường học tìm em rồi."

Lâm Vu nhú mày, "Nghi Hành ca ca, quý hóa quá rồi."

Càng quan trọng hơn là, cô hiện tại không thể gánh vác tiền điện thoại mỗi tháng.

Thẩm Nghi Hành hiểu rõ điểm này, "Điện thoại hoạt động lúc mua về, còn tặng kèm cho một chút tiền điện thoại, mỗi tháng đều sẽ gửi về. Lại thêm em còn là học sinh, nên còn có phần món ăn ưu đãi nữa."

Lâm Vu cắn môi góc, gương mặt thông xuống.

Hắn đưa di động trực tiếp giao đến trong tay cô, "Sang năm anh muốn đi Bắc Kinh học, về sau cơ hội cho chúng ta gặp mặt sẽ không nhiều. Nếu không nhận thì anh làm sao liên lạc với em đây?"

Lâm Vu cảm di động, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

"Nghi Hành ca ca, mọi người đối em đã chiều cố rất nhiều."

Thẩm Nghi Hành cười cười, ngữ điệu ôn nhu, "Mau trở lại lớp đi."

Lâm Vu đang đi, tiếng chuông reo trước một phút trở lại lớp học.

Khương Hiểu hiểu kì, "Cậu cùng Thẩm Nghi Hành có quen biết sao?"

Lâm Vu ừ một tiếng, thấp mắt nhìn điện thoại.

Khương Hiểu tiến tới, "Thẩm Nghi Hành tặng à?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Khương Hiểu mặt mày hớn hờ, "Cậu lưu số điện thoại của tớ đi, về sau chúng ta không ở trường học cũng có thể liên lạc được với nhau. 188 ** ** ** **."

Hai người lưu lại số điện thoại của nhau.

Khương Hiểu kích động, "Lâm Vu, về sau tớ có thể quấy rối cậu sao?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Cuối tuần thì có thể."

Khương Hiểu hắc hắc cười không ngừng, "Đùa cậu thôi. Cậu học tập cho giỏi đi, tương lai đi thi Bắc đại Thanh Hoa, lúc đó toqs đi Bắc Kinh chơi có thể tìm cậu rồi."

Lâm Vu: "Cậu chuẩn bị thi trường nào?"

Khương Hiểu im lặng cười một tiếng, "Tớ không biết. Cô tớ muốn tớ đi Canada, bọn họ hi vọng tớ tốt nghiệp trung học xong rồi có thể đi ngay. Nhưng tớ không muốn lắm, bởi vì tớ còn có chút việc chưa làm được."

Ánh mắt cô lộ lên một tia sắc tối tăm u ám.

Hai cô gái này chưa từng hỏi qua lẫn nhau về chuyện gia đình, có thể vì một lí do sâu xa, hai người tựa hồ cũng cảm giác được đối phương đều có chuyện khó nói.

Cuối cùng là một tiết thể dục.

Toàn lớp tập trung hoạt động cho ấm người rồi nam nữ tách riêng rồi tản ra.

Lâm Vu cùng Khương Hiểu tùy tiện tìm khối đất trống để đánh cầu lông. Hai người cũng không phải vì muốn luyện kỹ thuật, chỉ muốn hoạt động thân thể một chút.

Hạng mục thể dục của Lâm Vu không nhiều, bóng chuyền cùng bóng bàn kỹ thuật bình thường, bóng rổ cùng các nữ sinh trong lớp cũng không quá đồng dạng đi.

Lớp học có mấy nữ sinh đang tán gẫu, chủ đề bất tri bất giác liền vây quanh Tần Hành.

Các cô gái cất giấu bí mật nhỏ trong lòng, thử thăm dò.

Trần Đồng đột nhiên cười nói ra: "Các cậu đều nói Tần Hành soái, Lâm Vu lại nói Thẩm Nghi Hành mới soái."

Dứt lời, Thẩm Nghi Đình nhìn qua, "Lâm Vu nói thế thật sao?"

Trần Đồng phát hiện mình đã nói ra chuyện không nên nói, mà lời đã chui ra khỏi miệng nên đành phải gật gật đầu.

Thẩm Nghi Đình cười, "Ca ca của tớ đương nhiên soái nha."

Nói xong đứng dậy vỗ vỗ trên quần xám, hướng phía Lâm Vu đi đến.

Trần Đồng hối hận, chính mình làm sao lại đem chuyện tâm sự ở ký túc xá nói ra.

Thôi Nhã hướng cô mà lắc đầu.

Lâm Vu nhìn thấy Thẩm Nghi Đình đi tới, cô dừng lại, "Cậu muốn đánh sao?"

Thẩm Nghi Đình lắc đầu, nàng đánh giá Lâm Vu. Cô chỉ mặc đồng phục, nhưng vẫn là không che giấu được vẻ mỹ lệ. Từ khi biết cô, nàng liền biết sự thật này.

Đã xinh đẹp lại còn thông minh.

"Lâm Vu, tớ có lời muốn nói với cậu."

Khương Hiểu cầm vợt bóng bàn, "Nhanh nói đi, tớ đi trước còn vợt bóng bàn."

Lâm Vu gật gật đầu.

Thẩm Nghi Đình rút một tờ giấy cho cô, "Lau mồ hôi đi đã."

"Cảm ơn. Cậu muốn nói gì?"

Thẩm Nghi Đình trầm mặc một chút, bước chân nhẹ nhàng chuyển tới trước mặt cô, "Lâm Vu, cậu giúp tớ một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Nhưng cậu nhất định phải giúp tớ."

"Cậu nói là chuyện gì trước đi đã?"

"Tớ thích Tần Hành."

Lâm Vu: "..."

"Cậu giúp tớ nói cho cậu ấy biết nhé."

Lâm Vu chán kinh, quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình.

"Sao cậu không tự nói?"

"Tớ sợ. Sợ cậu ấy không thích tớ."

Thẩm Nghi Đình có chút buồn bực, "Tớ đã suy nghĩ thật lâu, cậu giúp tớ nói ra là tốt nhất rồi. Nếu hiện tại cậu ấy không thích tớ, ít ra tớ cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ."

Lâm Vu: "..."

Cô có thể nói cho người khác biết, cô cùng Tần Hành không quen, lạnh như băng mà cự tuyệt bất luận kẻ nào. Thế nhưng cô không cự tuyệt Thẩm Nghi Đình được.

Thẩm Nghi Đình lôi kéo cánh tay của cô, "Lâm Vu, cậu giúp tớ một chút nha? Hiện tại nhiều nữ sinh đều vây đến bên cạnh Tần Hành mà tỏ tình, tớ sợ..."

Lâm Vu đau đầu, "Đề tớ nghĩ làm như thế nào để nói với hắn đã."

Thẩm Nghi Đình sắc mặt vui mừng, "Cậu đây là đồng ý rồi sao? Lâm Vu, cậu thật tốt."

Lâm Vu lại cười không nổi.

Thẩm Nghi Đình nghĩ nghĩ, "Cây giúp tớ hỏi thử một chút, Tần Hành có thích ai không? Sau đó lại hỏi cậu ấy đối với tớ là cảm giác gì."

Lâm Vu á khẩu một tiếng.

"Cậu ấy tự nhiên lại muốn ở lại lớp tự học buổi tối, kỳ thật tớ cùng Khuất Thần còn chẳng học, chả lẽ cậu ấy thích người nào rồi?"

Lâm Vu yên lặng lắng nghe, vì sao mà Thẩm Nghi Đình cùng cô bàn luận cái đề tài này, cô chưa từng đọc qua tiểu thuyết ngôn tình nha.

"Tớ từ nhỏ đã thích cậu ấy, mẫu giáo, tiểu học, sơ trung, ở đại học và cả trong tương lai nữa, tớ hi vọng nhân sinh của tớ là cùng cậu ấy đi qua."

Lâm Vu lại nói một tiếng, "Cố lên."

Thẩm Nghi Đình bĩu môi, "Tớ đã rất cố gắng. Ai bảo tớ không thông minh như vậy. Gene trội của ba và mẹ đều di truyền cho ca ca rồi."

Hai người bắt tri bắt giác trở lại phòng học.

Thẩm Nghi Đình cảm kích nhìn cô, "Lâm Vu à, nhờ cậu."

Lâm Vu chỉ cảm thấy trên đầu trên vai như có cái tạ nặng ngàn cân, cô trở lại chỗ ngồi của mình.

Khương Hiểu nhìn cô một cái, cười cười, "Thế nào?"

Lâm Vu bất đắc dĩ thở dài một hơi, "Không có gì, chỉ giúp cậu ấy làm một chuyện thôi."

Khương Hiểu nâng má, Thẩm Nghi Đình cao ngạo tìm Lâm Vu có việc, ai, việc này sợ là không đơn giản. Lâm Vu không muốn nói, cô tất nhiên cũng sẽ

không hỏi nhiều.

Lúc tự học buổi tối, Tần Hành tìm cô hỏi một câu hóa học. Lâm Vu giải thích cho hắn xong, có mấy lời đã chực ngay tại bên miệng, nhưng vẫn là nói không nên lời.

Tần Hành hỏi: "Cậu cùng Thẩm Nghi Hành quan hệ không tệ lắm nhỉ?"

Lâm Vu sững sờ, nhìn hắn.

Tần Hành một mặt tùy ý, "Ngày đó tớ nhìn thấy hắn tới tìm cậu, hắn đưa điện thoại cho cậu à?"

"Ừ."

Lâm Vu lên tiếng, hắn không phải biết cô cùng Thẩm gia có quan hệ như thế nào sao?

Tần Hành mắt nhìn cô, "Cậu đã có điện thoại di động, chúng ta thêm số nhau đi."

Hắn lấy điện thoại di động ra, mở điện thoại lên, kia là kiểu iphone mới, ở trong trường cấp ba đã là xa xỉ rồi.

Lâm Vu mắt biến sắc, "Điện thoại di động tớ không mang, để tại ký túc xá mất rồi."

Ánh mắt Tần Hành biến đổi, chăm chú nhìn cô, "Số điện thoại của cậu là bao nhiêu, để tớ thêm."

Ngữ khí so với vừa nãy cứng rắn mấy phần.

Lâm Vu: "Tớ không có nhớ."

Tần Hành ánh mắt trầm trầm, hô hấp có chút chập trùng, "Lâm Vu, cậu gạt người đúng không?"

Lâm Vu: "Không phải, thật sự là không có nhớ. Điện thoại không thường dùng lắm."

Tần Hành cắn răng, xé một trang giấy, cực nhanh viết một chuỗi dãy số, "Đây!"

Lâm Vu nhận lấy, kẹp lại trong sách giáo khoa của mình.

Trong khoảng thời gian này, hắn kiểu gì cũng sẽ tìm cô thảo luận bài, ngẫu nhiên mượn vở, thậm chí bút. Lâm Vu cũng không có cảm thấy có cái gì đặc biệt, bất quá tại lớp học trong mắt người khác thì không như vậy.

Tần Hành cao ngạo, kỳ thật cũng không quá dễ tiếp cận. Mà Lâm Vu thì khác, còn có Khương Hiểu nữa. Các nữ sinh nhiều hay ít đều hâm mộ hai cô, trong âm thầm thảo luận không ngừng.

Qua mấy ngày, trường học chính thức tuyên truyền tác phẩm dự thi giải đấu nhiếp ảnh gia của Thẩm Nghi Hành được giải tác phẩm đặc biệt. Trong nháy mắt, Thẩm Nghi Hành lại trở thành chủ đề lời cuốn của các học sinh nhất trung.

Học sinh Nhất trung đối với vị này này càng là lại ái mộ lại khâm phục. Không ít nữ sinh lớp 2 tìm Thẩm Nghi Đình, muốn lấy ảnh chụp của ca ca nàng.

Mấy nam sinh nhìn nữ sinh lớp mình, nói thẳng ra là nông cạn.

Tôn Dương: "Thời gian trước rõ ràng còn thích Tần Hành, bây giờ thế nào đã thay đổi rồi."

Cao Hiên Vũ từ phía trước cướp tới một tập ảnh của Thẩm Nghi Hành, "Nhìn xem, đây chính là học bá, rất soái! Ông trời thật là quá bất công!"

Tôn Dương: "Tớ cảm thấy chỉ có Tần Hành mới soái."

Tần Hành không thèm để ý bọn họ, "Nhàm chán."

Khuất Thần: "Chúng ta nói không tính, nhưng ánh mắt nữ sinh cùng chúng ta cũng không đồng dạng."

Cao Hiên Vũ: "Hoa khôi lớp chúng ta còn nói, Thẩm Nghi Hành so với Tần Hành soái hơn."

Tần Hành nhác mị, "Hoa khôi?"

"Còn có thể là ai? Lâm Vu đấy."

Tần Hành mặt lạnh xuống tới, "Cô ấy nói vậy?" Lâm Vu cũng không phải người bát quái như. Bầu không khí trong chớp mắt có chút xấu hổ, mấy nam sinh cùng nhau thảo luận cái đề tài này rất quái dị.

Cao Hiên Vũ nuốt một tiếng, "Tớ nghe các bọn họ nói, lời này chắc là Lâm Vu nói ra."

Tần Hành khề hừ một tiếng.

Lâm Vu cùng Khương Hiểu bung lấy sách luyện tập hóa học đi tới. Khương Hiểu phát sách, Lâm Vu đứng tại trên bục giảng, "Mọi người im lặng một chút, Tôn lão sư có việc, dặn chúng ta mở trang 31, 32 đọc qua một chút. Còn có ngày mai học hóa thì đi tới phòng thí nghiệm, mọi người chuẩn bị bài thí nghiệm một chút, thao tác nội dung cho thật tốt."

Cô tự nhiên hào phóng nói xong lời mà lão sư giao phó mới trở lại chỗ ngồi.

Tần Hành nhìn qua cô, biểu lộ biến ảo khó lường. Cô từ khi còn nhỏ đã biết Thẩm Nghi Hành, Lâm Vu tỏ thái độ đối với hần rõ ràng rất là vô cùng thân thiết. Chẳng lẽ...

Ánh mắt Lâm Vu cùng ánh mắt của hần giao nhau trên không tưng, tương hổ nhìn nhau, bị hần nhìn đột nhiên thấy lạnh lạnh thoáng qua.

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu quay đầu, "Tần Hành, cuối tuần này chúng tớ đi thư viện thành phố làm bài tập, cậu có đi không?"

Tần Hành ngữ khí cứng ngắc, "Không đi."

Khương Hiểu: "... Cậu không thoải mái à?"

Tần Hành quay đầu đi chỗ khác.

Tôn Dương mím môi, hướng về phía Khương Hiểu khua tay, "Bị đá kích rất lớn."

Khương Hiểu hỏi Lâm Vu, "Ai mà có thể đá kích Tần Hành?"

Lâm Vu: "Có thể là lại có người tỏ tình cho nên hần bực bội đi."

Khương Hiểu: "Ra là vậy, luôn bị người khác tỏ tình cũng thật là mệt mỏi."

Tần Hành trong lòng buồn bực khó chịu, đứng dậy, nói với Tôn Dương: "Tớ ra ngoài đi dạo."

Cái động tĩnh kia làm Lâm Vu quay đầu lại, nghĩ tới lời mà lão sư nhắc nhở, "Tôn lão sư để mọi ở lớp tự học."

Tần Hành nhìn chăm chăm cô một chút, không nói chuyện, lại ngồi xuống.

Tôn Dương nói thầm: "Chỉ ít cậu vẫn còn rất nghe lời Lâm Vu."

Tần Hành: "Ai nghe cô ấy chứ!"

Một ngày này, xung quanh Tần Hành là khí áp thấp, đến Tôn Dương thích nói đùa cũng đều phải yên lặng, tránh để bầu không khí này tăng thêm.

Tan học, Tôn Dương tỏ ý hữu nghị mà nhắc nhở Lâm Vu, "Người nào đó hôm nay tâm tình không tốt, phiền cậu chiều cố tốt một chút."

Tần Hành quét mắt nhìn hần một cái.

Tôn Dương vội vàng nắm khăn quàng cổ, "Ngày mai gặp lại nha."

Tối hôm đó, Lâm Vu không có đi căn tkn ăn cơm, một bên ăn bánh bích quy, một bên đọc tiểu thuyết, đầu đều không có nhắc lên.

Tần Hành nhắc mi nhìn mấy lần, « ngao mạn cùng thành kiến ». Khương Hiểu nhìn tiểu thuyết tình cảm, lại là tiểu thuyết nước ngoài, không hổ là bạn ngồi cùng bàn của mình. Lâm Vu đọc sách tốc độ rất nhanh, mà lại tự hạn chế đặc biệt mạnh, sẽ không bởi vì đọc sách hay gì mà ảnh hưởng đến học tập.

Thời gian học tập vẫn như cũ phải siết thật chặt. Tần Hành một mực nghĩ, nếu thật là Lâm Vu nói lời đó sao? Cô không phải là người tùy tiện như thế.

Hần không quan tâm người khác đối với hần như thế nào, thế nhưng không thể để Lâm Vu mang theo thành kiến mà nhìn hần được.

Tần Hành khép sách lại, đưa tay vỗ vỗ vai của coi, "Ra ngoài chút đi, tớ có chuyện muốn hỏi cậu."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Vàng trắng trong treo ở trong bầu trời đêm, bóng đêm mông lung mà u tĩnh.

Hành lang yên ắng.

Tần Hành hai tay để trên lan can, nghe thấy tiếng bước chân đằng sau, hắn quay đầu, đối với Lâm Vu không lộ vẻ mặt gì.

Dưới ánh trăng, hết lần này tới lần khác hắn đã cảm thấy gương mặt này quả thực rất đẹp mắt.

Hắn nhú nhú mày, khăn giọng mở miệng, "Tôe nghe được một tin."

Lâm Vu không hiểu, "Tjn gì?"

Tần Hành giật khẻ miệng một chút, "Có người nói, Thẩm Nghi Hành soái hơn tớ."

Lâm Vu mất sắc lạnh lẽo, trong mắt viết hai chữ -- nhảm chán.

Chỉ là ngưng ngừng, mặt không có biểu hiện gì nhưng vẫn hơi đỏ.

Tần Hành chú ý đến từng cái biểu lộ của cô, "Mà lời đó là cậu nói."

Trong tai Lâm Vu đột nhiên ù ù một trận, nháy mắt có xấu hổ, lại có chút thất vọng.

Coi mím khẻ miệng nhưng chỉ chốc lát, tâm tình biến ảo, cuối cùng trả lời: "Là tớ nói."

Tần Hành bị bộ dạng thần nhiên này của cô làm cho á khẩu.

"Cậu thật sự cho rằng như vậy sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Tần Hành trừng mắt nhìn cô, "Bởi vì Thẩm Nghi Hành đối cậu rất tốt?"

"Không phải."

Lâm Vu lưu loát nói ra.

Trong bóng tối, nét mặt của hắn cũng trầm mấy phần.

"Vậy là cậu cảm thấy tớ xấu xí?"

Lâm Vu ngạc nhiên, hắn như vậy mà cũng để ý dung mạo của mình sao?

"... Cũng không phải."

Tần Hành hừ hừ, hắn cũng không phải là muốn tìm cô để chất vấn.

Nhìn thấy đáy mắt cô lóe lên một cái bi thương rồi lại biến mất, hắn không đành lòng lại nói gì.

"Cậu tìm tớ là muốn hỏi cái này?"

Lâm Vu biểu lộ có chút ghét bỏ.

Tần Hành hít một hơi, ngữ điệu cũng hoà hoãn lại, "Tớ chỉ là muốn nhắc nhở cậu, bình thường nói chuyện chú ý một chút. Cậu nói tớ thì tớ không so đo, nhưng là nếu là người khác thì sai?"

Lâm Vu: "Rất xin lỗi."

Cô không nghĩ tới chính mình tùy ý nói một câu, vậy mà cũng sẽ truyền đến tai của hắn.

Trước khi đi, mẹ dặn cô phải thận trọng từ lời nói đến việc làm. Lần này là cô lỗ mǎng, về sau sẽ không như vậy nữa.

Hai người lâm vào trong trầm mặc.

Lâm Vu âm thầm hít một hơi, chọn ngày không bằng đụng ngày.

"Tần Hành, tớ -- "

Tần Hành sắc mặt xiết chặt, "Cậu muốn nói gì?"

Lòng bàn tay hắn cầm thật chặt

"Tớ có một vấn đề."

"Ồ, nói đi."

"Cậu có thích ai không?"

"..."

Tần Hành một mặt mộng bức, "Làm sao tự nhiên lại hỏi cái này?"

Hắn có chút xấu hổ.

Lâm Vu biểu lộ sâu nặng, "Cậu cảm thấy Thẩm Nghi Đình thế nào?"

Tần Hành: "Đình Đình? Như nào cơ?"

Dứt lời, đáy lòng cổ bức bối này dần dần khuếch tán, hắn một mặt khiếp sợ nhìn cô, "Cậu làm bà舅 đấy à?"

Lâm Vu sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

"Thẩm Nghi Đình nhờ cậu đến hỏi?"

"VẬY CẬU NÓI LẠI RẰNG, TỚ KHÔNG THÍCH CÔ ẤY."

Lâm Vu cắn răng.

"Lâm Vu, cậu thanh cao như thế, cũng bởi vì Thẩm gia đối với cậu có mấy phần chiếu cố, cậu liền có thể vi phạm ý nguyện của mình mà giúp Thẩm Nghi Đình đi tra hỏi? Hay là bởi vì cậu ấy là em gái của Thẩm Nghi Hành?"

Lâm Vu: "Xin lỗi. Tớ biết tớ không nên hỏi cậu những thứ này."

Cô nhìn theo hướng của hắn mà nói.

Tần Hành xù lông, con mắt hung hăng trừng cô, "Cậu --" hắn giật giật khóe miệng, vừa muốn mở miệng, sau lưng truyền tới một thanh âm quen thuộc.

"Làm sao mà hai em lại ở đây?"

Hách chủ nhiệm nhanh chân đi đến, nhìn chăm chú hai người.

Tần Hành nói: "Hách chủ nhiệm, em muốn nhờ Lâm Vu nói chuyện một chút về một bài tập, sợ ở phòng học ảnh hưởng bạn học khác nên phải ra đây."

Hách chủ nhiệm gật gù đầu, "Nói xong tranh thủ mà về lớp nhé. Bên ngoài lạnh lắm, đừng để bị cảm."

"Được. Bọn em về bây giờ đây."

Hách chủ nhiệm gật gù đầu, "Lúc này thi đua toán học không sai, phải gìn giữ thứ hạng. Sang năm phải không ngừng cố gắng."

Hắn không chỉ là niên cấp thầy chủ nhiệm, vẫn là số học lão sư của lớp 1.

Tần Hành: "Thầy yên tâm."

Hách chủ nhiệm mặt lộ vẻ mỉm cười, "Em có tranh tài nên có kinh nghiệm, có rảnh thì cùng Lâm Vu bàn luận một chút nhé."

Tần Hành nhìn thoáng qua Lâm Vu, cong lên khóe miệng.

Hách chủ nhiệm khoát khoát tay, "Tranh thủ thời gian về lớp đi."

Khúc nhạc dạo ngắn về sau, Lâm Vu trở nên trầm mặc rất nhiều. Cô cùng Tần Hành ở giữa lại xuất hiện một khoảng cách. Khương Hiểu phát hiện, Tôn Dương cũng phát hiện.

Bốn người ở giữa, bầu không khí quái dị. Lâm Vu quay đầu đi, lúc thì nhìn Tôn Dương mà nói, "Bài tập hóa học."

Tôn Dương miễn cưỡng nghiêng đầu, "Tần Hành, đưa hóa học bài tập."

Tần Hành đem bài tập đưa cho Tôn Dương, Tôn Dương lại đem bài tập đưa cho Lâm Vu. Ai cũng không biết, Lâm Vu cùng Tần Hành làm sao? Dù sao Khương Hiểu đều không có nhiệt tình như trước kia nữa.

Tôn Dương lặng lẽ hỏi qua: "Cậu lại làm cho Lâm Vu giận rồi à?"

Tần Hành bốc hỏa, "Tớ mà sẽ chọc cho người khác tức giận sao?"

Tôn Dương giật giật khoe miệng, "Không đâu. Tính cách cậu rất tốt mà haha."

Tần Hành nhìn chằm chằm bóng lưng Lâm Vu, nhẹ nhàng a một tiếng. Người ta đến hỏi chỗ ngồi của mình ở đâu, cô ấy liền nói cho người khác biết. Thẩm Nghi Đình để cô đến hỏi thì cô liền đến. Có phải hay không lần sau cô còn muốn giúp người khác đưa thư tình nữa? Làm sao lại thành lỗi của hần rồi?

Lâm Vu tại kí túc xá lời cũng ít lời, ngoại trừ học tập, cơ hồ không còn thảo luận bất cứ chuyện gì. Tối thứ sáu, mấy người trở lại ký túc xá, mọi người thương lượng ngày mai cùng đi đâu.

Thôi Nhã: "Tớ muốn đi mua cái áo khoác, mẹ tớ mua cho tớ quá xấu ý, như kiểu học sinh tiểu học."

Trần Đồng: "Tớ nghĩ bọn mình đi ăn lẩu cùng nhau đi."

Dương Tiểu Mộng cũng hi vọng túc xá quan hệ có thể hòa hoãn một chút, "Lâm Vu, có muốn cùng đi hay không?"

Mọi người mong đợi nhìn cô một cái.

Lâm Vu lắc đầu, "Ngày mai tớ cùng Khương Hiểu, Tiêu Vi đi thư viện rồi."

Trần Đồng: "Vậy quên đi."

Dương Tiểu Mộng: "Chuyện kia để sau vậy."

Ngày thứ hai, Lâm Vu ở căn tin ăn xong điểm tâm, ngồi xe buýt đi đến thư viện. Hai người kia rời giường một cách cực khổ, chỉ có cô tới trước giành chỗ ngồi. Đến một lúc, Khương Hiểu cùng Tiêu Vi mới tới. Lâm Vu đã làm xong một đề tiếng Anh. Khương Hiểu mang theo bánh bích quy cô làm, Tiêu Vi mang theo nước trái cây mà mẹ làm.

Lâm Vu thở dài, cái này không phải là đến để học đâu.

"Trong này có quả sô, hạch đào, hạt vừng, mẹ tớ nói tớ học cao trung dùng não quá độ nhất định phải ăn đồ bổ não."

Khương Hiểu: "Muốn bỏ nhiều như vậy sao?"

Tiêu Vi liên tục gật đầu, "Muốn chứ muốn chứ. Lâm Vu uống nhiều một chút, cậu phải vận động não nhiều nên cực khổ nhiều nhất."

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu xem xét bài thi trước mặt cô, "Cậu đã làm xong rồi! Làm sao nhanh thế?"

Lâm Vu: "Hôm nay nghĩ nên đi mượn vài cuốn sách."

Khương Hiểu đặc biệt hiểu cô, khi còn bé hay lớn lên điều kiện có hạn, hiện tại đến Tấn thành, thật giống đến thế giới mới đồng dạng. Có những thứ chưa từng nhìn qua trên thế giới có nhiều lắm, Lâm Vu lại hiểu học, cần có thể bỏ vụng, hiện tại phát âm tiếng Anh của cô đã có vấn đề rất lớn.

Lâm Vu đứng dậy, "Các cậu mượn sách đã trả chưa?"

Hai người kia ngượng ngùng đưa sách tới. "Cám ơn nha."

Hai người làm bài tập hơn nửa tiền, Khương Hiểu đi lâu ba tìm tiểu thuyết tình cảm, cô phát hiện thư viện gần nhất có một nhóm sách mới. Lâm Vu mượn bốn bản truyện tới, "Khương Hiểu còn chưa trở lại à?"

Tiêu Vi ừ một tiếng, "Đoán chừng lại đang đọc tiểu thuyết."

Lâm Vu đem sách cất kỹ.

Tiêu Vi hỏi: "Cậu không sợ chậm trễ thời gian học tập sao?"

Lâm Vu: "Thời gian đều có thể gạt ra. Tớ trọ ở trường, so với các cậu tiết kiệm được thời gian vừa đi vừa về trên."

Tiêu Vi oán thăm, nào chỉ là những thời giờ này, lúc nghỉ giữa tiết cậu đều đang đọc sách. Lâm Vu cảm qua bài tập toán của cô, thoáng nhìn mấy lần, mở đến, "Chỗ này không đúng, nên sửa thêm ở chỗ này. Cậu thử lại lần nữa xem."

"Thì ra là vậy."

Tiêu Vi cười lên, lộ ra hai cái lúm đồng tiền đáng yêu.

"Lâm Vu, cậu thật quá lợi hại. Cậu là nữ sinh lợi hại nhất mà mình đã từng thấy qua. Lão sư luôn luôn nói, đến cao trung, xin gái học toán lý hóa đều thua con trai, đây là không đúng rồi. Nếu khi còn bé cậu cũng học thử toán Olympic, nhất định so với Tần Hành còn lợi hại hơn."

Lâm Vu không nói gì, trình độ học toán của Tần Hành đạt mức thượng thừa, không phải người bình thường có thể đạt tới.

Lúc ăn trưa, Khương Hiểu mới trở về, mang theo hai quyển tiểu thuyết. Ba người hôm nay hiệu suất đều đặc biệt cao.

Khương Hiểu đề nghị, "Chúng ta đi ăn bún gạo đi. Tớ biết gần đây trong ngõ có nhà bún gạo ăn cực kỳ ngon, mười đồng một bát."

Tiêu Vi không có vấn đề, chủ yếu là Lâm Vu. Bọn họ xưa nay không đi căn tin ăn cơm, hoặc là uống trà sữa. Lâm Vu không nợ tiêu số tiền này, cũng sẽ không để hai cô mời khách. Hai người này mỗi lần đều ăn ý không uống những thứ này.

Lâm Vu nhìn xem thời gian, "Vậy chúng ta mau đi. Không phải Khương Hiểu buổi chiều muốn đi gặp idol sao."

"Được."

Cửa hàng bún gạo mở trong ngõ hẻm, cửa hàng rất nhỏ, nhưng nhiều người, chủ quán bày ra đường mấy cái bàn ghế nhựa. Ba người gọi bún gạo giống nhau rồi ngồi chờ lấy bún gạo.

Tiêu Vi hỏi: "Khương Hiểu, lúc xế chiều cậu đi gặp ai ấy?"

Khương Hiểu đáp ứng, "Tấn Trọng Bắc."

Tiêu Vi: "Oa oa, tớ cũng thích anh ấy. Anh ấy diễn vai bác sĩ kia cực kì soái."

Khương Hiểu lên tiếng, "Cậu cũng biết hả?"

"Tớ hiểu kì thôi, anh ấy trên TV có cái gì khác."

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái. Vừa vận bún gạo tới, mọi người bắt đầu ăn. Lâm Vu ăn xong nhanh nhất, cô kéo cặp lấy bao tiền, nhưng lật ra một lần cũng không có thấy túi tiền đâu. Lại tìm một lúc, sắc mặt của cô lập tức đen đi.

"Lâm Vu sao đây?"

Khương Hiểu lo âu hỏi.

"Vị tiền của tớ không thấy đâu."

"Cậu tìm lại đi, trong túi có hay không?"

Lâm Vu đã tìm khắp mọi nơi có thể.

"Có phải là không mang không? Để quên ở kí túc xá chẳng hạn?"

"Tớ nhớ là mình có mang mà."

Ba người đều luống cuống. Ai cũng biết, số tiền kia đối Lâm Vu quan trọng biết bao nhiêu.

Tiêu Vi: "Có phải hay không trên xe buýt bị trộm?"

Khương Hiểu: "Cậu suy nghĩ kĩ một chút, lần cuối cùng nhìn thấy túi tiền là lúc nào?"

Lâm Vu ôm thật chặt cặp sách, trầm mặc một hồi.

"Hắn là rơi tại thư viện, buổi sáng lù tớ cầm bài kiểm tra, túi tiền vẫn còn trong túi xách."

Khương Hiểu tranh thủ thời gian thanh toán, "Đi thư viện đi, hỏi nhân viên công tác xem."

Đến thư viện là thời gian cơm trưa, rất nhiều người đi ra. Phòng tự học bên trong chỉ còn lại một số người. Ba người vội vàng tìm người mà hỏi thăm, kết quả căn bản hỏi không ra cái gì.

Một cái sinh viên năm ba nhắc nhở các cô: "Các em nhanh đi hỏi nhân viên công tác xem sao. Nơi này người đến người đi, muốn về đoán chừng rất khó. Thử một chút đi."

Lâm Vu hai tay bắt lực rũ xuống. Khương Hiểu cùng Tiêu Vi cũng không biết nên nói cái gì. Vị tỷ tỷ nói như thế, cũng nhu chặt đưat hi vòn của bọn họ luôn.

Lâm Vu hít một hơi, "Tớ đi tìm nhân viên." Đầu óc của cô trống rỗng, bất quá vẫn là ráng chống đỡ, có một chút hi vọng cũng là hi vọng. Tìm nhân viên thư viện, Lâm Vu nói chuyện đã xảy ra. Nhân viên công tác nhìn Lâm Vu mặc đồng phục nhất trung, "Chỉ rút mất bao tiền sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

"Em đừng vội. Tôi sẽ đem chuyện này báo, xem camera rồi nói cho em sau. Em để lại số điện thoại đi."

Lâm Vu cứng đờ trên giấy viết một dãy số.

"Đại khái là phải đợi bao lâu ạ?"

"Tôi cũng không biết rõ được. Có tin tức thì sẽ báo cho em."

Lâm Vu: "Làm phiền ạ."

Lúc này, điện thoại Khương Hiểu đột nhiên vang lên, là Tôn Dương gọi đến, cô vội bắt máy.

Tôn Dương: "Các cậu còn ở lại thư viện không?"

"Ừ."

"Lâm Vu cũng ở đấy sao?"

"Cậu hỏi làm gì?"

Tôn Dương: "Tớ đến tìm các cậu."

Khương Hiểu muốn hắt dừng đến, bất quá tưởng tượng có thêm một người có lẽ còn có phương pháp giúp Lâm Vu tìm được tiền.

Tôn Dương tắt điện thoại, hướng về phía Tần Hành nói: "Lâm Vu còn ở thư viện đấy, chúng ta đi qua đi."

Tần Hành không mặn không nhạt, "Tớ cùng cậu đi xem một chút."

Tôn Dương hắc hắc cười không ngừng, "Cảm ơn cậu đã theo tớ tới đây nha."

Lời tác giả:

Mấy năm sau.

Tần Hành: A Vu, em thấy Thẩm Nghi Hành so với anh ai đẹp trai hơn?

Lâm Vu nghiêm túc suy tư một lát: Nghi Hành cao đối với em rất tốt.

Tần Hành: Anh đối với em không tốt sao?

Lâm Vu... Làm sao lại nhắc đến chuyện quá khứ rồi, buổi tối muốn ăn cái gì? Em đi xem tủ lạnh có cái gì.

Tần Hành...

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

[Dịch: melbournje]

Hai mươi phút sau, hai người đi tới thư viện thành phố.

Ba người Lâm Vu đang ngồi trên ghế ở đại sảnh, Tôn Dương sai bước chạy tới, Tần Hành đi không nhanh không chậm.

Tôn Dương: "Buổi chiều các cậu muốn làm gì?"

Ba người đều biểu lộ nặng nề.

Tôn Dương cười hi hi chạy tới, gặp mọi người hình như đều rất không cao hứng.

"Thế nào? Bị người khác khi dễ à? Là ai? Tớ đi đánh hần!"

Ánh mắt Tần Hành rơi trên người Lâm Vu, sắc mặt cô tái nhợt, vành mắt có chút phồng hồng.

Hần thô sấp mà hỏi thăm: "Thế nào?"

Khương Hiểu cắn cắn góc môi, "Lâm Vu bị trộm tiền."

Mỉ tâm Tần Hành nhú một cái, "Bị trộm ở thư viện?"

Khương Hiểu gật gật đầu.

Tần Hành: "Chuyện gì xảy ra?"

Khương Hiểu: "Buổi trưa tớ cùng Lâm Vu đi xem sách, Tiêu Vi đi vệ sinh, khả năng là thời gian này bị ăn cắp."

Tần Hành nhú mày: "Các cậu fdi cả, cặp sách vẫn đặt ở trên chỗ ngồi?"

Cũng thật sự là to gan lớn mật đấy.

Hần đang chuẩn bị nói, nhìn thấy biểu lộ của Lâm Vu ảm đạm nên đem lời nuốt xuống.

Tiêu Vi sắp khóc, "Là tớ không tốt. Lúc ấy các cậu ấy không ở đây mà tớ lại đi vệ sinh."

Lâm Vu lắc đầu, "Tiêu Vi, không trách cậu."

Tiêu Vi ô ô lau mặt, "Đều trách mẹ tớ tự nhiên làm đồ bỏ não cho tớ uống làm gì. Tớ uống quá nhiều rồi."

Tôn Dương: "Cậu cũng đừng khóc nữa, việc này là do kẻ trộm. Tần Hành cậu cũng nhanh nghĩ biện pháp đi?"

Tần Hành khoé mắt kéo ra, ánh mắt đối với Lâm Vu, "Người phụ trách bảo sao?"

Lâm Vu: "Đã ghi lại, chờ bọn họ tra được thông tin gì thì báo tiếp cho tớ."

Tần Hành nghĩ thầm, nói như vậy mà cô cũng tin.

"Tớ cùng các cậu đi hỏi lại."

Nhân viên công tác nhìn thấy bọn họ lại mang theo hai tên nam sinh tới, "Bạn học này, không phải là đã nói rồi sao? Tra được sẽ gọi điện thoại điện thoại thông báo."

Sắc mặt Tần Hành nghiêm túc, "Các người không tra bây giờ thì kẻ trộm đã sớm chạy đi. Thư viện muốn bạn học của tôi bị trộm tiền sao?"

Nhân viên công tác nhìn hần, "Dù sao cũng không còn cách nào khác."

Tần Hành nói từng chữ ra, "Báo cảnh sát đi."

Lâm Vu sững sờ, các cô làm sao lại không có nghĩ qua báo cảnh đâu, đến cùng lại thôi.

Tần Hành lấy điện thoại đi động ra, gọi 110. Hần nói ở trong điện thoại, đem sự việc nói qua một lần. Cúp điện thoại, hần ngẩng cằm lên, "Cảnh sát bảo một tí nữa sẽ đến."

Lâm Vu than nhẹ một tiếng, "Cảm ơn."

Bốn mắt chạm nhau rồi chớp mắt một cái, tim Tần Hành đột nhiên bịch bịch tăng tốc như sắp nảy khỏi lồng ngực.

Sau chuyện đêm đó, đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện lại.

Mười phút sau, cảnh sát rất nhanh đã tới. Chép xong khẩu cung, cảnh sát lại đi dò camera.

Theo camera quan sát, một người nam mặc áo khoác màu đen mang theo mũ và khẩu trang lật cặp sách của Lâm Vu.

Cảnh sát: "Không nhìn thấy mặt. Trở về chúng tôi muốn xem xét một chút. Các cô cậu về nhà trước đi, có tin tức tôi sẽ lập tức gọi điện thoại thông báo."

Tần Hành gật đầu, "Làm phiền ngài."

Cảnh sát hỏi: "Các cô cậu là học sinh nhất trung à? Học năm mấy vậy?"

Tôn Dương nói: "Năm nhất."

Cảnh sát trong mắt chứa tia khen ngợi, "Cố gắng học nhé!"

Lần này bận bịu xuống tới xuống lui, đã đến ba giờ chiều. Mấy người lần đầu trải sự việc này, tinh thần mỗi một không chịu nổi.

Lâm Vu xem xét thời gian, "Khương Hiểu, không phải cậu muốn gặp Tần Trọng Bắc sao?"

Khương Hiểu bất lực nói: "Không đi nữa đâu. Tớ và cậu đến trường học thôi."

"Không cần đâu, đã không có việc gì rồi, các cậu cũng nhanh đi về đi."

Lâm Vu nhìn Tiêu Vi, lại an ủi cô vài câu, sắc mặt cô đã khôi phục, ánh mắt ôn nhu, "Không có chuyện gì. Tớ trước kia đi học cũng bị mất tiền. Không phải có câu nói của đi thay người à."

Tiêu Vi: "Lâm Vu à, cậu thật tốt."

Tần Hành ngắm Lâm Vu một chút, "Tớ cũng trở về trường học."

Tôn Dương nhìn xem hân, "Tại sao lại muốn về trường?"

Tần Hành biểu lộ ôn hòa, "Tớ vốn chính là muốn về trường học để vào lớp tự học. Tớ sẽ cùng Lâm Vu đi."

Ngữ điệu của hán kiên quyết, những người kia cũng không có lý do để phản đối.

Lại nói, Tần Hành so chính bọn họ đáng tin cậy hơn nhiều.

Tôn Dương nghĩ nghĩ, "Tớ vốn là nghĩ gọi các cậu đi xem tớ trượt ván trượt, vậy để lần sau đi."

Lâm Vu nhìn Tôn Dương, lại nói một câu, "Tôn Dương, cảm ơn cậu nhé."

Tôn Dương có chút xấu hổ, "Tớ cũng không có giúp đỡ được gì, đều là Tần Hành lợi hại thôi."

Tần Hành quay người, "Đi."

Tần Hành bồi Lâm Vu đứng chờ xe buýt. Hôm nay là cuối tuần, hán mặc đồ bình thường, áo khoác dày màu xám, nhìn qua thật ấm áp. Vốn là hán đẹp, mặc vào quần áo của mình nên khí chất so với mọi ngày lại càng nổi bật. Lâm Vu vẫn như cũ mặc đồng phục, bên trong mặc cái áo len màu trắng, cô cúi đầu xuống, khuôn mặt tiều tụy vào cổ áo bên trong.

"Có lạnh hay không?"

Tần Hành nhìn qua phía trước, nhẹ nhàng mở miệng.

Lâm Vu nhìn dưới chân, "Không lạnh."

Tần Hành nhẹ nhàng nói, "Lần này mất bao nhiêu tiền?"

Lâm Vu rú mắt xương, trầm mặc một khắc, "Sáu bảy trăm gì đó."

Tần Hành yên lặng, "Trương lão sư vừa đưa cho người tiền cũng bị mất rồi. Cậu làm sao không để tại ký túc xá?"

Lâm Vu thở dài một hơi: "Quên mất."

Cô cầm tiền xong liền để ở trong ví tiền, về sau liền quên. Vừa mới hoảng loạn trong lòng rồi lại chậm rãi trầm tĩnh lại. Bà của cô cùng mẹ nói cho cô rằng không có tiền không đáng sợ, đều có thể vượt qua được. Làm người không thể bị đánh bại nhất chính là ý chí. Phiếu ăn còn có hơn một trăm khối tiền là

có thể chống đến tháng sau. Vì tiền mất đi, cô chỉ là tiếc nuối, trong ví tiền có hình của mẹ Trương. Hình chụp năm mẹ cô 19 tuổi, mẹ rất quý tấm hình này.

"Điện thoại di động của cậu đâu?"

"Để ở ký túc xá."

Tần Hành không đang nói cái gì.

1 lúc sau xe buýt tới, hai người theo thứ tự lên xe.

Lâm Vu cầm một khối tiền, lại thấy Tần Hành trả tiền còn thiếu chút xíu, cô lấy từ trong túi ra vào đồng xu còn lại mà đưa tới. Sắc mặt Tần Hành có một chút mất tự nhiên, sờ lên cái mũi, đi theo cô đi đến cuối cùng, hai người cũng xếp hàng ngồi.

Ánh nắng miến cường từ ngoài cửa sổ chui vào, trong xe được bật kín bởi một tầng ánh sáng màu vàng kim.

Lâm Vu nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lẳng lặng mà nhìn xem nhà cao tầng bên ngoài.

Ánh nắng chói mắt, cô có chút nhú mắt lại, đầu nhẹ nhàng dựa lên kính.

Tần Hành hơi nghiêng đầu, ánh mắt rơi vào đường cong trên gương mặt cô, gương mặt trắng nõn gương mặt bị phơi nắng nên có chút đỏ. Hắn đưa tay muốn kéo rèm xe lại. Lâm Vu bởi vì lúc xe lắc lư, nhẹ nhàng nhúc nhích. Tần Hành vội vàng rút tay về, nghĩ thầm cô trắng như vậy, phơi một hồi chắc sẽ không đen đâu.

Xe thời điểm quẹo cua, thân thể của cô đột nhiên dựa tới hướng trên người Tần Hành, đầu nhẹ nhàng đụng bờ vai của hắn. Tần Hành ngồi thẳng, cũng chưa hề đụng tới, không chớp mắt mà nhìn qua phía trước. Lâm Vu đưa tay sửa sang lại tóc, thanh âm mang theo vài phần khàn khàn, "Hôm nay cảm ơn cậu."

Tần Hành nuốt một cái, "Không có gì. Cậu cũng đừng lo lắng, túi tiền nhất định sẽ tìm được."

Lâm Vu cười một tiếng, trong lòng còn có 1% hi vọng cũng là hi vọng. Khuỷu tay trái của cô tựa lấy trên cửa sổ, "Khi tớ còn bé cũng làm mất tiền nộp học một lần. Tớ đi từ nhà đến trường học, thế nào mà tìm không thấy. Tớ lại dọc theo đường đi học tìm một tiếng cũng không tìm thấy. Toàn bộ bạn học đều đã nộp tiền, chỉ có tớ không có. Tớ sợ mẹ khó chịu nên tan học chưa có về nhà ngay."

Thanh âm của cô êm tai, một điểm bi thương hay cảm xúc cũng không có.

"Cậu đi đâu?"

"Trôn ở dưới một cây đại thụ, ngủ thiếp đi. Chờ tớ tỉnh lại, trời đã tối rồi."

"To gan đấy."

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, "Sau khi trời tối, trên núi toát ra lấm ta lấm tẩm lửa, người già trong thôn đều gọi quỷ hỏa. Trẻ con trên núi đều sợ xanh mắt! Xưa nay không ai dám đi đường ban đêm. Tớ lúc ấy thật sự sợ! Lại không dám khóc, sợ khóc lên thì quỷ đem tớ bắt đi."

Yết hầu Tần Hành đột nhiên như bị cái gì chặn.

"Cậu mấy tuổi?"

"Tám chín tuổi. Về sau, mẹ tớ cầm theo đèn pin tìm được tớ. Tớ ôm mẹ khóc rống lên, chờ tớ sờ đến mặt của mẹ, mới biết được trên mặt mẹ tất cả đều là nước mắt."

Lâm Vu nói xong nở nụ cười, "Thật là đặc biệt ngốc."

"Ừ. Thật rất ngốc."

Thế nhưng cái mười đồng tiền đối với cô là đặc biệt trân quý. Về sau, mẹ đem chính tóc dài của mình cắt bán đi, cho cô đóng tiền học.

"Mẹ tớ nói, gặp được chuyện gì, đều không cần sợ hãi, đều có cách giải quyết. Không thể giải quyết thì vẫn phải sống."

Tần Hành nhếch góc miệng, "Nhớ nhà sao?"

Lâm Vu nhếch một chút khóe miệng, nhẹ nhàng lên tiếng. Từ tháng mười một về sau, cô không có trở về nhà. Lần sau về nhà lời nói, nên đến nghỉ đông.

Đêm hôm đó, Tần Hành về đến nhà, miến cường ngồi trên ghế sa lon.

Bà Tần khăn trương sờ lên đầu của hắn, "Không thoải mái sao?"

Tần Hành né tránh, "Con không sao. Cha đâu ạ?"

Bà Tần chỉ chỉ thư phòng, "Đang làm việc."

Tần Hành đứng dậy, đi vào thư phòng.

Ông Tần ngồi tại trước bàn sách, nghe thấy động tĩnh nên ngẩng đầu, "Tìm ta có việc?"

Tần Hành từng bước một đi qua, tự định giá mấy giây, mở miệng: "Chúng con có một bạn học hôm nay ở thư viện thành phố bị trộm tiền. Ba thấy xã hội này trị an có phải hay không quá loạn nhĩ?"

Ông Tần nhìn chăm chú con của mình, "Cho nên con cần ta làm cái gì?"

Tần Hành nói thẳng: "Ba cùng cục công an, liên lạc với Lý thúc thúc một chút, để ông ấy hỗ trợ tìm tiền giúp bạn con đi."

Ông Tần nhíu mày, "Xem ra con cùng vị bạn học này quan hệ rất tốt nhĩ, nam sinh hay nữ sinh?"

Tần Hành cứng rắn nói: "Nữ sinh! Cậu ấy tương đối đặc biệt. Ba nhanh lên đi được không."

Tần phụ không khỏi cười cười, "Con nhờ người khác mà tỏ thái độ thế này sao?"

Dù nói như thế, bất quá ông vẫn gọi điện thoại.

Tần Hành nhìn xem cha hẳn nói chuyện điện thoại xong, "Cảm ơn."

Tần phụ: "Bạn học của con tên gì?"

Tần Hành: "Lâm Vu."

Tần phụ: "Tên nghe quen quen nhĩ? Là cái người mà năm nay thi cấp ba được "trạng nguyên" đúng không?"

Tần Hành: "Chính là cậu ấy!"

Tần phụ cười cười, "Muốn cùng bạn học kết nối tình cảm sao hả."

Tần Hành một mặt không kiên nhẫn, "Biết."

Ngày thứ hai, Tần Hành về đến nhà, ông Tần liền bảo hẳn biết, "Tiền đã tìm được, bất quá tiền bên trong đã bị kẻ trộm lấy đi một ít."

Ông Tần đem ví đưa cho hẳn xem.

Tần Hành đây là lần đầu tiên nhìn thấy túi tiền của Lâm Vu, màu lam, phía trên thêu lên đặc hữu đường vân. Hẳn mở bên trong ra, vô tình phát hiện ở bên trong có một tấm hình, là một nữ nhân rất đẹp.

"Đây là bạn học con à?"

Tần phụ hỏi. "Dĩ nhiên không phải. Đây chắc là mẹ cậu ấy đi."

Ông Tần nhìn thoáng qua, cười nói: "Vị bạn học này hẳn là rất xinh đẹp, dù sao mẹ cô ấy dung mạo đẹp thế này mà."

Tần Hành hừ một tiếng, "Xinh đẹp thường là không quá ôn nhu, chắc chắn như vậy đi. Mà ba hỏi nhiều như vậy để làm gì?"

Ánh mắt ông Tần nhìn trên tấm ảnh, giống như đang nhớ lại cái gì. Tần Hành thu hồi ảnh chụp, "Ba đừng xem nữa, kéo mẹ con nếu là biết thì tức giận."

Ông Tần cắn răng: "Tiểu tử thôi!"

Ngày thứ hai, Tần Hành đem ví đưa Lâm Vu.

"Có phải cái này không?"

Đôi mắt Lâm Vu sáng lên, "Làm sao cậu tìm được vậy?"

Tần Hành: "Ài, ba tớ có một bằng hữu tại cục công an."

Lâm Vu mở ví, ảnh chụp của mẹ cũng ở đây.

"Cậu xem còn bao nhiêu tiền? Tớ nghe chú cảnh sát nói, kẻ trộm lấy đi một chút, cường chế mãi mới nộp lại."

Lâm Vu đếm, "Còn có 600."

Cô đã rất thỏa mãn.

"Tần Hành, tớ phải cảm ơn cậu như nào đây?"

Tần Hành nhìn qua cô, gập lông mi cô rồi cuộc giãn ra, "Tĩnh sau đi."

Khương Hiểu hiểu kỳ nói: "Lâm Vu, đây là mẹ cậu sao?"

Lâm Vu đem ảnh chụp cho nàng nhìn.

"Cậu cùng đi dung mạo thật là giống nhau, a di lúc này thật xinh đẹp. Ảnh này chụp lúc bao nhiêu tuổi vậy?"

"Hình như 19 tuổi. Mẹ tớ rất ít chụp ảnh, tấm hình này hình như là người khác chụp dùm, về sau tớ đến nhất trung học nên hỏi mẹ muốn mang ảnh đi cho đỡ nhớ."

"Lâm Vu tương lai cậu khẳng định xinh đẹp giống như mẹ cậu vậy."

Tôn Dương liên tục gật đầu, "Lâm Vu vốn chính là người xinh đẹp nhất lớp ta mà."

Khương Hiểu ừ một tiếng.

Tần Hành dư quang tinh tế nhìn xem nàng, thật đúng là! Túi tiền mất tìm lại được mà tảng đá lớn trong lòng Lâm Vu rốt cuộc cũng rơi xuống. Bà không khí căng thẳng giữa cô cùng Tần Hành cũng đã nguôi bớt. Bởi vì việc này, mấy người bọn họ quan hệ so trước kia tốt hơn rồi.

Tôn Dương cùng Tần Hành nói đùa không ít, "Cậu phải cảm ơn tớ, không phải tớ dẫn cậu đi thư viện, cậu liền không thể lấy công chuộc tội rồi. Lâm Vu khẳng định hiện tại còn không còn giận cậu đâu."

Tần Hành lạnh lùng quét mắt nhìn hấn một cái.

Tôn Dương ngẩng lên cổ, hấn không sợ đâu nha.

"Lâm Vu -- "

Lâm Vu quay đầu, "Thế nào?"

Tần Hành quay mặt đi.

Tôn Dương cười hi hi, "Hôm nay bài tập có những cái nào?"

Lâm Vu đem vở đưa cho hấn, "Đều ở phía trên."

Tôn Dương: "Lâm Vu, tuần này các cậu còn đi thư viện không? Tớ cùng Tần Hành cũng tới, chúng tớ cùng nhau học tập, tốt không aa?"

Lâm Vu lắc đầu, "Tuần này không đi được, muốn đi tới nhà người thân thích rồi."

Tần Hành biết trong miệng cô từ "Thân thích" là chỉ Thẩm gia.

Tôn Dương: "Vậy cuối tuần lúc nào tớ cùng Tần Hành làm hộ vệ của các cậu nhá."

Lâm Vu bỗng nhiên cười một tiếng, con mắt giống tạp lấy nhu toái ánh sáng, trong veo, "Được thôi."

Thừa dịp Tôn Dương không nói lại, Tần Hành mới hỏi: "Cậu có phải tuần này muốn đi tới nhà Thẩm Nghi Đình không?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Sinh nhật của Nghi Hành ca ca. Buổi sáng Thẩm Nghi Đình đến bảo cô chủ muốn tớ sang chơi."

Tần Hành: "..."

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Hành kiêu ngạo, khẩu thị tâm phi, nhưng hấn đối bạn học thật sự rất đầy nghĩa khí. Mười lăm mười sáu tuổi, chúng ta đều đang trưởng thành, đều đang thay đổi.

Tần Hành, Lâm Vu, Khương Hiểu...

Thật không nổi kết thúc đoạn cao trung này.

Tần Hành dẫn theo đại đao tới: Tác giả-kun chúng ta ra tâm sự đi! Người không kết thúc thì làm sao tôi tỏ tình được?

Tác giả-kun: Tần bạn học aa, xin yên tâm, thi đại học xong sẽ để cho cậu tỏ tình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

[Dịch: melbournje]

Nghỉ giữa khóa, loa phòng học đột nhiên vang lên. Mọi người hai mắt nhìn nhau, coi như là phát sinh đại sự gì.

Giọng Hách chủ nhiệm từ loa truyền tới: "Các em học sinh năm nhất! Xin chú ý đây! Gần nhất tôi phát hiện một số bạn học mượn thời gian tự học buổi tối để làm việc riêng, nói chuyện trời đất, không học tập đang hoàng, thái độ lười nhác! Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ kiểm tra sát sao hơn, mời các em lấy việc học làm trọng. Nhớ rõ đó!"

Dứt lời, trong phòng học lập tức kích động lên.

"Hách chủ nhiệm nghỉ không nói truyền trời đất chả nhẽ là nói chuyện yêu đương à?"

"Tớ nghe nói, Hách chủ nhiệm bắt một đôi, kiss kiss luôn đó!"

"Kính thể! Mà đến đây chưa phải là xong sdaa!"

"Hai người khóc lóc cam đoan cũng đều vô dụng cả."

...

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Xong đời rồi, sách của tớ phải làm sao bây giờ?"

Lâm Vu hỏi: "Cậu cũng xem hết rồi?"

Khương Hiểu: "Không có đâu nha. Lâm Vu nếu không cho tớ để tạm ở ký túc xá của cậu một thời gian nhé? Xin nhờ xin nhờ."

Lâm Vu bật cười, "Chạng vạng tối lúc tan học có thời gian chuyển. Cậu nên chú ý một chút."

Khương Hiểu chấp tay trước ngực, "Yêu cậu chết mất."

Cô lập tức đứng dậy, "Quyển sách « Cổ Phán Sinh Huy » ai đang cầm đây? Xem hết tranh thủ thời gian đưa cho tớ, tớ phải mang về nhà."

*Cổ Phán Sinh Huy: Cũng là 1 truyện của Dạ Mạn, các bạn nên đọc thử xem=)))))) Chuyện kể về nữ chính bị cầm và

"Tớ đang cầm đây. Còn có một chút chưa xem xong, giữa trưa xem hết, buổi chiều đưa cho cậu sau."

Khương Hiểu xông đến khua tay làm một thủ ngữ. Buổi chiều tiết thứ nhất kết thúc, bạn học đem sách đưa cho Khương Hiểu, "Tớ xem xong, cảm ơn nha. Đáng tiếc, nữ chính cuối cùng cũng không thể mở miệng nói chuyện được."

"Đúng vậy đây, quá làm cho người ta đau lòng rồi. Nhưng mà nữ chính có thể gặp được Trần Thiệu Thần đã là rất hạnh phúc rồi."

"Đúng đúng, tớ đặc biệt thích câu kia —— nhìn quanh, Thanh Hoa gặp."

"Tớ cũng thế."

"Lúc nào nếu có người cùng tớ nói lên câu này, tớ nhất định tức giận mà phẫn đấu."

...

Tôn Dương nổi da gà một trận, "Thật chịu hết nổi các cậu rồi, không phải nghe rất hư cấu sao."

"Có mà cậu không hiểu!" Trăm miệng một lời phản bác.

Tôn Dương yên lặng cúi đầu xuống, "Tớ học tập, tớ kiêu ngạo."

Tần Hành giật giật khóe miệng, nhìn thoáng qua Lâm Vu, Lâm Vu mang theo tai nghe, xem chừng đang nghe Anh ngữ. Hắn cúi đầu xuống tiếp tục làm bài.

Hách chủ nhiệm đi từ cửa sau phòng học vào, ai cũng không phát hiện. Chờ có bạn học phát hiện, vừa muốn mở miệng kêu lên thì bị Hách chủ nhiệm trừng mắt liếc.

Khương Hiểu vui vẻ cùng bạn học chia sẻ, tay cầm quyển truyện, khoa tay múa chân. Hách chủ nhiệm rút sách từ trong tay cô ra.

Lâm Vu khản trương hô một tiếng: "... Hách chủ nhiệm!"

Khương Hiểu thân thể cứng đờ, "Hách —— Hách chủ nhiệm!"

Hách chủ nhiệm nhìn xem sách trong tay, "« Cổ Phán Sinh Huy » của Dạ Mạn, sóng mắt bên trong em lưu chuyển, toàn thể giới, chỉ có tôi nghe thấy.

"A! Cái này sách gì?"

Khương Hiểu kiên trì nói ra: "Khóa ngoại sách báo."

"Khóa ngoại sách báo? Cô còn không biết xấu hổ à! Tôi thật muốn hỏi các Âu Dương lão sư lớp các cô cậu, là cô ấy để các em nhìn sách truyện thành khóa ngoại sách báo sao?"

Khương Hiểu: "... Không phải."

Hách chủ nhiệm nghiêm nghị nói: "Lá gan càng lúc càng lớn! Tịch thu! Bản kiểm điểm 3000 chữ! Sáng mai nộp cho tôi."

Khương Hiểu: "... Hách chủ nhiệm! Thầy nghe em giải thích đã."

Lâm Vu tranh thủ thời gian giữ chặt cô, "Hách chủ nhiệm đang nổi nóng, cậu chờ chút đã."

Khương Hiểu muốn khóc, "Thế nhưng đây là sách giới hạn có kí tên. Tịch thu đi rồi khó kiếm lắm. Hách chủ nhiệm đến, sao không ai nhắc tớ một chút chứ."

Tôn Dương: "Ai mà dám! Cậu không thấy mắt thầy ấy trừng giống như mắt điều hâu, như kiểu muốn ăn thịt người ấy!"

Lâm Vu mặt bắt đắc dĩ, "Tớ vừa mới đang nghe nhạc."

Tần Hành ngược mắt nhìn cô, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc rồi biến mất. Thẩm Nghi Hành thật sự là quan tâm cô, giải trí hay sinh hoạt đều giúp cô sắp xếp xong xuôi. Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Đợi ngày mai rồi đi tìm Hách chủ nhiệm nói một chút."

Tần Hành: "Thi cuối kỳ, thi đến niên cấp năm mười người đứng đầu, cậu có thể tìm Hách chủ nhiệm thương lượng một chút."

Khương Hiểu: "... Vạn nhất nếu thầy không cho thì sao đây?"

Tôn Dương: "Có thể đợi Hách chủ nhiệm quên, qua một thời gian ngắn, chúng ta đi xin tiếp."

Tần Hành nghiêng qua hắn một chút, "Đây không phải cảm, đây là trộm! Nếu như bị phát hiện phải bị xử lý."

Lâm Vu cũng không tán thành làm như thế.

Khương Hiểu bất lực gục xuống bàn, "Gần đây thật xui xẻo."

Đào mắt đã đến chủ nhật, sinh nhật của Thẩm Nghi Hành. Hơn tám giờ sáng Lâm Vu từ cổng trường đi ra, ngồi nửa giờ xe mới đến được trạm xe buýt gần Thẩm gia nhất. Cô xuống xe, nhìn đồng hồ, 10:10, đến Thẩm gia là đã vừa vặn.

Nơi xa, một thanh âm gọi vào.

"Lâm Vu —— " Thẩm Nghi Hành gọi. Hắn đi xe đạp, Lâm Vu hướng hắn mỉm cười, "Nghi Hành, tại sao anh lại ở chỗ này?"

"Lên anh chở." Thẩm Nghi Hành vỗ vỗ yên xe phía sau.

Lâm Vu ngồi lên.

"Mang theo sách à?"

"Ừm! En mượn ở thư viện, còn có một chút là xem hết thôi."

"Gần đây đang đọc gì?"

"« Chuyện Danh Nhân », « Cách Lợi Không Du Ký »."

Thẩm Nghi Hành hiểu rõ. Đây đều là sách ngoại khóa của tiểu học. Trong thành phố trẻ em đã lớn lên trong hoàn cảnh này nhưng mà Lâm Vu không có điều kiện.

"Cũng không cần đọc hết đâu, có tinh lực học tập là mới đủ."

"Em biết. Chỉ là luôn cảm thấy nếu không có nhìn qua thì có chút đáng tiếc."

Đến nhất trung mới biết được, chính mình muốn học nhiều lắm. Không nói đến nước những quyển sách nước ngoài, trong nước có mấy quyển mà cô chưa đọc hết. Mà nhất trung ngoại hồ tàng long. Điểm số thật không thể đại biểu cái gì, những người kia nhiệt tình tự tin, có được tầm mắt khoáng đạt giống như Thẩm Nghi Hành hay Tần Hành.

"Chớ để cho mình áp lực quá lớn! Đờ được bao nhiêu càng tốt."

Xe lái ở lối đi bộ, gió thổi vù vù. Lâm Vu cẩn thận từng li từng tí nắm lấy góc áo của hần.

Gió đầu mùa đông tạt vào mặt không có chút lạnh nào. Lúc này, cô rút cuộc cũng buông xuống thân kinh căng cứng, hưởng thụ lấy một lát tự do. Về đến nhà, Thẩm Nghi Hành nhìn cô đỏ bừng mặt, "Hần là nên mang cho em cái khăn quàng cô."

Lâm Vu xoa xoa mặt, "Em không có lạnh."

Hôm nay cô cố ý mặc cái áo khoác mà bà Thẩm mua cho, trên mũ còn có một vòng lông hồ ly lỉnh, rất ấm áp. Quần áo nhìn rất đẹp, lúc ở ký túc xá cô mặc vào mọi người đều nhìn chăm chăm. Đại khái giống như cô bé lọ lem thay đổi xiêm y để đi gặp hoàng tử vậy.

"Đi uống nước đi."

Thẩm Nghi Hành mang theo bọc sách của cô. Sinh nhật 18 tuổi của Thẩm Nghi Hành, họ hàng gần xa của Thẩm gia gần đều tới, nhiệt nhiệt nháo nháo.

Thẩm Nghi Hành rót cho cô một chén nước ấm, "Đình Đình còn đang ở trên phòng, em họ của anh Thẩm Nghi Lâm cũng tới, em có muốn hay không đi tìm mấy đứa chúng nó không?"

"Không cần. Nghi Hành ca ca, người đi chiêu đãi khách nhân đi. Một mình ta ngồi một chút."

"Vậy được. Ta một hồi tới tìm người."

Thẩm Nghi Hành biết cô không thích cùng người xa lạ nói chuyện, còn không bằng để cô một cái tự do tự tại chút. Thẩm gia nuôi một con mèo Anh chân ngắn tên Khả Nhạc, chú mèo chạy đến bên chân cô, cọ cọ xát giày của cô.

Lâm Vu khom lưng ôm lấy nó. Từ khi Lâm Vu xuất hiện, trong phòng có mấy người liên lặng lẽ nghị luận lên.

"Chính là cô bé ấy nha. Lớn lên xinh đẹp như vậy. Dáng dấp thật là dễ nhìn, nghe nói học tập cũng rất tốt. Cô bé này tốt số, đã cứu Đình Đình của chúng ta, hiện tại cũng học ở nhất trung đó."

...

Bà Thẩm bận rộn một hồi mới đến tìm cô, "Làm sao gần đây không tới chơi vậy?"

Bà thấy cô mặc quần áo lần trước mình nja, con mắt của trời lên ý cười. Đứa nhỏ này hiểu lòng người.

"Cuối tuần con phải ở trường để học."

"Con vẫn là như vậy đấy, học mãi thôi. Lần trước nghe nói ví tiền của con bị trộm. Con cái đứa né này vậy mà cũng không mở miệng ra nói cho bọn ta."

"Đi à con tìm được tiền rồi."

"Đấy là tìm được, nếu như tìm không thấy, có phải hay không cũng không định nói cho chúng ta biết?" Lâm Vu không nói chuyện. Đúng vậy, cô đã nghĩ là sẽ không kể cho ai.

"Lâm Vu, mẹ con không ở đây thì chúng ta chính là của người thân của con."

Tâm tư của Lâm Vu tất cả đều viết tại bên trong đôi con ngươi linh động kia, bà Thẩm làm sao lại nhìn không ra. Đứa nhỏ này nha, tính cách cao ngạo, về sau sẽ ăn thiệt thòi. Lúc này cửa truyền đến mấy âm thanh, giống như lại có khách đến.

"Đi cứ đi làm việc đi."

"VẬY con ngồi đây chơi nhé, nếu không đi phòng sách của Nghi Hành mà xem sách."

Lâm Vu gật gù đầu. Bà Thắm đi tới cửa, nhìn thấy người tới, thanh âm tràn đầy vui vẻ, "Đã lâu không gặp. Tản Hành lại cao lớn thêm rồi."

"Đi Dương, đi khỏe ạ." (Bà Thắm tên là Dương Hi.)

Bà Thắm ngậm lấy ý cười, "Còn tưởng rằng con hôm nay không tới chứ."

Hai nhà luôn luôn qua lại, bất quá tính nết Tản Hành các trưởng bối đều biết.

"Mẹ, mẹ cùng đi Dương nói chuyện đi, con đi tìm anh Nghi Hành."

"Đình Đình bọn nó đều ở đây, các con đi chơi đi."

Bà Tản cùng bà Thắm đi đến một bên, "Kệ thằng bé đi thôi. Đạo này khó bảo được lắm mà hôm nay lại chịu tới."

"Gần đây rất bận hả?"

"Đúng vậy. Chị gần đây thế nào?"

"Chờ hai đứa lên đại học, tôi cái gì đều mặc kệ."

Bà Tản cười.

"Vẫn là chị tốt, Tản Hành bớt phải lo."

"Nói thế sao được, Đình Đình nhà chị thì sao."

Thắm Nghi Đình từ nhỏ đã học dương cầm, học múa, hội họa, tham gia các loại tranh tài, thể dục thể thao còn được giải nhì cả nước. Cô gái như vậy, gia trưởng đều thích.

Hai người mẹ đàm tiếu cùng nhau.

Tản Hành đã sớm nhìn thấy Lâm Vu trong đám người, cô một mình ngồi trên ghế sofa bên cạnh. Hắn đi qua, nhẹ nhàng kêu cô một tiếng. Lâm Vu kinh ngạc ngẩng đầu, "Sao cậu lại tới đây?"

Hỏi xong cô liền hối hận, hắn cùng Thắm Nghi Đình là thanh mai trúc mã, hai nhà quan hệ rất tốt, hắn đến là chuyện không thể bình thường hơn được.

Tản Hành: "Mẹ tớ càng muốn tớ tới. Con mèo này làm sao lớn lên mập thế?"

Chú mèo giống như hiểu chuyện, hướng về phía Tản Hành kêu meo meo phản đối. Tản Hành đánh giá cô, thấy cô hôm nay mặc khác hẳn mọi ngày, bình thường hay thấy cô mặc đồng phục, phong cách này là lần đầu tiên nhìn thấy, hắn chưa phát hiện mình nhìn nhiều hơn mấy lần. Lâm Vu nhẹ nhàng an ủi con mèo, không có phát giác được hắn đang nhìn mình, "Béo cũng là một điểm đáng yêu à nha."

Tản Hành đột nhiên cúi người, đầu ngón tay chỉ vào cái mũi của Khả Nhạc, chỉ là trong một cái chớp mắt, hắn cảm giác được đầu ngón tay chạm được thứ gì dính dính.

Hắn hỏi cô: "Đây là cái gì vậy?"

Lâm Vu nín cười, "Hắn là rỉ mắt của Khả Nhạc."

Tản Hành làm một mặt ghét bỏ.

"Cậu vẫn là cùng trước kia..."

Cô nói phân nửa rồi thôi, "Cậu không đi rửa tay à?"

Tản Hành lập tức đi rửa tay. Lâm Vu ôm lấy Khả Nhạc. Khả Nhạc ngoan ngoãn ngủ ở trên đùi của cô. Lúc Tản Hành, nhìn thấy Khả Nhạc vẫn là không vừa mắt. Lâm Vu nhẹ nhàng cầm khăn tay lau mặt của Khả Nhạc.

Tản Hành không nhẹ không nặng nói một câu, "Xem nó hưởng thụ chưa kìa."

Thắm Nghi Đình biết Tản Hành đến, liền từ trên lầu đi xuống, cô hôm nay mặc một bộ đồ liền thân lông dê, lộ ra thân hình mảnh mai của một thiếu nữ.

"Tản Hành, làm sao đến mà không nói cho tớ."

Tần Hành: "Mẹ tớ gọi tới."

Đây chính là lý do của hắn.

Người trẻ tuổi tụ họp một chỗ, chủ đề không ngừng. Lâm Vu lặng im ngồi ở một bên, chưa từng nói nhiều. Ngẫu nhiên Thẩm Nghi Hành nói chuyện cùng cô thì cô mới có thể nói hơn mấy câu. Thẩm Nghi Đình cùng Tần Hành ngồi cùng một chỗ, cô nhìn xem đối diện, "Anh trai đối Lâm Vu thật tốt, tớ muốn ghen tị."

Tần Hành không có phản ứng.

"Lâm Vu bình thường không dễ nói chuyện nhưng cùng anh tớ ở một chỗ thì không giống vậy."

"Ai nói thế? Lâm Vu bình thường cũng thường xuyên nói chuyện với Tôn Dương."

"Vậy còn với cậu thì sao?"

"Tạm được."

"Tần Hành, cậu cảm thấy Lâm Vu thế nào?"

Tần Hành lạnh lạnh nhìn cô một chút, "Thông minh xinh đẹp, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn."

Thẩm Nghi Đình khuôn mặt cứng đờ.

"Hừ!" Tần Hành thấy Thẩm Nghi Đình tức giận bỏ đi, nhìn thấy Khả Nhạc bên chân nên thuận tay bế lên —— cái con mèo này!

Lúc ăn trưa, Thẩm gia có hai bàn tiệc. Lâm Vu được ngồi tại bàn cho chủ nhà cùng với người Thẩm gia. Tần Hành ngồi đối diện cô. Đây là lần đầu tiên hai người ngồi cùng bàn ăn cơm. Ông Thẩm cao hứng, "Từ hôm nay trở đi Nghi Hành tròn mười tám tuổi, hi vọng người tương lai sẽ ra dáng hơn."

Thẩm Nghi Hành bùng lên cái lý trước mặt, "Cảm ơn mọi người."

Bà Thẩm dịu dàng cười, "Đình Đình cũng muốn học tập theo anh trai nó."

"Đúng vậy nha, về sau anh ở Thanh Hoa, cậu ở Bắc đại."

"Tớ cũng không có anh trai thông minh như vậy. Bắc đại tớ cũng không có lòng tin lớn thế, mọi người trông cậy vào Lâm Vu đi, cậu ấy học giỏi thi Bắc đại khẳng định không có vấn đề."

Lâm Vu xấu hổ, nắm lấy đĩa trong tay không nhúc nhích.

Tần Hành: "Cậu cố gắng một chút, lên Bắc Kinh có nhiều đại học mà."

"Như vậy đấy. Đến lúc đó không riêng anh cậu, còn có Tần Hành đều ở Bắc Kinh, thật tốt biết bao nhiêu nha."

Thẩm Nghi Đình co kéo khóe miệng, "Vậy thì thử một chút đi."

Lâm Vu nhìn về phía Tần Hành, gặp hắn cũng đang nhìn chính mình, cô chậm rãi chớp con mắt. Thẩm Nghi Hành gấp cho cô một cái đuôi gà. Thẩm Nghi Đình thấy được, "Anh, anh thật bất công."

Thẩm Nghi Hành bật cười, đứng dậy gấp một cái đuôi gà đặt ở trong bát của cô.

"Công chúa điện hạ, ngài có hài lòng hay chưa?"

Một bàn người đều cười, chỉ có Lâm Vu không, chỗ này thật sự không hợp với cô. Tần Hành ngồi tại đối diện cô, nhìn cô an tĩnh ăn cơm.

Sau bữa ăn, mọi người dần dần rời đi. Lâm Vu trước khi đi, từ trong túi xách lấy ra quà. Cô đem gỏi Thẩm Nghi Hành vào hành lang, có chút xấu hổ.

"Anh Nghi Hành, có quà cho anh đây. Em chỉ có thể mua dạng quà này mà thôi."

Thẩm Nghi Hành đưa hai tay nhận lấy, "Em có thể đến anh là rất cao hứng rồi, anh rất thích món quà này."

Hắn mở ra, tờ thứ nhất bên trên có chữ viết thanh tú của Lâm Vu —— Anh Nghi Hành, sinh nhật vui vẻ! Tâm tưởng sự thành!

"Anh đi Bắc Kinh học sẽ mang theo cái này."

Lâm Vu ngửa đầu, khẽ mỉm cười.

"Đúng rồi, còn chưa có chúc mừng anh, chúc anh đỗ đại học P."

Thẩm Nghi Hành đưa tay vuốt vuốt sợi tóc của cô, "Anh ở Bắc Kinh chờ các em, các em phải cố gắng lên nhé."

"Được."

"Anh vừa mới phát hiện em cùng Tần Hành quan hệ rất tốt. Trước đó anh còn lo lắng chứ."

Lâm Vu thoải mái, khẽ mỉm cười, "Mới đầu em cứ tưởng là em cùng bọn họ sẽ rất khó xử. Bất quá về sau hoàn toàn không hẳn thế."

"Hai tiểu bá vương kia khi còn bé đều nghịch ngợm"

"Đều là chuyện lúc nhỏ, mà lại bọn họ đều không nhớ được. Dù sao chúng ta đều đã lớn rồi. Tần Hành cùng Khuất Thần đều rất tốt."

Thẩm Nghi Hành mỉm cười gật đầu. Ngắn ngủi hơn bốn tháng, Lâm Vu cũng tại từng chút từng chút thay đổi, không còn giống như trước hay buồn bực. Lại nghĩ như vậy, lúc trước Thẩm gia thuyết phục cô đến nhất trung là đúng.

Tần Hành đứng tại cửa thủy tinh bên ngoài, cầm trong tay một phần quà, nhìn xem một màn kia. Hắn lẳng lặng ngừng chân một lát, mới quay người, đuôi lông mày có chút lạnh lùng.

Tác giả có lời muốn nói: Lâm Vu là một người nội tâm ấm áp, nếu như dùng hoa để ví von, cậu ấy sẽ là hoa hướng dương, nở rộ về sau, rất ấm áp.

Tần Hành: Tôi thích hoa hướng dương.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

[Dịch: melbournje]

Bà Tần lái xe đi về, Tần Hành ngồi ở ghế phụ chơi lấy điện thoại.

"Con cùng Lâm Vu quan hệ thế nào?"

Tần Hành mở mắt ra, "Mẹ hỏi cái này làm gì?"

"Cô bé ấy thật không dễ dàng, nếu con ở lớp học có thể giúp người ta thì tốt."

"Cậu ấy là Iron Man, nào đâu cần con hỗ trợ."

Bà Tần cười, "Nói bậy không. Lâm Vu dung mạo xinh đẹp, nói chuyện nhẹ nhàng nhu mì. Di Dương của con rất thích cô bé ấy. Ta cười trêu ghẹo Lâm Vu với Nghi Hành vài tiếng."

Tần Hành hừ lạnh một tiếng.

"Cái thời đại gì rồi, nếu Thẩm gia muốn báo ân chắc cũng không cần để hắn lấy thân báo đáp đâu nhỉ."

Bà Tần cười cười, "Chi là đùa thôi mà."

Tần Hành: "Tur tưởng cổ hủ."

Bà Tần không hiểu làm sao con mình lại tức giận, "Cái gì mà tur tưởng cổ hủ! Mẹ đã cảm thấy Nghi Hành và Lâm Vu rất xứng đôi!"

"Mẹ à! Nghe ý tứ của mẹ là bây giờ con mà nói yêu đương cũng không thành vấn đề đúng không!"

Bà Tần một hơi chặn lấy, có vấn đề gì à? Vấn đề là, cái đứa con này tính cách cao ngạo, làm sao có cô bé nào chịu được.

Ngày thứ hai, cách thời gian vào hồ còn năm phút, cửa trường học có mộtk biển người lưu động.

Tần Hành ở cửa trường học gặp được Khuất Thần, hai người cùng dừng xe.

Khuất Thần hỏi: "Hôm qua sinh nhật Thẩm Nghi Hành cậu cũng đi à?"

Tần Hành vai phải khoác balo, "Ừ."

Khuất Thần: "Tớ nhìn thấy Đình Đình up ảnh chụp."

Tần Hành: "Ảnh nào?"

Khuất Thần lấy điện thoại di động ra, mở ảnh chụp. Tần Hành tỉnh tê mà xem xét, tấm ảnh chụp chung bị cắt xén, chỉ thấy một góc áo Lâm Vu.

Khuất Thần: "Cậu khăn trương như vậy làm cái gì? Bên cạnh cậu cái người mặc áo lam là ai? Không có ảnh chụp, tớ không đoán ra được. Nhìn xem khi chất rất tốt, chẳng lẽ là Thẩm Nghi Lâm?"

Tần Hành cười, "Lâm Vu."

"Cậu ấy cũng đi? Quả nhiên Thẩm gia đối cậu ấy không tầm thường."

Đang khi nói chuyện, xa xa liền thấy Hách chủ nhiệm theo thông lệ đứng tại cửa chính, ông thỉnh thoảng nhìn thời gian, nếu thấy học sinh mang đồ ăn sáng vào trường thì đứng phê bình.

Khuất Thần âm thầm nhả rãnh, "Hách chủ nhiệm gần đây điên rồi sao?"

Tần Hành theo biển người mà đi vào.

Khuong Hiểu vội vàng từ phía sau chạy tới, "Chào, Tần Hành Khuất Thần."

Tần Hành cười khẽ với cô, "Còn có mấy phút cơ, không cần chạy đâu."

Khuong Hiểu nháy mắt mấy cái, "Tớ vội gặp Lâm Vu nha. Một tí nữa gặp sau."

Khuất Thần a một tiếng, "Mấy người các cậu cùng Lâm Vu quan hệ làm sao lại tốt như vậy?"

Tần Hành cũng không hiểu. Khuất Thần nghiêng đầu nhìn qua hắn, "Tớ nghe chú tớ nói, túi tiền của Lâm Vu là cậu nhờ cha cậu đi tìm. Chú tớ còn nói, tiền bị kẻ trộm lấy hết rồi, sáu trăm khối là chính cậu bỏ ra nha."

Tần Hành nửa ngày mới nói ra: "Việc này mình cậu biết là được rồi."

Khuất Thần một mặt rung động. Tần Hành cũng không phải là người nhiều chuyện. Hắn ý vị thâm trường nhìn xem hắn, "Làm sao mà cậu quan tâm cô ấy như vậy?"

Cái dây cung trong lòng Tần Hành giống như bị người ta gây một. Vì cái gì nhỉ? Hắn không muốn thấy cô khó chịu, không muốn thấy cô cau mày.

Thấy hắn trầm mặc, Khuất Thần tùy ý nói một câu, "Cậu không phải là thích người ta rồi chứ?"

Đuôi lông mày Tần Hành mày khẽ nhúc nhích, không nói một lời đi lên phía trước.

Khuất Thần một đường làm âm ỉ, "Thật là nhìn không ra nha!"

Đến phòng học, hai người về chỗ ngồi. Khuong Hiểu cùng Lâm Vu thân mật đầu dựa vào đầu, hai người không biết đang nhìn cái gì. Khuỷu tay Tần Hành đụng đụng Tôn Dương, "Khuong Hiểu lại mang cái gì tới rồi?"

Tôn Dương đang chép bài tập, rất bận rộn, không ngẩng đầu.

"Poster phim truyền hình, đang phổ cập cho Lâm Vu về nam minh tinh."

Lớp số học, Trương Cần chọn người lên bảng làm bài.

"Khuong Hiểu —— "

Khuong Hiểu lập tức nhú mày, nhanh chóng mở sách.

"Không cần lật sách. Tôi vừa mới giảng có bài tương tự như này đây thôi."

Lâm Vu nhanh chóng viết đáp án xuống giấy nháp, đáng tiếc cũng không kịp. Trương Cần vân đạm phong khinh chọn một người khác, "Chu Nhất Nghiên lên làm đi."

Khương Hiểu lúng túng đứng ở đằng kia. Không đến một phút, Chu Nhất Nghiên làm xong bài rồi tràn đầy tự tin trở lại chỗ ngồi. Trương Cần chỉ vào bảng đen, "Làm tốt lắm. Chu Nhất Nghiên trong khoảng thời gian này, toán học tiến bộ rất lớn. Chính các em nhìn lại biểu hiện của mình trong khoảng thời gian này đi. Có ít bạn học xuống dốc rồi đây. Các bạn học, các em năm nhất, không phải năm hai. Khoảng cách thi đại học, còn có 985 ngày. học kỳ II sau, còn có phân khoa văn lý, các em năm nhất làm không tốt chả lẽ các em cho rằng chỉ dựa vào năm hai năm ba nói bù lại liền có thể bù lại sao?"

"Thật sự là hoàng đế không vội ——"

Trương Cần lời nói bỗng nhiên, người phía dưới phốc một tiếng cười.

"Trương lão sư, thầy đừng nóng vội, chúng em đang cố gắng mà."

"Đừng tưởng rằng các em thi giữa kỳ thi cũng không tệ lắm, liền có thể kiêu ngạo. Các em nhìn thành tích đợt kiểm tra gần đây của Lâm Vu đi. Ngừ văn cùng Anh ngữ điểm số một mực cao. Lâm Vu có rãnh cùng bọn họ nói một chút kinh nghiệm của em nhé."

Lâm Vu hít một hơi, đứng lên.

"Trương lão sư, ngữ văn của em tiến bộ là bởi vì Khương Hiểu giúp em phân tích đề bài, còn có bình thường cậu ấy giúp em mượn rất nhiều sách ở thư viện thành phố nữa."

Tất cả mọi người nhìn xem hai người, nửa học kỳ cùng nhau, nguyên lai tình cảm của các cô lại tốt như vậy. Thật là khiến người ta hâm mộ. Khương Hiểu nháy mắt với cô mấy cái.

"Giữa bạn học chung lớp trợ giúp lẫn nhau không sai. Bất quá, thành tích của Lâm Vu một mực vững vàng dẫn phía trước, thế còn Khương Hiểu lại không thể có điểm áp lực? ngữ văn thành tích tốt không thể được thì thành tích môn khác cũng phải dành thêm chút sức."

Khương Hiểu: "Em đã biết."

Trương Cần không khỏi lắc đầu, "Hách chủ nhiệm gần đây rất nghiêm khắc, các em nếu như bị hấn bắt thì thầy cũng không giúp các em đâu! Tốt rồi, tan học."

Nghỉ giữa khóa, Lâm Vu mở poster ra, nhìn Tần Trọng Bắc mặc áo khoác trắng, thật đặc biệt đẹp đẽ.

Gần đây bộ phim « Bản Sắc Bác Sĩ » đang dậy sóng trên mạng nhưng cô không có thời gian xem tivi, nghe Khương Hiểu nói nên cô đã biết toàn bộ kịch bản. Đây là lần thứ nhất cô động tâm với nghề bác sĩ. Lúc này Khương Hiểu đối tượng lại không có kế hoạch gì. Thẩm Nghi Hành một mực hi vọng cô có thể đi Bắc Kinh học, kỳ thật trong nội tâm cô cũng không muốn đi xa. Bây giờ ở tại Tân thành cô đều lo lắng thân thể mẹ không tốt, còn bà thì đã già. Cô không thể bỏ mọi người một mình được. Lâm Vu nhủ chặt lông mày, cẩn thận từng li từng tí đọc báo Thượng Hải.

Ký túc xá quản nghiêm, cô cũng không thể đem áp phích dán tại trên tường được, bất quá ngược lại tại bàn học có dán mấy tấm tranh của Trương Tân Trọng Bắc tranh.

Chu Nhất Nghiên cầm bài tập toán học tới nhờ Tần Hành giảng nwn nhìn thấy áp phích.

"Lâm Vu, cậu cũng thích anh này hả?"

Lâm Vu biểu lộ chậm nửa nhịp, "Cũng tạm."

Chu Nhất Nghiên nói, "Tớ biết anh ấy, có thể giúp các cậu lấy chữ ký."

Lâm Vu mím mím khóe miệng, "Cảm ơn."

Tần Hành hỏi một câu, "Hắn là ai?"

Chu Nhất Nghiên biểu lộ sinh động, "Tần Trọng Bắc, cha là đạo diễn Tân Thân, mẹ hắn là ảnh hậu Lương Nguyệt. Tần Hành, cậu cũng thích hắn sao?"

Tần Hành nhàn nhạt nói ra: "Toa chỉ là hiểu kì thôi. Cậu muốn giảng đề nào?"

Chu Nhất Nghiên lật ra bài tập, "Cái này."

Tần Hành nhìn một chút đề bài, "Cái đề này chính là tính hàm số tăng giảm."

Hắn cực nhanh viết mấy trình tự, "Cậu nhìn một chút."

Chu Nhất Nghiên gật gật đầu, cô nhìn qua mặt mày của hắn, nguyên lai tìm hắn nhờ giảng cũng không phải khó khăn như vậy.

"Cám ơn nha."

Nghỉ giữa khóa, Lâm Vu cùng Khương Hiểu cùng đi lấy nước. Lâm Vu nói cho Khương Hiểu chuyện phát sinh ở thời gian trước.

Khương Hiểu tròn mắt hốc mồm, "Cho nên bởi vì việc này mà cậu mới cùng với Tần Hành cãi nhau?"

Lâm Vu a một tiếng, "Cậu ấy rất tức giận."

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Thế nhưng tớ không hiểu vì cái gì mà chính Thẩm Nghi Đình không đi hỏi Tần Hành luôn cho nhanh?"

Lâm Vu mím mím khoe miệng, "Cậu ấy sợ Tần Hành không thích mình."

Khương Hiểu trầm ngâm nói: "Tần Hành thật sự là đáng sợ! Cảm giác là nữ sinh nhất trung đều thích cậu ấy vậy! Lớp chúng ta liền có hai người, một là Thẩm Nghi Đình, một là Chu Nhất Nghiên. Đều là hạt giống siêu cường! Nếu là ở cô đại thì Tần Hành may mắn rồi."

Lâm Vu bị chọc cười.

"Thế nhưng tại sao cậu phải giúp Thẩm Nghi Đình truyền lời?"

Lâm Vu vận lấy mi, "Chuyện này hơi dài."

"Cậu cứ từ từ nói."

Chờ Lâm Vu nói xong, Khương Hiểu miệng lớn lên, "Đây không phải phim truyền hình chứ?"

"Thật xin lỗi, mãi mà không có nói cho cậu biết."

"Lâm Vu, cậu bây giờ nói cho tớ, nói rõ như vậy là vì vị trí của tớ trong lòng người cậu trọng yếu."

Lâm Vu biểu lộ nghiêm túc, "Rất trọng yếu!"

Cô giữ chặt tay của nàng, như chủ động cảm ơn.

"Tớ cảm thấy Thẩm Nghi Đình đối cậu rất tốt đấy."

Lâm Vu mỉm cười, bước chân dừng lại, "Nghi Hành ca ca từ nhỏ đối tớ liền rất chiều cố. Có đôi khi là quá tốt rồi."

"Cậu đừng có gán vác tất! Bởi vì cậu đáng giá mà thôi! Cậu luôn luôn đối với người khác rất tốt. Cậu cho mọi người mượn sách, ai có gì không hiểu đều thích đến hỏi cậu nhờ giảng."

"Cái này không có gì mà."

Lâm Vu cảm thấy cái này rất bình thường, điểm này lớp bọn họ mấy cái người học giỏi đều như vậy, lớp trưởng, Tần Hành đều sẽ giúp người khác giảng bài.

"Không phải tất cả mọi người đều giống vậy. Kỳ thật, chờ cậu trưởng thành, cậu có thể trở về báo bọn họ. Tựa như tớ, tớ vừa ra đời, mẹ tớ liền qua đời, cha tớ ở bên ngoài lâu dài để vẽ tranh. Tớ rất nhiều chuyện, đều là nhờ cô."

Khương Hiểu bình tĩnh nói mình sự tình, khoe miệng ngậm lấy ý cười chua xót.

"Chờ về sau phát đạt tớ, tớ muốn trả ơn cho cô."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, trải qua chuyện này, giống như lại không đồng dạng.

Tôn Dương nhìn hai cô, "Tần Hành, cậu nói nữ sinh vì sao mà đi WC cũng muốn cùng nhau, lấy nước cũng muốn đi cùng nhau?"

Ánh mắt Tần Hành đảo qua, gặp Khương Hiểu cùng Lâm Vu vừa nói vừa cười tiến đến, nữ sinh ở giữa cảm tình thật sự là kì lạ.

"Không biết."

Tôn Dương hỏi Khương Hiểu.

Khương Hiểu: "Con gái chúng tớ có chuyện muốn nói riêng chứ sao."

Tôn Dương nháy mắt nhìn Tần Hành, "Vậy lần sau chúng ta cũng cùng nhau đi đi, tớ cũng có điều muốn cùng cậu nói." [=))))))]]

Tần Hành lạnh lùng nhìn lướt qua.

Tôn Dương: "Thật ra là tớ phát hiện Trương Cần cùng Đào Mạn cuối tuần đi hẹn hò."

Tần Hành: "..."

Tấn thành ở mùa đông này còn giống như tại mùa xuân, tràn đầy yêu thương.

Thanh xuân tuổi trẻ, những cái cảm tình kia nhàn nhạt nhàn nhạt nhưng luôn luôn chân thật sinh động. Thời gian lặng yên trôi đi, trong bất tri bất giác liền muốn đến thi cuối kỳ. Rất nhiều học sinh vì ôn thi nên tham gia tự học buổi tối. Thẩm Nghi Đình cũng là một trong số đó. Người Thẩm gia ngay từ đầu không tán thành, bọn họ đối Thẩm Nghi Đình bảo hộ quá mạnh, bình thường lúc cô đi đều là cẩn thận từng li từng tí, đây cũng là lí do bà Thẩm nghi công tác. Về sau không nhận được Thẩm Nghi Đình bướng bỉnh, cuối cùng mỗi lúc trời tối đều sẽ để xe đưa đi đón về.

Tự học buổi tối trên lớp, trong phòng học yên tĩnh, chỉ có lật sách tiếng xào xạc. Đêm nay trực ban lão sư là thầy giáo thể dục năm nhất, hán ngồi tại hàng cuối cùng xem bóng rổ tranh tài.

Lâm Vu đang học, đột nhiên một tờ giấy rơi vào trên mặt bàn cô. Mới đầu cô không có chú ý tới. Lâm Vu ngẩng đầu, lúc này mới nhìn thấy trên bàn rất nhiều tờ giấy. Lâm Vu tưởng rằng gửi cho cô, biểu lộ chớp mắt hoảng hốt, chậm rãi mở ra. Một hàng chữ nhảy vào mi mắt của cô —— tớ thích cậu, Tàn Hành. Lâm Vu trong lòng không hiểu sao nhảy lên một chút! Sắc mặt trong nháy mắt liền đỏ lên! Đầu óc của cô chậm rãi lặp lại câu nói này. Chỉ là mấy giây, cô liền suy nghĩ minh bạch rồi nhú nhú mày, tiện tay ném tờ giấy cho Tàn Hành ở phía sau.

Tàn Hành giật khóe miệng một chút, "Cái gì ——" tay vừa muốn đưa tới.

Một cái tay khác hơi mập cướp đi tờ giấy.

Hách chủ nhiệm ở nơi đó, mở ra xem, con mắt trong nháy mắt liền trừng lớn, tần suất hô hấp liền tiếp tăng nhanh.

Tàn Hành đứng dậy, hô một tiếng, "Hách chủ nhiệm —— "

Lâm Vu xoay đầu lại. Hách chủ nhiệm nhìn Lâm Vu, lại nhìn xem Tàn Hành, nhìn nhìn lại tờ giấy trong tay. Ông kìm chế lại tính tình của mình. Hai đứa bé này đều là học sinh khá giỏi, thời gian này không thể vội vàng xao động.

"Lâm Vu, đến phòng làm việc của tôi một chút."

Lâm Vu biểu lộ trầm mảy phần.

Tàn Hành an ủi, "Không có chuyện gì đâu."

Hách chủ nhiệm: "Không có việc gì á? Một tí đến cậu đấy."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

[Dịch: melbournje]

Lâm Vu đi ra cửa phòng học lúc, quay đầu nhìn một cái, tất cả mọi người đang nhìn cô, dạng ánh mắt gì đều có, lo lắng, xem trò, không hiểu.

Rõ ràng là ánh sáng phòng học quen thuộc, đột nhiên cô cảm thấy có chút chướng mắt, rất xa lạ.

Cúi chậm rãi quay đầu trở lại, ánh mắt đảo qua từ trên mặt Tàn Hành, gương mặt kia giờ phút này cũng trời lên mảy phần mơ hồ lo lắng.

Một đường trầm mặc, Lâm Vu đi theo Hách chủ nhiệm tới văn phòng.

Hách chủ nhiệm đã tỉnh táo lại, ông bình tĩnh lần nữa nhìn tờ giấy.

Còn có cả tuyên tranh kiểu chữ. Kiểu chữ này là vì thổ lộ nên có ý viết thành như vậy?

"Tớ thích cậu, Tàn Hành."

Hách chủ nhiệm suy nghĩ.

Lâm Vu đứng bình tĩnh ở nơi đó.

Hách chủ nhiệm thở dài một hơi, nhìn cô, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì. Lâm Vu đứa nhỏ này tính cách tốt, thành tích tốt, hán cũng có thể

lý giải. Chỉ là hấn không hi vọng tại ngay dưới mắt hấn lại xảy ra chuyện như vậy. Ai, thật sự là lo lắng!

"Lâm Vu à, em giải thích cho tâu một chút đây là có chuyện gì?"

Lâm Vu yên lặng đứng ở đằng kia, lưng thẳng tắp, cô mím mím khóe miệng, trả lời: "Hách chủ nhiệm, ngài tin tưởng em sao?"

Hách chủ nhiệm nhìn mắt coi, trầm tư một chút, "Tôi tin tưởng em."

Lâm Vu hốc mắt nóng lên.

"Vậy em nói cho thầy biết cái này tờ giấy là gì?"

Lâm Vu thần sắc căng cứng, lại chỉ là lắc đầu, "Em không biết."

Hách chủ nhiệm nhìn cô, "Thật không biết sao?"

"Vâng."

Hách chủ nhiệm thở dài một hơi, đứa nhỏ này thật sự là có ý tứ.

"Lâm Vu à, em là học sinh khá giỏi, lão sư cùng trường học đối với em kỳ vọng rất lớn. Cao trung ba năm này mỗi một ngày đều là thời kỳ mấu chốt, ngàn vạn lần không thể bị chuyện khác làm phân tâm. Các em ở cái tuổi này đối với bạn khác giới có hảo cảm là chuyện bình thường, nhưng là -- lúc này không phải là thời kì để nói chuyện yêu đương."

Lâm Vu sắc mặt có chút đỏ lên, "Em biết."

Hách chủ nhiệm, các thầy cô chủ nhiệm khác đối với cô đều rất tốt, cô bây giờ chỉ có lấy thành tích về mới có thể trở về báo bọn họ.

Hách chủ nhiệm: "Tôi biết áp lực của em rất lớn, buông lỏng chính mình đi. Mọi người đều rất tin tưởng em."

Lâm Vu rũ xuống đôi mắt, ánh mắt rơi vào trên chồng sách ở bàn công tác kia, một xấp thật dày, sách gì cũng đều có. Phía trên nhất quyển kia chính là quyển mà Khương Hiểu bị mất.

"Em về trước lớp trước đi. Thuận tiện gọi Tần Hành tới đây nhé."

Lâm Vu trở lại phòng học, mọi người nhao nhao lo lắng.

"Thế nào? Hách chủ nhiệm nói cái gì?"

Giáo viên thể dục xù lông, "Yên tĩnh! Tự học bài của mình đi! Ai nói tiếp xuống lầu chạy vài vòng nhé."

Tần Hành nhìn qua cô, hấn mơ hồ đoán được tờ giấy kia ghi gì. Từ nhỏ đã không ít có người cho hấn đưa tờ giấy nhỏ kiểu đó, bắt quá lần này ai có thể nghĩ là gián tiếp chuyển qua Lâm Vu.

Lâm Vu lắc đầu, "Hách chủ nhiệm gọi cậu."

"Hách chủ nhiệm phê bình cậu rồi sao?"

Hấn khần trương nhìn cô.

Lâm Vu không nói chuyện.

Tần Hành đến văn phòng, vẫn là dáng vẻ đó, một điểm hối hận đều không có, tự nhiên là không có việc này để trong lòng. Hách chủ nhiệm cắn răng, "Cậu xem một chút cậu đang làm chuyện tốt gì này?"

Tần Hành đứng tại trước bàn của hấn, tại vì thường xuyên chơi bóng rổ nên vóc dáng đã cao đến một mét tám.

"Hách chủ nhiệm, em cái gì cũng không biết."

Hách chủ nhiệm lấy ra tờ giấy kia, "Ba" một tiếng đặt lên bàn.

"Còn nói không biết?" Tần Hành nghiêng người, nghiêm túc nhìn xem hàng chữ kia. Chỉ có đơn giản 5 chữ, đáng tiếc nhìn không ra ai viết.

Hách chủ nhiệm vừa mới nghĩ một điều, đây là có người tỏ tình với Tần Hành, hay là Tần Hành tỏ tình cho người khác?

Hấn cố ý hỏi: "Đây là cậu viết cho Lâm Vu à?"

Tần Hành kéo khóe mắt ra, "Cái này rõ ràng là có người tỏ tình với em."

"Nội dung bức thư này là "Tớ thích cậu". Kí tên là cậu - Tàn Hành. Cậu truyền cho Lâm Vu, Lâm Vu cự tuyệt, quay đầu đem tờ giấy trả lại cho cậu đúng không."

Tàn Hành không nghĩ tới Hách chủ nhiệm vậy mà có sức tưởng tượng phong phú như thế.

"Là thầy vẫn còn nghĩ tới chuyện Lâm Vu nói ạ?"

"Tôi đang hỏi cậu hay là cậu hỏi tôi?"

Hách chủ nhiệm: "Đừng tưởng rằng thành tích của cậu tốt thì tôi không thể làm gì! Cậu giỏi thì cho tôi một lời giải thích chính đáng đi? Nếu không ngày mai mời phụ huynh."

Tàn Hành: "Thầy không phải nhìn thấy rồi sao? Người khác gửi cho em, em còn không có nhận thì liền bị thầy cầm đi."

"Cậu nói là Lâm Vu truyền cho mình, vậy chả lẽ Lâm Vu tỏ tình với cậu sao."

Hách chủ nhiệm cười cười, yên lặng nói ra: "Không thể nào là Lâm Vu được."

"Vì sao lại không thể là Lâm Vu?"

Hách chủ nhiệm lắc đầu, "Lâm Vu một lòng học tập, làm sao có thể thích cậu?"

"Thầy nói lời này là quá đã kích em rồi."

Hách chủ nhiệm trước bàn làm việc đi tới đi lui, giống như nghĩ tới điều gì, "Đêm hôm đó, cậu cùng Lâm Vu đứng tại hành lang -- "

"Thảo luận bài tập."

"Cậu định lừa gạt thầy giáo sao?"

"Em làm sao có thể lừa gạt thầy chứ, Hách chủ nhiệm, Lâm Vu mới vừa cùng thầy nói cái gì?"

"Đừng nghĩ dụ được tôi nói ra."

Hách chủ nhiệm trừng mắt liếc hần một cái, "Trọng điểm của mọi hoài nghi bây giờ là cậu đấy."

Tàn Hành cắn cắn môi, "Việc này không có quan hệ gì tới Lâm Vu. Tờ giấy là người khác ném cho em, không có ném chuẩn, rơi trên bàn Lâm Vu."

Hách chủ nhiệm trong lòng rất rõ ràng, chỉ là trên mặt không có biểu hiện ra ngoài. Hai cái đũa nhỏ này thân thân dằng dằng, chỉ bất quá việc này không thể cứ như vậy kết thúc được.

"Được, em về lớp trước đi. Việc này tôi sẽ điều tra."

Tàn Hành trở về lớp, chỉ thấy Lâm Vu an tĩnh ngồi tại vị trí trước, viết đề toán, giống như không bị ảnh hưởng gì.

Hắn nhẹ nhàng mở miệng, "Hách chủ nhiệm cùng cậu nói cái gì?"

Lâm Vu im lặng một chút, quay đầu trừng mắt liếc hần một cái, ý tứ rất rõ ràng.

"Cũng không phải lỗi của tớ. Lại nói, tờ giấy kia là cậu truyền cho tớ."

Tàn Hành thanh âm đột nhiên yếu mấy phần.

Lâm Vu hít sâu một hơi, "Không phải do tớ viết."

Tàn Hành nhìn qua cô, vậy mà tại hai gò má của cô thấy được nét đỏ ửng.

Hắn thanh thanh tiếng nói, "Hách chủ nhiệm hỏi tớ, Lâm Vu cùng cậu thích nhau à?" Hắn mắt tự nhiên dời mắt đi chỗ khác, mặt không đỏ hơi thở không gấp.

Lâm Vu cắn môi, "Không có khả năng đó."

Tàn Hành: "Thế nhưng là ngoài cái chữ kia có cả vẽ tranh, căn bản không biết là ai viết. Ông ấy liền thấy là cậu muốn truyền cho tớ."

Lâm Vu biểu lộ vội vàng, "Tớ rõ ràng đã cùng Hách chủ nhiệm nói rõ rồi."

Tàn Hành: "Cậu nói cái gì?"

Lâm Vu thần sắc trịnh trọng, nhanh chóng nói: "Tớ không thích cậu."

Tần Hành: "..."

Hắn sờ lên cái mũi.

Kết quả, cũng cùng ngày tự học buổi tối đó lúc tan học, việc Lâm Vu tỏ tình Tần Hành việc này một nháy mắt liền truyền ra.

Ban đêm mọi người trở lại ký túc xá, Thôi Nhã hiếu kỳ nói: "Đến cùng tờ giấy kia là sao vậy?"

Dương Tiểu Mộng: "Khăng định là nữ sinh."

Thôi Nhã cười: "Đây nhất định rồi. Bất quá đến cùng là ai mà có gan to thể chứ."

Dương Tiểu Mộng: "Gan lớn mà nói thì sẽ kí tên rồi."

Thôi Nhã: "Lâm Vu, tờ giấy đến cùng viết cái gì vậy?"

Lâm Vu trầm mặc lắc đầu.

Trần Đồng hỏi: "Hách chủ nhiệm phê bình cậu sao? Thầy ấy nói như thế nào?"

Lâm Vu: "Không phải do tớ viết, tớ sẽ không thừa nhận. Hách chủ nhiệm khăng định cũng có thể điều tra ra."

Trần Đồng dừng một chút, hỏi: "Vậy cậu biết là sao không?"

Lâm Vu nhìn nói, "Không biết."

Thôi Nhã phụ họa: "Lúc ấy tất cả mọi người đang làm bài tập, cũng không ai trông thấy."

Ngày thứ hai, Tân thành thời tiết đặc biệt lạnh, thời tiết đột nhiên hạ xuống âm ba độ.

Lâm Vu mặc quần áo mà Dương Hi mua cho, áo lông dê, ấm áp vô cùng. May mắn là mặc trong đồng phục nên ai cũng nhìn không ra.

"Lâm Vu, áo này thật là dễ nhìn, mua ở đâu vậy?"

Thôi Nhã cùng Trần Đồng đều đang nhìn đồ cô mặc.

"Người thân tặng cho tớ."

"Đây là nhãn hiệu XX." Trần Đồng nói.

"Làm sao cậu biết?" Thôi Nhã hỏi.

"Thẩm Nghi Đình thường mặc mà. Cậu ấy nói nhãn hiệu quần áo này mua hơn 1000."

Lâm Vu chớp mấy khóe môi, "Tớ đi căn tin trước đây."

Trần Đồng nhẹ nhàng nói ra: "Lâm Vu, người thân của cậu đối với cậu thật tốt."

Sáng ngày thứ hai tự học kết thúc, Tôn Dương từ nhà vệ sinh nam trở về, hắn một mặt kinh hoàng, "Tớ vừa mới nghe được một tin tức ở nhà vệ sinh."

"Cái gì?" Tần Hành hỏi.

"Làm sao tất cả mọi người đều đang nói Lâm Vu tối hôm qua tỏ tình với cậu?"

Tần Hành ngước mắt, "Cái gì?"

"Lúc tớ đi đường, có mấy người hỏi tớ lặn, hỏi là Lâm Vu có phải hay không tỏ tình với cậu, cậu trả lời như nào?"

Mi sắc Tần Hành nhú một cái, ngữ khí cứng ngắc, "Ai đang nói linh tinh vậy."

"Tối hôm qua tự học đến cùng xảy ra chuyện gì? Ai có thể nói cho tớ đi!"

Phía trước có người giải đáp, "Tối hôm qua á! Lớp học có một quả drama căng đét."

"Nè, có thể đừng nói vòng vo được không?"

"Được! Có người ném tờ giấy nhỏ, Lâm Vu nhặt được, còn chưa kịp đưa cho Tần Hành, liền bị Hách chủ nhiệm chặn được. Xong!"

Tôn Dương nghiêm mặt, há to miệng.

"Mẹ nó! Khó trách sáng nay nghe vậy, tớ hỏi mãi mà cả hai người bọn họ đều không để ý."

Khuất Thần từ bên ngoài chạy vào, "Tần Hành, cậu cùng Lâm Vu đã phát triển đến thế rồi sao. Thật nhanh gọn lẹ nhaaa."

Tần Hành sắc mặt có ít ngưng trọng.

Lời đồn như gió, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ trường.

Lâm Vu cùng Khương Hiểu đi siêu thị mua đồ, trên đường trở về, thỉnh thoảng có người nhìn xem hai cô.

Khương Hiểu nghi hoặc: "Làm sao hôm nay đi đường bầu không khí hơi là lạ."

Lâm Vu trong lòng hơi hồi hộp một chút.

"Cậu về lớp trước đi."

Hai người đi đến đầu bậc thang, có người hô hào tên Lâm Vu.

"Lâm Vu chờ một chút."

Là người nam sinh tới tìm cô lúc trước.

Lâm Vu dừng bước lại.

Tôn Sơ Văn nhún nhún vai, "Tớ đều nghe nói rồi, chuyện của cậu cùng Tần Hành."

Lâm Vu sắc mặt trầm xuống, giờ phút này, cô nói cái gì cũng không được.

Tôn Sơ Văn cười cười, ánh mắt nhìn chằm chằm cii, "Nguyên lai là cậu thích Tần Hành sao. Khó trách ngày đó hắn lại che chở cậu như thế."

Lâm Vu nuốt một cái yết hầu, "Thật có lỗi, tớ muốn về lớp."

Cùng người khác thì cô không giải thích làm gì.

Khương Hiểu vội vàng đuổi theo, một mặt mờ mịt.

"Đến cùng thế nào vậy?"

Lâm Vu thờ một hơi, đơn giản đem chuyện tối ngày hôm qua nói cho cô.

Khương Hiểu: "... Nhưng là bây giờ làm sao truyền thành dạng này rồi."

Hai người vừa về tới lớp, bầu không khí trong phòng học liền thay đổi, tất cả mọi người đều nhìn cô.

Ở lớp tự học buổi tối thì mọi người biết, chuyện tối ngày hôm qua không có quan hệ gì với Lâm Vu. Thế nhưng là người ngoài thì không biết. Một truyền mười, mười truyền trăm. Tất cả mọi người đều coi là Lâm Vu thích Tần Hành.

Lâm Vu thoáng nhú nhú mày lại, từng bước một đi hướng trên chỗ ngồi, biểu lộ chưa biến, vẫn như cũ thản nhiên.

Tần Hành ở nơi đó nhìn qua cô, ánh mắt phức tạp.

Lâm Vu biết chuyện này không thể trách hắn. Tờ giấy kia chủ nhân chưa hề nhận lỗi, cô cùng hắn đều là người bị hại.

Khương Hiểu nắm chặt lại tay của cô, "Chúng ta đều chung một lớp, các cậu làm sao đều để yên người khác đoán mò việc lớp chúng ta? Lớp khác nói mò như vậy, chúng ta cũng không thể giống họ được."

Tôn Dương đứng lên, "Đúng vậy. Chuyện này rõ ràng là có âm mưu."

"Âm mưu gì?"

"Có người hãm hại Lâm Vu cùng Tần Hành, một khi hai người bọn họ chịu ảnh hưởng, bị xao nhãng, rồi thì cuối kỳ hạng nhất hạng hai bảo sẽ là người khác."

Đám người: "... Tôn Dương à, cậu đọc truyện kiếm hiệp hơi nhiều rồi đấy."

Khương Hiểu cũng đứng dậy, "Hi vọng chủ nhân của tờ giấy nhỏ kia có thể đứng lớn, đừng làm cho người vô tội bị thương tổn. Cậu cho rằng người người đều giống như cậu thích Tần Hành hay sao, tớ cùng Lâm Vu đều không thích."

Tần Hành chỉ cảm thấy trán đau.

Khuất Thần cố nén cười, "Haha, vậy các cậu thích ai?"

Khương Hiểu hơi lườm bọn hắn, lòi ra tấm áp phích kia.

"Nhìn thấy không? Đàn ông như vậy mới là thành thực, có trách nhiệm."

Khuất Thần: "Đây cũng coi là thích sao?"

Tần Hành nheo một cái mi, cao giọng nói ra: "Tờ giấy đó không phải Lâm Vu viết cho tớ."

Đây là giải thích của hắn. Nhưng là bây giờ ai tin tưởng lời này đâu. Lời đồn dừng chỉ dừng ở giá thiết, đáng tiếc, xung quanh chúng ta có không ít quần chúng.

Khương Hiểu cùng Tiêu Vi đều nói, không cần để ý tới, chuyện này sẽ tự chìm xuống thôi. Kết quả một ngày là như thế này, hai ngày vẫn là như vậy, Lâm Vu đi lấy nước có người nhìn cô, ở căn tin ăn cơm cũng sẽ có người nhìn cô. Cô không biết làm sao sự tình sẽ phát sinh đến tình trạng như vậy. Toàn trường người đều cho rằng, cô tỏ tình với Tần Hành, cô thích Tần Hành. Nghe nói, năm nhất còn có người up bài viết.

"Lâm Vu cùng Tần Hành đến cùng có hẹn hò không vậy?"

Thứ sáu sau khi tan học, Thẩm Nghi Hành cũng tới tìm cô. Hai người đi chậm chậm tại bên thao trường.

Lâm Vu cười khổ: "Năm ba cũng biết chuyện này sao?"

Thẩm Nghi Hành là không quá chú ý những chuyện này, bắt quá tóm lại vẫn là nghe được.

"Chớ để ở trong lòng, qua một thời gian ngắn liền không sao đâu."

Lâm Vu thở dài một hơi.

"Thế nào?"

"Chẳng qua là cảm thấy có chút phiền phức. Trước kia chưa từng có nghĩ tới những sự tình này xảy ra."

"Khi trưởng thành sẽ có không ít phiền phức đâu."

Lúc này thao trường, có người đang chạy thể dục, có người đá bóng. Mỗi người đều không giống nhau.

Mùa đông trời chiều luôn luôn nhìn bất lực như vậy, không hiểu sao lại để cho người ta cảm thấy một loại cảm giác hoang vu.

Lâm Vu nửa người đều dựa vào tại xà đơn bên trên, "Anh Nghi Hành, tại sao anh không hỏi em có hay không chính tờ giấy là của em?"

Thẩm Nghi Hành cười, lộ ra hàm răng trắng nõn.

"Việc này nếu phát sinh trên người Đình Đình thì anh tin, em ấy nha, anh nghĩ liền là nếu người em thích đương trước mặt em thì em cũng sẽ không làm vậy."

Tính cách quyết định một người đối với thái độ tình cảm. Lâm Vu về mặt tình cảm thuộc về dạng người bị động. Tâm trạng Lâm Vu đang căng cứng trong nháy mắt bùng lỏng ra. Cô dần dần minh bạch, cô muốn đơn giản, là không thực tế.

Thời gian thanh xuân, có phiền não, có sung sướng, đây đều là những điều không thể thiếu trong quá trình trưởng thành của mỗi người.

Ngày này 2 lớp học thể dục chung, lớp 2 cùng lớp 10, hai lớp đều đứng tại sân bãi để đồ vật, không có can thiệp lẫn nhau.

Nam sinh hai lớp đã sớm không chịu được mà đi thi đấu cùng nhau. Giáo viên thể dục làm mẫu hai lần ném rổ, yếu điểm cũng liên tục cường điệu, "Mọi người hiện tại phân tổ luyện tập với nhau đi."

Lâm Vu thể lực so với nữ sinh bình thường tốt hơn một chút, nhưng bóng rổ thì là 0. Vùng núi dạy học đều rất kém cỏi, bọn nhỏ chưa có tiếp xúc qua. Bọn Thẩm Nghi Đình từ nhà trẻ bắt đầu liền luyện tập đá cầu, cầu dấm khẳng định là so Lâm Vu mạnh hơn rất nhiều.

Lâm Vu thử ba lần, một lần chạm khung đều không có ném trúng. Khương Hiểu còn trúng một lần.

"Chớ khản trương, tập trung chú ý lực."

Lâm Vu lần nữa đáp bóng, bóng đập vào khung bên trên, lại bắn ra.

Khương Hiểu gãi gãi đầu, "Nếu không tìm thầy giáo đến lại làm mẫu một chút đi."

Lâm Vu xoa xoa đầu, "Có thể là lực đạo của tớ không đúng, để tớ thử lại lần nữa."

Trong lúc cô luyện tập, bất tri bất giác có người vây tới xem, trong đám người dần dần truyền đến rất nhỏ tiếng nói chuyện, "Cậu ấy là Lâm Vu đó."

"Tiểu Vũ, mau tới đây nè."

Thạch Tiểu Vũ đi tới, ánh mắt cùng Lâm Vu nhìn nhau, "Thì ra là thế à."

Lâm Vu trong tay ôm bóng rổ, thái dương đầy mồ hôi.

Thạch Tiểu Vũ nhú mày, "Có muốn hay không tớ dạy cho cậu?"

"Cảm ơn, không cần."

"Cô ấy có thể tìm Tần Hành dạy mà? Tiểu Vũ, đừng tự mình đa tình nhaa."

Lâm Vu một điểm phản ứng đều không có, cũng không để ý tới mọi ngườu, quay người muốn đi.

"Nè --" có người đột nhiên giữ chặt tay cô.

Lâm Vu quay người, nhìn qua nữ sinh kia, ánh mắt cùng nàng đối mặt. Nữ sinh chậm rãi buông tay ra, "Lần trước chúng tôi đi tìm cậu, cậu nói cậu cùng Tần Hành không quen, nguyên lai là mình thích hấn nên mới không chịu giúp chúng tôi gọi hấn."

Lâm Vu môi mỏng khẽ mở, "Buông tay ra."

"Cậu!" Mấy nữ sinh bị biểu lộ kia của cô kích thích, chăm chú nắm lấy không thả.

Lâm Vu cảm trong tay bóng rổ trượt xuống trên mặt đất, thanh âm buồn buồn, lại đạn đến thật xa.

"Tôi và các caajh không giống nhau."

Cô lạnh giọng mở miệng. Nữ sinh kia buông tay ra, "Giả vờ thanh cao làm gì. Có thể còn không phải là cậu đưa Tần Hành tám giấy."

Lâm Vu đi nhặt bóng rổ.

Khương Hiểu đuổi tới, "Lâm Vu -- "

"Cậu luyện tập trước đi, tớ có chút chuyện. Yên tâm, tớ không sao."

Sắc mặt của cô tỉnh táo một cách lạ kỳ.

Sân bãi sát vách, nam sinh hai lớp đang thi đấu.

Lâm Vu đứng tại nơi hẻo lánh, đây là lần thứ nhất nhìn nam sinh chơi bóng.

Giữa mùa đông, các nam sinh đều mặc áo bóng rổ ngắn tay quần đùi, một thân đầy mồ hôi. Tần Hành ở nơi đó thật sự là một nhân vật thu hút mọi ánh nhìn, hấn liên tiếp hai lần vững vàng đáp bóng, bầu không khí một nháy mắt liền sôi trào.

"Tần Hành, cố lên!"

"Tần Hành, cố lên!"

...

Lâm Vu: "..."

Thật sự là gặp người người thích, gặp hoa hoa nở.

Trên trận có người thấy được cô, bèn huyết sáo.

"Tần Hành, bạn gái của cậu tới tìm kìa. Đã nhìn cậu thật lâu rồi!"

Tần Hành quay đầu nhìn lướt qua, Lâm Vu đứng tại cách đó không xa. Hắn tiện tay đem bóng truyền cho đồng đội, "Các cậu ai thay tớ lên bên trên đi."

Hắn chạy chậm tới, "Tìm tớ sao?"

Lâm Vu nhìn hắn mặt, thấy hai thái dương của hắn đang đỏ mỏ hôi.

"Cậu không chơi nữa sao?"

Hắn cười cười, "Có chuyện gì à?"

Lâm Vu: "Tớ nghĩ chúng ta nên đi giải thích một chút chuyện hôm đó."

Tần Hành có chút giật giật khóe miệng, "Giải thích như thế nào?" Thanh âm của hắn rất bình tĩnh, bởi vì vừa mới ở trên sân gào thét, âm sắc có chút khàn khàn.

Lâm Vu cau mày, "Còn chưa có nghĩ đến."

Hắn đưa tay lau khóe mắt một chút, trên người chạm rai cảm thấy từng tia từng tia ý lạnh.

"Cậu chờ chút, tớ đi thay quần áo."

Lâm Vu gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, Tần Hành thay xong quần áo rồi đi ra, trong tay mang theo quần áo thể thao của mình, "Cậu nghĩ được chưa?"

Lâm Vu đến cùng không có kinh nghiệm xử lý chuyện này, hiện tại là vô kế khả thi. Cô chỉ muốn nhanh lên thoát khỏi loại hỗn loạn này.

Hai người im lặng từ sân vận động hướng phòng học đi đến.

Chỉ chốc lát, tiếng chuông tan học vang lên, trong sân trường lập tức liền náo nhiệt lên. Quảng bá bên trong vang lên khúc dương cầm quen thuộc.

Lâm Vu đột nhiên dừng bước, "Phòng loa ở đâu?"

Tần Hành trong nháy mắt hiểu được ý của cô, "Cậu muốn lên loa giải thích?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Cậu có biện pháp gì tốt không?"

Tần Hành: "... Cậu rất để ý chuyện này?"

Lâm Vu sắc mặt có chút xấu hổ, khẽ ừ.

Tần Hành hừ lạnh một tiếng, "Bằng kinh nghiệm của tớ, biện pháp tốt nhất là không để ý tớ."

Lâm Vu ý nghĩ đơn giản, cũng không biết có được ở nơi nào dừng khi được ăn cả ngã về không, cô rất kiên trì.

Tần Hành bắt đầu đi mang cô đi phòng loa.

Lâm Vu gõ gõ cửa, người ở bên trong ngó ra, "Tần Hành? Thế nào? Có chuyện gì sao?"

Phòng loa hiện tại là học sinh năm hai quản lý, người này cùng Tần Hành có quen biết.

Tần Hành không tình nguyện, "Có chút việc."

Lâm Vu: "Học trưởng, em là Lâm Vu năm nhất lớp 2, em muốn mượn loa nói vài lời."

"Ồ, thì ra là em!"

Học trưởng ánh mắt tại trên thân hai người chuyển động.

Lâm Vu mặt thành ý.

"Được thôi. Hách chủ nhiệm tìm hai người thì tôi mặc kệ nha."

Tần Hành gật gật đầu, lại nhìn về phía Lâm Vu, ý là cậu quyết định đi?

Lâm Vu thần sắc kiên quyết, "Học trưởng chúng em muốn nói một phút là đủ rồi."

Nói xong cô đi vào, Tần Hành đứng ở đằng sau.

Lâm Vu quay đầu, Tần Hành chậm ung dung nhấc chân chậm rãi bước theo.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Tiếng nhạc dừng lại.

Lâm Vu hít sâu một hơi, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn lướt qua Tần Hành, càng hạ quyết tâm.

"Mọi người khỏe chứ, tôi là Lâm Vu, năm nhất lớp 2. Tớ có mấy câu muốn nói. Thứ nhất, tớ không có tỏ tình với Tần Hành. Thứ hai, học cùng nhau ba năm, tôi cùng cậu ấy cũng không có khả năng thành 1 đôi."

Nói ra lời như vậy, cô cũng không có cảm thấy xấu hổ, trong lòng trấn định một cách lạ kỳ.

Tần Hành cả mặt đều đen, trừng mắt nhìn cô.

Lâm Vu đón ánh mắt của hắn, thời gian một giây quá khứ, gặp hắn vẫn là bất động.

Cô đưa tay kéo ống tay áo của hắn, giống như đang thúc giục.

Tần Hành nguyên bản tâm tình đang táo bạo đột nhiên chuyển thành vui, hắn nhìn lướt qua tay của cô, cuối cùng nói bằng micro,

"Ừ, là như thế này đấy."

Lâm Vu một mặt ghét bỏ, chê hắn quá mức qua loa.

"Tôi không có thích Tần Hành, Tần Hành cũng không thích tôi."

Tần Hành: "... Ừ."

Lâm Vu: "..."

Cô nhìn qua hắn, trong con ngươi mang theo một chút phiền muộn.

Tần Hành lòng mềm nhũn, ngữ khí rút cuộc mới không qua loa như vậy nữa.

"Tôi là Tần Hành, nam chính trong cái chuyện xấu kia. Cũng như bạn học Lâm Vu vừa mới nói, tôi cùng cậu ắt trước mắt chỉ có tình bạn, mục tiêu của chúng tôi đề giống nhau, đó là thi lên đại học. Cũng xin mọi người đề cho chúng tôi bình yên. Mặt khác, ba năm này, tôi cũng không muốn tìm bạn gái. Gặp lại."

Lưu loát dứt khoát.

Học trưởng năm hai lập tức đổi thành phát nhạc, "Hôm nay bản tin đến đây là kết thúc, cuối cùng là ca khúc đến từ bạn học Tôn Dương chọn «Sau cơn mưa trời lại nắng», hi vọng năm nhất lớp hai lúc thi cuối kỳ lại sáng tạo huy hoàng."

Học trưởng hướng về phía hai người giơ ngón tay cái lên, "Hai người thật lợi hại!"

Lâm Vu hai gò má nóng hổi, trái tim kịch liệt nhảy lên. Đại khái đây là mười lăm năm cô mới có đủ dũng cảm để làm một chuyện.

Tần Hành để mắt liếc nhìn cô, "Hách chủ nhiệm muốn tìm chúng ta nói chuyện."

Lâm Vu nhẹ nhàng hít một hơi, sửa sang lại một chút dòng suy nghĩ của mình.

"Cảm ơn." Cuối cùng hắn vẫn là phối hợp với cô.

Tần Hành: "Nhìn không ra là lá gan của cậu thật lớn."

Lâm Vu cảm giác có điểm giống ngồi trên cáp treo, khẩn trương kích thích, đến khi đi xong rồi, kỳ thật hết thảy đều không có khó như vậy.

Hai người dứt lời trong nháy mắt, các phòng học liền sôi trào.

Tại văn phòng các lão sư dở khóc dở cười.

"Trương lão sư, học sinh lớp anh thật là thẳng tính."

"Trương lão sư, hai học sinh hạng nhất hạng hai này thật đúng là có quyết đoán. Dạy học đã bao lâu nay, đây là lần đầu tiên tôi đụng phải chuyện như vậy."

Trương Cận luôn cảm giác thính lực của mình xảy ra vấn đề, một chén nước vừa mới đều bị hấn đổ.

Hắn miễn cưỡng nói một câu, "Hiện tại trẻ con thật sự là quá tự tiện rồi!"

"Không thể không nói, thời đại thay đổi thật rồi. Hồi chúng ta đi học, cũng không dám làm vậy."

"Hách chủ nhiệm lúc này xem như gặp được đối thủ sao?"

Chờ hai người cùng nhau trở lại lớp học, phòng học của lớp hạ lập tức bắt đầu lao nháo, có người vỗ bàn, có người vỗ tay.

"Hai cậu thật trâu bò nhaa!"

"Chủ ý này là ai nghĩ tới vậy?"

"Tần Hành, cậu định ba năm đều không tìm bạn gái sao? Quả là một sự hi sinh lớn nha!"

Tần Hành sờ lên cái mũi.

Ai có thể nghĩ tới, Lâm Vu sẽ làm như vậy.

Sợ là chuyện này đã đem cô dồn đến bên vách núi. Lâm Vu cũng bị vây quanh một vòng người, mọi người khắp khuôn mặt đều là kích động. Giống như chuyện này, bọn hắn cũng tham dự.

Yên tĩnh bình hòa Lâm Vu vậy mà lại làm ra chuyện như vậy, bọn hắn vẫn cho là cô chỉ là học giỏi chút thôi, nguyên lai coi còn có dũng khí như vậy, giống như núi lửa yên lặng ngủ đông nhiều năm đột nhiên bạo phát. Cô nhìn thì như yếu đuối, nhưng lại không nhu nhược.

Lúc còn trẻ, cũng nên xúc động một hai lần.

Sau đó nhân sinh, Lâm Vu mỗi lần nghĩ tới đây, khoe miệng kiểu gì cũng sẽ ngậm lấy ý cười. Bộ dạng bị bức bách lúc còn thiếu niên của cô, một mực ghi ở trong lòng. Coi cùng Tần Hành đến cùng là bắt đầu đây đưa từ đâu? Là lúc nhỏ? Hay là lúc hắn giúp cô tìm về túi tiền? Hoặc vẫn là sự kiện thổ lộ?

Không bao lâu, Hách chủ nhiệm giận đùng đùng chạy tới, trên mặt bốc lên mồ hôi, phòng phát thanh cách văn phòng của hắn quá xa, nằm ngoài tầm tay.

"Nhón nháo cái gì mà nhón nháo! Chuông vào học reo rồi mà không có nghe thấy sao?"

"Vâng ——" mọi người lập tức trở lại trên chỗ ngồi.

Hách chủ nhiệm hắng giọng, "Lâm Vu Tần Hành đi ra cho tôi!"

Hành lang một góc.

Hách chủ nhiệm tay run rẩy chỉ vào hai người bọn họ, "Hai em! Hai em! Thật là làm chuyện tày trời! Muốn làm gì đây?"

Tần Hành sờ mũi một cái, "Hách chủ nhiệm, chúng em đây là biểu hiện quyết tâm lớn."

"Thật sự là to gan lớn mật đấy! Các em có phải hay không lần sau chuẩn bị đến chào cờ biểu quyết tâm hử?"

Lâm Vu cau mày, "Hách chủ nhiệm, chúng em cũng không nghĩ ra phương pháp làm sáng tỏ khác. Em không nghĩ lại bị người chỉ điểm, ở trường học, mọi người giống nhìn em giống như con khỉ vậy."

Hách chủ nhiệm "... Làm sao lại như thế không bình tĩnh!"

"Cái này đều do thầy. Nếu thầy sớm một chút bắt được chủ nhân của tờ giấy, em cùng Lâm Vu cũng sẽ không bị mọi người truyền chuyện xấu."

Hách chủ nhiệm dở khóc dở cười, "Còn trách lên tôi sao? Các em không biết các em làm ảnh hưởng lớn đến như nào à?"

Lâm Vu lắc đầu, "Hách chủ nhiệm, là chúng em sai."

Tần Hành kinh ngạc nhìn cô một cái.

"Tan học đến phòng làm việc của tôi viết kiểm điểm. Mặc kệ không quản các em thật sự là vô pháp vô thiên."

"Hách chủ nhiệm——" lúc này, Âu Dương lão sư kẹp lấy sách ngữ văn tới, "Hách chủ nhiệm, còn thời gian cùng học sinh nói chuyện sao."

"Âu Dương lão sư —— "

"Trời! Là Lâm Vu cùng Tần Hành hả."

Âu Dương lão sư kinh ngạc, "Bọn họ phạm sai lầm gì rồi?"

"Thầy không biết hai đứa này làm cái gì sao?"

"Tôi vừa mới nghe được. Hai cái đứa này quyết tâm không tệ."

"Việc này —— "

"Tôi xin thầy tha cho bọn chúng, được không?"

Lâm Vu nháy mắt mấy cái.

Hách chủ nhiệm khoát khoát tay, "Kiểm điểm là không thể thiếu, tan học đến phòng làm việc của tôi."

Âu Dương lão sư nhìn hai người, "Vào phòng học đi. Hai người các em thật đúng là xúc động!"

Tiết ngữ vẫn trên lớp, Âu Dương lão sư đứng tại bục giảng.

"Tiết hôm nay là chủ đề thảo luận, "Nhân tính quang huy, viết người muốn nổi bật cá tính". Còn nhớ rõ Dương Giáng viết « lão vương » không?"

"Nhớ ạ."

...

Lâm Vu nhìn qua bục giảng, suy nghĩ chậm rãi thu hồi. Cô không muốn phiền toái nhiều như vậy, chỉ muốn lặng yên vượt qua ba năm này.

Tần Hành ở trong lòng chứa áy náy, chuyện này do hắn mà ra, kết quả lại để Lâm Vu đến giải quyết.

Sau khi tan học, hai người cầm bút cùng vở cùng đi đến văn phòng.

Tần Hành khước môi chau lên, hỏi:

"Cậu như vậy làm sao nhanh thế liền cùng Hách chủ nhiệm nhận lầm."

Lâm Vu mím mím khóe miệng, "Khương Hiểu dạy tốt."

Hách chủ nhiệm nói nói một hồi,

"Được, thầy yên tâm đi. Năm nay em nó thi cuối kỳ khẳng định vững vàng đạt hạng 1."

Chờ hắn cúp điện thoại, nhìn về phía hai người, chỉ chỉ một bên ghế sofa.

"Ngồi —— "

Tần Hành đặt mông ngồi xuống, Lâm Vu nhẹ nhàng ngồi xuống theo.

Hách chủ nhiệm khề thờ dài một hơi, "Biết tôi vì cái gì mà kiên trì đã kích yêu sớm không?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Sợ chúng em xao nhãng."

Hách chủ nhiệm lên tiếng, "Năm đó tôi vừa làm thầy chủ nhiệm, có hai học sinh thành tích đều nằm top 10. Về sau hai người này bị tôi phát hiện vụng trộm yêu đương, kết quả, các em đoán xem hai vị học tỷ học trưởng này thế nào?"

"Bị thầy bắt chia tay." Tần Hành trả lời.

Hách chủ nhiệm sắc mặt ưu thương, "Không có. Tôi không có chia rẽ bọn họ."

Tần Hành nghi ngờ nhìn.

"Hai người này thi đại học đều không có chung lý tưởng trường học, về sau tôi nghe nói tốt nghiệp về sau bọn họ cũng chia tay. Có đôi khi tôi nghĩ, nếu

như lúc ấy tôi ngăn lại hành vi yêu sớm này thì hai học sinh sẽ thế nào?"

Lâm Vu không nói gì. Có một số việc ai cũng không biết.

Tần Hành nói: "Em cảm thấy chuyện yêu sớm này quan trọng là tùy người mà thôi. Bọn họ là bọn họ, không thể vơ đũa cả nắm, một đòn chết chắc một gậy tre người."

Hách chủ nhiệm nhú mày, "Xem ra cậu rất có lòng tin à?"

Tần Hành nở nụ cười.

Hách chủ nhiệm lời nói thâm thúy, "Cái gì niên kỷ liền muốn làm nên niên kỷ sự tình. Các em ở cái tuổi này có thể biết cái gì gọi là yêu? Có thể có trách nhiệm với nhau trong tương lai sao? Một lời không hợp liền rùm beng chia tay, có thể an tâm học tập sao?"

Lâm Vu nghiêm mặt, "Hách chủ nhiệm, em hiểu ý của thầy. Ba năm này em sẽ nói không với yêu đương, thậm chí về sau lên đại học, cũng không biết. Tình cảm của em không có đủ sức."

Mẹ và bà đều là trách nhiệm trên vai cô.

Hách chủ nhiệm lại lắc đầu, "Lâm Vu, mọi chuyện không dễ dàng như vậy đâu."

Tần Hành nghiêng đầu nhìn Lâm Vu, đường cong bên mặt cứng ngắc, trong lòng buồn bực đến khó chịu.

"Các em hiểu thì tốt. Bất quá bản kiểm điểm không thể thiếu."

Lâm Vu nhếch góc miệng, "Hách chủ nhiệm, tờ giấy chuyện này có thể hay không cứ như vậy cho qua, thầy cũng không cần tra xét nữa."

Hách chủ nhiệm ý vị thâm trường nhìn cô.

"Em nghĩ cô bạn học kia mấy ngày nay khẳng định kinh hồn rồi. Hướng chi chuyện này em cùng Tần Hành đã hi sinh nhiều như vậy."

Hách chủ nhiệm cười giả dối, "Vậy quên đi, không truy cứu nữa. Hai người các em viết kiểm điểm đi, viết xong đặt trên bàn tôi. Tôi đi vài lớp kiểm tra xem

Tần Hành nhìn qua cô, "Cậu đã biết người kia là ai sao?"

Lâm Vu á một tiếng, "Cậu cũng biết đấy chứ."

Hai người ngăm hiểu lẫn nhau.

Lâm Vu trên giấy viết xuống bản kiểm điểm, thật sự là vất hết óc.

Tần Hành thấy mặt cô đều muốn áp vào trên mặt bàn, đưa tay xóc lên cổ áo của cô.

"Ai ai, cậu làm gì thế!"

"Cậu muốn bị cận à?"

Lâm Vu nhìn hấn.

Hấn nhú mày, "Nhìn cái gì?"

Lâm Vu: "Cậu —— "

"Tôi thế nào?"

Ánh mắt hai người trên không trung chạm vào nhau.

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, đối đầu với gương mặt tuấn tú của Tần Hành.

Cũ lập tức cúi đầu xuống, nhẹ nói ba chữ: "Giới gây chuyện."

Tần Hành giật mình. "Cậu nói tôi cái gì?!"

Trong lòng của hấn đột nhiên có loại cảm giác nói không ra lời.

Sự kiện "Tờ giấy" kết thúc cùng kết thúc, những lời đồn đại cùng chuyện nhảm rốt cuộc biến mất. Bất quá chuyện này, Tần Hành là người thu hoạch lớn nhất, bản học của hấn bên trong hơn nửa là thư tình và quà. Đại khái các nữ sinh đều cảm thấy ba năm này, là không có hi vọng.

Trường học sinh hoạt vẫn là làm từng bước, thời tiết cũng càng ngày càng lạnh. Trong khoảng thời gian này, lớp học có hơn 10 người bị cảm, Khương Hiểu cũng ở trong số đó.

Ngày này buổi sáng, sương mù mờ lung một mảnh, Khương Hiểu lại đến muộn.

Cô chậm rãi đi đến cửa trường học, xa xa liền thấy một chiếc xe. Một cái nam nhân nho nhã đang cùng bác bảo vệ nói chuyện.

Khương Hiểu liếc một cái, người kia mặc áo khoác màu xám đậm, dần về ôn tồn lễ độ.

Bác vệ đã sớm nhìn thấy Khương Hiểu, "Cô bé ấy cũng ở lớp 2, để cô ấy dẫn hộ cho."

Nam nhân xoay người lại, đem bài tập giao cho cô.

"Bạn học, làm phiền cậu rồi."

Thanh âm cùng ngữ khí không hiểu sao để cho người ta cảm thấy trong lòng ấm áp. Thanh âm kia oang oang, Khương Hiểu ừ một tiếng, đại não chìm trong mê muội, khả năng là cảm mạo còn chưa khỏe đi.

Cô từng bước một đi đến phòng học, gỡ mũ xuống, để sách xuống theo, chỉ ngây ngốc ngồi tới.

Lâm Vu lo lắng mà hỏi thăm, "Khá hơn chút nào không?"

Khương Hiểu quay đầu, "Lâm Vu, tớ vừa mới ở cửa trường học nhìn thấy một người làm cho tim tớ đập loạn nhịp."

Lâm Vu biểu lộ hơi khó đỡ, khơi gợi lên một nụ cười.

Khương Hiểu một mặt trịnh trọng, "Cậu có tin vừa gặp đã yêu không?"

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu: "Tớ tin. Lúc cậu ấy cùng tớ lúc nói chuyện, tớ cảm giác tại mình có mùa xuân ấm áp."

Lâm Vu: "Cậu ta là ai?"

Khương Hiểu nhut chí, đem bài tập Chu Nhất Nghiên đưa lấy ra.

"Anh của Chu Nhất Nghiên."

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, "Cậu muốn làm chị của Chu Nhất Nghiên sao?"

"Lâm Vu, cậu không nên nói trực tiếp như vậy chứ."

Khương Hiểu đỏ mặt, ấp úng, "Tớ đi đưa bài tập đã."

Chu Nhất Nghiên tiếp nhận vở, "Cảm ơn."

Khương Hiểu không có có ý tốt mag hỏi nhiều, yên lặng trở lại trên chỗ ngồi.

"Thật sự là hâm mộ các cậu ấy, Thẩm Nghi Đình có anh trai, Chu Nhất Nghiên có anh trai."

Cô thở dài một hơi, mở sách ra phê duyệt. Cô cho bọn hắn mỗi người phân biệt làm một cái hình tượng, chính cô là một khối gừng, Tôn Dương là mặt trời nhỏ, Lâm Vu là cái "0", Tần Hành là một khối ngọc.

Lâm Vu đang làm bài tập nghe, mọi người ai cũng bận rộn.

Thời điểm Chu Nhất Nghiên tới, hai người đều không có phát hiện.

"Tần Hành, đây là ảnh được Tần Trọng Bắc kí tên, tặng cho cậu."

Chu Nhất Nghiên đem ảnh chụp bỏ lên trên bàn.

Tần Hành đang đọc sách tư tưởng chính trị, vừa nhìn thấy. Hắn hững hờ trả lời một câu, "Cảm ơn."

Tần Trọng Bắc là ai xem chừng hắn đều quên rồi.

Kết quả là lúc Lâm Vu thu bài tập, thấy được ảnh chụp. Cô hơi sững sờ, ánh mắt rơi vào tấm ảnh có kí tên bên trên.

Tần Hành thuận thấy ánh mắt của cô nhìn lại, "Cậu thích sao?"

"Tớ có thể nhìn một chút à?"

Biết hẳn không thích người khác đụng đồ vật của mình, cô hỏi một chút.

Tần Hành gật gù đầu.

Cô cầm lên, nghiên cứu một chút, xác nhận đây là chữ ký đúng.

"Từ khi nào cậu cũng thích Tần Trọng Bắc rồi?"

Tần Hành: "... Ai thích hẳn chứ, cái này ảnh này là người khác cho, cậu thích thì cầm đi."

Lâm Vu nhẹ nhàng buông xuống.

Khương Hiểu một mặt chờ mong, "Tớ muốn! Tớ muốn! Lâm Vu cậu thật không muốn sao?"

Lâm Vu: "Tớ không muốn."

"Tần Hành, vậy thì đưa cho tớ đi."

Cô lấy bài bốc tới, "Chữ ký thật nè, không phải bắt chước. Lâm Vu, về sau tớ nhất định sẽ khiến Tần Trọng Bắc ký cho cậu một cái, 'to Lâm Vu'."

Thuở thiếu niên chúng ta có thể tùy ý nằm mơ, rất đẹp rất ngọt.

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Vậy thì viết 'Lâm Vu, cố lên' nhé!"

Bất luận tương lai có bao nhiêu khó khăn, đều muốn cố lên.

Tần Hành a một tiếng, "Đến lúc đó các cậu đã sớm thích người khác."

Tôn Dương: "Chính là hôm qua thích Ngô Ngạn Tổ, hiện tại thích Tần Trọng Bắc, ngày mai không biết là ai đây?"

"Lâm Vu, có người tìm cậu."

Phía trước có người kêu một tiếng.

Lâm Vu đứng dậy, tới cửa xem xét, đúng là Thẩm Nghi Hành, trong tay hẳn nâng một chồng sách.

"Nghi Hành, làm sao anh lại tới tìm em rồi?"

Thẩm Nghi Hành nói: "Đưa cho em một chút tư liệu ôn tập."

Lâm Vu: "Anh đã cho em rất nhiều, những này để cho Đình Đình đi."

"Nó có rêu. Huống chi nó còn có gia sư. Em không cần lo lắng."

Lâm Vu nhận lấy.

"Tuần này em vẫn còn ở tại trường học đọc sách?"

"Ừ. Muốn chuẩn bị thi cuối kỳ. Mà lại không phải nói tuần này có tuyết rơi sao?"

Thẩm Nghi Hành cười cười, cô có thể đem khảo thí đương viện có.

Hắn không có chọc thủng cô, "Mau vào đi thôi. Anh cũng đi giúp lão sư đi làm chút thống kê."

Lâm Vu bung lấy quay về đến trên chỗ ngồi, Khương Hiểu một mặt hâm mộ.

"Thẩm Nghi Hành thật tốt nha."

Lâm Vu gật gù đầu, "Nghi Hành ca ca đúng thật rất tốt."

Tần Hành xem xét cô một chút, "Hắn nào đâu tốt?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Các cậu biết tớ vì cái gì thích hóa học không?"

Tần Hành biết cô có lời muốn nói, lời này khẳng định còn cùng Thẩm Nghi Hành có quan hệ.

"Nhà tớ tại chân núi Đông Lăng, khi còn bé một mực nghe thế hệ trước nói, trên núi có Hán đại mộ địa. Đại nhân sợ chúng ta đi trên núi chạy loạn, liền nói trên núi có quỷ, đến ban đêm quỷ sẽ cầm bó đuốc ra. Khi còn bé thật nhìn qua "Quỷ hỏa", thật rất sợ, cũng không dám đi đường ban đêm. Năm tớ chín tuổi, Nghi Hành ca ca đến thăm tớ, tớ cùng hắn nhìn thấy quỷ hỏa. Tớ bị dọa đến muốn khóc, chết sống không chịu đi."

Khương Hiểu co rúm lại một chút.

Lâm Vu cầm tay của cô, tiếp tục nói ra: "Đông Lăng sơn rất nhiều nghĩa địa đều là thổ táng. Trời mưa nên ngọn núi đất lở, một chút không có hủ tro cốt lộ ra. Trong xương cốt người ta ngâm lấy lân."

"Lân?"

Khương Hiểu lặp lại.

Tần Hành nhếch góc miệng, "Lân cùng nước hoặc là tẩy rửa tác dụng lúc lại sinh ra oxi hoá lân, thông qua chứa đựng nhiệt lượng, đạt tới thiêu đốt điểm lúc liền sẽ thiêu đốt."

Lâm Vu gật gù đầu, "Lúc ấy tớ nghe không hiểu. Về sau Nghi Hành ca ca làm thí nghiệm, tớ mới hiểu được, quỷ hỏa chỉ là một loại hiện tượng tự nhiên."

Khương Hiểu: "Thẩm Nghi Hành thật thật là lợi hại nha. Hắn khi đó cũng không lớn đi, làm sao hiểu được nhiều như vậy."

Tần Hành: "Bởi vì nhìn sách nhiều, lại nói, thế giới này vốn là không có quỷ."

Mấy người bọn họ trưởng thành, Thẩm Nghi Hành liền là người gương mẫu, tính cách tốt, học giỏi. Khuất Thần là phá hư vương, học tập không giỏi, các loại rắc rối.

Lâm Vu biểu lộ ngưng trọng, lắc đầu.

Khương Hiểu đề ép thanh âm: "Thật sự có quỷ?"

Lâm Vu nhìn xem hai người: "Đồ hèn nhát!"

Hai trông mắt của cô thủy nhuận nhuận, tràn ra khác hào quang.

Khương Hiểu chính lăng một lát, đột nhiên cười to.

"Đồ xấu xa lắm nha!"

Tần Hành cũng ngăn ngừi ngờ ngạc một chút, lập tức khóe miệng dương ra một ý cười. Còn đầu óc đột nhiên thay đổi.

Khương Hiểu khanh khách cười không ngừng, "Lâm Vu, chờ được nghỉ hè, chúng tớ cùng đến nhà cậu chơi có được hay không?"

Lâm Vu gật gù đầu, bất quá vẫn là đem lời nói trước.

"Lộ trình có chút xa, không có xe buýt tới thẳng."

Khương Hiểu: "Tớ không sợ vất vả. Nhà tớ tại Lăng Nam, cũng xa. Cứ quyết định như vậy đi. Tôn Dương, cậu có đi hay không?"

"Tớ không có vấn đề a. Tần Hành có đi hay không?"

Lâm Vu nhìn về phía hắn.

Tần Hành giật giật khóe miệng, lời nói chưa mở miệng.

"Tuyệt rồi!"

Bên ngoài có người hưng phấn kêu lên.

Phòng học người đột nhiên lập tức tất cả đều đi ra ngoài.

Lâm Vu đứng dậy, Tần Hành kêu cô một tiếng, "Lâm Vu —— "

Lâm Vu quay đầu, ánh mắt nhàn nhạt.

Hắn kéo nhẹ một chút khóe miệng, "Tớ có đi."

Erm huuuuu đạo này tôi bạn học quá không up truyện được nhiều nhưng các bác yên tâm, kiểu gì cũng full ả!! =))))))

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18-1

Vì cái gì mà vừa đến mùa đông tất cả mọi người đều ngóng trông tuyết rơi? Vì cái gì mà khi nhìn thấy tuyết sẽ vui vẻ? Dù là ai đi chăng nữa cũng không có cách nào giải thích loại tâm tình này.

Bông tuyết bay theo gió, im ắng rơi vào bên trên hành lang, chớp mắt một cái liền tan biến.

"Cậu nói thử xem ngày mai có hay không có tuyết đọng nhỉ?"

"Có khả năng nhưng mà đêm nay cũng sẽ bị xúc hết thôi."

"Thật đẹp nha."

"Đúng vậy đấy."

Khương Hiểu một mặt hưng phấn, "Tớ muốn chụp mấy tấm hình, kỷ niệm trận tuyết rơi đầu tiên của năm nay. Ài nha, điện thoại quá cận bã, chụp không đẹp."

Tôn Dương lập tức nói: "Tần Hành có điện thoại xịn đó, vừa mới lên thị trường tháng chín xong."

Tần Hành lấy điện thoại di động ra, tùy ý chụp mấy bức. Lúc hắn đang chuẩn bị thu hồi điện thoại, dư quang vừa vắn rơi vào hướng Lâm Vu đang đứng, cô hơi vênh mặt lên, dùng tay đi đón mấy bông tuyết. Bông tuyết từ thái dương của cô trượt xuống, khoe miệng nở một nụ cười thần nhiên, trông rất ôn nhu.

Hắn sững sờ, đây là lần thứ nhất hắn thấy được trên mặt cô một chút cảm giác nhẹ nhõm. Đầu ngón tay Tần Hành hơi động một chút, chụp một tấm hình.

"Khương Hiểu, ảnh gửi Wechat cho cậu rồi đấy."

"Cám ơn a."

Tần Hành hững hờ ừ một tiếng, "Tớ đi vào trước."

Hành lang bên trên đứng đầy người, trên mặt của mỗi người đều mang ý cười, hài lòng, vui vẻ. Mấy vị lão sư cũng bị tuyết hấp dẫn, ra xem.

Đào Mạn liếc mắt nhìn qua, "Tuổi 15, 16 đơn giản lại tươi đẹp, thật hoài niệm a."

Trương Cần đứng đằng sau, "Đào lão sư, than vậy thì bà cũng không thể trẻ ra vài tuổi đâu."

Đào Mạn mặc dù cùng tuy Trương Cần học nhất trung, bất quá bà đi học sớm, so với Trương Cần còn nhỏ hơn hai tuổi.

"Nữ sinh ai mà không muốn chính mình mãi mãi tuổi 18 chứ."

Trương Cần cười, "Mặc dù người không thể vĩnh viễn ở tuổi 18, nhưng tương lai trong hơn mười năm, người mỗi ngày đều sẽ cùng bọn trẻ 17,18 tuổi sinh hoạt đấy."

Đào Mạn cười, "Trương lão sư, ngài đây là tại an ủi tôi sao? À, Hách chủ nhiệm muốn lên lầu rồi."

Trương Cần sắc mặt xiết chặt, lập tức trở về văn phòng, bụng lấy một tập dày sách bài tập, "Tôi muốn đi cùng đám này hầu từ này hảo hảo nói chuyện."

Một lão sư khác nói ra: "Trương Cần đây là bị Hách chủ nhiệm hù dọa à."

Trương Cần đi thoáng qua một cái, mọi người trong lớp 2 tự giác về lớp. Lúc trước bạn học đều khuyên hắn không nên làm lão sư, học sinh thời nay khó giáo dục vô cùng nhưng hắn vẫn kiên trì chính mình ý nguyện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18-2

"Sắp thi cuối kì rồi, mọi người nhớ tập trung tinh thần nhé. Các em xem bài tập của mình xem, đại đề trống không? Bình thường lưng công kỳ đâu? Tôi nói bao nhiêu lần rồi là toán học của năm nhất không hề khó!"

"Trương lão sư, thầy nói nhẹ nhõm quá, làm sao lại không khó được chứ, so với toán học thời sơ trung khó hơn nhiều."

"Đó là do các em không có bỏ công sức ra. Được một tí lại xem tuyết, nghe một chút nhạc, chả lẽ các em nghĩ là điểm toán có thể rơi từ trên trời xuống sao?"

Phòng học lặng im xuống. Trương Cần cũng không muốn đả kích học sinh của mình.

"Gần đây thời tiết rất lạnh, mọi người cẩn thận một chút, đi đường nhớ chú ý an toàn. Mặt khác, nói sự tình, học kỳ sau muốn chọn một người để nói chuyện đầu tuần (đoạn này tôi không biết dịch sao cho hay nhưng đại loại là giống liên đội trưởng nói chuyện dưới cờ ở VN). Tôi sẽ cho ba người ứng cử là Lâm Vu, Tống Dật Minh và Tần Hành, mọi người có ý kiến gì hay không?"

"Không có."

"Các em được đề cử, giờ ra chơi nhớ bỏ phiếu nhé."

"Lão sư, tại sao là ba người này? Có điều kiện gì sao?"

Trương Cần: "Tần Hành giỏi toán, Lâm Vu cùng Tống Dật Minh có thành tích thi giữa kỳ năm top 10. Muốn đi lên phát biểu sao? Vậy thì hảo hảo học tập đi, về sau cơ hội rất nhiều. Khóa đại biểu sẽ đem bài thi số học phát một chút, bài tập hôm nay thì buổi sáng ngày mai tôi giảng."

"Aizz."

Trương Cần: "Vất vả sao? Thời gian vất vả hơn còn chờ ở phía sau cơ."

Đám người buồn cười.

Nghỉ ra chơi, Tống Dật Minh đến tìm Lâm Vu cùng Tần Hành.

Lâm Vu nói thẳng: "Tớ không tham gia."

Tống Dật Minh: "Vì sao?"

Lâm Vu: "Tớ muốn chuẩn bị thi hóa, không có thời gian."

Tống Dật Minh: "Tần Hành đâu?"

Tần Hành đối với mấy cái này cũng là không thèm để ý, vừa định cự tuyệt.

Tống Dật Minh lại nói ra: "Tần Hành cậu cũng không thể rời khỏi chứ, có mỗi tớ thì có ý nghĩa gì? Tớ muốn công bằng cạnh tranh."

Lâm Vu đứng dậy đi các tổ thu bài thi hóa, đợi cô đến tổ của Thẩm Nghi Đình, ánh mắt Thẩm Nghi Đình rơi vào Lâm Vu, nhìn xuyên áo bông bên trên, màu vàng nhạt, cô mặc đồng phục bên trong áo khoác, chỉ lộ ra một cái mũ. Màu vàng làm cho làn da cô càng trắng hơn. Bộ quần áo này cũng là một lợi thế. Thế nhưng là bởi vì Lâm Vu cũng có, cô (Thẩm Nghi Đình) liền không có mặc qua.

"Lâm Vu, cậu giúp tớ nói một chút về đề này được không?"

"Đề tớ nhìn xem. Công thức viết sai, hẳn là thế này $3\text{Cu}+8\text{HNO}_3(\text{hiếm})=3\text{Cu}(\text{NO}_3)_2+2\text{NO}\uparrow+4\text{H}_2\text{O}$."

"Khó trách tớ làm mãi không ra."

Lâm Vu nhẹ nhàng cười một tiếng.

Lâm Vu đi ra sau, Thẩm Nghi Đình còn chìm trong suy nghĩ. Thượng Đế thật là công bằng, mặc dù Lâm Vu không có một gia đình hoàn chỉnh, thế nhưng lại có một cái đầu thông minh.

Chuyện học tập đối với cô mà nói luôn luôn chuyện dễ như trở bàn tay. Mà mình thì sao? Cuối tuần còn mời gia sư phụ đạo, thành tích mới còn không có. Có thể chính cô (TNĐ) cũng biết, học ở khoa tự nhiên đối với mình là cố hết sức.

Trần Đồng đứng chút Thảm Nghi Đình, "Nghe nói, Hách chủ nhiệm không truy cứu vụ tờ giấy nữa."

Mắt Thảm Nghi Đình chưa biến, "Lâm Vu nói à?"

Trần Đồng lên tiếng.

"Vì sao chứ?"

"Tớ hỏi qua Lâm Vu, cậu ấy cũng không nói nguyên nhân gì. Đại khái là chuyện này đã huyên náo rất lớn đi."

Thảm Nghi Đình á một tiếng.

"Các lão sư đều rất thích cậu ấy. Tớ nghĩ là Lâm Vu cùng Tần Hành yêu đương thì lão sư cũng sẽ không làm gì đâu. Hai người bọn họ thành tích đều tốt như vậy."

Thảm Nghi Đình biến sắc, "Ai biết được chứ."

"Bất quá quan hệ của bọn họ cũng thật tốt. Khương Hiểu cả ngày đọc tiểu thuyết rồi đọc manga nhưng có thể kiểm tra gần đây thành tích ở lớp đều có thể tầm mười trở lên."

"Có Lâm Vu cùng Tần Hành ở đó, thành tích của cậu ấy làm sao lại kém được chứ."

Lúc này Trương Nam đi đến bục giảng, "Vậy chuyện này mọi người ngắm lại xem muốn chọn ai thì viết tên người đó lên giấy, một lát nữa tôi sẽ thu."

Lâm Vu về chỗ ngồi, đem tên viết xong, xếp giấy lại, đặt lên bàn.

Tôn Dương: "Tớ đoán! Lâm Vu khẳng định cũng chọn cậu."

"Khương Hiểu, một hồi giúp tớ nộp một chút."

"Được."

Khương Hiểu lên tiếng, tranh thủ thời gian cũng viết xong. Cô khẳng định là chọn Tần Hành, mặc dù ban trưởng là người rất tốt. Thế nhưng Tần Hành vừa mới đưa cho cô ảnh của Tần Trọng Bắc mà có cả ký tên nha.

Tôn Dương thấy Lâm Vu đứng lên muốn đi, "Lâm Vu, cậu chọn ai vậy?"

Lâm Vu dừng lại, nhìn về hướng sau tòa.

Tần Hành vân đạm phong khinh quét qua cô một chút.

Lâm Vu: "Không phải bỏ phiếu kín sao? Tớ đi đưa bài tập, Tôn lão sư cần gấp."

Tôn Dương: "Có điều mờ ám. Khương Hiểu! Khương Hiểu!"

Khương Hiểu: "Tôn Dương, tương lai cậu nên đi làm phóng viên đi."

Tôn Dương: "Tớ thật hiếu kỳ à nha. Mà Tần Hành lại đặc biệt muốn biết."

Tần Hành: "Tớ không muốn biết."

Tôn Dương: "Không biết trong lòng cậu giờ có đang mơ tưởng không ý chứ."

Tần Hành: "..."

Lâm Vu đi đến văn phòng của lão sư dạy hóa để đưa bài tập, Tôn lão sư lại đưa cho cô một bản hóa học tư liệu.

"Bản này chính là hoá học hữu cơ, có chút khó."

Lâm Vu sững sờ: "Tôn lão sư, ngài đưa cho em thật nhiều sách."

Tôn lão sư cười cười, "Lão sư cho học sinh sách có cái gì không đúng sao? Các em học tốt thì lão sư mới vui vẻ. Thi cuối kỳ kết thúc có chỗ nào không hiểu thì ghi lại, học kỳ sau khai giảng, chúng ta lại thảo luận."

Lâm Vu lên tiếng, "Vâng."

Tôn lão sư gật gật đầu, "Có một số việc a, quá khứ qua rồi, chớ suy nghĩ quá nhiều."

Lâm Vu thẹn thùng. Làm sao lão sư đều chú ý tới chuyện kia rồi?

Chờ Lâm Vu trở lại phòng học lúc, Trương Nam đang đứng ngay tại trên giảng đài. Trên bảng đen viết tên Tống Dật Minh cùng Tần Hành, hiện tại đang đếm số phiếu.

"Tần Hành -- Tống Dật Minh -- Tống Dật Minh -- Tần Hành -- "

Xem ra đã bỏ phiếu kết thúc.

Cô yên lặng trở lại trên chỗ ngồi, Khương Hiểu thì đang vẽ tranh. Lâm Vu nhìn qua bảng đen, số phiếu đều đàn rất căng.

Tống Dật Minh là ban trưởng, bình thường cùng bạn học cùng lớp tương đối nhiều, nhân duyên quan hệ rất không tệ. Tần Hành mặc dù điều kiện ngoại hình có thể đến max điểm, bất quá tính nết lại là một điểm trừ lớn, đại khái nhân duyên bình thường đi. Cô không tiếp tục chú ý, lật sách Tôn lão sư vừa mới đưa.

Trương Nam lấy ra cuối cùng một tờ giấy, cất cao thanh âm: "Ban trưởng 25 phiếu, Tần Hành 24 phiếu. Tôi cùng Trương lão sư nói một chút."

Lâm Vu ngẩng đầu, hơi kinh ngạc một chút, Tần Hành vậy mà cùng ban trưởng có số phiếu ngang nhau.

Tần Hành một mực nhìn qua phía trước, Lâm Vu nghe được số phiếu thì ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. Cô kinh ngạc vì số phiếu của mình cao như vậy sao?

Tôn Dương thở dài một hơi, "Còn kém một phiếu a! Đáng tiếc." Tần Hành ngược lại là không quan trọng.

Thời điểm tan học, Lâm Vu đi toilet vừa vặn gặp được Thẩm Nghi Đình. Lại nói, Thẩm Nghi Đình một mực đang chờ cô.

"Vừa rồi mẹ gọi điện thoại cho tớ, mẹ nói rằng có tuyết, hỏi quần áo cậu có đủ hay không?"

"Cảm ơn dì nhưng đủ, lần trước dì mua cho tớ hai cái áo lông rồi."

Thẩm Nghi Đình dừng một chút, "Vụ tờ giấy, mẹ tớ cũng biết."

Lâm Vu nhú nhú mày, "Đề dì lo lắng rồi."

"Lâm Vu, cậu biết vụ đó là sao?"

Lâm Vu lắc đầu, "Không biết."

Thẩm Nghi Đình: "Chúng ta cũng không nghĩ tới là cậu sẽ nói lên loa đâu."

Lâm Vu hí hí mắt, "Tớ cũng không nghĩ tới."

Đập nổi dim thuyền đi. Mặc dù não có chút lớn, nhưng là bây giờ thanh tĩnh. Cô nghĩ ba năm này mình cũng sẽ không lại bị quấy rầy.

Vừa tan học, trong phòng học vang lên tiếng nói chuyện không ngừng. Khó trách Hách chủ nhiệm sẽ chê bọn họ ảm ỉ.

Tôn Dương thần bí hề hề, "Tần Hành, cậu đoán Lâm Vu chọn ai?"

Tần Hành: "Không biết."

Tôn Dương: "Đoán một chút đi."

Tần Hành: "Tống Dật Minh."

Tôn Dương giật một vòng cười, "Cậu không có lòng tin với chính mình như vậy sao?"

Tần Hành quét mắt nhìn hấn một cái, "Nói."

"Tớ vừa hỏi Khương Hiểu, cậu ấy nói Lâm Vu chọn cậu."

Tần Hành sững sốt một chút, hấn ngược lại là không nghĩ tới, khoe miệng có chút giương lên.

"Cậu ấy chọn tớ thì có gì không đúng đâu chứ."

"Trong lòng đang phôn chứ gì."

Tần Hành hừ một tiếng, trong lòng giống như có chút ngọt.

Mùa đông chạng vạng tối, trời tối càng ngày càng sớm. Thời điểm Lâm Vu từ nhà ăn trở về, trong phòng học không có mấy người, lại ngoài ý muốn phát hiện Tàn Hành còn chưa đi. Cô nhìn lướt qua, Khuất Thần không ở đây. Vừa mới tan học, Khuất Thần không phải cùng hân hẹn cùng đi sao.

Hai người liếc nhau, riêng phần mình không nói chuyện. Cô ngồi xuống sau, Tàn Hành bắt đầu thu dọn cặp sách, động tác không nhanh không chậm, ngẫu nhiên cái bàn sẽ đụng phải cái ghế của cô. Trên mặt đất đọng lại một tầng tuyết thật dày, nguyên bản là lớp tự học buổi tối rất nhiều học sinh liến về nhà. Vì lý do an toàn, lão sư cũng đề nghị đêm nay học sinh ngoại trú không nên lên tự học.

Lâm Vu chậm rãi ổn định lại tinh thần, bắt đầu đọc tiếng Anh, đột nhiên một thân ảnh cao to đứng tại trước bàn của cô, trước mặt là một tầng lớn bóng đen.

Cô chậm rãi ngẩng đầu, "Thế nào?"

Vì ngược sáng nên cô có chút thấy không rõ lăm nét mặt của hân.

"Nghe nói cậu chọn tớ?"

Thanh âm Tàn Hành có chút căng lên. Đại não Lâm Vu chậm một nhịp, "Cái gì cơ?"

"Bỏ phiếu ấy."

Hân nói, "Vì sao lại chọn tớ?"

Lâm Vu gặp biểu lộ nghiêm túc của hân, cô nói suy tư của mình ra: "Tại tớ nghĩ số phiếu của ban trưởng hân là sẽ rất nhiều."

Tâm tư Tàn Hành trong nháy mắt liền ngăn chặn, "... Cho nên cậu là cảm thấy số phiếu của tớ sẽ rất ít nên mới mới chọn tớ?"

Lâm Vu trầm mặc. Lúc ấy bỏ phiếu, cô liền muốn, dù sao ban trưởng không hơn thua với cô một cái phiếu đâu, vậy liền cho Tàn Hành đi. Hân nhìn cô một hồi, trên mặt một điểm cảm xúc đều không có, ngược lại là nghiêm trang nói ra: "Thật sự là cảm ơn cậu."

Lâm Vu: "... Không cần khách khí."

Hân cảm thấy cổ họng mình bị nghẹn, ầm ứ vô cùng. Tàn Hành không có lại nói cái gì, đeo túi xách ra khỏi phòng học. Lâm Vu cảm thấy Tàn Hành từ nhỏ được sủng nhiều, hiện tại cảm xúc không ổn định.

Ban đêm, Tàn Hành làm xong bài tập, liền lướt lại ảnh chụp tổng điện thoại di động. Hân bình thường rất ít chụp ảnh, ảnh chụp có mỗi mười mấy tấm. Vừa mở ra album ảnh, liền thấy ảnh Lâm Vu. Hân lướt ngón tay, zoom vào mặt cô, ánh mắt dừng lại.

Mẹ Tàn mang sữa bò nóng gõ cửa một cái đi tới, "Bài tập xong rồi sao?"

"Dạ."

Bà đem sữa bò đặt lên bàn, "Chơi điện thoại ít thôi, không tốt cho mắt đâu. Mà nhìn cái gì đấy?"

"Con dâu tương lai của mẹ!"

Tàn Hành đã quen cùng với mẹ mình nói hươu nói vượn rồi.

Mẹ Tàn cười, "Được, con từ từ xem."

Vẫn là hoài niệm thời điểm thẳng nhóc ba bốn tuổi nha, rất đáng yêu. Bà đi tới cửa lại dừng lại, "Đình Đình hiện tại cũng tới lớp tự học buổi tối, con bé học khoa học tự nhiên thành tích không tốt lắm, nếu con bình thường có thời gian thì giúp con bé một chút."

"Sang năm hai cậu ấy có thể chuyển sang khoa có Văn."

Bà Tàn lắc đầu, nhìn bộ dáng này của con thì làm sao ta mới có con dâu được chứ.

Tàn Hành đảo list friends ở Wechat, nhìn thấy bài đăng của Khương Hiểu.

Khương Hiểu: Nay là trận tuyết rơi đầu tiên, cũng đáng yêu! [xin]

Tôn Dương like một cái. Tàn Hành do dự một chút, cũng like một cái.

Khương Hiểu nhắn tới một tin: Tàn Hành, cậu phát cho tớ đồ không phải nguyên đồ.

Tàn Hành lại lần nữa đem đồ gửi tới.

Khương Hiểu: Cảm ơn a!

Qua hơn một phút đồng hồ. Tần Hành nhắn một tin: Lâm Vu có Wechat không? Tôi có đề muốn hỏi cậu ấy.

Không qua mấy giây, Khương Hiểu trực tiếp đem nick Wechat của Lâm Vu gửi qua, cũng nói luôn là cậu ấy cơ hồ rất ít onl trên Wechat.

Tần Hành: Cảm ơn.

Tần Hành nhìn xem ảnh avatar Wechat của Lâm Vu, ảnh chân dung, chỉ có một cái phim hoạt hình số lượng "0".

Qua một hồi lâu, hắn liền gửi lời mời kết bạn. Lúc này là 10h8". Chờ đợi đúng là một sự kiện dài đằng đặc.

Lâm Vu ban đêm trở lại ký túc xá cùng mẹ mình nấu cháo điện thoại một chút. Trời lạnh, cô không biết trong nhà thế nào.

"Mẹ, Tần thành có tuyết rơi."

"Vậy con nhớ mặc ấm vào."

"Bà đầu ạ, bệnh ho có tốt hơn chút nào không?"

Mẹ Lâm trầm mặc một chút, "Tốt hơn nhiều. Tiền của con có đủ hay không? Tháng trước, mẹ làm chút đồ cũng bán được ít tiền."

"Tiền kia mẹ cứ để dành đi, con ở trường học không hao phí tiền gì."

"Quần áo kia đâu? Trời lạnh, con đi mua thêm một cái áo bông đi."

"Đi mua cho con rồi. Chính mẹ với bà cũng phải cẩn thận, tuyết rơi cũng đừng ra ngoài."

Mẹ Lâm thở dài một hơi.

"Con thi xong liền trở lại. Mẹ cùng bà phải chiều cổ thật tốt với chính mình."

Mẹ Lâm nhàn nhạt cứng ngắt đáp, "con đi ngủ sớm một chút, ban đêm nhớ đắp kín chăn."

"Vâng."

Cúp điện thoại, cô thở phào nhẹ nhõm. Cuộc sống của nhà cô không có bất cứ như vậy, đã tốt hơn nhiều. Cô cúi đầu nhìn màn hình, đột nhiên phát hiện Wechat có một cái thông báo màu đỏ.

Ấn mở ra xem, là một lời mời kết bạn.

Xin chào -- tớ là Tần Hành.

Tác giả có lời muốn nói:

Từ đây trở xuống là tác giả không chịu trách nhiệm YY.

Cô bé con của Tần Hành và Lâm Vu mến mộ một tiểu ca ca nên muốn lên học tiểu học, khóc nháo cũng muốn đi lên học tiểu học, không chịu bên vườn trẻ.

Lâm Vu làm sao đều không được, "Con gái giống ba quả thật không sai, thật sự là đủ bá đạo."

Tần Hành đau lòng ôm con gái, "Bảo bối, là ba mẹ không đúng, hẳn là nên kết hôn sớm một chút."

Lâm Vu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Nếu có đoạn nào sai chính tả hay nghe hơi vô lý thì các cậu nhớ cmt cho tớ để tớ sửa nhé =)))

Lâm Vu không do dự mà kết bạn, đối với cô mà nói, Tần Hành cùng Tôn Dương đều giống nhau, tất cả mọi người là bạn học.

Thêm xong, Lâm Vu liền đi rửa mặt. Trước khi ngủ, cô có thói quen là đem những gì đã học hôm nay nhớ lại trong đầu qua một lần, dạng này lại có thể gia cố ký ức.

Mà đối thành một bên, trời tối người yên, gian phòng bên trong chỉ có đèn ngủ sáng ngời. Tần Hành nắm lấy điện thoại, sau cái kết bạn kia, người này nửa ngày đều không có phản ứng.

Hắn hít một hơi, xoay người tắt đèn bàn.

Đi ngủ.

Rất nhanh, thi cuối học kỳ đã đến. Cái kỳ thi này là dựa theo thành tích thi giữa kỳ để sắp xếp.

Trước thời gian khảo thí một ngày, các lão sư đều đem thời gian giao cho bọn họ tự mình ôn tập. Lớp học có mấy cái học sinh thành tích tốt, luôn luôn không thiếu đến vấn đề mục đích.

"Tuông Nam, đề này như nào thế?"

Tuông Nam khẽ nhủ mảy, "Câu hỏi ban trưởng đi. Lịch sử tớ còn còn chưa có đọc xong đâu."

"Ồ."

Bạn học nam cảm sách toán yên lặng rồi đi, hắn gãi gãi đầu, có chút xấu hổ, có chút thất vọng. Tuông Nam cắn răng, lần này cuối kỳ thi cô nhất định phải nằm top 10. Cô quay đầu nhìn xem Lâm Vu, mấy người bọn họ còn đang nói chuyện. Lâm Vu thì đang giúp Khương Hiểu kiểm tra.

"Chiến tranh Giáp Ngọ?"

"Năm 1894."

"Nguyên nhân Trung Quốc chiến bại?"

"Một là chính phủ mục nát vô năng, hai là thủy quân Bắc Dương lực lượng có hạn, ba là công việc giao thiệp với nước ngoài vận động nhận ngoan cố phái, tăng tăng ngân cản, bốn là Nhật Bản Minh Trị duy tân làm cho quốc lực tăng nhiều."

Khương Hiểu giờ tay chữ "V", "Hôm qua vừa mới ôn xong."

Lâm Vu cười cười, "Mấy cái này cũng dễ, cậu ghi nhớ kĩ là được."

Khương Hiểu liên tục gật đầu, "Lần này tớ muốn nằm top 100, sau đó đi tìm Hách chủ nhiệm để đòi lại cuốn sách."

Lâm Vu bật cười, không biết cái này cũng có thể trở thành động lực học tập của cậu ấy.

Tôn Dương: "Vậy nhưng thật không dễ dàng. Mẹ tớ nói, tớ lần này nếu có thể tiến bộ thêm 50 hạng, nghỉ đông sẽ mang tớ đi Hải Nam chơi. Lâm Vu, cậu cũng giúp tớ gom lại một cái trọng điểm thôi? Nếu tớ có thể đi Hải Nam, lúc về tớ sẽ mang cho cậu hoa quả nhé."

Tần Hành: "Là chính cậu muốn ăn đi."

Tôn Dương hắc hắc cười không ngừng, "Tần thành mùa đông lạnh buốt, tớ thật muốn đi Hải Nam. Anh zai, giúp đỡ chút được chứ?"

Nói xong hắn muốn tới ôm Tần Hành. Tần Hành một tay đẩy ra, lấy giấy bút, ào ào viết mười cái công thức toán học cần ghi nhớ.

"Tớ chỉ có thể đến giúp thế này."

Tôn Dương cẩn thận từng li từng tí bụng lấy giấy, "Tớ yêu cậu chết mất."

Bên kia Lâm Vu cũng đem chính mình sửa sang lại vài điểm cho hắn.

Tôn Dương có chút lo lắng, "Các cậu nói, tớ lần này có thể hay không vượt xa mức bình thường, được hạng 1 luôn?"

Khương Hiểu trịnh trọng gật gật đầu, "Có khả năng đấy, nhưng mà là ở trong mơ."

Lâm Vu giật cười, "Chỉ cần cố gắng, hết thấy đều có khả năng."

Tần Hành cũng cười, "Cậu vẫn là đừng tạo cho hắn quá nhiều áp lực."

Hắn thuận tiện hỏi, "Vờ chính trị của cậu đâu? Cho tớ mượn nhìn xem."

Lâm Vu lấy ra.

"Cậu tạm thời không cần xem à?"

"Tớ ôn tập tốt rồi."

Tần Hành nhú nhú mày, "Đều ôn tập tốt rồi sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

"Muốn bắt hạng 1 à?"

Khương Hiểu: "Lâm Vu khẳng định được hạng 1."

Lâm Vu có chút xấu hổ, "Nhưng Lý Duy Tịch, Từ Mộ đều rất lợi hại."

Tần Hành nói: "Nhưng cậu cũng rất lợi hại."

Hắn lật vài tờ, "Vậy cậu cũng giúp tớ nêu vài cái trọng điểm đi?"

Lâm Vu mặt mày chần chừ: "...?"

Tần Hành thoáng nhú mày, "Học chính trị tớ không nghe giảng."

Đang khi nói chuyện thì ánh mắt tại sắc mặt của cô dừng lại mấy giây, lại nhàn nhạt bỏ qua một bên, mở vở ra.

"Nếu cậu bận thì thôi."

Lâm Vu nuốt một cái yết hầu, "Không có chuyện gì."

Tần Hành ngồi thẳng người, thuận thế mà xuống, hai con ngươi doanh doanh mà nhìn cô, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp, "Vậy liền vất vả cho 'trạng nguyên' rồi."

Lâm Vu dời cái ghế một chút, bỏ ra hơn nửa tiết giúp Tần Hành ôn tập chính trị. Từ tiêu phí đến sản xuất cuối cùng đến kinh tế toàn cầu hóa. Tần Hành phát hiện Lâm Vu cô có một phương thức học tập, cô có thể dễ dàng đánh giá ra, cái này chỗ này sẽ có dạng gì đề mục? Lựa chọn vẫn là tài liệu phân tích đề.

Lâm Vu: "Kỳ thật chính trị và lịch sử đồng dạng, về sau lý giải trọng điểm xong liền dễ dàng hơn nhiều."

Tần Hành: "Xem ra tớ lần này thi chính trị cũng có thể chín mươi điểm."

Tôn Dương nháy nháy mắt, "Có dễ cho chúng tớ sống hay không?"

Tần Hành: "Không cho."

Tôn Dương: "A! Cậu nhất định phải cảm ơn Lâm Vu."

Tần Hành khoé mắt lóe lên một tia giả hoạt, "Thì xong tớ sẽ mời các cậu đi ăn xâu nướng."

Tôn Dương lập tức cười, "Thật sao? Tốt! Cứ quyết định như vậy đi, cuối cùng một món kết thúc, chúng ta cùng đi ăn cơm. Khương Hiểu có rảnh không?"

Khương Hiểu: "Được."

Tần Hành nhìn cô, đầu ngón tay lục lọi bút ký của cô, "Lâm Vu, cậu thì sao?"

Lâm Vu: "Tớ muốn về nhà."

Tần Hành: "Ban đêm không có xe, cậu không phải bình thường ngày thứ hai mới về nhà sao?"

"Lâm Vu, đi thôi. Máy người chúng ta cho tới bây giờ vẫn chưa có cùng nhau tụ tập bao giờ đâu."

Lâm Vu: "... Tớ muốn cùng chú và dì nói một chút."

Tần Hành: "Chúng tớ chờ cậu quyết định."

Lâm Vu một lần nữa ngồi xuống, cô uống một hộp nước lớn. Khương Hiểu đeo balo, đột nhiên lấy ra ảnh Tần Trọng Bắc. Cô từ từ nhắm hai mắt, huyền thuyên nhớ kỹ: "Nam thần phù hộ cho em kì thi có thể được top 100."

Lâm Vu: "..."

Chân Tần Hành nhẹ nhàng đứng đứng cái ghế của cô, Lâm Vu quay đầu, cho là hẳn lại muốn hỏi vấn đề gì. Một hộp kẹo giúp thanh giọng đột nhiên rơi vào mặt bàn của cô.

"Ai, hai ngày nay nói chuyện quá nhiều, yết hầu không thoải mái. Mẹ tớ để cho tớ mang đi."

Một ngày này, thời gian ra chơi ở trường học so với thường ngày đều yên tĩnh hơn.

Thời điểm tan học, Chu Nhất Nghiên đi ngang qua một bên chỗ ngồi của Tần Hành, ánh mắt của cô đột nhiên bị ảnh chụp trên mặt bàn Khương Hiểu hấp dẫn lấy.

"Làm sao cậu lại cầm nó?"

Cô giận dưng dưng cầm lấy ảnh chụp.

"Cậu lấy từ nơi nào thế?"

Khương Hiểu không hiểu: "Tần Hành tặng cho tớ."

Chu Nhất Nghiên mặt cứng ngắc, "Đây là tớ đưa cho cậu ấy."

Khương Hiểu khẩn trương muốn lấy lại ảnh, sợ Chu Nhất Nghiên xé nát.

Lâm Vu đứng lên, "Chu Nhất Nghiên, cậu không nên tức giận."

Gặp cảm xúc của cô ấy đều muốn hồng mắt, "Khương Hiểu đem ảnh chụp trả lại cho cậu ấy đi."

Chu Nhất Nghiên hừ một tiếng, "Tôi mới không thèm."

Cô dùng sức bóp nát ảnh chụp, cuối cùng thành một cục, tức giận ném cho Khương Hiểu.

Khương Hiểu cũng bùng nổ, "Cậu là cái dạng người gì đây?"

Chu Nhất Nghiên: "Đồ là đồ của tôi, không muốn cho cậu."

Nói xong, xoay người rời đi. Com gái da mặt cũng mỏng. Cô làm sao biết Tần Hành đem ảnh đưa cho Khương Hiểu, trong lòng tràn đầy ủy khuất.

Khương Hiểu vành mắt đều đỏ. Lâm Vu nhẹ nhàng vuốt lên ảnh, đã nhấn thành dạng này, muốn được như cũ cũng không có khả năng.

"Tớ đi mượn bàn là thử, đem ảnh là lại một cái chắc sẽ được."

Khương Hiểu rút sọt sọt cái mũi, "Ừ."

Tần Hành trở lại phòng học, nghe thấy chuyện này.

"Tớ sẽ giúp cậu."

Khương Hiểu: "Tớ cũng không nên động tới Chu Nhất Nghiên."

Tần Hành: "Năm nay ăn tết, Tần thành sẽ mời Tần Trọng Bắc đến ca hát. Tớ đi hỏi một chút."

Khương Hiểu: "Thật sao? Còn có ai?"

Tần Hành: "Đề xem đã."

Mẹ Tần là lãnh đạo đài truyền hình, Tần Hành biết tin tức chẳng có gì lạ. Khương Hiểu đề ép thanh âm, "Chu Nhất Nghiên rất thích cậu đấy."

Tần Hành khoe miệng giương lên, sắc mặt lạnh lùng, "Tớ không thích cậu ấy."

Khương Hiểu chu chu mỏ góc, "Tớ biết chứ. Cậu thích người thông minh, ôn nhu, xinh đẹp, hiền lành --" cô cố ý dừng một chút, thanh âm càng ngày càng nhỏ, "Giống Lâm Vu chứ sao."

Mắt Tần Hành sáng lên. Lúc này Lâm Vu trở về, cô đã đem ảnh là đi cho phẳng. Khương Hiểu cùng Tần Hành ăn ý không có nói tiếp.

Ngày thứ hai, thi cuối kỳ chính thức bắt đầu. Nhất trung thi cuối kỳ nghiêm ngặt có thể so với thi đại học, một khi phát hiện có người gian lận, liền là "ghi tội" xử lý. Trường học vẫn như cũ an bài ba ngày khảo thí, không chút hoang mang.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, thẳng đến khi môn thi cuối kết thúc, mọi người từ phòng thi lao ra. Đúng vậy, khảo thí kết thúc liền muốn nghỉ đông. Từng cái mặt đều treo dáng vẻ tươi cười, như con chim nhỏ muốn chạy trốn lồng sắt.

Khương Hiểu cùng mấy người đứng trước bồn hoa chờ Lâm Vu, nhưng không thấy bóng dáng Lâm Vu đâu.

"Lâm Vu sẽ không không đi sao?"

Tôn Dương: "Có khả năng. Cậu ấy vốn là không thích tham gia dạng hoạt động này."

Tần Hành nhéo nhéo mi, nhanh chân mà đi, "Tớ đi nhìn thử xem."

Chờ hẩn tìm ra liền thấy Lâm Vu đang cùng một cái nam sinh sát vách dưới lầu thảo luận đề mục. Hai người nhìn chăm chăm bản nháp giấy, biểu lộ chuyên chú.

Tần Hành ho nhẹ một tiếng, "Lâm Vu."

Lâm Vu hoảng hốt ngừng đầu, "Không có gì, để các cậu đợi lâu rồi."

Vị bạn học nam kia nhìn thấy Tần Hành, "Các cậu có việc sao?"

Tần Hành đi tới, nhìn lướt qua tấm giấy nháp, thì ra là đang thảo luận một đề vật lý.

Tần Hành bắt động thanh sắc, "Khương Hiểu bọn họ đều đang đợi cậu nên tớ tới xem một chút."

Lâm Vu: "Tớ ổn mà."

Nam sinh giải thích nói: "Là tớ nhờ Lâm Vu nhờ chữa đề này một chút."

Tần Hành xem xét hẩn một chút. Vừa mới làm xong đề thi, Tần Hành còn nhớ rõ, hẩn không nói nhiều, tiếp nhận cái bút trong tay nam sinh, "Cái đề này căn cứ vào định luật thứ hai của Newton." Nói xong đều viết quá trình giải đề, đáp án cho hẩn. Vị nam đồng học yên lặng một lúc, "Thì ra là như thế này a."

Tần Hành: "Chỉ đơn giản như vậy."

Hẩn nhìn về phía Lâm Vu, "Chúng ta đi thôi."

Lâm Vu đeo cặp, đối vị bạn học kia lễ phép nói một câu, "Hẹn gặp lại."

Tần Hành có chút nhả rãnh, "Cậu làm được bài không?"

Lâm Vu: "Làm được. Chỉ là vừa mới bị hẩn hỏi."

Khóe miệng Tần Hành giật giật, "Đề dễ như vậy mà hẩn cũng không biết, làm sao được hạng 1 chứ?"

Lâm Vu: "..."

Kết quả, tối hôm đó, không riêng gì bốn người bọn họ, Khuất Thần cùng Thẩm Nghi Đình cũng gia nhập.

Sáu người đi hơn hai mươi phút, đi vào một cửa hàng thịt xiên. Đi vào, hơi ẩm đập vào mặt. Mọi người cởi áo khoác của mình ra.

Tôn Dương "A" một tiếng, "Lâm Vu cùng Thẩm Nghi Đình quần áo giống nhau nè."

Lâm Vu sững sờ, Thẩm Nghi Đình lại là cười cười.

"Chúng tớ giống sinh đôi không? Lâm Vu, chúng ta ngồi cùng nhau đi."

Khương Hiểu bắt đầu đi đành phải cùng Khuất Thần ngồi một chỗ.

Phục vụ viên cầm thực đơn tới, "Các cậu uống chút gì không?" Khuất Thần thốt ra, "Bia đi."

Mấy người kia ngoại trừ Tần Hành đều nhìn hẩn chăm chăm, hẩn cười ha ha một chút, "Đùa các cậu thôi. Vừa thi xong, muốn nhẹ nhõm một tí."

Tần Hành nói ra: "Hai xiên sốt ô mai. Mọi người tự chọn đồ mình thích đi."

Đợi một hồi, nhân viên cửa hàng bưng tới một cái nồi lớn, thịt xiên thấm tẩm tại nước sốt ớt bên trong, để cho người ta muốn ăn thì tự túc.

"Cạn ly, chúc mừng một chút."

Tôn Dương: "Chúc mừng quen biết một trận."

Khuất Thần: "May là khảo thí cuối cùng đã kết thúc, lão tử tạm thời giải phóng."

Thẩm Nghi Đình: "Hi vọng thứ hạng không khác biệt lắm."

Khurong Hiểu: "Hi vọng tớ có thể nằm top 100, Hách chủ nhiệm phải đem sách trả lại cho tớ."

Lâm Vu bùng chén lên nhưng lại không biết muốn nói gì.

Khurong Hiểu: "Tùy tiện nói cái nguyện vọng gì đi?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Hi vọng vạn sự trôi chảy."

Khuất Thần: "Tần Hành đến cậu đấy."

Tần Hành tùy tiện, "Hi vọng lên năm hai tớ cũng có thể lên quốc kỳ nói chuyện."

Khuất Thần miệng bên trong một ngum đồ uống trực tiếp phun ra.

"Ặc! Cậu nói đùa cái gì đấy."

Tần Hành một mặt ghét bỏ, "Bản chết đi được!"

Thẩm Nghi Đình vội vàng cầm giấy cho hắn.

Khuất Thần hừ một tiếng, "Cái bệnh thích sạch sẽ này của cậu bao giờ thì chữa đây? Về sau tìm bạn gái thì phải làm sao bây giờ?"

Tôn Dương cười nói: "Dù sao cậu ấy nói ba năm này lại không tìm bạn gái."

Tần Hành ánh mắt đột nhiên quét đến Lâm Vu, vừa lúc Lâm Vu cũng đang nhìn hắn. Hắn bực bội trừng mắt liếc Khuất Thần.

Khuất Thần cười híp mắt nói ra: "Nói cho các cậu biết nha, bạn học nam ở cao trung của các cậu so với bạn học đại học tương lai của cậu soái hơn nhiều, cho nên các cậu nên nắm chắc cơ hội mà trân quý."

Khurong Hiểu: "Không nhất định đi."

Thẩm Nghi Đình phản bác: "Cậu thích nói vậy à."

Khuất Thần hỏi: "Lâm Vu, cậu tin hay không?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Cao trung chúng ta mỗi ngày có hơn mười tiếng ở chung với nhau, ở chung lâu bộ dáng gì đều quen thuộc, liền thuận mắt thôi."

"Ha ha ha ha! Lúc này mới chính xác."

"Lâu ngày sinh tình cảm! Đúng không?"

Tôn Dương nghiêng thân, "Vậy các cậu cảm thấy tớ có đẹp trai hay không?"

Khurong Hiểu kìm chút sắc. Mấy người một mực ăn đến hơn bảy giờ mới kết thúc.

Phía ngoài trời sớm đã tối, hai bên đường mịt mờ đèn.

Lâm Vu kéo khóa đồng phục lên, "Tớ về trường học đây."

Cô dừng một chút, từng cái nhìn qua mỗi người. Đúng vậy, đã lớn như vậy, đây là lần đầu cô cùng bạn học đi ăn cơm. Không có gánh nặng gì, chỉ có tình bạn học đơn thuần. Cả người cô đều là nhẹ nhõm. Đúng vậy, cô muốn về nhà, bọn họ muốn gặp lại liền phải chờ năm sau.

"Chúc mừng năm mới!"

Cô nói từng chữ ra, đây là lời chúc tới tất cả mọi người.

Lâm Vu phát phát tay, quay người thuận lối đi bộ đi trở về. Khuất Thần hai tay cầm ở trong túi, "Về nhà đi."

Tần Hành đứng tại chỗ, "Các cậu đi về trước đi."

Vừa mới nói xong, hắn hướng phía Lâm Vu đuổi theo.

Thẩm Nghi Đình hô: "Ai, Tàn Hành..."

Đáng tiếc hắn nghe không thấy. "Lâm Vu -- "

Lâm Vu dừng bước lại, thấy là hắn, cô ngẩng đầu, mặt từ trong cổ áo lộ ra. Mùa đông gió thổi vào mặt quá lạnh. Cô theo thói quen đem mặt chôn ở trong cổ áo. Hắn cứng rắn nói, "Hồi trễ, trên đường nhiều xe, tớ đưa cậu trở về."

"Không cần, không xa mà."

Tàn Hành không nói chuyện, hành động nói rõ thái độ của hắn.

"Ngày mai mấy giờ đi?"

"Nghỉ Hành ca nói tám giờ tới."

"Hắn đưa cậu trở về sao?"

"Ừ."

Tàn Hành trầm mặc một chút, khóe miệng đáng tươi cười hơi liếm.

Một đường đến cửa trường học. Lâm Vu nghiêng đầu nhìn xem hắn, "Tớ đến rồi, cậu cũng về sớm một chút đi."

Ánh mắt Tàn Hành rơi vào trên người cô, khóe miệng khẽ mỉm, ánh mắt trầm tĩnh thâm thúy.

Lâm Vu thấy sắc mặt hắn có chút trầm thấp, "Tàn Hành -- "

Tàn Hành liếm liếm khóe miệng, "Chúc mừng năm mới."

Lâm Vu hơi ngược đầu, chung quanh yên tĩnh, ngẫu nhiên có xe từ trên đường đi qua, tiếng còi chói tai. Hai người tới gần, cô không hiểu có chút không được tự nhiên, "Cảm ơn cậu vì bữa cơm tối hôm nay."

"Có gì thì nhắn tin cho tớ, tớ dùng Wechat. Trước mấy ngày vừa thêm bạn."

Lâm Vu hơi lảng, "Thế nhưng là ngày mai muốn đi."

Hai mươi ngày nghỉ ở nhà, điện thoại cô không quá cần dùng đến, cho nên cô quyết định không mang.

Tàn Hành một hơi đi lên tuôn.

Mỉ mắt cô run rẩy, nói: "Tớ vào đây."

Tàn Hành còn đứng ở tại chỗ đó không động, ánh mắt một mực nhìn theo bóng lưng Lâm Vu.

Chủ bảo vệ từ bên trong ra, "Đồng học! Vẫn chưa về nhà sao! Đêm hôm khuya khoắt đừng ở cửa trường học lác lư! Hách chủ nhiệm của các em còn tại trường học đấy!"

Tàn Hành hừ một tiếng.

Tác giả có lời muốn nói:

Không chịu trách nhiệm YY.

Tàn Hành lần thứ nhất nhìn thấy ánh Chu Tư Mộ (con của Khương Hiểu), tâm tình có chút phức tạp.

Tàn Hành: "Anh và em học tập cho dù tốt, khảo thí xếp hạng quá cao, nhưng có một việc này triệt để bị rơi ở phía sau."

Lâm Vu: "... Việc gì?"

Tàn Hành ung dung mà nói: "Kết hôn và sinh con."

Lâm Vu: "... Cái này làm sao có thể so sánh chứ."

Tần Hành: "Anh rất để ý cái hạng này. Không phải hạng nhất, chỉ ít cũng phải nằm top 10 trong lớp chứ."

Lâm Vu: "... " Người này làm sao ngây thơ như vậy?

Tác giả-kun: Hần ngây thơ không phải ngây một ngày hai đâu, từ thời trung học đã bắt đầu ngây thơ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Dịch: melbournje

(Nếu có đoạn nào sai chính tả hay gì thì xin cmt nhắc nhở với ạ, cảm ơn!!)

Ngày thứ hai, Thẩm Nghi Hành đưa Lâm Vu về nhà. Hần biết Lâm Vu trở về nhà sẽ sốt ruột, buổi sáng hơn bảy giờ, Thẩm Nghi Hành liền từ nhà xuất phát đi đến nhất trung.

Lâm Vu đeo balo, còn có một túi hành lý, đồ vật cũng không nhiều, có thể là một chút sách cùng quần áo.

Thẩm Nghi Hành hỏi: "Không có thứ gì khác sao?"

Lâm Vu lắc đầu, "Đã mang rất nhiều rồi."

Thẩm Nghi Hành cười, "Anh nghe Đình Đình nói, các em tối hôm qua ra ngoài ăn cơm."

Lâm Vu: "Ừm, đi ăn thịt xiên."

Thẩm Nghi Hành: "Mùi vị thế nào?"

Lâm Vu: "Vị cay đã che giấu hương vị của đồ ăn rồi."

Thẩm Nghi Hành cười càng lúc càng lớn, "Tần Hành mời khách sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Thẩm Nghi Hành tán thưởng nói: "Cậu ấy tốt cuộc rất biết chiều chuộng người."

Từ nhỏ đến lớn, Tần Hành cái gì đều không để ý, nam sinh nữ sinh vây quanh hần là chuyện bình thường a.

Hôm nay đường xá rất vắng nên bọn họ ra khỏi thành phố rất nhanh, tầm mắt đã không còn nhìn thấy dãy nhà cao tầng dày đặc.

Lâm Vu lấy ra quyển «Hoá học hữu cơ», Thẩm Nghi Hành liếc nhìn.

"Lão sư đề cử cho sao?"

"Tôn lão sư tặng cho em."

Thẩm Nghi Hành thoáng qua trầm ngâm, "Em có nghĩ tới sau này làm cái gì hay không? Học ngành nào?"

Vấn đề này cô ngẫu nhiên cũng sẽ nghĩ qua, chỉ là hiện tại còn không biết. Cô đã quen thuộc với đi lên phía trước, sinh hoạt cũng không cho cô quá nhiều lựa chọn.

Lâm Vu lắc đầu.

Thẩm Nghi Hành: "Không cần vội. Em còn có hai năm nữa cơ mà."

Khóe miệng Lâm Vu giật giật, "Nghi Hành ca ca, tới Bắc Kinh được không?"

Thẩm Nghi Hành nhìn qua cô, thần sắc ôn nhu, "Anh nói cũng cô dụng thôi, mấu chốt là em nghĩ như thế nào. A Vu, đừng cố gắng gồng gánh hết mọi việc. A di so với tương tượng của em kiên cường hơn nhiều."

Lâm Vu không có nói tiếp. Nếu như mẹ không kiên cường thì thời điểm đó sẽ không bế cô trong ngực, một mình rời đi quê quán, tìm nơi nương tựa cho cả gia đình.

Hơn bốn giờ sau cuối cùng đã tới trong thôn. Lâm Sam cùng bà đã chuẩn bị từ hôm qua, sáng nay trời còn chưa sáng đã tỉnh dậy rồi. Bình thường là nhờ Lâm Vu, hai người cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài. Lâm Vu vừa xuống xe, không tự giác bước nhanh hơn, cái loại nhảy kia căng đều bộc lộ ở trên mặt.

Mẹ Lâm cầm tay của cô, lại sờ sờ tóc của cô, mới có bốn tháng mà thôi, có rất nhiều điều muốn tâm sự nhưng cuối cùng chỉ hỏi một câu, "Đói bụng sao? Com chuẩn bị xong rồi đó."

Lâm Vu hít hít cái mũi, miệng cong lên một ý cười.

Thẩm Nghi Hành từ trong cốp sau lấy ra hộp quà. Lâm Sam nhẹ nhàng vặn mi, "Tại sao lại mang theo nhiều đồ như vậy chứ? Nghi Hành, lần sau không cần mang nhiều thế đâu."

Thẩm Nghi Hành: "Dì Lâm, chỉ có một chút đồ vật thôi mà, đi không nên quá dễ ý. Lúc đầu cha mẹ cháu cũng định tới nhưng cuối năm công ty nhiều việc lắm, bọn họ đi không được."

Lâm Sam thờ dãi trong lòng một hơi, "Mọi người đã rất chiều cô A Vu rồi."

Thẩm Nghi Hành nhìn Lâm Vu một chút, "Đồ vật có chút nặng, A Vu giúp anh đem đồ vật cầm đi vào với."

Lâm Vu ác một tiếng, Nghi Hành ca ca thực di chuyển ánh mắt.

Ông bà Thẩm chuẩn bị một đồng đồ vật. Biết người Lâm gia có thói quen không có mua sắm điện, ngược lại tặng thăm trái giường lông cừu, còn có rất nhiều thuốc canxi. Lâm Vu tỉnh tề xem xét, phát hiện những đồ này phần lớn đều là nhập khẩu.

Thẩm Nghi Hành nhẹ giọng nói nhỏ: "Không nên nói cho mẹ em biết."

Lâm Vu nuốt một cái, "Em biết rồi."

Kỳ thật trong lòng mẹ và bà làm sao lại không rõ ràng chứ. Thẩm gia tặng đồ vật đều là những thứ quý giá.

Bà cô nhìn hai đứa bé mang đồ vào trong nhà mà không khỏi lắc đầu.

Com trưa rất phong phú. Lâm Sam tự mình đi nấu 5-6 món ăn, đường phèn, giò, xào khuôn nầm, còn có một nồi gà hầm.

Thẩm Nghi Hành rất cho mọi người mặt mũi mà uống hai bát canh, "Bà ơi, cái canh gà này mùi vị thật thơm."

Bà mặt mày cong cong, cười lên mặt hiện một nếp nhăn.

"A Vu, lấy cho Nghi Hành đùi gà kia đi con."

Thẩm Nghi Hành vội vàng nói: "Bà ơi, cháu ăn no rồi, thật đó. Lần sau cháu còn tới mà."

Lâm Vu kẹp một cái hình trái xoan cho hấn. Thẩm Nghi Hành cười. Lâm Sam nhìn hấn, "Sang năm cháu liền đi Bắc Kinh đi học, về sau đoán chừng không có thời gian tới đâu."

Bà cô híp mắt, "Nghi Hành học trường nào thế? Bắc Đại hay vẫn là Thanh Hoa?"

Thẩm Nghi Hành: "Là Bắc Đại ạ."

Bà cô: "Trường đó thật sự là rất lợi hại. A Vu của chúng ta phải chăm chỉ học tập giống như Nghi Hành nhé."

Lâm Sam nói, "Trường đó thật sự rất tốt."

Thanh âm của mẹ cô đột nhiên bịt kín một tầng ưu thương, chỉ là Lâm Vu không có phát hiện nhưng Thẩm Nghi Hành nhìn ra rõ ràng, "Dì Lâm, thế nào ạ?"

Lâm Sam khôi phục thần sắc như thường, "A Vu cũng cố lên nhé."

Sau bữa cơm trưa, ánh nắng phơi tạt trong sân. Trong sân phơi củ cải, ớt, rau khô, thời gian tĩnh mịch như vẽ.

Thẩm Nghi Hành nhìn đồng hồ. Lâm Sam cùng Lâm Vu cùng chuẩn bị quà. Đồ không đáng tiền, bất quá đều là nông thôn tự sản, Lâm gia tỉ mỉ chuẩn bị.

Thẩm Nghi Hành không có chối từ, đều nhận.

"Dì Lâm, bà, chúc mừng năm mới! Các người phải chăm sóc tốt thân thể đó."

"Thuận buồm xuôi gió nhé."

Bà của cô phát phát tay, than thở một tiếng, "Nghị Hành thật là một đứa trẻ tốt."

Tiền Thẩm Nghị Hành xong, Lâm Vu đòi cái bàn nhỏ rồi cùng mọi người nói mấy chuyện ở trường học.

Mẹ Lâm nghiêm mặt nói: "Các lão sư đối con tốt như vậy thì càng phải cố gắng đấy."

"Con biết."

"Tuyền Tuyền tỷ tỷ hiện tại làm ăn rất tốt, bán hàng trên mạng cũng không kém."

Lâm Vu nắm chặt tay mẹ, cô nhẹ nhàng vuốt ve trên đầu tay đầy vết kim tiêm.

"Không có việc gì đâu mà."

Mẹ Lâm một mặt thỏa mãn, "Tuyền Tuyền thật lợi hại, tại Tân Thành thuê một cửa tiệm, còn bán hàng qua mạng."

Tuyền Tuyền tên đầy đủ là Triệu Ngọc Tuyền, so với Lâm Vu lớn hơn bảy tuổi, năm nay mới 22 tuổi. Tốt nghiệp trường dạy nghề xong, làm ở vài công ty xong lại nghỉ.

Thời điểm nghỉ hè cùng người nhà đi vay tiền, rốt cục mở một cửa hàng.

"Mẹ làm một cái bao bán được năm khối tiền, mấy tháng này kiếm được hơn 4000 khối."

Số tiền này, đều là Lâm Sam tích lũy để về sau chờ Lâm Vu đi học. Lâm Vu yên lặng cúi đầu xuống, coi không dám tính, mẹ làm bao nhiêu cái bao mới có thể tích lũy đến 4000.

Trong lòng của cô chua xót, "Hắn là học kỳ này con có thể cảm được học bổng."

Sinh hoạt có ngọt có khổ, và cũng tùy vào ở với ai nữa. Lâm Vu cảm thấy chỉ cần cùng mẹ và bà ở cùng một chỗ, thời gian này liền là ngọt.

Năm mới này, đài truyền hình Tân Thành thật mời Tân Trọng Bắc đến. Tiệc tối là sớm thu. Tân Hành từ tay mẹ hắn lấy được một vé đưa cho Khương Hiểu.

Hai người gặp mặt ngày ấy, tâm tình Khương Hiểu cũng không khá lắm. Cô nhận tám vé, trên mặt cũng không có vui vẻ như ngày xưa.

Tân Hành hỏi một câu, "Cậu không cùng Lâm Vu liên lạc sao?"

Khương Hiểu lắc đầu, "Điện thoại di động của cậu ấy tắt rồi."

Tân Hành đương nhiên biết, "Còn cậu thì thế nào?"

Khương Hiểu hít một hơi thật sâu, "Cô tớ muốn tháng 5-6 năm sau đi Canada, bọn họ hi vọng tớ đi theo bọn họ."

Tân Hành sững sờ. Khương Hiểu có cha là họa sĩ, không thường tại nhà, cô đến Nhất Trung học nên ở tại nhà của họ hàng.

"Vậy cậu nghĩ như thế nào?" Khương Hiểu lắc đầu, ánh mắt trống trơ mà nhìn phía trước, "Tớ không biết."

Tân Hành biểu lộ trịnh trọng, "Chuyện này chủ yếu tại cậu, nhớ suy nghĩ thật kỹ."

Khương Hiểu mím mím khóe miệng, "Tớ cảm thấy một mình ở lại chỗ này cũng không có cái gì ghê gớm. Cậu nhìn Lâm Vu xem, cậu ấy một mình đến Tân Thành, ngay từ đầu có bao nhiêu khó khăn rồi."

Tân Hành nặng nề nói ra: "Cậu ấy là thật không dễ dàng."

Lại nghĩ tới thái độ ban đầu của Lâm Vu đối với mình, hắn nhủ nhủ mày. Suy nghĩ lại một chút đáng về cô chi hắn bài, hắn lại cười cười.

Kì nghỉ đông trôi qua rất nhanh, đảo mắt liền tới học kỳ mới, cũng tức là ngày tựu trường.

Lần này Lâm Vu đi nhờ xe Triệu Ngọc Tuyền trở về trường.

Triệu Ngọc Tuyền một mực đem cô đưa đến cửa trường học, "A Vu, tiệm của chị ngay tại Trường Xuân, em có chuyện gì cứ tới tìm chị. Mà em nhớ học tập cho giỏi, chuyện trong nhà chớ để ý."

Lâm Vu gật gật đầu, "Chị Tuyền Tuyền, vậy em về trường học trước đây."

Lâm Vu trở lại ký túc xá, phát hiện giường của Trần Đồng đã thu thập xong. Trần Đồng ngồi trên bàn xem sách, "Cậu không có đi với người nhà sao?"

"Ừm."

Lâm Vu đem đồ vật buông xuống, cầm khăn lau giường lau chiếu cùng cái bàn.

"Lâm Vu, lần này cậu lại là đệ nhất rồi."

Lâm Vu sững sốt một chút, "Thi cuối kỳ sao? Những người khác thế nào?"

"VẬY MÀ CẬU KHÔNG BIẾT SAO?"

Trần Đồng tưởng tượng, nghỉ đông về sau, mọi người liền không có liên lạc lại qua. Cho tới bây giờ Lâm Vu chưa từng nhắn tin nào vào nhóm chat lớp.

"Lớp chúng ta vẫn như cũ có ba người top 10, Tần Hành thứ sáu, ban trưởng thứ tám, Trương Nam lần này rớt xuống hạng 20 mấy, có khi khóc thét cũng nên."

Lâm Vu sẽ không nói đùa về cái này, cố gắng thi không khá, ai cũng sẽ khổ sở rồi.

"Khương Hiểu thi sao?"

"Cậu ấy á? Hắc mã! Hạng 99!"

Khỏe miệng Lâm Vu có chút giương lên, trong lòng không hiểu sao có chút vui vẻ.

"VẬY THẬT TỐT RỒI."

Tất cả mọi người đổ kỳ muốn chết rồi có được hay không? Ngày thứ hai, chính thức khai giảng. Cho tới trưa, các lão sư rõ ràng cảm giác được các học sinh nhiễm triệu chứng ngày càng nghiêm trọng. Nghỉ xong tất nhiên tâm tình sẽ buông thả rồi. Lão sư cũng không có cách nào khác. Hách chủ nhiệm cho tới trưa đều tuần sát, giữa trưa lại gọi các chủ nhiệm tới phòng họp.

"Học kỳ này nhiệm vụ tương đối nặng, tháng ba Nhất Trung kỷ niệm tròn 110 năm ngày thành lập trường, đến lúc đó trong tỉnh, trong thành phố các lãnh đạo đều sẽ tới. Ý tứ của Dự hiệu trưởng của chúng ta là, lần này năm nhất thể hiện thêm chút lực, giảm bớt gánh vác cho năm hao và năm ba. Mặt khác, cao nhất còn đứng trước tuyên khoa, các vị lão sư nhớ làm tốt việc của mình."

"Đây là danh sách năm nhất thi học kỳ thu được học bổng, mang về ký tên. Thứ hai dưới quốc kỳ sẽ nói chuyện làm đơn giản nghỉ thức trao giải, để bọn họ chuẩn bị một chút."

"Học kỳ này năm nhất sẽ nói chuyện dưới quốc kỳ hạ là lớp 2——"

Trương Cần tiếp tục nói ra: "Tổng Dật Minh lớp chúng tôi."

Hách chủ nhiệm gật gù đầu, "Để em ấy chuẩn bị cẩn thận một chút."

Dừng một chút, "Cậu để em ấy đem bản thảo diễn thuyết cho tôi xem một chút."

Trương Cần: "Chủ nhiệm, vậy có dài dòng quá hay không?"

Hách chủ nhiệm thờ dài một hơi, "Một khắc cũng không thể buông lỏng! Các em ấy như cái ốc vít ấy, thi thoảng cần phải vặn một chút."

Chư vị chủ nhiệm cũng là áp lực như núi. Vừa mở học, liền bị Hách chủ nhiệm néo một cái. Một cái nghỉ đông không gặp mặt, mọi người dị thường hưng phấn, luôn có chuyện nói không hết. Khương Hiểu cùng Lâm Vu mang hoa quả tới ăn, "Cái này thật là, a di cũng thật là lợi hại."

Lâm Vu cười, "Đều là hoa quả trên núi tự trồng đấy. Nếu cậu thích, lần sau tớ lại mang."

"Đừng á! Nặng lắm. Tớ ném thư hương vị là tốt rồi."

Khương Hiểu uốn mặt mày, "Nghỉ hè năm nay tớ về với cậu nhà."

Lâm Vu: "Tốt thôi."

Khương Hiểu: "Có thể ở thêm mấy ngày sao?"

Lâm Vu mỉm cười: "Đương nhiên có thể."

Tôn Dương kéo lấy cái cằm, "Tần Hành, nghỉ đông cậu đi làm cái gì rồi? Đều không có tin tức gì cả."

Tần Hành: "Đi qua nhà ông ngoại ở một thời gian."

Ông ngoại hẳn là lão gia tử trứ danh cả nước Trung Y.

Tôn Dương nghĩ đồng không có di thành Hải Nam được, điểm văn kéo chân hẳn ra sau, dẫn đến tụt còn mươig mấy hạng, hẳn nào dám đề xuất đi chơi. Khương Hiểu còn vọt tới hạng 99, thời điểm xem danh sách ánh mắt của mọi người đều lóe lên. Thật sự là nước biển không thể đo bằng đấu!

Sau khi tan học, lớp học rời đi không sai biệt người lắm, Lâm Vu từ trong ngăn kéo lấy ra một cái bao vải màu vàng nhạt đưa cho Khương Hiểu, "Mẹ tớ làm."

Khương Hiểu quả thực yêu thích không buông tay, "Thật là dễ nhìn. Mua cũng không đẹp bằng đâu."

Mẹ làm được bao vải, tăng thêm một chút dân tộc nguyên tố ở phía trên, hoa văn đặc biệt, đồ án xinh đẹp, cho nên bán cũng không tệ.

Lâm Vu mỉm cười, lại cầm hai cái bao điện thoại, cái bao này không lớn, kiểu dáng đơn giản, có thể đựng chút tai nghe, USB loại vật nhỏ. Bất quá, bởi vì là thuần thủ công, hai cái bao lại không đồng dạng.

Đưa cho Tôn Dương một cái phía trên thêu mặt trời nhỏ màu vàng. Tần Hành không ở đây, cô lấy đưa trước cho Tôn Dương.

Tôn Dương mặt mày hớn hở, "Cám ơn a! Tớ vừa vận mới mua mp3."

Lâm Vu đem một cái bao điện thoại khác đặt ở trên bàn Tần Hành rồi mới cùng Khương Hiểu đi vào nhà ăn.

Hai người xếp hàng rồi ăn cơm, ngồi ở chỗ gần cửa sổ. Lâm Vu không có hứng ăn, từ buổi sáng bụng của cô đã đau.

Khương Hiểu: "Vậy cậu tới ký túc xá ngủ một lúc đi. Khó trách sắc mặt cậu trắng như vậy. Sớm biết thế là tớ đã mang đường đi rồi, cô cô tớ mua, uống phát liền hết đau."

Lâm Vu miễn cưỡng ăn một chút cơm, trở về ký túc xá.

Buổi chiều, Tần Hành tới, liền thấy mặt bàn để một cái bao điện thoại màu xanh đậm, phía trên còn thêu một chữ "Hành", hẳn quan sát một chút, là hàng thủ công không sai chút nào. Chỉ là một cái chớp mắt, hẳn lại nhủ nhủ mảy, tưởng rằng người ái mộ tặng, không nói hai lời, chuẩn bị ném tới phía thùng rác, vừa vận Khuất Thần đi tới.

"Cậu không muốn a, cái kia cho tớ đi, tớ muốn."

"Tùy cậu."

Lâm Vu ngủ một giấc, bụng vẫn là rất đau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Tiểu Mộng trước khi đi nói với cô vài tiếng.

"Tớ giúp người xin phép nghỉ nhé. Cậu cũng không thể đi học được đâu."

Dương Tiểu Mộng đến lớp học cùng Khương Hiểu nói một tiếng, Khương Hiểu nhăn nhăn mi, "Cái đó quan trọng sao?"

"Cậu ấy giống như rất đau."

Khương Hiểu có chút lo lắng. Vừa vận chuông vào học vang lên. Tần Hành nhìn vị trí phía trước trống không, hẳn có chút thất thần, hỏi Tôn Dương, "Lâm Vu làm sao không đến?"

Tôn Dương: "Hình như buổi sáng đau bụng."

Tần Hành hỏi: "Ăn gì nên bụng xấu đi rồi?"

Tôn Dương: "Hẳn là vậy đi."

Tần Hành chuyển bút trong tay, không có lại nói tiếp. Tiết thứ hai, Lâm Vu đến lên lớp, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy trắng.

Khương Hiểu cảm cốc nước nóng của Tiểu Vi để cô dỉ vào bụng. Lâm Vu cũng không biết chính mình lần này làm sao đau thành dạng này, cô ghé vào trên mặt bàn.

Tần Hành từ cửa sau tiến đến, cánh tay dài duỗi ra, ném tới một cái bọc giấy.

"Thuốc!"

Khương Hiểu: "Đâu ra đấy?"

Tần Hành: "Vừa mới đi lấy ở phodng y tế xong."

Khương Hiểu: "Thuốc gì?"

Lâm Vu mở ra xem, chỉ thấy phía trên viết "Vàng phát cát tinh" mấy chữ, nàng biết thuốc này, trị tiêu chảy.

Tần Hành: "Uống hai viên xem có hiệu quả hay không."

Lâm Vu: "Cảm ơn."

Khuất Hiểu lại gần xem xét, "Thuốc này không phải trị tiêu chảy sao? Lâm Vu cũng không phải bị tiêu chảy mà..."

Tần Hành: "..."

Ba người trong lúc nhất thời đều không nói. Tần Hành đột nhiên đã hiểu, hắn xoay mặt qua một bên gương mặt thì đỏ, giữ im lặng.

Thời điểm tan học, Khuất Thần đi tới, hắn mang theo tai nghe, điện thoại đựng ở cầm miếng bọc vải xanh, vừa vặn có thể treo ở xe, hắn có thể bên cạnh lái xe vừa nghe âm nhạc.

Ánh mắt Lâm Vu từ trên thân Khuất Thần lướt qua.

Khuất Thần đặc biệt động tình ngâm nga vài câu, hỏi nàng: "«Ổ Ngoài Ngàn Dặm» của Châu Kiệt Luân, nghe qua chưa?"

Lâm Vu lắc đầu, cô lại liếc mắt nhìn chiếc túi điện thoại di động của hắn.

Khuất Thần cảm lên, "Tần Hành cho tớ đây. Cái bao này thật đẹp mắt, chất lượng cũng tốt."

Lâm Vu mỉm cười, "Thật là đẹp mắt." [=))))))]

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Dịch: melbournje

Chỉ một lát sau, Tần Hành trở về thì nhìn thấy Khuất Thần ngồi tại chỗ bên cạnh Lâm Vu, hai người không biết đang chuyên chú thảo luận cái gì.

Khuất Thần cúi đầu, "Ày, cái này là phần mềm âm nhạc, cậu thử nhớ xem. Mà cậu thật chưa có nghe qua nhạc của Châu Kiệt Luân bao giờ sao?"

Lâm Vu cười, "Nghe rồi nhưng chỉ qua qua thôi."

Khuất Thần: "Tớ cho cậu thêm tên mấy bài về tìm mà nghe nhé."

Lâm Vu híp mắt, thành khẩn nói một tiếng cảm ơn.

Tần Hành hô một tiếng, "Khuất Thần, có đi hay không?"

Khuất Thần phát phát tay, "Đi ngay. Lâm Vu, nếu có thời gian thì nghe «Bong Bóng Tỏ Tình», rất nhiều nữ sinh đều thích bài này đấy. Điện thoại di động của cậu nếu không có đủ lưu lượng, ngày mai tớ giúp cậu download."

Tần Hành cầm balo, "Đi."

Khuất Thần nhìn hắn một cái, "Cậu nhìn cái người này mà xem, bình thường đi với người ta thì lễ mà lễ mễ, hôm nay vội vã như vậy chứ. Sao lão sư không giữ cậu ta thêm một lúc nữa đi!"

Lâm Vu: "Cậu mau về đi thôi. Chính tớ về tìm nghe một chút."

Trong lòng Khuất Thần có cảm giác thành tựu, giống như dạy được Lâm Vu hiểu ra vấn đề nan giải gì.

"Được, nếu cậu không hiểu lại tìm tớ."

"Được."

Ôi trời, tiểu bằng hữu đầu dưa hấu lớn lên thật đáng yêu nha. Cô quay đầu lại đã không thấy Tàn Hành đâu.

Khuất Thần đuổi kịp Tàn Hành, "Tối nay nhà cậu có việc gì à?"

Tàn Hành đẩy xe đạp, "Không có."

Khuất Thần: "Vậy cậu vội vã như vậy làm cái gì?"

Hắn đưa túi đựng điện thoại di động treo ở tay lái bên trên, không lớn cũng không nhỏ, thật thích hợp.

Tàn Hành nhìn lướt qua, âm thanh lạnh lùng nói: "Vừa lái xe vừa nghe nhạc, cậu có thể hay không có ý thức an toàn một chút?"

Khuất Thần vỗ vỗ đệm xe, giống như không nghe thấy hắn nói gì.

"Tớ xin bỏ tớ để ông ấy mua cho tớ cái tai nghe. Ngày mai tớ mang tới."

Tàn Hành lắc đầu. Làm cách nào mà sao một chút cũng không có biến gì chứ.

"Hách chủ nhiệm mỗi ngày đều ở cổng trường học."

Khuất Thần một mặt tự tin, "Yên tâm đi, tớ có biện pháp."

Ngày thứ hai, lỡ tai Khuất Thần đeo một tai nghe to màu đen, lúc đi vào cổng trường ai cũng nhìn. Khuất Thần cũng không thèm để ý, dường như đinh đạc đi vào cửa trường.

Một vị học tử năm hai đang đi trực nhật nhìn thấy hắn bèn gọi lại.

"Đồng học, trường học không cho phép mang tai nghe kiểu này đâu."

Khuất Thần gỡ bỏ tai nghe, "Học tử, em đang nghe Anh ngữ mà, không tin thì chị nghe thử đi."

Vị học tử một mặt im lặng, cứ như vậy để cho hắn đi.

Lâm Vu hôm nay sắc mặt đã tốt hơn nhiều, hôm qua đau như chết đi sống lại. Buổi sáng Khương Hiểu mang cho cô một túi lớn đường đỏ, "Lần sau nếu lại đau thì uống cái này nhé."

"Cảm ơn nha."

"Thì thoảng đau mà uống dần thì cũng sẽ đỡ hơn một chút."

Khương Hiểu nháy mắt mấy cái, "Cô tớ nói chờ chúng ta về sau kết hôn rồi sinh con, liền hết đau."

Lâm Vu một mặt mộng, "Sinh con còn có công hiệu này sao?"

"Cô tớ nói cho tớ biết, mà mẹ của Tiêu Vi cũng nói như thế. Tiêu Vi, có phải hay không?"

Tiêu Vi quay đầu nghiêm trang gật gù.

Lâm Vu: "..."

Tàn Hành đằng sau thật muốn giả vờ như không nghe thấy gì, thế nhưng không thể. Hắn thuận tay mò vào cặp sách sờ tai nghe, dư quang vừa mới bắt gặp cái túi trên bàn của Tôn Dương.

Ánh mắt Tàn Hành dừng lại, lấy tới xem xét. Cái túi này cùng cái hôm qua mà hắn nhận được giống nhau như đúc. Tôn Dương lấy tai nghe rồi nghe bài đọc Tiếng Anh.

Tàn Hành đụng hán một chút, "Cái túi ở đâu ra vậy?"

Tôn Dương gỡ tai nghe ra, "Lâm Vu tặng cho tớ đấy, không phải cậu cũng có một cái hay sao?"

Sắc mặt Tàn Hành đen lại, "Hôm qua làm sao không nói cho tớ một tiếng."

"Cậu bị lão sư gọi đi."

Tôn Dương thấy biểu lộ của hắn có chút xoắn xuýt, cẩn thận từng li từng tí vuron tay ra, một giây đoạt lại cái túi của mình.

Tàn Hành lại xem xét, trên ghế Khương Hiểu cũng treo một cái túi.

A! Quà tặng học kỳ mới sao. Tất cả mọi người đều có!

Hắn đưa tay vuốt vuốt mặt mày, chậm rãi tỉnh táo lại, lập tức đứng dậy đi tìm Khuất Thần.

Khuất Thần hiện đang khoe khoang tai nghe của hắn, hơn 3000 ngàn một cái, vừa mới đeo vào cổng trường đã thấy đắc ý rồi.

"Làm gì vậy chứ?"

Khuất Thần gần đây say mê ca hát, rảnh rỗi là nghe nhạc, vừa vận Nhất Trung cách hai năm đều tổ chức thi hát một lần, hắn đã sớm nghe được, năm nay chuẩn bị báo danh rồi.

"Cái túi hôm qua tớ đưa cho cậu đâu, trả đây." Hắn lạnh lùng nói.

"Cái gì?"

"Có việc cần dùng."

"CM! Cậu có ý tốt xong cho tớ rồi còn gì!"

"Sau khi tan học, cậu đi trong cửa hàng tùy ý mà chọn, tớ tính tiền."

Vàng trán của hắn ở giữa mơ hồ lộ ra một tia bức bối tức giận.

"Tớ chỉ muốn cái này! Không phải chỉ là một cái túi sao? Đáng giá sao?"

Khuất Thần nói nhỏ, nghĩ thầm ai lại tới trên chộc hắn. Tần Hành cũng là ọc chết rồi, cô làm sao lại không nói với hắn một tiếng. Sớm biết là cô tặng thì hắn sẽ không...

Khuất Thần gấp hắn trầm mặt, "Sáng ngày tớ đi gấp không mang theo. Mà làm sao đột nhiên muốn cái túi rồi?"

Tần Hành: "Ngày mai nhớ mang tới."

Khuất Thần: "Ai tặng đây?"

Tần Hành: "Hỏi nhiều như vậy làm cái gì."

Rất nhanh đã lên khóa, Đào Mạn đã tiến vào lớp. Mọi người cũng lục tục đi vào.

Lâm Vu bị Đào lão sư gọi lên kiểm tra bài. Trải qua một học kỳ cố gắng cách đọc của cô đã tiến bộ vượt bậc, lưu loát thông thuận, phát âm cũng chuẩn hơn rất nhiều.

Khóe miệng Đào lão sư mang theo ý cười yếu ớt, đáy mắt hiện rõ sự hài lòng trên mặt.

"Ngồi xuống đi."

Những lời khác cũng không có nhiều lời.

"Tiếp theo, Tôn Dương, tiếp tục ——"

Tôn Dương vẽ mặt đau khổ, "..."

Hắn lấp bắp, rõ ràng không có nhớ kỹ.

Đào Mạn lắc đầu, "Ngày nghỉ đã kết thúc, các em cũng nên kiểm chế lại. Học kỳ sau văn lý phân khoa, bắt luận các em tuyển như thế nào, tiếng Anh là môn bắt buộc phải học. Bài sẽ không đơn giản, từ đơn cũng nhiều không kể, thời điểm kiểm tra chả lẽ các em tính khoanh bừa? Thôi tôi cũng không nhiều lời nữa. Học tập là việc của các em, là vì chính các em. Qua hết năm, các em đều lên mười sáu tuổi. Chính mình phải có trách nhiệm với mình."

Bầu không khí lớp học hơi nặng nề. Đào lão sư nói xác thực đã đánh một chút vào cái tâm lỏng lẻo của bọn họ, bất quá cũng chỉ nói một hồi.

Sau khi tan học, mọi người rất nhanh liền khôi phục tâm trạng. Tiêu Vi đem ca từ bản cầm từ đằng sau tới. Mấy nữ hài từ đứng xem, không khỏi kinh hô, "Đều là cậu chép sao?"

Tiêu Vi gật đầu, "Nghỉ đông ở nhà chép."

"Thật tuyệt!"

Lâm Vu lật vài tờ, hỏi: "Các cậu đều thích Châu Kiệt Luân sao?"

Mấy nữ hài tử một mặt chán kinh: "Lâm Vu, cậu biết Châu Kiệt Luân?"

Bầu không khí ngưng trệ mấy phần.

Khương Hiểu phốc một tiếng, cười, "Ha ha ha —— "

"Không có gì đâu, Lâm Vu à, tớ không có ý tứ gì khác đâu."

Lâm Vu vẫn như cũ cười yếu ớt, "Tối qua tớ nghe «Ổ Ngoài Ngàn Dặm», thật là dễ nghe, ca từ rất đẹp."

"Đúng đúng, anh ấy còn có rất nhiều bài hát êm tai."

"Lâm Vu, tớ giúp cậu giới thiệu vài bài hát. Bất quá điện thoại tớ có ít dung lượng quá."

Lâm Vu cười yếu ớt, "Không cần làm phiền, tớ cũng chỉ là thỉnh thoảng nghe nghe chút thôi."

Khương Hiểu nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại hỏi nói: "Tần Hành, cậu còn có lưu lượng hay không?"

Tần Hành ngước mắt, "Có."

Khương Hiểu đem điện thoại Lâm Vu đưa cho hắn, "Giúp Lâm Vu tải mấy bài hát đi."

Lâm Vu: "Không cần, tớ cũng không vội mà nghe đâu."

Cô đưa tay ra muốn cầm lại điện thoại. Tần Hành cũng đưa tay ra. Hai cánh tay cứ như vậy, đầu ngón tay chạm nhau. Tay của hắn ấm áp như ánh nắng ngày hè, tay của cô lại lạnh như băng. Hai người đều là sững sờ, Lâm Vu nhanh một bước cầm lại điện thoại. Tần Hành rút tay về, bắt động thanh sắc, lấy điện thoại đi động. Tay con gái tinh tế tỉ mỉ tinh tế, rất xinh đẹp. Lâm Vu nắm thật chặt tay.

Hắn mở miệng nói: "Đợi tớ, mật mã là tên của tớ viết tắt với sinh nhật là qh1123."

Lâm Vu cúi thấp mặt, mở điện thoại ra, lúc điền mật mã vào ngón tay có chút dừng lại, ở trong lòng yên lặng mà nhớ kỹ cái số này. Vào internet xong cô không dám tải quá nhiều, chỉ tải xuống hai bài.

Đến giờ học, mọi người trở lại chỗ ngồi. Tần Hành đuổi chân đung đung cái ghế của cô.

Lâm Vu quay đầu, nhìn qua hắn.

"Lâm Vu, cậu tải bài « năm tháng vàng son »."

Lâm Vu: "Lần sau tớ lại xuống chờ đi."

Tần Hành khoe miệng nhẹ cười, "Không cần tiếc thay tớ đâu, lưu lượng của tớ còn rất nhiều. Tớ đều mở, cậu hãy nhớ kỹ mật mã. Lâm Vu, cậu sẽ thích bài hát này."

Lâm Vu một lần nữa lấy điện thoại đi động ra, lục ra được ca khúc.

"BEYOND?"

"Đúng thế."

Hắn cảm thấy Lâm Vu sẽ thích bài hát này.

Tan học lúc, Tần Hành hỏi cô: "Cậu nghe sao?"

Lâm Vu quay người, nửa tựa tại trước bàn của mình, hơi vênh mặt lên nhìn hắn, "Tớ nghe không hiểu nhiều tiếng Quảng Đông, nhìn ca từ thì rất cảm động."

Còn có một loại lực lượng vô hình, cảm giác rất kì quái. Tần Hành khoan thai đứng tại chỗ, thoáng cúi đầu, yên lặng đón ánh mắt của cô. Là hắn biết cô sẽ thích bài hát này, cười cười lại hỏi: "Tay của cậu làm sao lại lạnh thế?"

Con người đen như mực của cô có chút chuyển động. Trong lòng Lâm Vu nhất thời không kịp phản ứng, sao hắn lại chuyển đề tài nhanh như vậy.

Cô nắm tay, "Mùa đông thì như vậy."

Tần Hành lại nói ra: "Là cậu vận động quá ít."

Hắn nói không sai, trước kia trong núi vừa đi vừa về nhiều, đến Tần thành về sau, lượng vận động giảm bớt rất nhiều. Bất quá cái này giống như cùng việc tay cô có lạnh hay không thì không có quan hệ nhiều lắm, cô vừa đến mùa đông thì liền lạnh như vậy.

"Cậu có thể dùng táo đỏ cầu kỳ ngâm nước uống."

Lâm Vu kỳ quái mà nhìn hắn. Hai người nhìn nhau, bầu không khí trầm mặc. Trên mặt Tàn Hành hiện lên vẻ lúng túng, "Ông tớ là thầy thuốc Trung y, trước kia tớ nghe ông đề cập tới, con gái tay chân phát lạnh thì uống cái này là tốt nhất."

Lâm Vu khẽ giật mình, á một tiếng, "Cậu không về nhà sao?"

Tàn Hành: "Chờ Thảm Nghi Đình. Trương lão sư tìm cậu ấy nói chuyện."

Thảm Nghi Đình tụt hạng rất nhiều, Trương lão sư cũng là gấp. Lâm Vu nắm thật chặt mi.

"Cậu đừng lo lắng cô ấy. Thảm gia đã sớm sắp xếp xong xuôi, về sau có thể xuất ngoại."

Tàn Hành nói thẳng.

Lâm Vu ngẫm lại cũng thế, xuất ngoại đối bọn họ là chuyện thường tình, so với cô đi một chuyến Bắc Kinh cũng dễ dàng.

"Cậu có thể giúp cậu ấy ôn tập?"

Tàn Hành nhún mày, hỏi ngược lại: "Tại sao tớ lại phải giúp cậu ấy?"

Lâm Vu dờ khóc dờ cười, các người không phải thanh mai trúc mã sao? Trương Cần cùng Thảm Nghi Đình nói chuyện hai mươi phút, Thảm Nghi Đình thần sắc mặt trời về. Gặp Tàn Hành cùng Lâm Vu đang nói chuyện, ánh nắng ít ỏi cùng ánh đèn đan vào một chỗ, trên người của hai người giống như dát lên một tầng quang mang. Tàn Hành thần sắc là sinh động, hình tượng giống như dừng lại.

Cô ở ngoài cửa chờ đợi mấy giây, về sau tỉnh táo lại mới đi vào, "Tàn Hành —— "

Hai người đều nhìn qua cô. Thảm Nghi Đình cười khỏ, "Cao trung làm sao mệt mỏi như vậy chứ!"

Tàn Hành: "Cậu tạo cho mình áp lực quá lớn."

Thảm Nghi Đình: "Thật hâm mộ các cậu."

Cô cảm cặp sách, "Tớ cảm giác chính mình quá ngu ngốc."

Lâm Vu mấp máy khóe môi, "Cậu sẽ không đâu, tớ có thể giúp cậu."

Thảm Nghi Đình sững sốt một chút, "Có thể hay không chậm trễ thời gian của cậu?"

Lâm Vu lắc đầu.

Thảm Nghi Đình giờ khoe miệng, "Lâm Vu, cảm ơn."

"Không có gì."

Tàn Hành nhìn Lâm Vu một chút, nói ra: "Chúng tớ đi về trước đây."

Trên đường trở về, Thảm Nghi Đình vẫn như cũ rầu rĩ không vui.

"Tàn Hành, Trương lão sư nói khoa học tự nhiên của tớ so với văn thi yếu, đề nghị tớ lên năm hai thì chuyển vào khối văn."

Tàn Hành: "Trương lão sư nói không sai."

Thảm Nghi Đình: "Thế nhưng chúng ta liền không thể ở chung một lớp."

Tàn Hành: "Không thể thì đừng miễn cưỡng quá, năm hai năm ba nội dung sẽ chỉ càng khó hơn thôi."

Thảm Nghi Đình thở dài, "Được rồi, còn có một cái học kỳ, tớ sẽ cố gắng."

Hai người lái xe đạp song song nhau, đồng hành mà về. Nếu như có thể, vì sao thời gian không thể dừng lại ở hồi nhỏ?

Sáng ngày thứ hai, Khuất Thần đem cái túi đưa cho Tàn Hành, "Đây!"

Tàn Hành cầm ở trong tay, trước sau nhìn một lần.

Khuất Thần mặt đều tái rồi, "Tớ không có làm bẩn."

Tần Hành cười, "Chính cậu đi chọn túi đi."

Khuất Thần: "A, không phải là Lâm Vu tặng chứ? Nhìn cậu khảm trương như thế."

Ánh mắt Tần Hành thật sâu. Khuất Thần dựng lấy đầu vai của hắn, "Cậu thật sự thích cậu ấy sao? Chỗ anh em tớ khuyên thật, Lâm Vu làm bằng hữu thì có thể, nhưng là làm bạn gái thì Tần thiếu gia à, cậu đừng nghĩ sớm làm gì."

Tần Hành nhàn nhạt câu một chút khoe miệng, "Cậu suy nghĩ nhiều rồi đấy."

"Trong mắt Lâm Vu chỉ có học tập, Tần Hành à, là học tập, học tập ở trên trời. Còn cậu chỉ ở chỗ này thôi." Hắn khua khua tay ở dưới.

"Tớ đã nói hết cao trung sẽ không yêu đương."

"Cậu liền lừa gạt người khác đi."

Hắn quen biết Tần Hành nhiều năm như vậy, so với ai khác đều hiểu hơn hết.

Tần Hành trở lại trên chỗ ngồi, đem cái túi đặt tại mặt bàn, vị trí dễ thấy.

Lâm Vu quay đầu thu bài tập, ánh mắt của cô dừng lại. Tần Hành đem bài tập đưa cho cô, khoe miệng trồi lên một nụ cười cao ngạo, "Cái túi này rất tốt."

Lông mi Lâm Vu nhu hòa, ý cười cực mỏng, "Cậu làm sao cùng Khuất Thần lấy trở về rồi?"

Tần Hành xấu hổ tới cực điểm, im lặng, "... Sao hôm qua cậu không nói cùng tớ nói một tiếng?"

Hắn đè ép thanh âm, thân thể không tự giác hướng về phía trước, không khí ám áp vây quanh cô.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Dịch: melbournje

Lâm Vu giật giật khoe miệng, thần sắc tự nhiên, "Tớ cho là cậu không thích."

Mỉ tâm Tần Hành vắn một cái, "Tớ lại không biết là cậu tặng."

Lâm Vu giải thích: "Lúc ấy cậu không có ở đây."

Tần Hành dừng một chút, "Hôm qua cậu đã thấy nhưng vì sao không hỏi tớ?"

Mà lại một chút tức giận cũng không có, lấy chỉ số thông minh của cô thì có phải hay không lúc Khuất Thần cầm cái túi này cô đã đoán ra được.

Hai con mắt Lâm Vu vừa đen vừa sáng, thời điểm nhìn người khác, trông như hoa hướng dương đang đón ánh mặt trời, mang theo tinh thần phấn chấn, sẽ không tự giác khiến người ta cảm thấy an bình.

Hắn tinh tế nhìn cái túi, "Cậu làm?"

Không phải hàng hiệu nhưng lại rất đặc biệt.

Lâm Vu lắc đầu, "Mẹ tớ làm, tớ giúp chút ít." Mỗi tiêu kí của bọn họ đều là cô thêu.

Tần Hành nuốt một cái, đầu ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua tên của hắn.

"Vậy chữ Hành này là do cậu thêu?"

Lâm Vu gật đầu. Cô không có nghĩ tính tình hắn cao ngạo như vậy lại mở miệng cùng Khuất Thần muốn lấy cái túi về. Tần Hành người này mặc dù có đôi khi khinh thường hết thấy, bất quá hắn đối với bạn bè đều là thật tâm thật ý.

Tần Hành nhìn khuôn mặt của cô, làn da trắng trong suốt, mũi ngao nghễ ưỡn lên, còn có cái vành tai mềm mềm. Cổ Lâm Vu tinh tế thon dài, đeo khuyên tai nhất định rất đẹp.

Phòng học một góc, bọn họ nhàn nhạt trò chuyện, thời gian sâu sắc.

Khương Hiểu cầm bảng xếp hạng thi cuối kỳ về chỗ, "Làm xong rồi."

Lâm Vu cùng Tần Hành ngừng trò chuyện.

"Cậu muốn làm gì?"

Khương Hiểu: "Tớ muốn đi tìm Hách chủ nhiệm nói chuyện, để thầy ấy đem sách trả lại cho tớ."

Lâm Vu: "... Tớ cảm thấy vẫn là không nên đi."

Khương Hiểu: "Tần Hành nói rồi mà, chỉ cần tớ thi tốt, Hách chủ nhiệm nói không chừng sẽ trả truyện cho tớ."

Tần Hành sờ lên mi tâm.

Sau giờ học, Khương Hiểu quả nhiên cầm bảng xếp hạng đi tìm Hách chủ nhiệm. Lâm Vu có chút bận tâm, quay đầu nói với Tần Hành cùng Tôn Dương, "Khương Hiểu thật sự đi tìm Hách chủ nhiệm rồi."

Tôn Dương giờ ngón tay cái lên, "Nữ anh hùng! Từ nay về sau, tớ chỉ phục cậu ý."

Tần Hành: "Không phải cậu cho rằng cậu ý to gan sao?"

Lâm Vu: "Thế nhưng Hách chủ nhiệm sẽ không trả đâu."

Đầu ngón tay Tần Hành nhẹ nhàng gõ bàn một cái, "Để cậu ấy thử một chút đi, biết đâu có hi vọng."

Khương Hiểu yên lặng ở trong lòng cho mình thêm cổ lên, đưa tay gõ gõ lên cửa phòng.

"Vào đi."

Khương Hiểu hít sâu một hơi, đẩy cửa đi vào.

"Hách chủ nhiệm!"

Hách chủ nhiệm thấy là cô, "Khương Hiểu, tìm tôi có việc?"

Khương Hiểu đi đến trước bàn làm việc, sắc mặt do dự, con mắt liếc nhìn, không thấy được truyện của mình.

Hách chủ nhiệm mở miệng: "Đi thi học kỳ thành tích của em quả thật tốt, về sau càng phải thêm cố gắng, tương lai phải thi đỗ đại học cho tốt."

Khương Hiểu mỉm cười, "Hách chủ nhiệm, em chính là muốn cùng ngài nói chuyện học tập, thầy nhìn thứ tự xếp hạng của em đi."

Cô vội vàng lôi bảng ra.

Hách chủ nhiệm cười, "Tôi biết. Lần này em xếp hạng thứ 99, có tiến bộ lớn nhất. Không sai!"

Khương Hiểu rầu rĩ, "Hách chủ nhiệm, em tiến bộ lớn như thế, thầy có thể..."

Hách chủ nhiệm nhìn qua cô, "Muốn được khen ngợi sao?"

Khương Hiểu khẽ cắn môi, lời nói đến khóe miệng thì không chui ra được.

Ánh mắt Hách chủ nhiệm lay động, đứng dậy đến trước tủ sách. Con mắt Khương Hiểu trừng lớn.

"Tiến bộ là được khen ngợi."

Hắn đưa tay cầm ra một bản bút ký, "Học bổng thì không có hi vọng, thôi thì tặng 1 quyển vở vậy. Tiếp tục cố gắng nhé! Xong, trở về lên lớp đi. Còn có việc gì sao?"

Khương Hiểu xì một tiếng nhỏ, "Vâng! Cảm ơn Hách chủ nhiệm!"

Hách chủ nhiệm nhìn bóng lưng của cô, đợi cô rời đi, từ trong ngăn kéo lấy ra quyển truyện kia. Tiều tử thối, còn dám tới đòi sao! Hắn lắc đầu, đem truyện để qua một bên trong hộp giấy, phải cất kỹ mới được!

Khương Hiểu đang thất lạc ở trên mây thì rơi xuống đất trở lại lớp học. Mọi người kia đều rất mong đợi, một mặt tha thiết nhìn qua cô.

"Thế nào?"

"Có phải hay không bị đánh một trận?"

Khương Hiểu: "Tớ không dám mở miệng, khó lắm! Hách chủ nhiệm còn đưa tớ một quyển sách, để cho tớ tiếp tục cố gắng học tập."

Tôn Dương cười ha ha.

"Cách mạng chưa thành công, mong đồng chí tiếp tục cố gắng!"

Ánh mắt Lâm Vu cùng Tần Hành trên không trung giao nhau, trên mặt hai người đều ẩn nhẫn ý cười.

Khương Hiểu rút cuộc cũng từ bỏ mong ước.

Thứ hai vào ngày khai giảng, trường học nghênh đón học sinh nhất trung nói chuyện dưới cờ. Tinh không vạn lý, trong sân trường cây ngân hạnh đứng đưa theo gió dập chòn, thỉnh thoảng có chim chóc bay qua.

Hiệu trưởng đồng dạng nói năm phút, Tổng Dật Minh đại diện cho học sinh năm nhất lên đài phát biểu, chỗ của lớp 2 vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tổng Dật Minh đến cùng là chuẩn bị rất nhiều, tự mình sửa lại bản thảo, năng lượng tràn đầy.

"Trong tương lai hai năm rưỡi tới, em sẽ nỗ lực cố gắng hết mình, lấy nhiều điểm số xinh đẹp để về lên cho 3 năm cấp 3 này một dấu chấm hết hoàn mỹ. Cảm ơn mọi người!"

"Được!"

Khuất Thần vỗ tay đầu tiên khen hay. Trương Cần quay đầu nhìn, ánh mắt ngậm lấy mấy phần cảnh cáo.

Khuất Thần sờ mũi một cái, "Thật không có ý tứ."

Tần Hành: "Cậu an tĩnh chút, Trương Cần từ đằng sau tới."

Khuất Thần: "Bất quá ban trưởng thật là uy phong nha. Nữ sinh sát vách đều đang nhìn hấn."

Tần Hành bật cười.

Lời phát biểu của Tổng Dật Minh kết thúc, lại bắt đầu nghi thức trao học bổng. Nhất Trung mỗi học kỳ đều có, mỗi cái niên cấp chỉ có năm người, sức cạnh tranh tương đối lớn, chỉ đang khích lệ học sinh học tập cho giỏi. Dư hiệu trưởng tự mình đem giấy khen tặng cho mấy bạn nhận được học bổng đồng học. Tần Hành hơi hơi hí mắt, trong đám người hấn liếc mắt liền có thể thấy Lâm Vu. Rõ ràng tất cả mọi người đều mặc áo xanh trắng, nhưng vẫn là liếc mắt liền có thể thấy cô. Cô đứng chính giữa, lưng thẳng tắp, sắc mặt nhàn nhạt. Khuất Thần cười nói: "Cậu không nên cự tuyệt học bổng, nếu không thì cậu cùng cậu liền có thể đứng chụp chung cái ảnh lưu niệm rồi."

Tần Hành trầm mặc một chút, "Về sau cơ hội còn có rất nhiều mà."

Học bổng (giờ tôi mới hiểu học bổng là tiền, sry vì đã dịch sai huhu ;;<) của Nhất Trung mặc dù không nhiều nhưng 1000 khối đối Lâm Vu tới nói là tiền sinh hoạt hai tháng.

Khuất Thần hừ một tiếng.

Cuối cùng kết thúc, chuông học học cũng vang lên. Các học sinh đều gấp gấp chạy về hướng phòng học. Tần Hành chậm rãi ung dung rơi vào phía sau, Khương Hiểu cũng đang chờ Lâm Vu. Cô cười hi hi, "Lâm Vu nói nhận được tiền nên muốn mời tớ uống trà sữa."

Trà sữa mười mấy khối tiền một cốc, Lâm Vu xưa nay sẽ không mua.

Tần Hành nhú mày, "Cậu không phải thích uống mấy cái lon cà phê bán ở mấy cái máy bán hàng tự động sao?"

"Cái kia một khối tiền một cốc, bình thường vì tinh thần tốt mới uống."

Khương Hiểu mặt mày bay lên, "Chịu không được. Cũng không phải tiền của mình, người nào đó sẽ đau lòng thành dạng gì."

Tần Hành không nói chuyện.

Lâm Vu cùng Tổng Dật Minh cùng đi tới, mấy người nhìn nhau cười một tiếng.

Thời gian trong sân trường đơn giản, lặp lại, thế nhưng lại là đặc biệt. Những người kia, con đường kia, kiểu gì cũng sẽ tại mãi mãi trong trí nhớ.

Có người quen biết nhìn bọn họ, đẩy mắt lại có một cảm xúc khác biệt.

"Cậu biết không, lúc nghỉ đông tớ thấy Tần Hành cùng Khương Hiểu hẹn hò."

"Thật hay giả?"

"Thật! Ở Starbucks!"

"Tần Hành trước đó không phải nói 3 năm cao trung không yêu đương sao?"

"Đoán chừng là bắt đắc dĩ đi. Lâm Vu lớp bọn họ học rất giỏi, bắt quá gia cảnh rất kém cỏi, hẳn cậu ý khả năng nghĩ là không cho Lâm Vu thêm phiền phức."

...

Chu Nhất Nghiên lẳng lặng nhìn hướng Tần Hành, ánh mắt ưu thương.

"Chu Nhất Nghiên, lên lớp, đi nhanh."

"Tới đây."

Không hiểu sao tin này cũng từ phạm vi nhỏ truyền ra to. Liền cả người trong cuộc đều biết, Tần Hành không để ý, Khương Hiểu càng không thêm để ý, hai người quan hệ vẫn như cũ, mỗi ngày như cũ. Bắt quá luôn có người tò mò. Nữ sinh trong túc xá, còn có người không kìm chế được tìm đến Lâm Vu để chứng thực qua.

Lâm Vu tốt tính giải thích: "Không có."

Dương Tiểu Mộng: "Nữ sinh cùng nam sinh còn có quan hệ bạn bè thuần khiết sao? Những người này thực quá nhàm chán."

Trần Đồng: "Bắt quá Khương Hiểu cùng Tần Hành có quan hệ là thật."

Thôi Nhã: "Có thể bọn họ có gì thật hay không? Chứ vì cái gì mà Tần Hành lại cho Khương Hiểu vé chứ, cái kia rất khó có được."

Trần Đồng một mặt hoang mang.

Lâm Vu cảm qua bài thi hóa, không tham dự cái đề tài này nữa. Cô muốn đọc sách, mặc kệ tại trong hoàn cảnh gì, cái kia đều có thể ổn định lại tâm thần. Một cái học kỳ ở chung, tất cả mọi người đã hiểu rõ tính cách lẫn nhau. Mọi người thấy Lâm Vu cố gắng như vậy, hoặc nhiều hoặc ít đều hứng chịu tới một chút ảnh hưởng. Trần Đồng cũng lấy ra sách. Thôi Nhã cảm thán, "Các cậu đều liều mạng như vậy, áp lực của tớ thật lớn a."

Dương Tiểu Mộng: "Vậy liền cùng nhau nỗ lực đi."

Thời gian ngày một trải qua, thời tiết dần dần ấm lên. Lâm Vu vội vàng tham gia kì tuyển chọn tranh tài hóa học cả nước, chỉ có thông qua được vòng loại mới có cơ hội tham gia chính thức. Mỗi ngày của cô ngoại trừ học tập liền là học tập. Bà Thắm gọi điện thoại cho cô nhiều lần sang chơi nhưng cô đều cự tuyệt. Lý do này, người Thắm gia cũng không có cách nào nói tiếp. Chỉ là bà Thắm đành phải để cho người đưa một chút thức ăn đến ký túc xá. Cường độ học này của Lâm Vu, người chung quanh nhìn xem đều cảm thấy rất kinh khủng. Khương Hiểu lo lắng, "Lâm Vu, cậu không cần gấp thế làm gì."

Tần Hành cũng nhũn mảy. Bọn họ cũng đều biết, Lâm Vu có bao nhiêu cố gắng, giờ thể dục cô liên tục đọc sách.

Lâm Vu cười cười, "Tớ không sao, đọc sách thôi mà."

Khương Hiểu: "Người khác nếu là nghe được lời này của cậu, đoán chừng muốn đánh cậu ý"

Lớp trưởng từ văn phòng trở về.

"Mọi người yên lặng một chút, nhân ngày kỷ niệm thành lập trường, Trương lão sư để chúng ta sắp xếp một tiết mục. Mọi người có ý nghĩ gì không?"

"Hợp xướng!"

"Khiêu vũ!"

"Đóng kịch!"

...

"Tốt! Trong lúc buổi trưa sẽ thương lượng tiếp."

Tổng Dật Minh nói xong, tìm đến Khương Hiểu.

"Lần này trường học tuyển truyền làm báo tường (đoạn này tôi chưa chắc chắn ạ). Khương Hiểu, cậu có thể hay không giúp đỡ chút? Tớ vẽ tranh không tốt."

Khương Hiểu: "Không có vấn đề gì."

Tổng Dật Minh: "Vậy thì cảm ơn cậu. Đúng, lần này tiết mục biểu diễn, các cậu cũng nên đề xuất một chút chủ ý. Lâm Vu —— "

Lâm Vu cười khỏ, "Ban trưởng, tớ không biết khiêu vũ, cũng không biết hát."

Tổng Dật Minh: "Cậu không phải người Miêu tộc sao? Nghe nói người Miêu tộc đều có khả năng hát hay múa đẹp."

Người phía trước phụ họa: "Đúng vậy nha. Nếu không lớp chúng ta liền hát bài « Tôi Yêu Trung Hoa »,... Sau đó mọi người mặc quần áo dân tộc thiểu số cho chất."

"Lớp chúng ta không có năm mươi sáu người!"

Tổng Dật Minh nhìn Lâm Vu, "Đều nói dân tộc các cậu trong người hình như có gene ca hát."

Lâm Vu: "Tớ khả năng không phải người Miêu tộc trong truyền thuyết đi."

Có người tò mò hỏi: "Lâm Vu, cha mẹ cậu đều là người Miêu tộc sao?"

Nụ cười Lâm Vu trên mặt lập tức tắt, trầm mặc mấy giây, mới mở miệng: "Mẹ tớ hát hay còn bố tkhôngông."

"Cái đó khó trách. Tớ có cái tiểu học đồng học cũng là dạng này. Đại khái là di truyền gene của cha."

Lâm Vu không có lại nói cái gì, sắc mặt có chút bối rối, cầm lấy cốc nước đi ra ngoài. Tàn Hành nắm chặt bút trong tay, nhìn qua cô. Gia đình Lâm Vu là gia đình độc thân, hồ sơ của cô bên trên chỉ có mỗi thông tin của mẹ. Người dân tộc Miêu, nguyên quán Tây Nam biên cảnh. Hết thấy nhìn xem khôi phục bình thường.

Tàn Hành kêu cô một tiếng, "Tuần này cậu đi thi rồi sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

"Ở đâu?"

Lâm Vu báo địa chỉ.

"Nhà tớ gần chỗ đó."

Lâm Vu biểu lộ ngưng trệ, có ý tứ gì đây?

"Đến lúc đó có thời gian, tớ đi qua nhìn một chút."

"Nhìn cái gì?"

Xem so tài? Cô không phải tham gia phong trào thể dục thể thao, là thi đó. Lại có người đi "Nhìn" tranh tài, bắt quá đúng xem toàn là cha mẹ chờ con.

Tàn Hành nhìn cô, cắn răng, "Nhìn cậu! Cho cậu có thêm động lực cố lên!"

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Thứ bảy, Nhất Trung tham gia đấu vòng loại cho học sinh, giáo viên năm hai dạy hóa dẫn dắt cả đội, trường học an bài bọn họ đưa đến nơi thi.

6h50 sáng, mọi người tập hợp ở cửa trường học, sáu người đều mặc đồng phục màu xanh trắng.

Từ lão sư nhìn những học sinh này, cảm khái nói: "Đây là lần thứ ba tôi dẫn dắt đội."

"Lão sư, vậy ti lệ như nào ạ?"

Từ lão sư cười cười, "Cao nhất phải kể đến giải nhất cả nước. Nhất Trung mấy nhân vật truyền kỳ, có một người gọi là Chu Tu Lâm, không biết các em có nghe qua hay không. Năm đó, cũng là học giỏi khoa học tự nhiên, toán học cùng hóa học đều cầm qua giải đặc biệt."

Ánh mắt Lâm Vu nghi hoặc, Chu Tu Lâm? Có phải anh trai của Chu Nhất Nghiên không? Mặc dù Chu Tu Lâm lớn hơn bọn họ 6 tuổi nhưng vẫn là có người biết hẳn.

"Em có nghe nói qua anh ấy, chị họ em cùng anh ấy học chung, nói anh ta thật siêu lợi hại."

Từ lão sư lắc đầu, "Đáng tiếc hẳn đã không có học toán học, cũng không có học hóa học, mà là học kinh tế và truyền thống."

Được hạng nhất thì thế nào? Nhân sinh có lựa chọn nhiều nữa đâu. Một đường nói chuyện tào lao, tâm tình khẩn trương trước khi thi trong lúc vô tình biến mất hơn phân nửa.

Sau khi đến địa điểm thi, Từ lão sư lại dặn dò bọn họ vài câu, "Đừng hoang mang, ổn định lại tinh thần. Tội ở chỗ này chờ các em."

Mấy người này đều là học sinh khá giỏi của Nhất Trung chọn lọc ra, nên hẳn đối bọn họ rất có lòng tin.

"Từ lão sư cứ yên tâm. Chúng em sẽ cố gắng."

Từ lão sư vui mừng nhìn bọn họ, "Mau vào đi thôi."

Đây là lần đầu tiên Lâm Vu tham gia dạng tranh tài này, hai ngày trước Tôn lão sư cũng cùng cô trò chuyện, để cô bình tĩnh. Mặc kệ khảo thí kết quả như thế nào, cô cố gắng hết sức thì đó là kết quả tốt nhất.

Ánh mắt Lâm Vu trầm tĩnh, giẫm lên gạch màu đỏ, hướng trường học đi vào. Cửa trường học đậu không ít xe con, một số cha mẹ đến đây đưa con tham gia thi. Lâm Vu nhìn lướt qua, bình tĩnh lạnh nhạt. Từ nhỏ đến lớn, mỗi một lần khảo thí đều là dạng này nên cô quen rồi.

"Lâm Vu —— "

Lâm Vu có chút nghiêng đầu, chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc đứng phía trước. Hắn mặc một bộ đồ màu trắng, áo sweater rộng thùng thình, một tay nắm lấy dây dắt chó đi dạo, bên cạnh một con samoyed lông trắng như tuyết.

Lâm Vu nhắc chân đi qua chỗ hắn, mặt mày điềm nhiên, trong lòng không hiểu sao lại có một tia âm áp.

Không khí ướt át, trên tóc của hắn tựa hồ còn dính chút sương.

Tần Hành: "Tớ dắt chó đi dạo."

Lâm Vu đánh giá con samoyed này, toàn thân màu trắng, thật xinh đẹp.

Samoyed dịu dàng ngoan ngoãn, chậm rãi đi đến bên cạnh Lâm Vu, cọ cọ vào chân cô.

Tần Hành xấu hổ, lòi dây, "Tiểu Dã, trở về!"

Lâm Vu sờ lên đầu samoyed, "Đây là chó cậu nuôi sao?"

Tần Hành hỏi hột nói: "Mẹ tớ nuôi, bà ấy hôm nay có việc nên để cho tớ giúp dắt chó."

Lâm Vu: "Nó rất xinh."

Khóe miệng Tần Hành khẽ động, nhìn qua cô, "Cậu mau vào đi thôi."

Đúng thế. Phía dưới còn có một trận đại khảo! Cô nhéo nhéo mũi, quay người muốn đi vào.

"Lâm Vu ——" Tần Hành lại kêu một tiếng.

Lâm Vu dừng bước, quay đầu nhìn qua hắn.

"Cô lên!"

Hắn trầm giọng nói.

Ánh nắng sáng sớm, thừa thớt đánh vào trên vai người thiếu niên, giống như thêm vào một tầng quang trạch, tinh thần cô phấn chấn hẳn lên.

Một cảnh đó, Lâm Vu một mực ghi tạc trong đầu. Thiếu niên đứng tại chỗ, một chú chó trắng muốt khéo léo ngồi dưới đất. Cô nhẹ nhàng mỉm cười, một nụ cười chân thành.

Tần Hành ở đó. Hắn đứng ở cửa ra vào nửa giờ, kết quả gặp phải Từ lão sư.

Từ lão sư nhận ra hắn, cùng hắn nói vài câu, thật sự cho rằng hắn vô tình dấn chân đi qua.

"Lâm Vu lớp các em thật lợi hại."

Khỏe miệng Tần Hành giương lên. Chờ lúc hắn trên đường trở về vài phút thì mọi chuyện như rơi tung hết cả lên. Tiểu Dã ba tuổi, đáng đáp đã lớn lại còn nặng nên hắn không bế nổi, cuối cùng hắn phải gọi xe mới về nhà.

Mẹ Tần nhìn thấy hắn trở về, "Mới sáng sớm ra mà con đã mang Tiểu Dã đi đâu?"

Tần Hành ngồi trên ghế sa lon, "Đi lòng vòng một chút thôi ạ."

Mẹ Tần: "Vậy sao?"

Tần Hành hừ hừ một tiếng, "Mẹ nên cho Tiểu Dã ăn ít một chút." Hắn liệt hết cả tay rồi.

Sau khi thi Hóa một tuần, thứ tự kết quả đã có, Lâm Vu cầm hạng nhất toàn tỉnh, bất quá kết quả này cũng là chuyện trong dự liệu.

Trong lúc Tôn lão sư tuyên bố tin tức này, trong mắt tất mọi người đều là ý cười. Ai cũng sẽ không hoài nghi, Lâm Vu đoạt giải, hắn có bao nhiêu vui vẻ. Tôn lão sư là một người kiêu ngạo, Lâm Vu đều có chút không có ý tứ. Có người bội phục, có người đố kỵ, có người hâm mộ. Bọn hắn sẽ không lại nghi Lâm Vu đến từ nơi nào đâu. Học chung với nhau nửa năm, bọn họ đều hiểu, thành tích của cô là phải nỗ lực bao nhiêu nên kết quả rất công bằng. Trong bọn họ phần lớn người chỉ cảm thấy là không bằng lòng khi Lâm Vu chịu khổ như vậy mà thôi.

Trần Đồng cùng Lâm Vu là cùng phòng, chung quanh mấy người đang thảo luận về Lâm Vu, cô nói một câu.

"Mỗi ngày rời giường sẽ là đọc sách, chạy máu mũi chính mình cũng không phát hiện, nếu chúng ta cũng giống như cậu ấy, top 100 khẳng định không có vấn đề."

Thẩm Nghi Đình cười cười.

Tan học, Thẩm Nghi Đình tìm đến Lâm Vu, "Tuần này cậu có rảnh không?"

Lâm Vu đáp ứng sẽ dạy kèm cho cô, "Có."

Tôn Dương hỏi: "Các cậu muốn cùng nhau học sao? Mang tớ theo chắc không phiền đúng không? Tần Hành có muốn đi kè không?"

Thẩm Nghi Đình nhìn Lâm Vu, "Tớ nghe Lâm Vu."

Lâm Vu thì không có vấn đề.

Tần Hành gật đầu, "Các cậu hẹn thời gian đi."

Hắn cầm quần áo thể thao, vội vã muốn đi thi đấu.

"Phải cùng lớp 8 đá bóng rồi, tớ đi trước."

Thẩm Nghi Đình cười, "Cứ quyết định như vậy đi. Lâm Vu, cảm ơn cậu."

Lâm Vu hỏi: "Khương Hiểu, cậu có muốn đi không?"

Khương Hiểu có chút không quan tâm, "Cái gì?"

"Học nhóm."

Khương Hiểu: "Ồ, tớ không tới."

"Vì sao thế?"

Khương Hiểu mím mím khỏe miệng, "Trong nhà có một chút việc. Không có chuyện gì đâu, khi nào rảnh thì tớ sẽ tham gia."

Một ngày này, lúc Lâm Vu tới phòng làm việc, nhìn thấy có một người phụ nữ tìm đến Trương Cần. Người này tầm hơn ba mươi tuổi, mặc một cái áo khoác xám, khí chất ưu nhã, dung mạo có mấy phần quen thuộc.

"Trương lão sư, tôi đã thương lượng với Hiểu Hiểu rồi, ý của chúng tôi là hi vọng em ấy có thể đi theo chúng tôi đi Canada học. Cô bé chỉ có một mình, tuổi lại còn nhỏ, cha không ở bên, tôi thực sự không yên lòng để cô bé ở lại nơi này."

Trương Cẩn: "Cô à, tôi hiểu tâm tình của cô. Bất quá Khương Hiểu cũng không phải đứa trẻ mới lên ba, con bé có ý nghĩ của mình. Các người cũng nên tôn trọng ý kiến của em ấy."

"Tôi biết. Trương lão sư, hôm nay mục đích tôi tới đây cũng là xin ngài giúp tôi khuyên nhủ con bé. Hiểu Hiểu trong khoảng thời gian này rất mâu thuẫn."

Trương Cẩn gật gật đầu, lấy ra mấy tập kiểm tra.

"Khương Hiểu cũng thông minh, cô xem xem thi học kì được hạng 99, nhưng gần đây có mấy bài kiểm tra thành tích đang bị rớt. Tôi vốn đang định tìm cô nói chuyện, hiện tại thì đơn giản rồi. Tôi cảm thấy các người nên cùng Khương Hiểu nói chuyện thẳng thắn thì hơn."

"Trương lão sư, vậy liền làm phiền ngài."

Lâm Vu buông sách bài tập xuống, quay người trở về phòng học, Khương Hiểu không ở đây.

"Tôn Dương, Khương Hiểu đâu?"

Tôn Dương: "Bị ban trưởng gọi lên, đi về áp phích."

Lâm Vu nhìn đồng hồ, còn có năm phút mới lên tiết. Cô tranh thủ thời gian đi ra ngoài, đi đến cửa sau vừa vận dụng phải Tàn Hành.

Tàn Hành nhìn sắc mặt cô có chút lo lắng, "Thế nào?"

Lâm Vu nhìn hẩn, "Cậu biết chuyện của Khương Hiểu không? Cậu ấy muốn đi Canada sao?"

Tàn Hành không có gì gạt mình, "Có nghe cậu ấy nói qua."

"Cậu biết từ bao giờ vậy?"

"Nghĩ đông."

Tàn Hành đem nước khoáng bỏ lên trên bàn, "Ra ngoài rồi nói chuyện."

Hai người tới một góc hành lang. Tàn Hành đem chuyện đó kể ra cho cô. Lâm Vu nhú mày, "Cậu ấy muốn đi sao?"

"Không biết."

Tàn Hành liếm liếm khóe miệng, nếu như hẩn không có quan sát sai, "Kỳ thật tớ cảm thấy Khương Hiểu còn có việc."

Tay Lâm Vu vịn tại trên lan can, trầm ngâm nói: "Mỗi người đều có bí mật."

"Nếu như Khương Hiểu đi Canada, cậu sẽ buồn đúng không?"

Lâm Vu mím khóe miệng nửa ngày cô mới gật gật đầu. Nếu như không được gặp Khương Hiểu, cô có thể tưởng tượng được cuộc sống cấp ba khẳng định giống như trước kia, ngọt ngào và cô tịch.

Tàn Hành nhìn qua cô, "Vậy nếu như là tớ thì sao?"

"Cậu cũng muốn đi?"

"Tớ nói là nếu như?"

Hẩn dòi ánh mắt đi chỗ khác. Lâm Vu thành thật trả lời: "Tớ không biết, không nghĩ nhiều như vậy."

Tàn Hành hừ một tiếng, "Học kỳ sau cậu thi khoa học tự nhiên a?" Lâm Vu gật đầu, đây là khẳng định.

"Hi vọng phân khoa sau, chúng ta còn ở chung một lớp."

Tàn Hành nghĩ, đến lúc đó không chung lớp, hẩn cũng sẽ nghĩ biện pháp. Lâm Vu nghĩ thầm, tỉ lệ ở chung lớp là bao nhiêu đây? Bất quá cô không có thời gian đi xoắn xuýt những chuyện này.

Tiết mục biểu diễn kỷ niệm ngày thành lập trường, ban trưởng cùng mấy cái ban ủy thương định về sau, quyết định diễn kịch "Khổng Tước Đông Nam Phi". Kịch bản là Trương Nam cùng Khương Hiểu cùng nhau sửa và còn mời cả Âu Dương lão sư hỗ trợ sửa đổi nữa. Cố sự là mấy ngàn năm trước, nhưng là người hiện đại đến diễn, tự nhiên phải có thuộc về thế hệ này người đặc điểm.

Kịch bản trau dồi xong lại không có tìm được diễn viên. Tổng Dật Minh nhưc đầu không thôi, mỗi ngày đều tại lớp học hỏi người. Mọi người không phải thẹn thùng, mà là lười biếng. Mắt thấy thời gian càng ngày càng gần, hẩn gấp không chịu được. Cuối cùng bất đắc dĩ tìm đến Tàn Hành, "Tớ nhìn cậu thích hợp nhất, có khí chất nam chính."

Tần Hành trực tiếp cự tuyệt, "Tớ từ khi học nhà trẻ đã ghét diễn kịch rồi."

"Tần Hành, phải vì vinh dự của tập thể chứ. Lâm Vu đều tích cực chủ động tham dự."

Tần Hành thoáng qua giặt mình.

"Lâm Vu diễn nhân vật gì? Lưu Lan Chi?"

Lâm Vu cười, cô cũng là bị ép, xem như ủng hộ Khương Hiểu đi.

"Nha hoàn."

Tần Hành quệt quệt khóe môi, "Bên người Tiêu Trọng Khanh không phải có gã sai vặt sao, tớ có thể diễn vai đó."

Ban trưởng muốn thổ huyết, "Gã sai vặt đã có người, Tôn Dương, Lý Duy Dân, mấy người chuẩn bị tuyển. Hiện tại còn mỗi Tiêu Trọng Khanh."

Tần Hành một mặt ghét bỏ, "Tớ không thích nhân vật Tiêu Trọng Khanh này."

"Không không không! Kịch bản sửa lại! Cái này bản Tiêu Trọng Khanh không giống sách giáo khoa đâu."

Lâm Vu: "Khương Hiểu sửa lại kịch bản."

Tần Hành nhìn qua cô, "Cậu cảm thấy tớ thích hợp?"

Lâm Vu dừng một chút, "Hình tượng của cậu rất thích hợp."

Tần Hành cười, kiên trì đáp ứng. Ban trưởng thở ra một hơi dài: "Tớ còn phải đi tìm Lưu công tử đây."

Tần Hành nhú mày, "Ai diễn Lưu Lan Chi?"

Lâm Vu nói: "Thẩm Nghi Đình, Chu Nhất Nghiên."

Tần Hành áchH một tiếng, "Vì sao lại là hai người?"

Khương Hiểu sâu kín nói: "Bởi vì hai người đều nghĩ mình diễn nhân vật nữ chính."

Hiện tại cậu diễn Tiêu Trọng Khanh, đoán chừng ai cũng không chịu buông tay.

"Cũng không thể để hai người đều lên trận chứ?"

"Đến cuối cùng sẽ PJ, ai diễn tốt hơn thì đóng. Kỳ thật tớ cảm thấy Lâm Vu thích hợp nhất."

Ánh mắt Tần Hành cũng nhìn về phía Lâm Vu, ừm, hần cũng cảm thấy phù hợp.

Lâm Vu lắc đầu, "Tớ không có kinh nghiệm."

Mọi người từ hồi ở nhà trẻ liền có sân khấu biểu diễn, mà cô một lần biểu diễn trải qua đều không có.

Khương Hiểu nói: "Bất quá mẹ của Thẩm Nghi Đình muốn giúp tớ mua sắm trang phục lần này."

Lâm Vu hiểu rõ, dĩ Dương yêu quý con gái, khẳng định là phải giúp một tay. Vậy sau này, lớp 2 mỗi hôm giữa trưa, còn có sau khi tan học, tất cả mọi người cùng nhau tập luyện. Lâm Vu diễn nha hoàn, không có lời kịch. Mỗi ngày cô đều sẽ mang theo một quyển sách, rảnh rỗi thì an vị một bên đọc sách. Mấy ngày tập luyện cũng có vấn đề xảy ra. Thẩm Nghi Đình cùng Chu Nhất Nghiên ai cũng không chịu nhượng bộ. Tống Dật Minh cùng Tường Nam đều giải quyết không được, cuối cùng hỏi Tần Hành, để hần chọn. Hai người đều nhìn Tần Hành, ánh mắt lấp lóe.

Chu Nhất Nghiên hỏi hần: "Tần Hành, cậu chọn ai?"

Thẩm Nghi Đình cắn gót môi không nói một lời mà nhìn hần. Tần Hành không những không giận mà còn cười, "Các cậu ai muốn diễn thì diễn đi?"

Hần giặt áo khoác rồi bỏ đi. Đám người một mặt không biểu lộ. Lâm Vu ngồi ở phía dưới, nguyên bản đang đọc sách cũng dừng động tác lại. Cô giương mắt nhìn, Thẩm Nghi Đình một mặt ủy khuất, Chu Nhất Nghiên tức muốn nổ. Cô yên lặng thở dài một hơi, lại nhìn ban trưởng một mặt tuyệt vọng. Khương Hiểu tiến đến chỗ cô, uống một hớp nước lớn.

"Lâm Vu hỗ trợ đi khuyên nhủ Tần Hành đi?"

Lâm Vu nghi hoặc. "Ai, cậu an ủi đi, khuyên cậu ấy cũng không dễ dàng."

Kẹp bởi hai nữ sinh ở giữa.

Khương Hiểu đẩy đẩy cô, "Coi như giúp tớ một chút đi."

Lâm Vu cười khỏ, "Thảm Nghi Đình cùng Chu Nhất Nghiên, các người nghĩ biện pháp đi, chọn ra được 1 người thì tốt để cho người còn lại đóng vai khác."

"Thế nhưng nhân vật cứ nhiều như vậy. Còn có bà mối có ai diễn đâu?"

Lâm Vu đứng dậy, đeo balo trên lưng, nghĩ nghĩ lại cầm một bình nước khoáng. Cô dọc theo đường tìm tung tích Tần Hành, từ đại sảnh cuối cùng trở lại phòng học, mới tại hành lang nhìn thấy hắn.

Sắc trời dần dần muộn, hoàng hôn từng chút từng chút bao phủ đại địa.

Lâm Vu đi qua, Tần Hành nhìn coi một cái.

Hắn hỏi: "Tớ tìm tớ?"

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Lâm Vu đem nước khoáng đưa cho hắn, hắn vừa mới tập luyện nhiều, nói nhiều như vậy mà một ngụm nước đều không có uống.

Đáy mắt Tần Hành hiện lên một tia mừng rỡ, một chai nước trong nháy mắt dập tắt cơn nóng của bản thân. A! Cô ấy vẫn là thật quan tâm mình sao.

"Lâm Vu, cậu là tới khuyên tớ trở về?"

Lâm Vu nhẹ nhàng tựa trên lan can, con mắt nhìn lên bầu trời phương xa, cuối trời từng đám mây giống như ngọn lửa tiên diễm mà mỹ lệ.

"Nếu như không thích cũng không cần miễn cưỡng chính mình."

Tần Hành rất kinh ngạc, cô như vậy vậy mà có thể khuyên thế sao?

"Vậy còn cậu? Cậu vì cái gì mà không cự tuyệt?"

Lấy tính tình của cô căn bản sẽ không tham gia dạng hoạt động này. Lâm Vu nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn hắn, "Đại khái này lại là lần đầu tiên biểu diễn. Mà tớ phải ủng hộ công việc của ban trường cùng Khương Hiểu."

Cô cười cười.

Thời gian tập luyện cô vẫn có thể gạt ra.

Tần Hành mím mím khoe miệng, "Đến cùng ai muốn diễn kịch? Đại hợp xướng không phải là tốt sao?"

Lâm Vu thanh âm êm dịu, "Đã báo lên, không đổi được rồi."

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, hai người câu được câu không cùng nói chuyện. Người ta phải ở chung với nhau mới có thể chậm rãi hiểu được đối phương.

Lâm Vu hỏi: "Chó nhà cậu là giống gì?"

Tần Hành: "Samoyed, tính cách rất dịu dàng ngoan ngoãn. Cậu giống như rất thích chó mèo nhỉ."

Lâm Vu gật gật đầu, "Khi còn bé tớ rất thích nuôi động vật."

Về sau khi nhìn thú cưng của mình bị giết thịt, tính trẻ con của cô lập tức liền không còn.

Tần Hành: "Nuôi cái gì?"

Lâm Vu liếc hắn một chút, "Rất nhiều. Gà vịt ngỗng, còn có heo."

Tần Hành cười, "Thế giới động vật sao. Tớ cũng từng nuôi gà con."

"Sau đó thì sao?"

Tần Hành sắc mặt có chút mất tự nhiên, "Lúc chơi với nó người tớ bị đánh phân."

Lâm Vu cố nén cười.

Tần Hành hừ một tiếng, "Cho nên không nuôi nữa."

Trong phòng, mọi người riêng phần mình tỉnh táo lại.

Tướng Nam bức bối mở miệng: "Nếu không thì chúng ta cùng lão sư nói thay đổi tiết mục? Lấy trạng thái hiện này, kỷ niệm ngày thành lập trường mất mặt chết mất."

Tổng Dật Minh biểu lộ nghiêm túc, "Ngay từ đầu đã quyết định diễn kịch thì không được hối hận. Bất kể như thế nào, chúng ta cố gắng hết sức mới là quan trọng nhất."

"Nhưng bây giờ người không có? Làm sao diễn? Tần Hành có cá tính như vậy, cậu ta không diễn, ai có thể quần được cậu ấy!"

Tướng Nam cũng tức giận, "Tớ không muốn đem thời gian lãng phí ở nơi này mà."

Sắc mặt Chu Nhất Nghiên cùng Thẩm Nghi Đình cũng không tốt.

Khương Hiểu nghĩ nghĩ: "Nếu không thay người diễn đi?"

"Làm sao đổi được? Cả đám đều muốn diễn nữa chính!"

Tướng Nam không lựa lời mà nói.

Khương Hiểu trầm ngâm nói: "Kỳ thật tớ cảm thấy Lâm Vu càng thích hợp với vai Lưu Lan Chi. Dung mạo của cậu ấy ôn nhu, hẳn là rất thích hợp cổ trang."

Chu Nhất Nghiên trừng mắt nhìn cô, "Khương Hiểu, cậu là cảm thấy tớ cùng Thẩm Nghi Đình diễn rất chênh lệch?"

Khương Hiểu: "Nhưng bây giờ hai người các cậu cũng không nguyện ý từ bỏ, Tần Hành lại tức giận."

Chu Nhất Nghiên: "Cậu cho rằng để Lâm Vu diễn Lưu Lan Chi, Tần Hành liền sẽ trở về?"

Khương Hiểu thuận miệng nói một câu, "Rất có khả năng này."

Sắc mặt Chu Nhất Nghiên tái xanh, "Khương Hiểu cậu có phải hay không đối với tớ có thành kiến? Vì cái gì luôn nhằm vào tớ?"

Cô ta dùng sức đẩy Khương Hiểu, tức giận đi ra ngoài.

Khương Hiểu trở tay không kịp, eo hung hăng đụng vào trên bàn, đau đến nỗi hít vào một hơi.

Tướng Nam bị dọa, vội vàng đỡ lấy cánh tay của cô, "Cậu có sao không?"

Khương Hiểu cắn răng lắc đầu, chậm rãi nhìn qua trận đau nhức kia.

"Chu Nhất Nghiên —— "

Tướng Nam: "Được rồi! Để cậu ta bình tĩnh một chút. Chuyện không liên quan tới cậu, cô ta là đem tức giận đối với Tần Hành chuyển lên người cậu thôi."

Khương Hiểu dờ khóc dờ cười.

Chỉ chớp lát sau, Lâm Vu cùng Tần Hành lại trở về, phòng tĩnh mịch có chút đáng sợ.

Mọi người thấy Tần Hành, sắc mặt vui mừng nhưng liền sợ hấn phui tay không làm.

Tổng Dật Minh nói, "Vậy hôm nay không tập nữa, mọi người đi về nghỉ trước đi. Ngày mai chúng ta lại thương lượng chút rồi chọn ra."

Lâm Vu đi đến cạnh Khương Hiểu, "Thế nào?"

Tiêu Vi một mặt không cao hứng, "Chu Nhất Nghiên đẩy Khương Hiểu đụng eo vào bàn."

Lâm Vu cau mày, "Tớ với cậu đi phòng y tế thử xem."

Khương Hiểu lắc đầu, "Không có chuyện gì đâu."

Lâm Vu rất nhanh nghĩ tới điều gì, "Kỳ thật còn có một cái biện pháp."

"Biện pháp gì?"

"Thế vai."

Mọi người lấy làm kỳ dị nhìn qua cô, Lâm Vu từng chữ từng chữ rõ ràng nói ra: "Tớ khi còn bé xem qua mấy tập của «Bạch nương tử truyền kỳ», người diễn vai Hứa Tiên (chắc là nhân vật nam) là một nữ diễn viên."

TV nhà cô không xịn, tín hiệu vùng núi cũng không tốt nên chỉ xem lác đác có mấy tập.

"Khi còn bé tớ cùng chị họ xem với nhau rồi."

Tiêu Vi một mặt quần bách, "Chúng tớ cầm ga giường khoác lên người giả làm Bạch nương tử."

Sắc mặt Khương Hiểu dần dần khá hơn một chút, cô hiểu ý của Lâm Vu.

"Thẩm Nghi Đình cùng Chu Nhất Nghiên diễn nam nữ chính."

Khóe miệng Lâm Vu nổi ý cười nhợt nhạt, cô gật gật đầu.

Khương Hiểu cũng cười, "Bất quá ——" cô nhìn về phía Tàn Hành, "Tàn Hành đều đã tham gia, cũng không thể rời khỏi được."

Tàn Hành nhìn thấy đáy mắt Khương Hiểu hiện lên ý giao hoạt, "Cậu có ý gì?"

Ánh mắt Lâm Vu di chuyển, trong nháy mắt liền hiểu, cô ôm lấy khóe miệng nhàn nhạt cười.

Khương Hiểu muốn nói lại thôi, "Bà mới vẫn chưa có người nào diễn đâu?"

Tàn Hành hung ác nói: "Cậu đừng có mà mơ!"

Đám người không nín được cười lên ha hả.

Đèn chân không sáng loáng, người cả phòng đang cười, nháo loạn.

"Tàn Hành, nhờ cậu rồi!"

"Ban trưởng, cậu khuyên vậ ý một chút đi!"

Tổng Dật Minh nắm tóc, tôi nào dám khuyên chứ. Để Tàn Hành đến diễn vai bà mối, chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy không có khả năng.

"Lâm Vu, cậu khuyên đi!"

Tất cả mọi người nhìn Lâm Vu, biết cô cùng Tàn Hành có quan hệ không tầm thường. Hai người nhìn mặt nhau, lại là học bá của khoa khoa học tự nhiên.

Tàn Hành cũng liếc liếc thần sắc, nhìn xem Lâm Vu sẽ nói cái gì.

Con mắt Lâm Vu lóe sáng, "Nếu như Tàn Hành diễn bà mối, nhất định là bà mối đẹp trai nhất."

Tàn Hành mặt cứng, thẳng tắp nhìn cô.

Tiếng cười còi mở truyền khắp cả gian phòng.

Ánh mắt Thẩm Nghi Đình nhìn tới lui ở trên hai người họ, sắc mặt của cô tự nhiên.

Trên đường trở về, Thẩm Nghi Đình cùng Tàn Hành đi song song.

Thẩm Nghi Đình hỏi: "Tàn Hành, cậu sẽ đáp ứng sao?"

Tàn Hành không để ý lắm, "Nói sau đi."

Thẩm Nghi Đình cắn góc môi, trong ấn tượng của cô hẳn là thiếu niên cao ngạo, hẳn từng chút từng chút biến hóa, để cô cảm thấy có chút lạ lẫm.

"Nếu như cậu không muốn diễn, tớ không diễn Lưu Lan Chi nữa, cậu cùng Chu Nhất Nghiên diễn đi."

Hai con người Tàn Hành bình tĩnh, "Như bây giờ là rất tốt rồi. Bà mối là vai phụ, ai diễn đều không quan trọng."

Thẩm Nghi Đình: "Tần Hành, tớ quyết định, học kỳ sau, tớ vẫn là tuyển vào ban khoa học tự nhiên. Tớ sẽ cố gắng."

Tần Hành: "Sẽ rất vất vả đấy."

Thẩm Nghi Đình cười, "Không thử một chút làm sao biết? Lại nói, có các cậu nữa mà."

Chỉ cần thế, bọn họ mới có thể tiếp tục cùng học tập chung.

Tần Hành nhìn nụ cười trên mặt cô, không nói cái gì.

Lâm Vu nói "thế vai" biểu diễn ngoài ý muốn rất được mọi người chờ mong. Mọi người nghe nói Tần Hành muốn biểu diễn bà mối, các nam sinh đều nhào nhào lên, nhiệt liệt ủng hộ. Khuất Thần ôm lấy vai của hắn, "Hôm qua tớ không ở lại, các cậu liền cho tớ tới một vai thay mầu nha."

Tần Hành ghét bỏ đẩy hắn ra, "Bỏ tay ra."

Khuất Thần cười hi hi: "Vẫn là do ai đó yêu cầu. Tần Hành cậu liền đáp ứng nhĩ."

Tần Hành: "Không phải."

Khuất Thần: "Tần Hành, cậu khẳng định sẽ đáp ứng mà."

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Tần Hành: "Nằm mơ."

Quả nhiên, sáng sớm, Khương Hiểu đối với hắn bắt đầu du thuyết.

"Cậu không thể làm thế được."

"Ai nha, nhân vật bà mối này rất tốt."

Ngay cả Tôn Dương đều đến đứng bên Khương Hiểu, "Phim truyền hình có rất nhiều nam minh tinh đều có thế vai."

Tần Hành hỏi lại: "Thế tại sao cậu không đi diễn?"

Tôn Dương một mặt ủy khuất: "Tớ không được đẹp trai như cậu."

Tần Hành: "..."

Chuông vào học vang lên, bởi vì là tiết toán số nên mọi người chuẩn bị nhanh hơn.

Trương Cần trên bục giảng nói, "Chúng ta nói một chút, định lý cơ bản mặt phẳng vector. Mã Nhi đọc đi."

Mã Nhi đã đọc xong.

"Không sai. Nhớ kỹ lắm. Xem mộ số ví dụ mẫu nào."

Một tiết trôi qua rất nhanh, sau khi tan học, Trương Cần trước khi đi còn nói thêm, "Tập luyện tiết mục kĩ vào nhé, tan học chú ý an toàn. Mặt khác tại tập ở phòng thì nhớ chú ý âm thanh, đừng làm ảnh hưởng đến người khác. Trọng yếu nhất chính là, đừng ảnh hưởng đến học tập. Kỷ niệm ngày thành lập trường kết thúc, tháng tư thi giữa kỳ."

"A ——" lớp học lại là một trận kêu rên.

Lâm Vu còn đang chép bài. Lúc này Thẩm Nghi Đình đột nhiên lại đến phòng học lớp 2. Có người nhìn thấy hắn, lớn tiếng reo lên: "Thẩm Nghi Đình, anh cậu tới tìm cậu."

Thẩm Nghi Đình đi ra ngoài, "Anh! Anh khẳng định không phải tìm em? Nói đi, tìm Lâm Vu có chuyện gì?"

Sắc mặt Thẩm Nghi Đình khẩn trương, "Mẹ của Lâm Vu đột nhiên bị xỉu, đã đưa đến bệnh viện rồi."

Thẩm Nghi Đình cũng thu hồi ý cười, "Vậy để em đi gọi cậu ấy."

"Xe ở cửa trường học, để con bé thu dọn đồ một chút, ba sẽ đưa chúng ta đi."

Khương Hiểu nghiêng đầu, "Anh Nghi Đình tới tìm cậu."

Lâm Vu ngẩng đầu nhìn một cái. Tần Hành ngồi đằng sau, tự nhiên cũng nhìn theo cô. Không bao lâu, Thẩm Nghi Đình đi tới, cô cau mày, "Lâm Vu, có

chút việc gấp."

Lâm Vu hơi lảng, "Được."

Cô đi theo Thẩm Nghi Đình đến hành lang.

Lâm Vu hỏi: "Thế nào?"

Thẩm Nghi Đình nhìn qua cô, "Vừa mới nãy anh tới tìm tớ, mẹ cậu bây giờ đang ở trong bệnh viện rồi."

Sắc mặt Lâm Vu trong nháy mắt liền thay đổi, đáy mắt tràn đầy bối rối, sợ hãi, "Mẹ tớ thế nào?"

Thẩm Nghi Đình lắc đầu, "Cụ thể thì tớ còn không biết. Cậu tranh thủ thời gian thu dọn một chút đồ vật, xe đang chờ ở cửa trường học rồi."

Lâm Vu nắm chặt tay, cổ nén chính mình không đi lung tung.

Rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào kinh động đến cả Thẩm gia. Lâm Vu đi xin Trương Cần nghị, Trương Cần lo âu nhìn cô.

"Đừng lo lắng, có gì cần gọi điện thoại cho tôi."

"Cám ơn Trương lão sư."

Trương Cần từ trong rút ra mấy tờ tiền mặt, "Cầm lấy đi."

"Em không thể nhận."

Lâm Vu kiên quyết lắc đầu.

Trương Cần thở dài, "Vậy được, em về trước đi."

Cô trở về ban, bắt đầu thu dọn cặp sách. Tất cả mọi người rất lo lắng nhìn cô. Tần Hành gặp thấy đáng về cô thất hồn lạc phách, hô một tiếng tên cô.

Lâm Vu nuốt một cái yết hầu, lời nói run rẩy, "Trong nhà của tớ có chút việc, muốn xin nghỉ mấy ngày."

Tần Hành hỏi: "Rất nghiêm trọng sao?"

Lâm Vu mím khóe miệng, "Còn không biết. Có khả năng tớ không thể tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường được."

Cô đeo balo trên lưng đi ra khỏi phòng học, bóng lưng tràn đầy đau hui.

Tần Hành đứng dậy.

Tôn Dương hỏi: "Cậu làm gì? Bắt đầu học rồi đấy."

Tần Hành: "Thầy giáo hỏi thì bảo tớ đau bụng, về nhà nghỉ ngơi."

Lâm Vu trở về ký túc xá, từ trong ngăn tủ xuất ra túi tiền, trong này có 1500 khối tiền, có tiền thưởng nữa nên cô tiết kiệm được chút ít. Cô biết mỗi lần mẹ sinh bệnh, đều phải tốn bên trên một số tiền lớn, chút tiền ấy căn bản không đủ. Đến lâu dưới ký túc xá, Lâm Vu ngoài ý muốn nhìn thấy Tần Hành.

Tần Hành thần sắc khản trương, "Cậu về kiểu gì?"

Lâm Vu: "Anh Nghi Hành giúp tớ trở về."

Tần Hành: "Tớ đưa cậu ra ngoài."

Chuông vào học tiếng vang lên.

Lâm Vu thúc giục nói: "Cậu nhanh đi về lớp đi."

Tần Hành không để ý, "Tớ nghĩ một tiết không ảnh hưởng gì. Ài, cậu đừng lo lắng. Hiện tại y học phát đạt, mẹ cậu sẽ không có chuyện gì đâu."

Lâm Vu nhẹ nhàng lên tiếng.

Một đường đến cửa trường học. Cô nhìn thấy xe của Thẩm gia, "Tớ đi đây."

Tần Hành gật đầu.

Lâm Vu mím mím khóe miệng, lời gì cũng nói không ra.

Tần Hành thở ra một hơi, "Lâm Vu, có gì cần nói, có thể gọi điện thoại, Khương Hiểu, Tôn Dương, tớ, đều có thể."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Lâm Vu không biết đây là lần thứ mấy mình nghe tin mẹ ngất xỉu.

Lần thứ nhất khi đó cô mới năm tuổi, còn đang trên nhà trẻ. Hàng xóm tới trường học đem cô đi.

"Tiểu A Vu, mẹ cháu sắp không nổi rồi, mau về nhà xem."

"Thật sự là đứa trẻ đáng thương. Không có cha, hiện tại còn..."

Cái gì gọi là "không nổi" chứ, cô thoáng cảm thấy không tốt, lại sợ hãi đến mức muốn rơi nước mắt cũng không được. Về sau, bà cô đem đồ cổ trong nhà đi bán, đổi thành tiền đem mẹ lên bệnh viện huyện cấp cứu. Mẹ ở một tháng trong bệnh viện, gặp một vị bác sĩ tốt, thân thể chậm rãi chuyển biến tốt đẹp.

Lại về sau, khi coi tám tuổi, mẹ lại ở một lần nữa nhập viện. Bất quá khi đó có Thảm gia hỗ trợ, bọn họ dễ dàng hơn không ít.

Gần đây nhất, nghỉ hè năm ngoái, mẹ lại vào viện. Lâm Vu nắm chặt nắm đấm, thần sắc căng cứng. Cô không thể đồ gục!

Trên đường, Thảm Nghi Hành gọi mấy cuộc điện thoại.

"Đừng lo lắng! Bệnh viện nói dì Lâm đã không có việc gì."

Thảm Nghi Hành hô một hơi, vỗ vỗ đầu vai của coi. Mắt Lâm Vu rốt cục có mấy phần thần thái.

Thảm Nghi Hành nghĩ nghĩ, hỏi, "Dì Lâm hay mệt mỏi, cộng thêm tâm tình hậm hực, trái tim không chịu được, mới có thể đột nhiên té xỉu. Có phải hay không đi lại đi nhà máy làm?"

"Bà ấy bây giờ tại nhà làm túi."

Thảm Nghi Hành vẫn mi, "A Vu, chuyện tiền dùng có áp lực quá. Đại học sẽ có học bổng lấy thành tích của em nhất định có thể cảm tới. Có thời gian cùng dì Lâm trò chuyện chút, về sau sẽ tốt."

Lâm Vu cười khổ, "Nghi Hành ca ca, lần này lại làm phiền anh. Cảm ơn anh, còn có chú và dì nữa."

"Nói cái gì ngốc vậy."

Lúc này Lâm Vu không có chút nào tức giận, lại vẫn cố nén, lưng thẳng tắp, làm đau lòng người.

Đến bệnh viện, Lâm Vu còn tại trong ngủ, bà cô còng lưng giữ ở chỗ ấy. Lâm Vu trong lòng khó chịu không nói nên lời, cụ già 70 tuổi còn muốn chăm sóc bệnh nhân, chớp mắt cô chưa chưa.

"Bà ơi -- "

Bà chậm rãi nhìn qua, "Mẹ con không có việc gì, bị dọa rồi đúng không?."

Cô đau lòng không thôi. Lâm Vu liên tục không ngừng gật đầu. Đúng vậy, là cô bị hù chết rồi. Bà sờ lên đầu của cô, lại ôm một cái, "Không sao, không sao. Nghi Hành a, lại làm phiền cháu rồi."

Thảm Nghi Hành: "Bà à, đây là chuyện cháu phải làm. Dì Lâm hiện tại thế nào rồi?"

Bà thờ dài, "Đang ngủ rồi, bác sĩ nói phải ngủ một hồi, con bé quá mệt mỏi."

Lâm Vu: "Cháu đi xem một chút."

Ba người ở giữa phòng bệnh, mẹ cô ngủ ở tận cùng bên trong giường. Tầng đá lớn trong lòng Lâm Vu rốt cục rơi xuống, đưa tay điều chỉnh một chút một chút tốc độ, tay đều đang run rẩy. Cô không yêu cầu gì khác, chỉ cần thân thể mẹ và bà cô đều khỏe.

Thảm Nghi Hành bồi Lâm Vu đi gặp bác sĩ chủ trị. Bác sĩ nam hơn bốn mươi tuổi, mang theo kính mắt, hào hoa phong nhã.

"Bốn mươi tuổi không yên, cơ tim vất vả mà sinh bệnh... Bình thường phải chú ý nghỉ ngơi, ăn uống cũng phải thêm dinh dưỡng, tâm tình cũng rất trọng yếu, mẹ cháu có bệnh trầm cảm, cháu biết không?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Bà ấy một mực không uống thuốc."

Bác sĩ nhìn cô mặc đồng phục, biết tuổi của cô, trong nhà cũng không có cái người khác.

"Tôi kê một chút thuốc, sau khi trở về phải uống thuốc đúng hạn. Chiều cố thật tốt mẹ cháu nhé."

"Cảm ơn."

Lâm Vu cứng đờ nói.

Thẩm Nghi Hành: "Đến thời gian ăn cơm rồi, em đến phòng bệnh bồi đi đi, anh đi mua một ít cơm."

Lâm Vu không có chối từ, chỉ là máy móc nói cảm ơn. Thẩm Nghi Hành lại đi tìm một bác sĩ, "Bác sĩ Trương, cháu có chút vấn đề cần trung cầu ý kiến một chút."

Bác sĩ Trương nhìn hẩn, thiếu niên mà thôi, nói chuyện hành động trầm ổn.

"Cháu là muốn hỏi bệnh tình mẹ của Lâm Vu?"

Thẩm Nghi Hành: "Đúng thế. Ngài cũng nhìn thấy, nhà cô ấy tình huống có chút đặc thù."

Bác sĩ Trương đánh giá hẩn, "Cháu cùng bệnh nhân có quan hệ thế nào?"

"Cha mẹ cháu cùng đi Lâm là bạn, cho nên xin ngài nói chi tiết chút."

Bác sĩ Trương suy tư một khắc, "Thân thể mẹ con bé cũng không tốt, hôm nay dạng này hôn mê đều là vạn hạnh. Nếu như còn như vậy rất có thể sẽ xảy ra chuyện."

Thẩm Nghi Hành: "Lâm Vu còn học cấp e, hi vọng ngài tạm thời không nên nói cho cô bé biết. Cháu sẽ khuyên nhủ đi Lâm cần thuốc gì, ngài cứ nói, không cần cân nhắc vấn đề tiền nong. Chỉ cần đối với đi Lâm, chúng ta đều tiếp nhận."

Bác sĩ Trương cười, "Được."

Lâm Sam ngủ thật dài một giấc, trong giấc mộng, trong mộng lại về tới mười bảy năm trước, miệng một mực lẩm bẩm một cái tên "Ô Trạch -- "

Lâm Vu nhẹ nhàng kêu, "Mẹ -- mẹ -- "

Lâm Sam rốt cục tỉnh lại, khóe mắt còn mang theo nước mắt.

"A Vu, ta mơ tới cha con."

Lâm Vu giật mình, mẹ mình cơ hồ rất ít cùng cô nói về cha. Đáy mắt Lâm Sam tràn đầy đau thương.

Lâm Vu, "Bác sĩ nói mẹ phải nghỉ ngơi thật tốt."

Nhẹ nhàng lau trên mặt bà mồ hôi cùng nước mắt. Lâm Sam giật giật khóe miệng, "A Vu, thật xin lỗi, mẹ lại cho con lo lắng."

Động tác của Lâm Vu cứng đờ, mẫu nữ liên tâm, cô làm sao đoán không được ý nghĩ hiện tại của mẹ mình đâu.

"Chỉ cần mẹ cùng bà có thể khỏe mạnh, con mới có động lực. Không thì co cố gắng học tập vậy, thì có ý nghĩa gì chứ?"

Lâm Sam run rẩy khóe miệng.

Lâm Vu yên lặng mở miệng, "Mẹ, mẹ đừng có liên lụy ý nghĩ của con. Con van cầu mẹ, người nhất định phải sống tốt. Không có các người, ckn cũng sống không nổi nữa."

Lâm Sam nắm chặt tay của cô, "A Vu -- "

Lâm Vu cố nén, mỉm cười, "Mẹ, con sẽ cố gắng thi đỗ Bắc đại, cha đi qua đường, con sẽ đi lại đi một lần. Tương lai con sẽ tìm công việc tốt, trở báo hiếu cho mọi người."

Nước mắt Lâm Sam nhẹ nhàng trượt xuống, "A Vu, con rất giống cha của con."

Thông minh lanh lợi, còn có cá tính. Lâm Vu ừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25-2

Lâm Vu ừ một tiếng.

"Mẹ, mẹ vừa mới một mực kêu tên của cha."

Lâm Sam cắn góc môi, ánh mắt dần dần rõ ràng mà kiên định, "Con ngồi lại đây."

Lâm Vu khéo léo ngồi tại bên giường của bà, Lâm Sam nhìn cô, lơ mơ nhìn thấy hình ảnh chồng mình.

"Ta biết con loáng thoáng nghe được chuyện liên quan tới cha con."

"Lúc năm 5 tuổi đó, cịn nghe được bọn họ nói."

Lâm Sam hiểu rõ, khó trách con gái xưa nay không hỏi gì bà.

"Cha của con không phải người của tộc chúng ta, năm đó ông bà con chuyển xuống đến chỗ chúng ta, cha con được sinh ra ngay tại chỗ ấy. Khi đó sinh hoạt điều kiện rất khó khăn, bọn họ là người ngoại lai nên rất không dễ dàng, đi theo người chúng ta một mực làm việc nhà nông. Cha con từ nhỏ đã rất thông minh, bốn năm tuổi liền biết chữ lưng thơ. Chúng ta khi còn bé cùng nhau buông dè, buông ngỗng. Chúng ta cùng nhau học đọc sách. Mãi cho đến khi hấn chín tuổi, hấn mới cùng cha về thành. Thời điểm đi, ta còn đi tiễn ông ấy. Ông ấy nói sẽ cho ta biết tin, sẽ trở lại thăm ta. Phụ nữ dân tộc thường kết hôn rất sớm. Mười lăm tuổi năm đó, ông bà con cũng đang vì ta mà thu xếp hôn lễ. Kết quả cha của con trở về, năm đó ông ấy thi đậu Bắc Đại. Ông ấy rất khác, ta còn không nhận ra."

"Lâm Sam, tớ là Ô Trạch. Cậu không nhớ tớ sao?" Lâm Sam làm sao lại không nhớ ra được hấn đâu chứ. Chỉ là hấn cao lớn rất nhiều, người gầy, khuôn mặt tuấn lãng thanh tú.

"Tớ thi lên đại học, cho cậu xem, đây là thư thông báo trúng tuyển."

Ô Trạch một mặt hưng phấn.

Lâm Sam lau lau tay mới dám đụng tấm kia thư thông báo trúng tuyển.

"Là Bắc Đại nha!"

"Đúng. Tớ không phải cùng cậu nói tớ muốn đến cái trường học này à."

Ô Trạch sờ mũi một cái, không dám nhìn bà, "Cậu xem có được hay không?"

Lâm Sam cúi đầu, đem thư thông báo trúng tuyển trả lại hấn.

"Cậu sắp xếp gọn, đừng ném lung tung."

Ô Trạch cười ngây ngô một chút.

Ô Trạch trở về, mọi người đều biết hấn thi đậu Bắc đại. Người lợi hại như vậy, tất cả mọi người nhiệt tình mời hấn ở trong nhà làm khách. Hấn ở lại một tuần lễ, không thể không về nhà. Trước khi đi, Lâm Sam làm cho hấn chút đồ ăn, để hấn mang trên đường ăn. Ô Trạch do do dự dự, cuối cùng rốt cục lấy hết dũng khí, "Sam Sam, tớ thích cậu. Cậu đừng vội kết hôn có được hay không?"

Lâm Sam đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Bốn năm, cậu đợi tớ bốn năm, bốn năm về sau, tớ liền trở lại."

"Cậu trở về làm cái gì?"

"Trở về cưới cậu!"

"Cậu không trở về thành phố sao?"

"Nơi này cũng là quê hương của tớ mà, tớ ra đời ở đây, tớ trở về dạy học."

Ô Trạch nghiêm mặt nói, "Cậu nhất định phải chờ tớ nhé!"

Lâm Sam không để ý tới hắn, tiến hẳn đi.

Ô Trạch gấp không chịu được, lại không biết nên làm như thế nào. Đến nhà ga, hắn nắm tay Lâm Sam một chút.

Lâm Sam liếc mắt nhìn hắn, "Buông ra."

Hắn vui tươi hơn hẳn cười một tiếng, kiên quyết không chịu buông ra.

"Cậu đáp ứng tớ sao?"

Lâm Sam khẽ cắn môi, đột nhiên hát lên ca: Tháng bảy trong núi tế dòng nước, a ca bè trúc trên nước du. Mặc kệ thiên trường cùng lâu, a muối tại bạc này a ca....

Miêu tộc nữ hài năng ca thiện vũ, Lâm Sam cũng không ngoại lệ. Bà lấy bài ca này biểu lộ tâm ý, đợi bà hát xong sắc mặt Ô Trạch sớm đã đỏ bừng.

Ô Trạch định ở nơi đó, ngôn ngữ thất thố, "Sam Sam, cậu hát thật hay. Có thể tớ sẽ không hát đối được. Nhưng là cậu đáp ứng với tớ đúng hay không? Tớ cam đoan với cậu, tớ sẽ trở lại."

Đúng vậy, Ô Trạch sau khi tốt nghiệp đại học, liền trở về. Rất nhiều người không hiểu, hắn tại sao muốn trở lại chỗ nghèo khó này. Nếu như hắn không quay về, cũng sẽ không qua đời ở tuổi còn trẻ. Thật là cả một đời lưu tại trong núi lớn.

Lâm Vu nắm chặt tay của bà, "Mẹ, ch qua đời thế nào?"

"A Vu, ta và cha con cha liền định kết hôn, nhưng chuyện đó phát sinh quá đột ngột. Cha của con vì cứu mấy đứa trẻ nên bị nước cuốn trôi đi. Đợi khi tìm được ông ấy thì đã... Không thể tức giận, toàn thân lạnh lẽo."

"Thế nhưng là mẹ cũng rất lợi hại."

Năm đó ông bà ngoại không tán thành chuyện bà sinh con, thậm chí đem cô đi, muốn phá thai. Thế nhưng là mẹ vẫn kiên trì. Mẹ trốn thoát nên bà mới chứa chấp năng. Nước mắt Lâm Vu rơi xuống. Lâm Sam nghẹn ngào, "Nếu lúc đó ta không hát câu ấy với cha con, ông ấy sẽ không trở về, sẽ không phải chết. Ông ấy nhất định sẽ trở thành người rất lợi hại."

Lâm Vu lắc đầu, "Con nghĩ cha trở lại trên núi, ông ấy nhất định rất vui vẻ, cũng sẽ không hối hận lựa chọn của mình. Mẹ, đừng lo nữa."

Thẩm Nghi Hành đứng ở ngoài cửa, vịn bà cô.

Bà thờ dài, "Sớm nên nói cho A Vu biết."

Một cái chớp mắt đã trôi qua mười sáu năm. Thẩm Nghi Hành không nghĩ tới lại có một đoạn bi thương như thế.

"Chả lẽ cha của A Vu không có thân nhân sao! Cha mẹ ông ấy đâu ạ?."

Cặp mắt của bà tràn đầy đau thương, "Đều đã qua đời. Lúc còn trẻ chịu quá nhiều đau khổ, thân thể gặp rất nhiều vấn đề, con ngoài ý muốn qua đời, đã kích quá lớn. Cha A Vu qua đời không mấy năm, hai lão nhân cũng lần lượt qua đời."

Lâm Vu rời đi một ngày này, Khương Hiểu lên lớp một mực hốt hoảng. Cô muốn hỏi một chút tình huống, thế nhưng là lại không dám. Sau khi tan học, Tàn Hành hỏi cô một câu, "Lâm Vu liên lạc với cậu sao?"

Khương Hiểu lắc đầu, "Tớ không dám hỏi."

Tàn Hành cũng thế, hỏi Thẩm Nghi Hành, hắn không nghĩ tới.

"Ngày mai tớ sẽ qua bên kia xem, các cậu muốn hay không cùng đi."

Khương Hiểu: "Đương nhiên muốn!"

Tôn Dương: "Nhất định."

Tàn Hành ừ một tiếng.

"Tớ tra một chút, từ Tân thành đến bệnh viện nhân dân Đông Lăng tốn hai giờ, chúng ta đón xe tới đó."

Tôn Dương: "Cậu xem lúc nào thế?"

Tàn Hành liếc hắn một chút, rõ ràng chê hắn lảm nhảm.

"Vậy các cậu chuẩn bị một chút."

Tôn Dương hô: "Đêm nay không học thêm à?"

Tần Hành: "Về nhà."

Một ngày vội vàng mà qua, đến ban đêm, Lâm Vu để Thẩm Nghi Hành về trước. Thẩm Nghi Hành đương nhiên sẽ không đi, nhà cô hết thấy đều dựa vào cô chống đỡ, hần đi, cô ở lại nên làm cái gì? Hần thuê khách sạn gần đó có hai gian phòng, để bà cũng đi nghỉ ngơi.

Lâm Vu ban đêm tại bệnh viện bồi mẹ. Lâm Sam đem kiểm chế ở trong lòng nói ra, cả người tựa hồ dễ chịu nhiều.

Hơn chín giờ, bà liền đi ngủ.

Lâm Vu mang tai nghe, đại não chậm rãi bình tĩnh trở lại. Không biết vì cái gì, tam căng cứng đột nhiên trở nên rộng mở trong sáng. Mười giờ hơn, y tá lại tới đo nhiệt độ cho bà Lâm.

"Còn học sao? Thật chăm chỉ. Năm mấy rồi?"

"Năm nhất."

Ba người ở giữa phòng bệnh, mặt khác hai bệnh nhân nằm ở giường khác đã ngủ, phòng bệnh có tia sáng lơ mờ. Lâm Vu bụng lấy sách, mượn ánh sáng yếu ớt ôn tập. Chỉ chốc lát sau, cô y tá đi tới, cho cô một hộp sữa bò.

"Xem hết thì đi ngủ sớm một chút."

Miệng Lâm Vu đã khô khốc.

"Cảm ơn" hai chữ này kẹt tại cổ họng của cô. Tại năm mười sáu tuổi trong cuộc đời, mỗi một lần cô ở bệnh viện đều sẽ gặp được dạng quan tâm này, một chút, lại chìm ở đáy lòng người. Người khác là đồng tình với cô cũng là do cô thật đáng thương, thế nhưng là trong lòng của cô vẫn luôn luôn ảm áp.

Lâm Vu rơi vào trầm tư, cô đang mê man về tương lai, giống như xuất hiện tình tình chi hóa, dẫn cô đi lên phía trước.

Ban đêm, Tần Hành từ trường học về đến nhà, không hứng lắm.

Ông Tần đánh giá hần, "Gặp chuyện gì?"

Tần Hành giương mắt, "Không có việc gì."

Ông Tần cùng bà Tần nhìn nhau, "Nhất Trung cuối tuần ngủ hiệu khách, ta thu được thư mời, chuẩn bị cùng mẹ con đi."

Tần Hành ngồi thẳng người, "Hai người đi làm cái gì?"

Ông Tần háng giọng, "Ta là học sinh đã tốt nghiệp nổi tiếng của Nhất Trung. Không thể đi sao?"

Tần Hành hừ một tiếng, "Tùy cha. a

Cn trở về phòng đọc sách."

Ông Tần thở dài, "Bà có phát hiện hay không con trai bà ở tuổi dậy thì càng ngày càng uốn éo."

Bà Tần gạt đầu, "Trước mấy ngày tôi cùng Trương lão sư liên lạc, thằng bé ở trường học rất tốt."

Ông Tần trầm tư một lát, "Giống như là thất tình nhĩ."

Bà Tần cười khanh khách, "Làm sao có thể? Ông không biết thôi, lớp bọn trẻ đã sắp xếp tiết mục, vốn là để nó diễn nhân vật nam chính, hiện tại để nó đi diễn bà mối. Xem chừng cái này không ổn lắm."

Ông Tần nhú nhú mày, "Hiện tại hài từ thật biết nghĩ."

Bà Tần cười, "Còn không phải bởi vì con của ông mị lực quá lớn, hai đứa con gái vì nó đều muốn diễn nhân vật nữ chính, cuối cùng phải đổi vai."

Ông Tần một mặt kiêu ngạo, "Mị lực giống tôi."

Bà Tần trừng mắt liếc một cái.

Tần Hành đại gia giống như nằm ở trên giường, đảo điện thoại, nghĩ tới nghĩ lui, soạn một tin.

"Lâm Vu, cậu ổn không?"

Nửa ngày chưa trả lời.

Hắn để điện thoại di động xuống, suy nghĩ nên hay không hỏi Thẩm Nghi Hành.

Thăng đến mười giờ, điện thoại di động của hắn reo.

"Mẹ tớ không sao, bắt quá phải nằm viện ba ngày. Tớ tạm thời không thể trở về trường học."

Tần Hành nhìn tin đó, đột nhiên thở dài một hơi.

"Cảm ơn cậu, Tần Hành."

Trời tối yên tĩnh, Tần Hành nhìn năm chữ này, nội tâm thật lâu không thể bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Editor: _fanbaoyuan_ + melbournje

Beta-er: melbournje

Tiết cuối của thứ 2 là Âm Nhạc, Tần Hành, Khương Hiểu, Tôn Dương đi tìm Trương Cần xin nghỉ, mọi người trong lòng đều không chắc, lo lắng Trương Cần không chịu đồng ý.

Trương Cần nhìn qua mấy người thiếu niên, hỏi: "Chủ ý của người nào?"

"Em!"

Ba người trăm miệng một lời.

Trương Cần cầm bút, trầm mặc một hồi, "Chủ ý an toàn!"

"Trương lão sư, cảm ơn ngài!"

Khương Hiểu kích động thiếu chút ôm lấy hắn.

Trương Cần cười, "Nói dùm Lâm Vu, chiều cố thật tốt chính mình."

"Trương lão sư, ngài yên tâm, chúng em nhất định thay thầy chuyển lời. Vậy bọn em đi nhé!"

"Mau đi đi. Đi sớm về sớm. Ban đêm về đến nhà thì cho tôi ít tin tức."

Trương Cần trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười vui mừng.

Đào Mạn nói ra: "Trương lão sư, nếu chủ nhiệm biết chắc muốn tìm ông tâm sự."

Trương Cần trầm ngâm nói: "Nếu tôi không để bọn nó đi, mấy người này khẳng định len lén đi, còn không biết lại muốn ồn ào xảy ra chuyện gì. Kỳ thật tôi cũng ngoài ý liệu, mấy đứa trẻ kia lại có ý nghĩ như vậy. Nói thật, làm thầy của bọn chúng, tôi rất kiêu ngạo. Cái tuổi này, có được một tình bạn đơn thuần."

Đào Mạn ngơ ngác, "Khó trách Hách chủ nhiệm nói học sinh lớp 2 có cá tính, tôi nhìn thì cùng thầy cũng có quan hệ, thầy quen nhiều lắm."

Bà cười, đáy mắt lại là mơ hồ khen ngợi. Trương Cần không được tự nhiên sờ mũi một cái, "Đào lão sư, về sau đám trẻ lớp tôi còn xin bà chiều cố nhiều hơn!"

Ba người cầm giấy nghỉ phép thuận lợi ra trường, rất nhanh gọi một chiếc taxi.

"Chú à, đi bệnh viện Đông Lăng, phiền chú nhanh lên!"

Khương Hiểu cảm thán, "Trương Cần cũng thật không tệ."

Tần Hành nhẹ cười, trước mắt lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, lông mi thâm trầm. Khương Hiểu vỗ vỗ cánh tay của hắn, "Cậu chớ suy nghĩ quá nhiều. Lâm Vu không phải nói mẹ cậu ấy không có chuyện gì sao."

Tần Hành á một tiếng, "Tháng sau cậu ấy muốn tham gia tranh tài hóa học cả nước."

Khương Hiểu: "Cậu ấy không có niềm yêu như vậy."

Tôn Dương cũng nói ra: "Đúng. Lâm Vu là nữ sinh lợi hại nhất mà tớ từng thấy."

Hắn ngồi ở vị trí phụ lái, ôm balo của mình.

Khương Hiểu hỏi: "Balo của cậu đến cùng đựng cái gì? Thắc mắc muốn chết."

Tôn Dương ngu ngơ nắm tóc, "Tớ để cho ta mẹ đã làm một ít đồ ăn, sau đó Tiêu Vi cũng đưa cho tớ để mang cho Lâm Vu."

Khương Hiểu: "Tất cả mọi người nghĩ cùng nhau đi. Tớ để cô tớ mua dịch dinh dưỡng."

Tôn Dương hỏi: "Tần Hành, cậu mang theo cái gì?"

Tần Hành: "Không mang."

Tôn Dương khinh bỉ hắn: "Vậy mà trước đây Lâm Vu giúp cậu tra cứu lịch sử."

Tần Hành đảo mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, hắn mang theo một tấm thẻ ngân hàng, là tiền mừng tuổi từ nhỏ đến lớn. Chỉ là hắn có thể đoán được, Lâm Vu chắc chắn sẽ không muốn. Một đường thông thuận, ba người đến bệnh viện nhân dân, sắc trời đã dần dần đen.

Đông Lăng là bệnh viện phía đông của Tấn thành, ngoại ô huyện, 30 năm trước, từ sát vách thị vách đến Tấn thành, bắt quá phát triển kinh tế kém xa Tấn thành, mà quê hương Lâm Vu càng kém.

Ba người rất mau tìm đến, Khương Hiểu một mực tại gọi điện cho Lâm Vu, đáng tiếc không ai tiếp.

Tần Hành: "Cậu ấy khẳng định không có thời gian nhìn điện thoại, hỏi quầy lễ tân đi."

Lâm Vu chính bồi tiếp Lâm Sam tân bộ, Lâm Sam đã khá nhiều. Hai mẹ con đang khi nói chuyện, cô ngẩng đầu, chớp mắt xa xa liền thấy ba người kia, đồng phục quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc, một khắc này cô thật không cách nào nói rõ tâm tình của mình.

Khương Hiểu thấy được cô, lập tức bước nhanh hơn, xông lên.

"Lâm Vu —— "

Lâm Vu nhìn qua bọn hắn, cố gắng khắc chế tâm tình của mình, "Các cậu sao lại tới đây?"

"Chúng tớ tới thăm đi."

Ba người lễ phép hô một tiếng, "Chào đi ạ —— "

Lâm Sam cũng là một mặt kinh ngạc, "Các cháu là bạn học của Lâm Vu à."

Lâm Vu giới thiệu nói: "Đây là Khương Hiểu, ngồi cùng bàn với con. Đây là Tôn Dương, Tần Hành, hai người bọn họ thì ngồi đằng sau."

Lâm Sam uốn lên khóe miệng, "Cảm ơn các con tới. Các cháu ăn cơm xong chưa?"

Khương Hiểu khoát khoát tay, "Chúng cháu không đói bụng, dì ơi, thân thể dì thế nào?"

Lâm Sam ôn nhu nói: "Không sao cả, để các cháu lo lắng rồi."

Bà thật không nghĩ tới bạn của Lâm Vu lại chạy đến bệnh viện.

Tần Hành đứng ở một bên, hắn không giống Khương Hiểu cùng Tôn Dương, mặt mày lặng lẽ nhìn Lâm Vu mấy lần, mới hai ngày thôi mà cô gầy gò một chút, bất quá tinh thần so ngày đó muốn tốt rất nhiều.

Khương Hiểu cùng Tôn Dương rất biết cách nói chuyện, một mực nói Lâm Vu ở lớp học rất tốt.

Thần sắc của Lâm Sam ôn hoà, "Các con là bạn học với nhau, Lâm Vu giúp các con cũng là điều nên làm."

Khương Hiểu hi hi cười một tiếng. "Dì, hiện tại con rớt cuộc cũng biết, Lâm Vu đẹp mắt như vậy thì ra là di truyền từ dì."

Trong mắt người ngoài, hai mẹ con này có dung mạo tương tự 70%.

Lâm Sam gật gật đầu cười.

Khương Hiểu: "Chúng con tới có mang theo chút đồ ăn."

Lâm Sam kiên quyết không chịu nhận.

Lâm Vu mỉm khoe miệng, nội tâm cuộn cuộn, thanh âm đang run rẩy, "Mẹ, bọn họ mang đồ theo đến cũng rất nặng."

Cô buông lỏng miệng, Lâm Sam mới bằng lòng nhận lấy.

"Con cùng bạn nói chuyện đi."

Tôn Dương cùng Khương Hiểu thì đi toilet, chỉ còn lại Tần Hành, vừa nãy hắn vẫn luôn không sao mở miệng: "Thân thể của dì thế nào?"

Thanh âm cô hơi có chút khàn khàn.

"Bệnh cũ. Tim mẹ tớ có chút yếu, cứ mệt nhọc là sẽ dẫn tới hôn mê, may mắn được chữa trị kịp thời."

Tần Hành gật gật đầu, "Bệnh này phải chú ý nghỉ ngơi nhiều."

Lâm Vu: "Các cậu làm sao mà đến đây?"

Tần Hành bỏ qua một số chuyện, "Xin phép Trương Cần nghỉ rồi cùng tới. Nguyên bản Trương Cần cũng nghỉ sẽ tới, nhưng mà thầy không đi được."

Lâm Vu suy nghĩ câu trả lời của hắn, làm sao mà Trương Cần lão sư tới được, nhưng cô cũng không hỏi đến cùng nữa.

Hành lang yên tĩnh, có một số bệnh nhân đang bước đi chậm chạp. Bệnh viện, nhất là nhân sinh muôn màu địa vị.

Tần Hành nhìn sang, có chút trầm mặc.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Lâm Vu cô không có một chút phàn nàn. Mười sáu tuổi, tất cả mọi người được hưởng thụ sự yêu thương của cha mẹ thì cô lại phải làm trụ cột gia đình.

Tần Hành dời ánh mắt đi chỗ khác.

Lâm Vu nói: "Chị gái kia buổi sáng hôm qua mới vừa làm giải phẫu xong."

Sáng sớm xuống giường đi lại khó khăn, cả người đều mềm nhũn, may mắn có người chung phòng giúp bọn họ.

Tần Hành hỏi: "Cậu chừng nào thì trở về lên lớp?"

Lâm Vu trầm mặc.

Tần Hành: "Kỷ niệm ngày thành lập trường thì sẽ về sao?"

Lâm Vu suy tư, cô định ngày kia sẽ trở về trường.

Tần Hành: "Tớ đáp ứng diễn vai bà mối."

Lâm Vu hơi kinh ngạc, liền lấy lại tinh thần.

"Vậy tốt quá rồi! Lần này diễn xuất nhất định sẽ rất tuyệt."

Tần Hành có chút mất tự nhiên.

May mắn Khương Hiểu cùng Tôn Dương cũng tới. Bốn người nói chuyện giống như ở trường. Tôn Dương oán trách lão sư vật lý một chút vì buổi sáng hôm qua cho bọn họ làm kiểm tra trắc nghiệm, đề bài khó như vậy, hắn vừa đủ đạt tiêu chuẩn.

Thẩm Nghi Hành vừa đi tới, nhìn thấy bốn người, đáy mắt đồng thời kinh ngạc.

"Học trường!"

Khương Hiểu giọng giòn tan hô.

Thẩm Nghi Hành cùng bọn họ chào hỏi, nhìn về phía Tần Hành, trong ánh mắt suy nghĩ cái gì.

"Tới khi nào?"

"Nửa giờ trước."

"Lúc nào trở về?"

"Một hồi rồi đi."

Bởi vì buổi tối thời gian có hạn, bọn họ không thể ở lâu.

Lâm Vu cũng có chút lo lắng, "Các cậu nhanh về đi. Chuyến xe cuối cùng từ Đông Lăng về Tấn Thành là lúc 8:30."

Tần Hành hững hờ nói một câu: "Vậy chúng tớ liền không trở về, đêm nay ở cùng cậu."

Lâm Vu: "..."

Tần Hành thấy cô xoắn xuýt như thế, hần lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian.

"Chúng ta đi thôi."

Lâm Vu nhìn hần chăm chăm, "Cậu thật là!"

Cô một mực đem bọn họ đưa đến trước cổng bệnh viện.

Khương Hiểu hỏi: "Lâm Vu cậu định bao giờ về?"

Lâm Vu mỉm cười, "Tớ định ngày kia."

Tần Hành quay đầu trừng mắt với cô.

Trong đêm tối, ánh mắt của hần tựa như tia chớp sáng tỏ loá mắt.

Lâm Vu mím mím khóe miệng, "Tớ nghĩ tớ hẳn là có thể tham gia diễn cùng các cậu."

Khương Hiểu hưng phấn, "Chúng tớ đều chờ cậu."

Bóng đêm mờ lung, xe taxi dần dần biến mất trong tầm mắt.

Lâm Vu đứng ở đằng kia, thật lâu không nghĩ tới rồi đi. Sao mà mình lại may mắn gặp được bọn họ nhỉ?

Thẩm Nghi Hành: "Chúc mừng em gặp được những người bạn học như vậy."

Lúc đầu hần có chút bận tâm, không biết cô đến Nhất Trung có thể thích ứng hay không. Hiện tại xem ra, biến hoá của cô cùng bạn học không giống như hần nghĩ vậy. Bất cứ tia tình cảm nào đều nỗ lực ngang nhau, cô đối với người khác cũng sẽ chân tâm thật ý với họ.

Lâm Vu nhẹ nhàng lên tiếng, "Đúng thế."

Trên xe taxi.

Tôn Dương hiểu kì hỏi: "Vì cái gì Thẩm Nghi Hành lại ở chỗ đó nhỉ?"

Khương Hiểu: "Bạn cùng trường mà."

Tôn Dương: "Lâm Vu cùng anh ấy quan hệ thế nào? A! Có phải hay không là người yêu?"

Khương Hiểu: "Cậu nói nhăng nói cuội gì đấy?"

Tôn Dương đẩy đẩy chân mày, nghiêng người, "Thẩm Nghi Hành là học bá, hai người nếu có cố gắng, về sau còn có thể học chung ở Bắc Đại."

Tần Hành: "Đầu óc của cậu cả ngày suy nghĩ gì đâu!"

Tôn Dương: "Vậy chúng ta đánh cược đi! Nếu bọn họ không phải một đôi, tớ gọi cậu là cha."

Tần Hành: "..."

Khương Hiểu phốc một tiếng cười, "Dì Lâm cùng ba mẹ Thẩm Nghi Hành có quen biết, Lâm Vu đến Nhất Trung học, cũng là do Thẩm Nghi Hành khuyên cậu ấy tới. Tôn Dương cậu thật suy nghĩ nhiều quá rồi đấy."

Tôn Dương: "Thế nhưng là vì cái gì Thẩm Nghi Đình cùng Lâm Vu lại có quan hệ không bình thường chứ?"

Khương Hiểu: "Bởi vì con gái chúng tớ hay đố chơi nhau, nhất là mấy người ưu tú."

Tôn Dương: "... Cậu nói cái quái gì vậy?"

Khương Hiểu liếc qua Tần Hành, Tần Hành tối mặt lại, "Nhìn tớ làm gì?!"

Hai ngày sau, Lâm Sam xuất viện, bà kiên quyết không cho Lâm Vu đưa bà về nhà.

Bà của cô cũng thế, "Đi, trở về bà sẽ chăm mẹ con. Nếu con bé không nghe, bà sẽ nói con."

Lâm Vu cười, dặn dò xong mẹ lại dặn dò bà.

"Mẹ, bà, đây là thuốc trị liệu phong thấp. Một ngày hai gói, bác sĩ nói, thuốc này hiệu quả rất tốt. Mẹ nhớ uống thuốc đúng giờ. Cái này đại khái có thể uống ba tháng, khi con trở về sẽ kiểm tra."

"Biết rồi. Từ khi nào mà đã nói nhiều thế rồi, mẹ có cảm râm đâu?"

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, "Mẹ với bà hai người thay nhau giám sát. Ngày 1-5 được nghỉ thì con về."

Lâm Sam không nghĩ cô khổ cực như vậy, "Nghỉ có ba ngày nghỉ đừng về, ở trường học mà nghỉ ngơi thật tốt, chạy tới chạy lui mệt chết đi được."

Lâm Vu không có đáp ứng cũng không có phản đối, tiễn hai người xong, cô cùng Thẩm Nghi Hành chạy về trường học.

Buổi chiều khi tiết đầu tiên kết thúc thi cô tiến vào phòng học, tất cả mọi người đang nhìn cô, nhiệt tình chào hỏi.

"Lâm Vu cậu trở về rồi."

Lâm Vu nhất nhất gật đầu.

Thời gian ngắn ngủi mấy ngày, trong lòng của cô lại có loại cảm giác xa lạ.

Khương Hiểu cho cô một cái ôm to lớn, "Hoan nghênh trở về."

Tôn Dương cũng triển khai hai tay, lại bị Tần Hành chặn lại.

"Bài học mấy ngày nay, cậu nhớ xem"

Tôn Dương thầm mắng: "Biến thái!"

Lâm Vu cười nhận lấy, nhìn Tần Hành, "Cảm ơn cậu."

Hết thầy vẫn giống như trước đây, nhưng lại giống như không giống.

Sau khi học xong, mọi người vội vàng tập diễn. Ngày ấy, Lâm Vu lần thứ nhất thấy Tần Hành lên sân đài. Một "bà mối" mặt mũi tràn đầy oán khí, làm Khương Hiểu cùng Trương Nam gấp không chịu được.

Khương Hiểu quả thực muốn xù lông, "Tần Hành, cậu có thể hay không diễn có chút hương vị?"

Tần Hành toàn bộ hành trình đều đen mặt, "Hương vị gì?"

Khương Hiểu: "Bà mối thì phải nhiệt tình một chút, không được để bị cản trở. Cậu thế này thì mai mối kiểu gì?"

Tần Hành a một tiếng, "Vậy cậu đến mà diễn đi."

Khương Hiểu muốn thổ huyết.

Tại thời gian tập luyện đầy sóng gió, chỉ chớp mắt liền đến tháng ba.

Một ngày này, Dương Hi tới trường học đến đưa cho bọn họ đồ diễn, quần áo là bà tìm mượn từ đoàn phim cổ trang.

Mọi người riêng phần mình thay đồ, chính thức diễn tập lần cuối.

"Dì ơi, đồ này thật là dễ nhìn."

Dương Hi cười: "Các con biểu diễn ngày ấy, ta sẽ mời thợ thiết kế tóc tới cho các con."

"Cám ơn dì nhiều."

"Quần áo thay xong rồi sao?"

Nữ sinh đều đi ra, trong mắt mọi người tràn đầy mừng rỡ.

Lâm Vu mặc một bộ váy vàng nhạt.

Khí chất của cô vốn trang nhã, ăn mặc như vậy quả thực đem ưu điểm của cô "show" hết ra.

Ánh mắt của mọi người trong nháy mắt đều dừng lại trên người cô. Mười mấy cái áo thun mặc trên người cô đều đẹp, hướng chi y phục như này. Người dựa vào ăn mặc, ngửa dựa vào yên mà.

"Lâm Vu, cậu mặc bộ này thật đẹp."

Lâm Vu có chút khó chịu, "Cảm giác có chút không thích ứng."

Có người lấy điện thoại di động ra, "Tớ chụp cho cậu mấy tấm hình, kiểu tóc lại làm một chút, thật có thể đi diễn phim cổ trang."

Các nam sinh cũng nhìn cô, mặc dù mọi người đều biết Lâm Vu đáng đáp đẹp mắt, nhưng vẫn hết sức ca ngợi.

Khuất Thần hỏi Tàn Hành: "Lâm Vu giống như đi nhầm studio ấy, cứ thế này thì cậu ấy sẽ đoạt danh tiếng của Đình Đình mất."

Tàn Hành từ khi Lâm Vu thay đồ ra đều nhìn cô, hần trăm mặc không nói một lời.

Chu Nhất Nghiên không nặng không nhẹ hừ một tiếng, "Cậu cho rằng ai cũng có thể làm đại minh tinh sao?"

"Thế nhưng là Lâm Vu rất đẹp."

Ban trưởng lại sợ bọn họ âm ỉ lên, "Tốt, chúng ta tranh thủ thời gian diễn tập."

Dương Hi sớm xem hết biểu diễn, xác thực có mấy phần ngoài ý muốn. Nguyên lai tưởng rằng chỉ diễn bình thường thôi, không nghĩ tới những đứa trẻ này này diễn còn có chuyện.

Thẩm Nghi Đình đi xuống đài, "Mẹ, con diễn thế nào?"

Dương Hi thay cô ta sửa sang quần áo, "Coi như không tệ."

Con gái mình mặc đồ cổ trang vào thật đúng là đẹp mắt.

Thẩm Nghi Đình một mặt vui vẻ.

Dương Hi quay đầu nhìn về phía Lâm Vu, toàn bộ buổi biểu diễn Lâm Vu từ đầu đến cuối chẳng hề nói một câu, thế nhưng thật là khiến người ta không cách nào coi nhẹ.

Cùng ngày biểu diễn kết thúc, Dương Hi mang theo mấy người bạn họ cùng đi ăn cơm.

Dương Hi có cơ hội đơn độc nói chuyện với Lâm Vu.

"Lần này dì và chú của cháu vừa vặn có việc đi không được, mẹ của cháu cuối cùng là bình an vượt qua cửa này."

"Nghị Hành ca ca đã rất chiều cố chúng cháu, mẹ cháu rất muốn đến cảm ơn mọi người, chỉ là... Tiền nằm bệnh viện còn có tiền thuốc, dì à, chờ sau khi con kiếm được tiền sẽ báo đáp mọi người."

"Đứa nhỏ ngốc, những số tiền kia tính là gì. Cháu cứ an tâm học tập. Tháng sau còn thi quốc gia, chuẩn bị cẩn thận. Về sau giống như Nghị Hành cảm được giải, sẽ nhẹ nhõm rất nhiều."

Lâm Vu trầm mặc một chút, "Cháu biết."

Dương Hi ôm lấy khoe miệng, "Lấy thành tích của cháu thì không có vấn đề, không cần cho mình quá nhiều áp lực."

Ăn cơm xong, Lâm Vu cùng Tàn Hành cùng nhau về trường để học.

Thẩm Nghi Đình nhìn qua hai người bạn họ, cắn cắn góc môi.

Ban đêm cô muốn mời lão sư để học bù, cho nên không thể mỗi ngày đi học thêm ở trường.

Khuất Thần đứng tại bên cạnh cô, "Đình Đình, nếu không mai tớ cũng cùng cậu đến lớp tự học buổi tối."

Dương Hi trả tiền, sau khi ra ngoài cũng thấy cảnh này, bà cái gì cũng không có hỏi.

"Đình Đình, Tiểu Thần, cô đi mở xe, các cháu chờ một chút."

Trăng non trong sáng treo ở trong bầu trời đêm, đêm nay ngôi sao sáng tỏa xán lạn, giống roi trong khay ngọc trên châu.

Ô tô ven đường như nước chảy.

Tần Hành cùng Lâm Vu yên lặng đi tới, xuyên qua đường phố huyền ảo, cách đường cái, liền đến cửa trường học.

Chờ đèn đỏ, 60 giây, không dài không ngắn.

Lâm Vu ngẩng đầu nhìn qua phương xa, "Tại sao cậu đồng ý diễn bà mối rồi?"

Tần Hành mặc một chút, "Vì tập thể nên hi sinh bản thân."

Lâm Vu mới không tin, "Bởi vì Khương Hiểu?"

Tần Hành không có thừa nhận, "Nhân vật của cậu, Khương Hiểu một mực giữ lại cho cậu. Nếu như cậu trở về liền để cậu diễn, nếu cậu không trở lại thì cậu ấy đi lên diễn. Lâm Vu, cho nên cậu là người thiếu một chút cũng không được."

Lâm Vu sợ sệt, tái diễn, "Thiếu một chút cũng không được."

Đèn xanh, đường phố lại thông thoáng.

Đằng sau một xe vội vã lao tới, "Nhường đường một chút!"

Tần Hành tay mất lạnh lẽo, một tay kéo lấy Lâm Vu đến phía bên mình.

"Cẩn thận ——" một tay khác vô ý thức kéo vòng eo của cô.

Lâm Vu đụng vào lồng ngực của hắn, gương mặt sượt qua nhau, một trận âm áp khí tức phát qua.

Cách một lớp đồng phục mỏng manh, cô nghe được nhịp đập con tim hắn.

"Có sao không?"

Tần Hành khẩn trương nhìn cô.

Lâm Vu chậm rãi ngẩng đầu, con ngươi đối đầu hắn, "Không có —— không có việc gì."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Editor: melbournje

Beta-er: melbourje

Tần Hành chậm rãi buông lỏng tay ra, ánh mắt di chuyển, "Còn có hai mươi mấy giây, mau chóng đi đi."

Ánh mắt Lâm Vu buông xuống, khẽ ừ, những nói hắn vừa chạm vào đã nóng rực. Tay nam sinh cùng nữ sinh hoàn toàn không giống nhau, tay của hắn khoan hậu lại ấm áp.

Thật vất vả đi đến bên kia đường, hai người đều có chút đăm chiêu.

Tần Hành nghiêng đầu, hỏi: "Cậu cao lên phải không?"

Lâm Vu a một tiếng, "Không biết."

Tần Hành cười nhạt nhìn cô, "Tựa như là cao hơn một chút. Năm ngoái tháng chín cậu không có cao như vậy."

Lâm Vu ngẩn người, "Cậu nhớ kỹ thế?"

Bất quá cô tựa như là cao lớn hơn một chút xíu, lần trước mẹ cũng đã nói rồi. Chiều cao của cô di truyền từ cha.

"Đại khái là Nhất Trung cơm nước tốt đi."

Tần Hành nhìn ra cô thực sự nói thật.

"Nhà ăn trường học trước kia của cậu đồ ăn không tốt sao?"

Lâm Vu nhàn nhạt cười một tiếng, "Rất tốt."

Chỉ là cùng Tần Thành không so sánh được thôi. Trường học không có phòng ăn, chỗ ăn cơm rất tùy ý, có thể tại hành lang, có thể ở phòng học.

"Từ đầu phải mang cơm ở nhà đi, về sau chính phủ cho tiền ăn, trường học có nhà ăn bé. Bởi vì ở vùng núi, mọi người giữa trưa đều không trở về nhà. Bình thường có sữa bò, trứng gà, buổi trưa sẽ ăn nặn."

Tần Hành về sau cũng đoán được cô không cùng bạn học cùng đi nhà ăn, còn có một nguyên nhân, cô tiết kiệm tiền ăn.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, sợi tóc ở thái dương Lâm Vu tung bay theo gió, có chút lộn xộn trên gương mặt.

Đột nhiên, Tần Hành đưa tay, vén tóc cho cô.

"Gió thật lớn!"

Hắn không nhìn cô nữa, nín thở mà đi về phía trước.

Lâm Vu cười cười, tiếp tục đi lên phía trước, bước chân nhẹ nhõm.

"Con người trưởng thành lên sẽ khác, cậu cùng khi còn bé không giống nhau."

"Tớ khi còn bé là cái dạng gì?"

"Trắng trắng nõn nõn, gương mặt có chút thịt. Chỉ là có chút cao lảnh, có chút nghiêm túc."

Khi đó cô chỉ có thể ở bên cạnh nhìn xem bọn họ chơi trò chơi. Tần Hành dở khóc dở cười. Cô nghĩ nghĩ, "Khuất Thần so với cậu thì đáng yêu hơn một điểm."

"Cậu ta?" Tần Hành bất mãn.

"Cậu một mực không chịu nói chuyện đã xảy ra khi còn bé, tớ đại khái cũng có thể đoán được, chúng tớ khẳng định khi dễ cậu. Có thể tớ nghĩ tới nghĩ lui, tớ không phải cái loại sẽ khi dễ nữ sinh, nhưng Khuất Thần ngược lại, khá giống."

Lâm Vu mím môi, "Được được. Đã hiểu, chúng ta nhanh đi về đi."

Tần Hành nghĩ thầm, vừa đến vấn đề máu chó, cô lại chạy.

Cứ như vậy, kỷ niệm ngày thành lập trường cuối cùng đã tới.

Trường học bốn phía treo đầy đủ lá cờ nhỏ đủ màu. Một ngày này, trường học cố ý cho một ngày nghỉ. Bởi vì là tròn 110 năm, trường học không chỉ mời lãnh đạo,... còn có các đồng học nổi danh đã ra trường, cho nên trường học phi thường coi trọng lần biểu diễn này. Cuối cùng xác định tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường có 2 tiết mục diễn xuất đều là hai vị thầy chủ nhiệm năm nhất năm hai tuyển.

Năm nhất lớp 2 là tiết mục « không tước Đông Nam phi », xui chút nữa không được chọn, nghe nói Trương Cần tìm Hách chủ nhiệm mấy lần, mới chọn tiết mục này.

Diễn xuất kỷ niệm ngày thành lập trường là chín giờ rưỡi sáng chính thức bắt đầu, những bạn học tham gia biểu diễn phải thay quần áo sớm, Dương Hi cùng mấy bà mẹ liên hệ với nhau, chủ động tới hỗ trợ trang điểm, mẹ Tần Hành cũng ở đó.

Ông Tần mang tiếng nổi danh đồng học tới tham gia hoạt động, có con trai diễn kịch thì được mẹ tới hỗ trợ, người một nhà hôm nay giống tới tham gia thịnh yến vậy.

Bà Tần đối với mấy tiểu tử thói này ngược lại là không có hứng thú gì, mấy đứa con gái trong lớp học, bà là lần đầu tiên tiếp xúc, đáng đáp đẹp mắt thật đúng là không ít.

Dương Hi giúp con gái chải đầu, bà ở một bên nhìn xem.

"May mà tôi sinh con trai, nếu sinh con gái tôi cũng sẽ không giúp nó chải tóc."

Mà bản thân bà cũng làm sự nghiệp chả có chút nữ tính, làm lãnh đạo đài tình, làm sao có thời giờ chăm chút những thứ này.

Tần Hành sau khi sinh, cũng cần bản không quá đáng để bà quan tâm. Ông bà Tần chuyên tâm dốc sức vì sự nghiệp.

Dương Hi trêu ghẹo, "Chờ sau này Tần Hành sinh cho bà cháu gái, lúc đấy từ từ mà học."

Bà Tần bĩu môi, "Ngày tháng năm nào ờ, để sau tính."

Bà dời mắt đi chỗ khác, Tần Hành đi thay quần áo, nửa ngày đều không bóng dáng đâu. Đám con gái đều thay xong đồ rồi, cùng nhau ở phía sau đài chờ.

Lâm Vu cùng Khương Hiểu, Tưởng Nam cùng nhau hỗ trợ kiểm tra microphone.

Chỉ chốc lát sau, Tổng Dật Minh chạy tới, thờ hồng học, "Vai bà mối của Tần Hành có nốt ruồi, các cậu ai vẽ dùm đây?"

Tưởng Nam trực tiếp cự tuyệt, "Tớ cùng cậu ấy không thân."

Khương Hiểu đau đầu, mềm mềm nhìn về phía Lâm Vu, "Tớ đi không được, Lâm Vu, cậu giúp đỡ chút, đi vẽ một chút."

Lâm Vu: "Tớ? Cậu ấy sẽ không nghe tớ đâu."

Khương Hiểu nghĩ thầm, cậu ta mà không nghe cậu thì còn có thể nghe ai.

"Vậy liền thử một chút đi, xin nhờ xin nhờ mà! Cậu ấy khó chiều lắm."

Tổng Dật Minh đem bút cho cô, khua tay, "Ồ bên phải nơi này vẽ một nốt nhé. Bạn Lâm Vu à, vất vả cho cậu rồi!"

Lâm Vu: "..."

Bà Tần nghe được tên con mình, nói với Dương Hi: "Tôi đi qua nhìn một chút, Tần Hành tính cách khó chịu, khẳng định lại nháo rồi."

Dương Hi cười, "Đi đi, tôi chỗ này cũng tốt."

Thẩm Nghi Đình cũng muốn đứng dậy, bị Dương Hi ấn xuống, "Tóc còn chưa có chải kỹ đâu."

"Mẹ, mẹ nhanh lên chút."

Dương Hi nào đâu không biết ý đồ của con mình chứ.

"Đình Đình, làm chuyện gì cũng không thể vội vàng xao động. Học tập a, hay cùng bạn bè ở chung cũng thế, con phải dùng tâm để xem."

Thẩm Nghi Đình: "Mẹ, mẹ nói chuyện rất kỳ quái."

Dương Hi cười một tiếng, "Biểu diễn tốt nhé."

Các nam sinh đã sớm đổi lại trang phục, mọi người nhìn Tần Hành một mực nín cười, đoan đoan chính chính ở nơi đó chờ, so với bình thường trung thực rất nhiều. Tần Hành mặc vào một bộ đồ nữ màu hồng đào, còn mang theo phát bộ, trên tóc cài một đóa hoa hồng lớn. Cái gương mặt lạnh lùng kia đầy căng thẳng.

Khuất Thần: "Hành Hành, đến cho gia cười một cái!"

Tần Hành: "Cút!"

Khuất Thần: "Tình tình vẫn còn to lớn mà!"

"Tần Hành, tớ cảm thấy cậu giả nữ thật đẹp mắt."

Tần Hành: "..."

Mọi người nhìn không được cười lên ha hả. Lâm Vu nhẹ nhàng gõ cửa một cái rồi đi tới.

Mọi người kích động bắt đầu trách móc, "Lâm Vu mau tới đây nhìn, lớp chúng ta lại có thêm một mỹ nữ nè."

Tần Hành để mắt nhìn cô một cái, thấy cô ghim lên bím tóc, tóc còn rơi hai cái tua cò tuệ, lúc đi lại, bông nhẹ nhàng lắc lư.

Lâm Vu nghiêm túc đánh giá hấn, hấn trang điểm hơi có chút nồng, son môi tiên điểm mắt sáng, còn xoát lông mi, lông mi lại cong mà vênh lên.

Khuất Thần cười nhạo: "Ai nha nha, Tần đại mỹ nhân đem Lâm Vu mê hoặc rồi."

Nhịp tim Lâm Vu như bị sét đánh, vội vàng né tránh ánh mắt, "Cậu còn một nốt ruồi chưa vẽ. Tớ —— "

Tần Hành trừng mắt nhìn cô.

Lâm Vu nuốt một cái, "Có muốn hay không tớ giúp cậu vẽ?"

Tần Hành: "..."

Lâm Vu cảm bút, lông mi xinh đẹp có chút vắn lầy, đây thật là một nhiệm vụ gian khổ. Thấy Tần Hành nửa ngày không có phản ứng, cô liếm liếm khóe miệng, "Hình như không vẽ cũng rất tốt. Vậy tớ đi trước, các cậu cũng nhanh lên nhé."

Hấn thật sự là một điểm cũng không thay đổi! Khi còn bé cũng không đáng yêu chút nào.

Tần Hành yếu ớt nói: "Dừng lại!"

Lâm Vu nghi ngờ nhìn hấn. Tần Hành đi vài bước, đến trước mặt cô, "Tớ không nói không cho cậu vẽ."

Lâm Vu: "..."

Tần Hành: "Không phải muốn vẽ sao?" Khăng định là Khương Hiểu để cô tới.

Lâm Vu á một tiếng, gờ bút lên, "Vây tớ vẽ đây." Giống như sợ hấn sẽ đổi ý vậy, "Cậu cúi đầu một chút."

Tần Hành có chút nghiêng người, gần sát khuôn mặt của cô. Khoảng cách gần như thế, hô hấp của cô đều lơ lửng ở trên mặt của hấn, hấn nhìn thấy từng sợi lông tơ trên mặt cô.

Lâm Vu khoa tay một chút, "Tớ vẽ lên đây. Cậu đừng nhúc nhích nhé!"

Một cái tay khác vịn cái cằm của hấn, một tay cầm bút tại trên môi của hấn điểm một cái.

"Hình như hơi ít."

Tần Hành: "..."

Cô chuyên chú công việc, hoàn toàn không có phát hiện Tần Hành tùy ý mà nhìn mình.

Lâm Vu lại bôi một vòng, "Tốt. Cậu xem xem?"

Tần Hành: "... Tớ không muốn xem "

Khuất Thần lại gần, gờ điện thoại, "Tới tới tới, mời hai vị nhìn ống kính!"

"Tách" một tiếng, hấn nhanh chóng chụp ảnh.

Lâm Vu có chút đồng tình nhìn hấn. Tần Hành quệt quệt khóe môi, "Được."

Khóe miệng mơ hồ mang theo chút mỉm cười. Lâm Vu thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, sắc mặt nở nụ cười thần nhiên, hóa trang như vậy một cái nhẵn mày, một nụ cười đều động lòng người.

"Cái kia mọi người cùng nhau qua trước đi."

Có người la hét, "Trước tiên chụp ảnh đã!"

Tần Hành: "Ai dám chụp?!"

"Cậu là lão đại, nghe cậu."

Mọi người yếu ớt không dám phản kháng, hiện tại không chụp, một lát nữa đợi diễn xuất kết thúc, nhất định phải điên cuồng chụp. Phải chụp lại Tần Hành, về sau chờ hấn kết hôn, cho vợ hấn nhìn!

Khuất Thần: "Các đồng chí, diễn xuất quan trọng hơn. Nghiêm túc nghiêm túc!"

Mọi người cùng nhau ra ngoài, đứng phải bà Tần.

Bà Tần vừa mới đứng ở cửa, nhìn thấy một màn kia. Kia là con trai của bà sao? Ngoan giống như Tiểu Dã vậy. Kia là Lâm Vu đi. Lần trước sinh nhật Nghi Hành, bà cũng không nhìn ra hai đứa này quan hệ tốt thế.

Bà Tần lâm vào trầm tư.

Tần Hành kinh ngạc, "Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Bà Tần cố nén cười, "Mẹ đến giúp đỡ. Con cũng hóa trang xong rồi sao!"

Ánh mắt của bà lại đánh giá Lâm Vu, ui, thật là dễ nhìn!

Lâm Vu lễ phép hô một tiếng, "Chào dì ạ!"

Bà Tần gật đầu, "Cháu khỏe không, cháu mặc y phục này thật đúng là đẹp mắt."

Lâm Vu có chút thẹn thùng.

Tần Hành một mặt không kiên nhẫn, "Chúng con phải đi trước chuẩn bị. Mẹ cũng tranh thủ thời gian tìm vị trí đi."

Bà Tần cười nói: "Yên tâm đi, cha con ngồi phía trước sắp xếp, ta để ông ấy giúp các con quay video lại. Các con không cần khẩn trương!"

Tần Hành nghiêng răng nghiêng lợi: "..."

Ngày đó « Không tước Đông Nam phi » diễn xuất, tiếng vọng siêu tốt. Thắng đến nhiều năm sau, bọn họ lần nữa tại Tân thành gặp nhau, mọi người còn nhắc lên một đoạn này. Những hình kia không có cắt đi, một mực tồn tại album ảnh. Ký ức đang từ từ giảm đi, thế nhưng tâm trạng còn giống như ngày hôm qua.

Cổ đại kịch bản, người hiện đại ngôn ngữ, lấy phương thức hài hước diễn dịch một đoạn thơ mỹ cổ sự, Chu Nhất Nghiên cùng Tần Hành thể vai, quả thực là thần lai chỉ bút.

Mọi người hi sinh hình tượng để diễn xuất, từ khi vừa ra trận, ai nấy liền cười không ngừng. Hàng trước lãnh đạo liên tiếp gật đầu, cùng Hách chủ nhiệm tán dương, "Hiện tại bọn trẻ thật có ý tưởng! Hách chủ nhiệm, học sinh Nhất Trung thực là không tồi!"

Hách chủ nhiệm ý cười đầy mặt, "Nhất Trung chúng tôi không chỉ muốn khảo thí điểm cao, còn muốn cho học sinh phát triển toàn diện."

Đến lúc cuối cùng một màn kết thúc, trong lễ đường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lúc còn trẻ cũng nên có một hai lần to gan phóng thích chính mình, bởi vì bạn cũng không biết, sau này chúng ta còn có cơ hội làm như vậy hay không.

Diễn xong, tất cả mọi người ở phía sau đài, mọi người hưng phấn ôm ấp, khích lệ nhau, tranh chấp lúc trước cũng như khói mà mau tan đi.

Lâm Vu cùng Tần Hành đứng tại nơi hẻo lánh, hai người nhìn nhau cười một tiếng. Cuối cùng mọi người vẫn cùng nhau chụp chụp ảnh chung.

Bà Tần cùng Dương Hi đứng ở đằng xa.

Bà Tần: "Cái tuổi này thật là khiến người ta hâm mộ."

Dương Hi: "Đúng vậy a. Nhìn thấy bọn nó tôi liền nghĩ đến tôi lúc còn trẻ, thật hoài niệm."

Bà Tần: "Tần Hành lên cao trung biến hóa thật rất lớn."

Bà nhìn về phía trước, đám con gái tìm đến hẳn xin chụp ảnh chung, hẳn một mặt bức bối, trực tiếp cự tuyệt.

"Ai, riêng cái tính xấu vẫn là không có đổi."

Dương Hi cười: "Rất tốt. Tuồng vui này không có nó hiệu quả liêm trừ 60%."

Lâm Vu một mực bị bạn học lôi kéo chụp ảnh chung, các nam sinh một điểm tự giác đều không có, chụp một tấm lại một tấm.

Tần Hành đi qua, hỏi: "Sao không xóa được cái nốt ruồi này vậy?"

Lâm Vu thấy khoe miệng hẳn đều xoa đỏ lên, "Có thể hay không thời gian quá lâu nên in đến trong da."

Cô tranh thủ thời gian bồi tiếp hẳn đi tẩy, dù sao cũng là cô vẽ. Kết quả, tẩy nửa ngày cũng không sạch.

Lâm Vu có chút áy náy, "Có thể là tớ về ra quá mạnh đi."

Tần Hành nhìn cô, "Trở về để mẹ tớ làm vậy."

Lâm Vu nhú mồm, "Nhất định có thể rửa đi."

Tần Hành nhú mồm, "Rửa không sạch thì cậu phụ trách sao?"

Thanh âm có mấy phản kháng, mặt mày đổi thành du côn.

Lâm Vu khó có thể tin mà nhìn hấn: "..."

Tác giả có lời muốn nói:

Một số năm sau họp lớp.

Lâm Vu đi công tác, Tần Hành mang theo Tần Tiểu Lâm đi.

Khuất Thần nhìn thấy Tần bảo bối, "Cha nuôi có đồ này muốn cho con xem!" Hấn lấy ra ảnh chụp, "Đây là cha con đấy!"

Tần Tiểu Lâm nghiêm túc nhìn, "Không phải cha con! Là dì nào ấy!"

Khuất Thần cười đến không nhận được.

Tần Hành ôm con mình.

Tần Tiểu Lâm bấu môi, tiểu bộ dáng cùng Tần Hành khi còn bé giống nhau như đúc.

"Con nhớ mẹ —— "

Tần Hành á một tiếng, Lâm Vu đi công tác một tuần.

"Con nghĩ cha con không nhớ sao!"

Khuất Thần: "Lão tử từ năm nhất liền bắt đầu làm kỳ đà cản mũi, có thể hay không suy tính một chút tâm tình của ta hử!"

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Editor: melbournje

Beta-er: melbournje

Kỷ niệm ngày thành lập trường về sau, mọi người tựa hồ còn chìm tại cái kia bầu không khí bên trong, tinh thần lười biếng. Trương Cần thỉnh thoảng muốn gõ một chút, để cảnh báo bọn họ.

Lâm Vu lại bắt đầu chuẩn bị chiến đấu với kì tranh tài hóa học cả nước. Ngày này, cô làm xong bài tập, hai cái học sinh năm 2 được dự thi đang tán gẫu, đại khái đang nói tầm quan trọng của kì thi lần này với bọn họ. Cảm được thứ tự tốt, liền có thể bảo đảm được vào trường tốt.

Lâm Vu đảo bài, có chút ngăn người.

"Lâm Vu, em không cần khẩn trương, lần này coi như đi tích lũy kinh nghiệm."

"Học trường, sau khi được cử đi, các người sẽ chọn ngành nào?"

"Đương nhiên là ngành chuyên về phương diện hóa học, về sau làm nghiên cứu."

Học trưởng cầm qua bài tập của cô, nhanh chóng xem xét, "Em làm xong rồi à."

Lâm Vu nhàn nhạt cười một tiếng, "Em đột nhiên không biết con đường này làm như thế nào để đi."

Học trưởng bị cô chọc cười, "Chúng ta tự nhiên là tham gia thi đấu, tranh thủ cầm thành tích tốt để sau này tuyển vào trường học chuyên nghiệp."

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, hoang mang.

"Chớ suy nghĩ quá nhiều."

Mọi người cho là cô bị áp lực trước khi thi.

Lâm Vu lên tiếng.

Buổi tối, Lâm Vu trở lại lớp học.

Trong phòng học yên lặng, chỉ có tiếng lật sách xào xạc. Tần Hành ngược mắt nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, thấy cô vừa về đến chỗ ngồi đã xuất thần, cũng thường ngày có chút không giống.

Chân của hần nhẹ nhàng đụng đụng cái ghế của cô, "Thế nào?"

Lâm Vu quay đầu, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp, "Cậu có nghĩ hay không về sau muốn làm gì?"

Tần Hành bị cô hỏi sững sờ, làm cái gì ư? Hần thật đúng là không có nghĩ qua.

Sắc mặt Lâm Vu mặt ngưng trọng, cảm xúc không cao, "Tớ không biết tham gia trận đấu này xong, thì muốn đi theo con đường nào."

Tương lai một mảnh mê man, nhân sinh của cô đã không có lựa chọn, chọn sai, cũng không có cơ hội lần nữa.

Tần Hành: "Làm gì cậu thích."

Nói xong hần mới ý thức tới chính mình lơ lửng. Làm gì mình thích đối với bọn họ nói bằng mồm là chuyện bình thường, nhưng có thể đối với cô lại rất khó. Ngày đó diễn xong, mọi người mua một đồng đồ ăn uống, ngồi ở trường học tán chuyện phiếm nói đùa.

Tường Nam nói: "Học kì sau tớ muốn chọn khoa văn, về sau tớ muốn làm biên tập tạp chí."

Chu Nhất Nghiền nói: "Tương lai của tớ muốn làm diễn viên."

Tôn Dương nói: "Tớ muốn làm nhà lữ hành, đi toàn cầu chơi bời."

...

Mỗi người đều có mộng tưởng.

Lâm Vu nghe, nhưng lại không biết tương lai mình muốn làm gì.

Tự học buổi tối xong, Tần Hành cùng cô cùng nhau tan học. Hai người chỉ có cùng đường một đoạn.

Đèn đường trường học toàn bộ được bật, bóng đêm bị chiếu sáng, bao phủ tại một mảnh quang trạch bên trong, trong không khí hình như có nhàn nhạt mùi hoa ngọc lan.

"Lâm Vu, còn có thời gian hai năm, cậu có thể suy nghĩ thật kỹ."

"Nếu như tớ tiếp tục lựa chọn hóa học, tớ nghĩ về sau khả năng cũng không có lựa chọn."

Một con đường đi đến ngọn nguồn, cô đều không thể quay đầu.

Tần Hành từ trong lời nói của cô nghe được một tia nghi hoặc, "Cậu không nghĩ tham gia trận đấu rồi?"

Lâm Vu lâm vào trầm tư, mi mắt có chút cúi thấp xuống, "Tớ cũng không biết."

Tần Hành dừng bước lại, "Cậu trước đó chuẩn bị cẩn thận lần tranh tài này, chờ tranh tài kết thúc, hãy mới quyết định."

Cô không có cha mẹ vì mình mà bày tỏ, có chuyện gì đều chỉ có thể tự mình làm tự mình quyết định. Mà bất quá cô mới mười sáu tuổi. Mười sáu tuổi ai dám đối với tương lai của mình mà quyết định đâu? Lâm Vu nhàn nhạt cười một tiếng, "Tớ về trước."

Tần Hành gật gù đầu, nhìn qua bóng lưng cô rồi đi, thẳng đến khi cô rẽ ngoặt tiến lên lầu ký túc xá, hần mới nhắc chân rồi đi.

Một tuần sau, Lâm Vu đi Bắc Kinh tham gia tranh tài cả nước. Lúc này, học sinh Nhất Trung cũng tại chuẩn bị thi giữa kỳ. Lâm Vu hết thầy tại Bắc Kinh chờ đợi bốn ngày. Tối ngày thứ tư, cô trở lại trường học. Ngày ấy, Khương Hiểu bọn họ đều không có đi, vẫn luôn đang chờ cô. Vừa thấy được, mọi người hưng phấn không thôi.

"Thế nào? Thế nào?"

"Cao thủ nhiều như mây."

Cả nước tranh tài, tự nhiên mà vậy hội tụ những người lợi hại nhất.

Tần Hành hỏi: "Có nắm chắc không?"

Lâm Vu cũng không phải khiêm tốn, lắc đầu.

Tôn Dương hỏi: "Vậy cậu có đi Bắc Kinh dạo chơi? Như Di Hoà viên a, hay Trường Thành."

Lâm Vu cười: "Chúng tớ cùng đi quảng trường Thiên An."

Tôn Dương: "Địa phương khác đều không có đi sao?"

Lâm Vu lắc đầu, phiếu học sinh có thể giảm nửa giá, bắt quá cũng phải có một khoản tiền.

Tần Hành hí hửng nhìn chăm chăm cô, "Cùng tranh tài người cùng đi?"

Lâm Vu lên tiếng, lấy ra cho bọn họ mấy món quà, mỗi người một cây bút, không đáng giá bao nhiêu tiền, bắt quá lấy điều kiện kinh tế của cô mà nói thì đã rất trân quý rồi.

Tôn Dương cười hí hửng, "Tần Hành đưa vở, cậu đưa bút, hai người thật sự là xứng."

Tần Hành đem bút để vào trong túi, "Để các cậu lên lớp chép bài nghe giảng thật tốt."

Lần tranh tài này, Nhất Trung dự thi mấy người thành tích cũng không quá lý tưởng, đại khái hóa học lão sư cũng hi vọng có cái người giống Tần Hành, cầm cái giải đặc biệt trở về. Năm hai Khâu Nghi Vũ cầm thứ hai, Lâm Vu thứ ba. Tôn lão sư đối Lâm Vu rất hài lòng, lại chuẩn bị một năm sang nhất định có thể cầm thành tích tốt hơn.

Lâm Vu mím mím khóe miệng, muốn nói lại thôi.

"Thế nào?"

"Tôn lão sư, em không nghĩ tới tham gia trận đấu."

Tôn lão sư ngậy ngậy cả người.

"Không phải bởi vì có thành tích mà xem thường từ bỏ."

Lâm Vu lắc đầu, thần sắc trịnh trọng, "Cho tới nay, em cũng không biết tương lai mình muốn cái gì. Em chỉ là dựa vào chính mình để học tập, lấy được một ít thành tích. Học tập với em mà nói cũng không phải là một thứ đặc biệt khó khăn gì."

Tôn lão sư gật gù đầu, cô thực sự nói thật.

"Lúc sơ trung, lão sư của chúng em cảm thấy em ở nơi đó đi học, sợ em bị mai một, các lão sư đối em đều rất tốt. Em học tập một mực vững vàng phía trước. Đến Nhất Trung, đột nhiên em có chút mê hoặc, mình cố gắng học tập đến cùng vì cái gì? Người trong thôn đều nói, đọc sách tốt mới có đường ra, mới có thể thay đổi biến vận mệnh nghèo khó lên đời giàu sang. Thầy biết hoàn cảnh gia đình của em đặc thù. Mẹ và bà em thân thể đều không tốt, từ lúc em mới còn nhỏ đã thấy cảnh người thân nằm giường bệnh. Lần trước, mẹ em đột nhiên té xỉu được đưa đến bệnh viện cứu giúp, từ khi đó trở đi, em nghĩ em muốn học y."

Tôn lão sư thần sắc nghiêm nghị, hần hai lần muốn nâng chung trà lên uống miếng nước.

"Lấy thiên phú của em về sau có thể đi sở nghiên cứu, có thể... Em bây giờ quyết định quá sớm."

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, ngữ điệu ôn hòa, "Tôn lão sư, cảm ơn thầy."

Tôn lão sư biết cô đã định, đưa trẻ nhà nghèo sớm biết lo liệu việc nhà. Cái tuổi của cô bất kỳ quyết định gì đều là chặt vật.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28-2

Editor: melbournje

"Em nha! Thật sự là đánh cho tôi một đòn cảnh cáo! Em đi về trước đi. Về sau không theo đuổi môn hóa nữa thì cũng phải học tốt nhé. Tranh thủ thi đại học đạt điểm cao đấy."

"Em sẽ cố gắng."

Tôn lão sư thở dài một hơi, một mặt tiếc nuối, còn có thất vọng. Việc này hẳn còn phải cùng lãnh đạo trường thương lượng một chút, không biết thành công hay không.

Tần Hành chơi xong bóng rổ thì trở lại phòng học, "Lâm Vu đâu rồi?"

Khương Hiểu hứng hờ đọc tạp chí, "Tìm Tôn lão sư tâm sự rồi."

Tần Hành lau lau mồ hôi, "Là Tôn lão sư tìm cậu ấy? Hay ngược lại?"

Khương Hiểu: "Cái này có gì khác nhau sao?"

Tần Hành: "Lâm Vu —— "

Lời còn chưa dứt, Hách chủ nhiệm không biết vì cái gì mà tiến đến. Hắn tay mát lạnh lẹ cầm tạp chí của Khương Hiểu, khi nhìn đến trang bìa lúc, ông ta chắc chắn vài tiếng, mặt đều tái rồi.

"Đi từ xa đã nghe được lớp các người ồn như cái chợ rồi. Có biết tự giác là gì không?"

Hắn trừng mắt liếc Tần Hành, "Đem áo khoác mặc vào! Tôi trường học là để học tập, thế mà các em suốt ngày đem mình làm *Diêu Minh! Hôm nào cũng chơi bóng rổ!"

[*Diêu Minh là cầu thủ bóng rổ nổi nỏi, muốn biết thêm mời lên gg.]

Tần Hành mặc áo khoác, "Hách chủ nhiệm, bây giờ chúng em đang học thể dục."

Hách chủ nhiệm hừ một cái, "Phải tranh thủ từng giây học tập, các em biết không?" Hắn khẽ cong eo, cầm đi trong ngăn kéo bàn học của Tôn Dương một quyển tạp chí thể thao.

Tôn Dương: "Hách chủ nhiệm, em vừa mua, em còn chưa có xem!"

Hách chủ nhiệm hừ một tiếng, "Khương Hiểu, đến phòng làm việc của tôi."

Khương Hiểu làm vẻ mặt đau khổ.

Hách chủ nhiệm nặng nề mà đem tạp chí ném đến trên bàn, "Học kỳ sau liền chia lớp. Khương Hiểu! Vậy mà em còn đang vương với những thứ đồ ngớ ngẩn ngang này. xxx cùng xx mặt hội ôm hôn!"

Khương Hiểu sắc mặt đỏ lên, "Em không phải muốn đọc cái này!"

Hách chủ nhiệm: "Vậy em xem gì? Em muốn thi làm diễn viên? Hay vẫn là muốn làm phóng viên?"

Khương Hiểu lắc đầu.

Hách chủ nhiệm mặt lo lắng: "Học kỳ trước thu được một quyển truyện, học kỳ này lại tái phạm! Chính em nghĩ xem nên mời cha em tới hay vẫn là mẹ em tới, tôi muốn cùng bọn họ nói chuyện."

Khương Hiểu sắc mặt trắng nhợt, "Cha em không ở nhà."

Hách chủ nhiệm: "Vậy thì để mẹ em đến trường học một chuyến."

Khương Hiểu miệng nhấp chăm chú.

"Có nghe hay không! Ngày mai để mẹ em tới một chuyến! Tôi phải trao đổi cùng gia đình em."

Khương Hiểu không nói chuyện.

"Em về lớp trước đi."

Khương Hiểu trở lại phòng học, Lâm Vu cũng quay về rồi.

"Hách chủ nhiệm nói với cậu cái gì đấy?"

Khương Hiểu cười, "Không có gì đâu mà."

Lâm Vu thấy vành mắt Khương Hiểu hồng hồng, "Thế nào?"

Khương Hiểu liếm liếm khóe miệng khô khốc, "Không có việc gì. Ai, thế cậu vừa mới đi gặp Tôn lão sư nói cái gì?"

Lâm Vu hô một hơi, "Tớ muốn sau này học ngành Y, cho nên tớ từ bỏ thi hóa."

Khương Hiểu kinh ngạc, "A! Học Y sao!"

Lâm Vu gật gật đầu.

Khương Hiểu rõ ràng có chút không quan tâm, "Học Y cũng rất tốt. Cậu thông minh như vậy, khẳng định không có vấn đề."

Sau khi tan học, Tần Hành chờ Lâm Vu cùng đi về căng tin để ăn cơm, hai người riêng phần mình quẹt thẻ, bung đến bàn ăn ngồi đối mặt nhau.

Người khác nhìn thấy hai người bọn họ ngồi cùng một chỗ, cũng không có cái gì ngoài ý muốn.

Lâm Vu kinh ngạc nhìn đồ ăn trên bàn của Tần Hành, "Cậu ăn như thế là đủ rồi sao?" Hắn cùng cô cũng gọi một phần đồ ăn giống nhau, cái trắng dầm đường, chỉ là cơm nhiều một chút.

Tần Hành: "Không sai biệt lắm."

Lâm Vu: "Cậu muốn giảm béo?" Khi cô cùng Tôn Dương cùng nhau ăn cơm, lượng cơm mà Tôn Dương ăn là gấp đôi mình.

Tần Hành tùy ý lên tiếng, cúi đầu ăn cơm.

Hai người đều ăn cơm không nói lời nào, một hồi liền đã ăn xong.

Lúc trở về, Lâm Vu nói cho Tần Hành, "Hách chủ nhiệm bảo Khương Hiểu ngày mai mời gia đình tới."

Tần Hành: "Cô của cậu ấy vốn muốn cậu ấy xuất ngoại."

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "Hách chủ nhiệm không biết chuyện trong nhà Khương Hiểu nên mới bảo để cậu ấy gọi mẹ tới."

Tần Hành: "Khương Hiểu không nói gì sao?"

Lâm Vu lắc đầu. "Khả năng lúc ấy cậu ấy quá khó chịu nên chưa hề nói."

Tần Hành: "Nhìn xem tình huống ngày mai rồi lại nói, không được thì tớ đến chỗ Hách chủ nhiệm nói chuyện một chút."

Lâm Vu trong lòng có chút bận tâm.

Tần Hành nhìn qua cô, "Hôm nay cậu cùng Tôn lão sư tâm sự gì à?"

Lâm Vu ừ một tiếng.

"Nói chuyện gì? Thuận tiện nói cho tớ biết được không?" Tần Hành cẩn thận từng li từng tí.

Lâm Vu thần nhiên, "Tớ từ bỏ hóa học so tài, về sau dự định học y."

Tần Hành tựa hồ không có bao nhiêu ngoài ý muốn, chuyện cô học y cũng có thể lý giải.

"Học y thì Bắc Đại cũng chuyên nghiệp không kém."

Lâm Vu: "Bây giờ còn chưa có nghĩ quá nhiều."

Tần Hành khóe miệng nhẹ cười, "Còn sớm mà."

Sáng ngày thứ hai, Khương Hiểu không đến trường.

Tôn Dương làm một cái hà hơi, "Khương Hiểu xin nghỉ sao?"

Lâm Vu quay đầu, "Cậu ấy không mang điện thoại, không biết nên làm sao giờ."

Tần Hành: "Nếu là xin phép nghỉ, Trương Cần hẳn là sẽ biết."

Tôn Dương: "Không phải là bởi vì chuyện mời gia đình nên cậu ấy mới rời nhà đi ra ngoài chứ."

Nói xong, hắn che miệng, "Tớ lại nói hươu nói vượn."

Lớp số học, Trương Cần lên mấy phút, ánh mắt đột nhiên rơi vào chỗ Khương Hiểu ngồi.

"Khương Hiểu hôm nay sao không đến?"

Lâm Vu gật gật đầu, tâm hoảng hốt. Một bài giảng, cô cơ hồ đều không có nghe lọt.

Một cái tờ giấy đột nhiên rơi vào trên bàn của cô.

Cô mở ra, trên đó viết: Đừng lo lắng!

Lâm Vu xiết chặt tờ giấy.

Sau khi tan học, Lâm Vu cùng Tần Hành liền đuổi theo Trương Cần đang đi ra.

Trương Cần nghe xong, "Tôi tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho người nhà em ấy. Các em cũng cùng liên lạc một chút."

Tần Hành: "Em có gọi qua, điện thoại di động của bạn ấy tắt máy."

Trương Cần liên lạc với cô của Khương Hiểu, "Khương Hiểu hôm nay không đến trường học, là thân thể không thoải mái sao?"

Cô Khương: "Hiểu Hiểu buổi sáng có đi ra ngoài ạ. Trương lão sư, Hiểu Hiểu không ở trường học sao?"

Sắc mặt Trương Cần lập tức liền thay đổi, "Xin cô Khương đừng vội."

Lâm Vu cùng Tần Hành hai người ánh mắt giao hội, sắc mặt hơi trầm xuống.

Trương Cần cúp điện thoại, nghiêng răng nghiêng lợi: "Khả năng! Rời nhà đi đâu rồi!"

Lâm Vu: "Trương lão sư, Khương Hiểu có thể là đi giải sầu."

Trương Cần: "Em biết con bé đi đâu không?"

Lâm Vu lắc đầu.

Trương Cần gấp đến nỗi đầu đổ đầy mồ hôi, "Không được, tôi phải ra ngoài tìm xem"

Đào Mạn: "Tấn thành như thế lớn, ông đi nơi nào tìm?"

Trương Cần: "Đọc theo đường đi học."

Đào Mạn: "Bình tĩnh một chút, ông không thể hoảng."

Sự sốt ruột Trương Cần như viết lên mặt, "Khương Hiểu này có hoàn cảnh gia đình tương đối đặc thù. Thời điểm con bé sinh ra thì mẹ qua đời, cha thì là một họa sĩ lang thang. Con bé đến Tấn thành học đều sống dựa vào cô. Đứa nhỏ này bình thường nhìn sáng sủa, kỳ thật nội tâm của nó so với ai khác đều yếu ớt hơn rất nhiều."

Đào Mạn yên lặng.

Trương Cần cầm qua chìa khóa xe, "Tóm lại tôi phải ra ngoài tìm xem."

Lâm Vu cùng Tần Hành trầm miệng một lời, "Em cũng đi."

"Các em về lớp đi đã."

"Trương lão sư, chúng em về lớp cũng không an tâm, còn không bằng cùng thầy đi tìm."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Edit: melbournje

Beta-er: Bom Bom

Trương Cần không có cách nào khác, vẫn là đem Lâm Vu cùng Tàn Hành đi.

"Tôi đi hướng phía đông, Tàn Hành em cùng Lâm Vu đi phía tây tìm. Chú ý an toàn nhé."

"Trương lão sư, Khương Hiểu không có việc gì đâu, chúng em đều tin tưởng cậu ấy."

Trương Cần gật gật đầu.

Trời tháng tư, thời tiết dần dần nóng lên.

Lâm Vu đi theo Tàn Hành dọc theo đường, bọn họ cảm ảnh chụp Khương Hiểu trong điện thoại, càng không ngừng hỏi mọi người có hay không đã thấy qua Khương Hiểu.

Không biết đi bao nhiêu con phố, hai người hiện đầy mồ hôi.

Tàn Hành nhìn cô một cái, "Tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút đi." Bọn họ đã đi hai tiếng, còn tiếp tục như vậy, sợ rằng Lâm Vu cũng sẽ không chịu nổi.

"Không có chuyện gì, tớ vẫn đi được. Tiếp theo, chúng ta đi nơi nào?"

Tàn Hành: "Tớ mệt lắm, đi không nổi rồi."

Lâm Vu: "... Vậy tớ đi mua một ít nước."

Tàn Hành: "... Tớ đi! Cậu ở chỗ này chờ tớ." Dứt lời, hắn liền chạy đến siêu thị đối diện.

Lâm Vu nhìn bóng lưng hắn, có chút thất thần.

Chỉ chốc lát sau, hắn ôm hai chai nước khoáng trở về, còn mua một bao khăn ướt, "Lau mồ hôi đi."

Lâm Vu tiếp nhận, nhẹ nói một tiếng: "Cám ơn."

Tàn Hành nhìn cô, "Nếu như là cậu, lúc cậu khó chịu, cậu sẽ đi đâu?"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nở nụ cười, "Khi còn bé lúc buồn, tớ thích leo lên trên cây. Đứng trên cao, bao nhiêu buồn phiền âu lo đều tan biến. Cửa nhà tớ có một gốc cây dâu, mấy thập niên, quả dâu ra trái, chúng tớ đều là chính mình leo lên hái."

"Vậy cậu vì cái gì mà buồn?" Tàn Hành đột nhiên rất hiếu kì.

Lâm Vu mím mím khóe miệng, lẳng lặng mà nhìn phía trước, dòng người không thôi góc đường, nhiệt nhiệt nháo nháo, đây chính là thành phố lớn. Cô hồi lâu không nói gì, Tàn Hành cho là cô không có trả lời.

Hắn vừa muốn chuyển đổi đề tài, liền nghe Lâm Vu ôn nhu nói ra: "Nghĩ về ba tớ." Cô quay đầu hướng tới bên trên ánh mắt của hắn, đôi mắt kia giống bịt kín một tầng sương mù, giấu đi từng tia từng tia ưu thương.

"Lúc tớ vừa sinh ra, thì cha tớ liền qua đời. Tớ chỉ nhìn qua ảnh chụp của ông ấy."

Tàn Hành: "Ba cậu làm sao qua đời?"

Lâm Vu: "Cứu người." Thanh âm của cô không nhẹ không nặng, "Cha tớ sau khi tốt nghiệp đại học thì đi tới quê hương của mẹ. Năm đó mùa hè, mưa to thủy triều dâng lên, có hai đứa bé không cẩn thận rơi xuống sông, ông ấy nhảy xuống sông cứu được đứa bé, nhưng chính mình lại..." Cũng không trở về nữa.

Tần Hành yết hầu nghẹn ngào, thần sắc căng cứng.

Lâm Vu uống một hớp nước, "Tớ thì vẫn ổn. Chỉ là mẹ tớ một mực không tiếp thu được, chỉ còn có một tuần lễ nữa thôi là bọn họ cử hành hôn lễ rồi."

Một tuần lễ...

Ông trời sao mà tàn nhẫn đến vậy?

Tần Hành nhìn qua coi, "Ba cậu nhất định rất kiêu ngạo vì có đứa con gái này."

Lâm Vu bỗng nhiên cười một tiếng. Cô cũng nghĩ như vậy, ba ba nhất định sẽ rất thích cô, kể cho cô chuyện xưa, mua cho cô bánh kẹo. Đây là một giấc mộng, ngọt ngào mà đáng ghét.

Hai người tìm từ chín giờ sáng tới bốn giờ chiều, cố gắng hết sức, vẫn là không thành.

Sau khi tan học, Tôn Dương, Khuất Thần, Tiêu Vi cũng tới.

Trương Cần nhìn thấy mấy cái học sinh, "Các em đều mau về nhà đi."

Chỉ là ai cũng không chịu đi.

Mấy người tùy tiện dừng ở một quán ăn ven đường giải quyết cơm tối.

Trương Cần ở một bên gọi cho cô Khương Hiểu, bên kia cũng vẫn là không có tin tức. Hẳn là một chút đồ ăn đều không vô, trên mặt lo lắng không thể che giấu.

Tôn Dương hỏi: "Lâm Vu, Khương Hiểu có hay không đã từng nói nơi nào đặc biệt với em?"

Lâm Vu nghiêm túc nghĩ nghĩ, "Disneyland. Chúng em hẹn về sau cùng đi."

Tôn Dương: "Disneyland sao! Vậy chúng ta đến đó tìm xem?"

Tần Hành: "Cậu suy nghĩ lại một chút, cậu ấy còn có hay không nói qua cái gì?"

Lâm Vu trầm tư một lát: "Có nói là muốn ngồi vòng quay ngựa gỗ." Cuối tuần kia, lúc các cô cùng đi ra ngoài, gặp được một bà mẹ trẻ mang theo một đứa con gái 3 tuổi. Khương Hiểu một mặt hâm mộ, cô nói nếu như mẹ của mình còn sống, cô muốn cùng mẹ cùng ngồi vòng quay ngựa gỗ.

Tần Hành vắn mi, "Tân thành có rất nhiều đu quay ngựa gỗ, nhưng là vòng quay chỉ có hai nơi có. Một nam một bắc, đều có chút xa."

Trương Cần: "Lâm Vu và Tiêu Vi các em về trước đi."

Lâm Vu kiên quyết, "Trương lão sư, em và thầy cùng đi."

Trương Cần nắm tóc, "Các em làm sao không nghe lời người chủ nhiệm này vậy."

Tất cả mọi người cười.

Tần Hành nói ra: "Em cùng Lâm Vu đi ra khu vui chơi bên bờ sông, Trương lão sư thầy cùng đi Khuất Thần cùng nhau đi. Tôn Dương cùng Tiêu Vi các cậu ở chỗ này chờ chúng tớ."

Trương Cần không khỏi cảm khái, "Vậy cứ như vậy nhé. Mọi người -- "

"Chú ý an toàn!" Mọi người trăm miệng một lời.

Trương Cần sờ mũi một cái, "Thăng khí gió!"

Hơn một giờ sau, Tần Hành cùng Lâm Vu đến sân chơi.

Bóng đêm dần dần hạ xuống, từng chiếc từng chiếc đèn neon đều sáng lên, thành thị cũng an tĩnh lại.

Tần Hành nhìn đồng hồ, "Hiện tại chưa tới bảy giờ, hôm nay lại không phải cuối tuần, tám giờ tối các khu vui chơi đóng cửa. Chúng ta phải nắm chắc thời gian."

Hai người mua phiếu, nhanh chóng chạy đến đu quay.

Ban đêm, ánh đèn trên đu quay đều mờ, ngũ quang thập sắc đèn màu, như mộng như ảo, tràn đầy hương vị tuổi thơ.

Hai người tìm một vòng, cũng không có thấy bóng dáng Khương Hiểu.

Lâm Vu có chút thất lạc, "Có lẽ cậu ấy không có tới, hoặc là đi chỗ khác."

Tần Hành bốn phía nhìn qua, "Đừng nóng vội. Chúng ta chờ một chút."

Ban đêm du khách vụn vặt ít ỏi, ngoại trừ người một nhà mang theo con cái thì liền là tình lữ trẻ tuổi.

Một đôi tiểu tình lữ tay nắm tay, thân mật từ trước mặt bọn họ đi qua lúc, Lâm Vu có chút không được tự nhiên bỏ qua một bên mắt.

Người đàn ông kia mở miệng, thanh âm không lớn không nhỏ.

"Hiện tại học sinh cấp ba buổi tối không đi làm bài tập mà lại đến khu vui chơi để yêu đương nhăng nhít. Thật sự là to gan lớn mật!"

Lâm Vu: "..."

Tần Hành khòe miệng ý cười, liếc qua Lâm Vu, chỉ gặp ánh mắt cô lấp lóe, miệng mím chặt, ngượng ngùng thấy rõ.

Hắn thanh thanh yết hầu, "Tớ tám năm rồi chưa từng tới khu vui chơi. Hiện tại hạng mục còn thật nhiều." Lần trước tới vẫn là hồi tiểu học du lịch mùa thu, Thẩm Nghi Đình muốn ngồi đu quay, Khuất Thần lôi kéo hắn đi ngồi.

"Tần Hành, đi đi, Đình Đình muốn ngồi, chúng ta đi cùng nhau."

"Không muốn!" Hắn sẽ không chơi đồ của con gái.

Thẩm Nghi Đình ủy khuất với ba ba, Khuất Thần thì dậm chân, về sau ba ngày không có nói chuyện với Tần Hành, là có ý tuyệt giao.

Lâm Vu cũng cảm thấy khu vui chơi đại khái chỉ có trẻ con mới có thể thích.

Hai người đi chỗ khác, né tránh đôi tình lữ này.

Đi đến đối diện đường cái, Lâm Vu đột nhiên liền thấy một bóng lưng quen thuộc.

"Khương Hiểu --" cô không thể che hết kích động, vô ý thức giật giạt tay áo Tần Hành.

"Là Khương Hiểu."

Tần Hành trong lòng khẽ động, còn là lần đầu tiên nhìn thấy cô hớn hở ra mặt, hắn không khỏi nhìn thất thần.

"Khương Hiểu --" hai người chạy tới.

Khương Hiểu chậm rãi quay người, ngu ngơ hỏi nói: "Các cậu tại sao lại ở chỗ này?"

Lâm Vu giữ chặt tay của cô, "Chúng tớ đã tìm cậu một ngày! Cô của cậu, Trương lão sư, còn có tất cả mọi người rất lo lắng cho cậu, đều đang tìm cậu."

Khương Hiểu vành mắt hồng hồng.

"Gọi điện thoại cho cậu một mực không ai nghe."

"Điện thoại tớ hết pin."

Tần Hành lấy điện thoại di động ra, "Trước tiên tớ gọi cho Trương lão sư đã."

Trương Cần tâm rớt cục an tâm, "Tần Hành, em đem điện thoại cho Khương Hiểu, tôi cùng con bé nói chuyện chút."

Khương Hiểu nhận điện thoại từ tay Tần Hành, lo sợ bất an, cô rớt cục ý thức được chính mình lần này phạm lỗi như nào.

"Trương lão sư -- "

Trương Cần thanh âm nghiêm túc, "Khương Hiểu! Có chuyện gì không thể thương lượng với lão sư sao? Không phải rời nhà trốn đi? Em có biết hay không có bao nhiêu người lo lắng cho em!"

Khương Hiểu ghen ngào, "Em cho là em không quan trọng như thế!"

Trương Cần: "Nói bậy! Em làm sao lại không quan trọng! Em rất quan trọng! Không có em, lớp chúng ta lần này diễn xuất sẽ không thuận lợi như thế! Không có em, Lâm Vu không phải là Lâm Vu của hiện tại! Nhân sinh nào có thuận buồm xuôi gió, vô luận gặp phải khó khăn gì, đầu tiên là phải suy nghĩ biện pháp giải quyết, mà không phải trốn tránh. Em phải suy nghĩ một chút, nếu em là xảy ra chuyện, những người quan tâm em sẽ thêm khó chịu?"

Khương Hiểu cắn môi góc, nói không ra lời.

Trương Cần thở hắt hắt một hơi, "Trở về chúng ta lại nói tiếp."

Khương Hiểu: "Trương lão sư, em muốn ở chỗ này một lúc."

Trương Cần không có phản đối, "Tốt. Em đem điện thoại cho Tần Hành đi." Hắn lại cùng Tần Hành bàn giao vài câu, dặn đi dặn lại, ủy thác hắn đêm nay đem hai nữ sinh này chiếu cố tốt.

Thầy giáo ồn ào thế này, về sau bạn gái ông ấy làm sao chịu được.

Nước mắt Khương Hiểu rơi, cô ôm lấy Lâm Vu im lặng khóc.

Một ngày này, cô dạo bước không có mục đích, cô suy nghĩ rất nhiều chuyện, càng nghĩ càng thấy bản thân là điều dư thừa.

Lâm Vu không quá biết an ủi người, chỉ là nhẹ nhàng vỗ lưng của cô.

Tần Hành cũng là lần thứ nhất nhìn thấy nước mắt nữ sinh nhiều như vậy. Hắn đề nghị, "Còn có nửa giờ, muốn hay không đi ngồi đu quay?"

Lâm Vu cùng Khương Hiểu đều nhìn qua hắn.

Tần Hành: "Cái kia đi thôi."

Ba người cùng nhau ngồi lên, bầu không khí an bình mà không gì sánh bằng.

Đu quay chậm rãi chuyển động, bóng đêm mê người, bọn họ chậm rãi nhìn thấy ánh đèn sáng tỏ mặt sông.

Đúng đến điểm cao nhất lúc, Khương Hiểu nghiêng người, "Nghe nói ở thời điểm này lời cầu nguyện sẽ trở thành sự thật."

Lâm Vu lộ ra vẻ nghi ngờ trên mặt.

Tần Hành tất nhiên là khinh thường.

Khương Hiểu cảm nắm nắm, đối ngoại cửa sổ, đột nhiên hô: "Tôi không muốn đi Canada! Tôi muốn ở chỗ này học!" Thanh âm quanh quẩn tại bầu trời đêm.

"Mẹ, mẹ vì cái gì không quan tâm con chứ!"

Lâm Vu động dung.

Khương Hiểu quay đầu, cổ vũ mà nhìn cô.

Lâm Vu yết hầu lăn lăn, nội tâm dao động, cô nắm chặt nắm nắm, chuyển hướng mặt khác, "Ba ba, con sẽ chiếu cố tốt mẹ! Ba ba, con rất nhớ người!"

Tần Hành ngồi ngay thẳng, dư quang một mực nhìn lấy Lâm Vu, hắn thấy được khóe mắt cô lấp lóe nước mắt. Tần Hành không nói một lời, lặng lẽ ưng thuận một cái tâm nguyện.

Ba người từ đu quay xuống tới, Khương Hiểu cùng Lâm Vu nhìn nhau, rốt cục lộ ra bộ dáng tươi cười.

"Tôi quyết định, không đi Canada, tôi muốn ở trong nước học, thi đại học. Cô tôi xuất ngoại sau, tôi liền ở ký túc xá trường vậy."

"Lâm Vu, Tần Hành, cảm ơn các cậu!"

Tần Hành nhú mày, "Thi đại học kết thúc, các cậu nếu đi Disneyland thì đừng quên tôi nhé."

"Một lời đã định."

Chúng ta từng ưng thuận hứa hẹn, không có thực hiện, cuối cùng chỉ thành thanh xuân tiếc nuối.

Lúc còn trẻ, kiểu gì cũng sẽ làm qua mấy chuyện hồ đồ. Có người nghĩ tới rồi nhà trốn đi, cuối cùng lang thang một vòng lại chạy về nhà.

Đêm hôm đó, Khương Hiểu sau khi về đến nhà, cô của cô ôm cô khóc lớn một trận.

Khương Hiểu áy náy tâm đau, "Cô, chú thật xin lỗi, để các người lo lắng."

Chú: "Hiểu Hiểu a, về sau cũng không thể còn như vậy! Cô của con đều khóc cả một ngày rồi."

Khương Hiểu cam đoan sau đó, rốt cục nói ra ý nghĩ của mình.

Cô chú cô hôm nay cũng muốn rất nhiều, trước đó bọn họ không có đứng tại lập trường của Khương Hiểu để cân nhắc vấn đề.

"Hiểu Hiểu, nếu con đã quyết định ở lại chỗ này thì cứ ở lại. Phòng ở thì cô và chú sẽ thương lượng tạm thời không bán, cho con ở, đến lúc đó chúng ta mời cái người giúp việc về."

"Không! Cô, con muốn ở ký túc xá."

"Cái kia nghỉ đông và nghỉ hè tóm lại phải có chỗ ở đã. Cứ như vậy nói thì không xong được, chúng ta thật không yên lòng."

Khương Hiểu gật gật đầu. "Cảm ơn hai người."

"Đứa nhỏ ngốc!" Cô của cô triu mến mà nhìn, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Khương Hiểu giả bộ như không biết, liền xem như cái gì cũng không biết đi. Chỉ cần bọn hấn cho là mình tốt, hết thầy liền tốt.

"Ba mẹ, có thể ăn cơm chưa? Con đều chết đói rồi. Các người còn như vậy, ngày mai con cũng rời nhà trốn đi!" Tiểu biểu đệ đói quá thét lên.

Khương Hiểu cười xoa bóp khuôn mặt của hấn.

Ngày thứ hai, cô cô đi tới trường học, cố ý gặp Trương lão sư biểu thị lòng biết ơn.

Trương lão sư khó được ngượng ngừng bắt đầu, "Khương Hiểu cô cô, làm sao còn mua quà chứ!"

"Hôm qua thật sự là vất vả ngài quá, còn có bạn học của Hiểu Hiểu. Có các người, Hiểu Hieu ở lại trong nước tôi cũng yên tâm."

Trương Cần nhìn qua bọn hấn, "Các người quyết định?"

Khương Hiểu cười, "Trương lão sư, em không đi. Hi vọng lên lớp còn có thể học lớp của ngài."

Trương Cần bật cười, "Nếu tiếp tục học lớp của tôi, cũng không thể lại rời nhà đi bụi."

"Ngài yên tâm đi!"

"Đúng, em đi cùng Hách chủ nhiệm tâm sự đi."

Khương Hiểu nhần nhần mi, "Em không muốn đi."

Trương Cần: "Ông ta hôm qua biết sự tình, một mực nghe ngóng, đều kinh động thị cục công an. Đi thôi! Hách chủ nhiệm vô cùng... Đáng yêu."

Cô cô nhún nhún vai, "Chuyện của mình làm, chính mình gánh chịu."

Khương Hiểu đi vào Hách chủ nhiệm văn phòng.

Hách chủ nhiệm nghiêng răng, "Lớn như thế còn đi ngồi đu quay, em coi mình là trẻ em ở nhà trẻ sao!"

Khương Hiểu: "Em cũng có một chút tính trẻ con!"

Hách chủ nhiệm nghiêm mặt nói: "Khương Hiểu, tôi muốn cùng dm nói lời xin lỗi! Là do tôi sơ sót!"

Khương Hiểu sợ hãi, "Không không không, chủ nhiệm, là em sai rồi." Cô thật sâu bái.

Hách chủ nhiệm nhìn qua, "Mặc dù ba mẹ của em không thể bồi tiếp em, nhưng là nhân sinh của em mỗi giai đoạn đều sẽ có người khác xuất hiện, bạn học của em, lão sư của người, tương lai của em. Không muốn thương tâm!" Nói có chút xa nha!

Khương Hiểu yết hầu chua xót, "Em biết, Hách chủ nhiệm, cảm ơn ngài."

Hách chủ nhiệm cười, "Nhưng là nên phê bình chút, tôi vẫn còn muốn nói! Làm học sinh Nhất Trung, học tập là thứ nhất. Về sau đừng đọc tạp chí nữa!"

"em biết! Em cam đoan!"

Hách chủ nhiệm mặc một chút, "Sách của em chờ sau khi em tốt nghiệp, tôi sẽ trả lại cho em. Điều kiện Kiên quyết là em phải đỗ đại học!"

"Em nhất định cố gắng!"

"Đi thôi!" Hách chủ nhiệm lắc đầu, thật sự là thao nát tâm.

Cứ như vậy, trải qua đủ loại, thời gian năm nhảy của bọn họ kết thúc.

Thi cuối kỳ xong, học sinh lớp mười liền gặp phải phân khoa.

Lớp 2 cũng thành một đoạn ký ức vĩnh hằng trong lòng mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Edit: Bom Bom

Beta: melbournje

Ngày cuối cùng, Trương Cần cầm phiếu chia lớp đi vào phòng học, nhìn qua từng gương mặt một nói: "Thời gian trôi qua thật nhanh, năm nhất đã kết thúc. Còn về chuyện phân khoa các em cứ tự quyết định cho tốt đi." Nói rồi thầy đem phiếu phát cho mọi người.

"Điền xong rồi thì báo lớp trưởng đưa đến văn phòng của tôi."

"Thầy Trương ơi, sang năm thì thầy dạy lớp nào ạ?"

Trương Cần lắc đầu: "Phải chờ trường học sắp xếp."

"Thầy ơi, chúng em muốn thầy dạy tiếp lớp chúng em, còn muốn thầy làm chủ nhiệm lớp nữa."

Mọi người biểu thị đồng ý, trong phòng học bắt đầu náo loạn.

"Mặc dù kinh nghiệm của thầy không quá phong phú, lại hay lái nhái, mặt cũng không đủ đẹp trai, nhưng thầy nghiêm túc quản lớp. Quan trọng nhất chính là thầy sẽ đứng ở lập trường của chúng em để xem xét vấn đề."

"Thầy Trương, chúng em cảm thấy cô Đào rất xinh đẹp, thầy phải cố gắng lên!"

"Được rồi được rồi! Càng nói càng quá đáng đó! Các em nên tập trung vào mà học đi!"

Thầy Trương thu dọn xong đồ đạc, đáy mắt mang theo một tia nuối tiếc đi ra phòng học. Đây là học sinh của mình. Với thầy Trương mà nói, chính là rất đặc biệt!

"Thầy Trương, cố lên! Sớm thoát khỏi kiếp đơn thân!"

Âm thanh chinh tề vang vọng trong phòng học, khoe miệng Trương Cần mang theo ý cười trở lại văn phòng, mấy thầy cô đều trêu mình.

Lâm Vu đem tờ phiếu đưa cho Tàn Hành, bên kia Tôn Dương còn đang hỏi, "Tất cả mọi người đều muốn vào khoa tự nhiên sao?"

Tàn Hành không do dự: "Tranh thủ thời gian điền đi."

Tôn Dương nhú mày: "Thầy Trương liên tục nhắc phải thận trọng, việc này liên quan đến đại sự cả đời tóe đấy."

Tàn Hành vỗ trán.

Tôn Dương nhìn hần: "Cậu nói xem học kỳ sau chúng ta sẽ còn ở chung một lớp không?"

Tàn Hành: "Không biết."

Tôn Dương điền xong thì đem tờ phiếu đó truyền về phía trước.

"Lâm Vu —— "

Lâm Vu quay đầu cầm lấy nó, cũng không có xem phiếu của bọn họ.

Tàn Hành mở miệng: "Chùng nào thì cậu về?"

Lâm Vu: "Buổi chiều."

Tần Hành: "Thăm Nghi Hành đưa cậu đi à?"

Lâm Vu lắc đầu: "Tớ có người chị mở tiệm tại Tân Thành, tớ đi đến chỗ chị ấy trước, ngày mai cùng chị ấy về."

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Tần Hành giương khóe miệng.

Tôn Dương chen vào nói: "Lâm Vu, nghỉ hè chúng tớ có thể đến nhà cậu để chơi chứ?"

Lâm Vu gật đầu: "Được. Các cậu sắp xếp thời gian đi, đến lúc đó tớ đi đón các cậu."

Tôn Dương lấy vở ra: "Cậu đem lộ trình viết một chút đi."

Lâm Vu vừa viết vừa nói: "Đến nhà tớ thì không có xe nào để tới thẳng cả, đường đi có chút xa và sẽ rất mệt mỏi."

Tôn Dương cười: "Chúng tớ cũng không có yếu ớt như vậy, yên tâm đi." Nói xong cất kỹ tờ giấy.

Tần Hành tâm tình không tệ, hỏi: "Nghỉ hè còn quay lại không?"

Lâm Vu quay lại vừa định nói.

Tần Hành lại mở miệng trước: "Tớ có chút chuyện đến lúc đó cần hỏi cậu." Hắn bỗng dừng từ túi lấy ra mấy cái thẻ điện thoại. "Đơn vị mẹ tớ phát. Tớ giúp cậu nạp nhé."

Lâm Vu: "Không cần. Tiền điện thoại của tớ còn đủ."

Tần Hành: "Không cần sợ lãng phí." Hắn đưa cho Tôn Dương cùng Khương Hiểu một người tám thẻ.

Tôn Dương mặt vui sướng: "Đơn vị của mẹ cậu được hưởng phúc lợi thật tốt!"

Tần Hành không nói chuyện, lấy điện thoại di động ra giúp Lâm Vu nạp 200 tệ tiền điện thoại.

Tôn Dương liếc một cái: "Cậu cũng giúp tớ nạp đi."

Tần Hành nhú mày một cái, vẫn là nhận lấy.

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Tôn Dương: "Cảm ơn nha! Hi vọng năm hai năm ba chúng ta nếu có thể tiếp tục làm bạn cùng bàn. Tớ thật không muốn cùng các cậu tách ra."

Tần Hành: "..."

Tháng bảy, giữa hè.

Lâm Vu ngồi ở trong sân, dưới giàn nho, một tay cầm quạt, một bên thì làm bài tập của năm hai.

Bà Lâm đang đan túi, bà của cô thì đang bận rộn tại vườn rau.

Chỉ chốc lát sau, bà của cô hái được một chút dưa leo, rửa sạch rồi đưa cho Lâm Vu. "Nghỉ ngơi một chút đi, con đã đọc từ sáng đến trưa rồi, kéo hại mắt."

Bà Lâm làm xong một cái túi, đứng dậy đi vào bếp nhìn nồi canh gà.

"A Vu, con mau hỏi mau hỏi bọn họ đến đâu rồi?"

Lâm Vu cắn một miếng dưa leo, đi vào trong phòng tìm điện thoại. Nửa giờ sau, Khương Hiểu nói bọn họ đã đến huyện Đông Lăng, tính toán thời gian cũng sắp tới rồi.

Cô đem trà lạnh cùng chén trà cất đi, "Mẹ, con đến cửa thôn đón bọn họ đây."

Lâm Vu mang theo mũ rom đi đến cửa thôn, đợi hơn hai mươi phút, một con xe màu đen chậm rãi lái tới, không phải xe của Thẩm gia.

Chờ xe ngừng, cô đi qua.

Mọi người từng người đi xuống xe, cùng cô chào hỏi. Một tuần không có gặp mặt, cảm giác tất cả mọi người có chút thay đổi.

Lâm Vu kinh ngạc là Thẩm Nghi Đình và Khuất Thần cũng tới.

Thẩm Nghi Đình giải thích: "Lần trước đi đổ bệnh, tớ không tới thăm được, lần này nghe nói Tàn Hành đến chơi nhà cậu, tớ liền đi theo."

Lâm Vu gật đầu: "Bà ấy đã tốt hơn nhiều rồi."

Tàn Hành đi đến trước mặt cô, nhìn từ trên xuống dưới, cô mặc áo thun quần dài, hình như cũng không sợ nóng.

"Nhà cậu ở đâu?"

Lâm Vu chỉ chỉ phía trước.

Tàn Hành hỏi: "Ở tốt không?"

Lâm Vu: "... Có chút khó khăn."

Tàn Hành cười: "Trên trần, chúng tớ ở tại gian phòng khách."

Lâm Vu liếc hần một chút.

Một đoàn người xuất hiện, cũng đón lấy ánh mắt của mọi người trong thôn.

"Tiểu A Vu, đây là ai thế?" Có một cái lão bà hỏi.

"Là bạn học của con, họ đến núi Đông Lăng chơi."

"Thì ra là trong thành phố đến, vóc dáng thật là đẹp"

Lâm Vu cười cười.

Đi tầm mười phút, Lâm Vu dừng lại.

"Đây chính là nhà tớ."

Không phải nhà cao tầng, ba gian nhà trệt, một cái sân nhỏ. Ngoài sân hai bên trên tường mọc đầy hoa.

Dây dưa leo bò đầy vách tường, nhìn kỹ ngoài dây leo thì bên trên còn có các loại trái cây.

Khuất Thần một mặt ngạc nhiên: "Lâm Vu, đây là bí đồ à?"

Lâm Vu gật đầu.

Tôn Dương: "Nhiều món ăn như vậy sao, nhà cậu chắc bình thường đều không cần mua thức ăn đâu nhỉ?"

Lâm Vu cười: "Rất ít khi mua. Kỳ thật sống tự túc ở nông thôn khá là thoải mái. Vào đi."

Mấy người đi vào sân, trong nháy mắt ngăn cản cả người.

Sân nhà sạch sẽ, có một cái đỡ dưa leo, phía trên có mấy quả dưa leo, góc tường còn có một vườn nhỏ hoa hướng dương, vàng óng ánh khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Thẩm Nghi Đình nhìn qua, khi còn bé có rất nhiều năm cô không muốn đến đây. Lúc ấy, nơi này rất tan hoang. Từ nhỏ cô chưa từng gặp qua nơi như thế này, về sau khi cô về nhà, một thời gian rất dài bị gặp ác mộng. Không nghĩ tới bây giờ nơi đây thay đổi rất lớn, có mùi vị của cuộc sống thanh nhã. Trong nội tâm cô có một cảm giác không nói thành lời.

Mẹ Lâm cùng bà cô tới chào hỏi với bọn họ, bọn họ không biết nói gì, đành phải để Lâm Vu giới thiệu thay rồi đi sang giàn nho ngồi.

"Mẹ và bà tớ không nói gì đâu, các cậu cứ tự nhiên." Lâm Vu nói.

Dưới giàn nho râm mát, mọi người ngồi vây quanh bàn đá.

Khương Hiểu thoải mái cười: "Lần đầu tiên tớ nhìn thấy Lâm Vu, đã cảm thấy trên người cậu có tiên khí, quả nhiên *hào sơn hào thủy nuôi người mà."

*: môi trường tốt

Tôn Dương: "Tuồng tuồng hay thật đó, tại hạ bái phục."

Mọi người cười lên ha ha.

"Lâm Vu, nho trên giàn này có thể ăn được không?"

Lâm Vu lắc đầu: "Rất chua, nho mới ra trái, không thể ăn."

Tần Hành nhìn thấy trên bàn sách vở: "Cậu học đến đâu rồi?"

Lâm Vu: "Toán thì đã học đến chương thứ năm."

Tần Hành: "Nhanh vậy. Còn những môn khác thì sao?"

Lâm Vu: "Sinh học vừa mới bắt đầu học, mỗi ngày đều đọc sách Anh ngữ."

Khuất Thần: "Thật chứ! Lâm Vu cậu cũng quá biến thái! Chỉ vừa mới nghỉ thôi đấy! Thời gian chơi của tớ mỗi ngày còn không đủ!"

Tôn Dương: "Lâm Vu của chúng ta là học bá, so với loại cặn bã như cậu có thể giống nhau sao? Lâm Vu, chúng tớ đến tìm cậu có ảnh hưởng đến việc học của cậu không?"

Lâm Vu: "Làm gì mà ảnh hưởng chứ? Các cậu có thể đến tận đây thăm tớ, tớ rất vui!"

Cả nhóm ngồi trong sân khoảng một giờ, giống như lúc ở trường vậy. Mỗi khi tụ tập liền nói không hết chuyện. Tất cả mọi người không nghĩ thời gian trôi qua nhanh như vậy.

Mãi đến khi mẹ Lâm đi làm cơm, Lâm Vu cũng đứng dậy theo, "Các cậu ngồi đây một chút, tớ đi giúp mẹ nấu cơm."

Khương Hiểu: "Tớ đi với cậu."

Lâm Vu nhẹ nhàng gật đầu.

Tôn Dương thở dài một hơi: "Không hề nghĩ núi Đồng Lăng lại đẹp như vậy. Mà không có ai phát hiện, thật là đáng tiếc!"

Tần Hành trầm ngâm nói: "Mấy năm qua, người đến nơi này du lịch cũng dần dần nhiều lên, trong thôn cũng có nhà dân cho thuê."

Thẩm Nghi Đình hiểu kì: "Làm sao cậu biết?"

Tần Hành: "Lúc tiến vào, nhìn thấy biển quảng cáo. Nơi này sẽ phát triển sớm thôi."

Thẩm Nghi Đình nghiêng đầu liền thấy một con gà chạy đến dưới chân cô, trong nháy mắt liền thấy trên giày có một đồng cứt gà. Cô lập tức đứng lên, dậm chân thật mạnh!

Tôn Dương cố nén cười: "Thẩm Nghi Đình, số của cậu làm sao mà tốt như vậy?"

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Khuất Thần chân tay luống cuống: "Có giấy không?"

Lâm Vu nghe thấy tiếng động, liền chạy ra: "Cậu đổi dép đi! Tớ đem giày cậu đi giặt một chút. Hôm nay nắng to, sẽ nhanh khô thôi."

Thẩm Nghi Đình cứng rần, tức giận nói: "Không cần."

Khuất Thần thở ra một hơi: "May mà bị có chút ít thôi." Hắn nhìn về phía Thẩm Nghi Đình đang tức giận, yên lặng ngậm miệng lại.

Lâm Vu nhúc nhích, mau mau chóng chóng đem gà nhốt hết vào chuồng. Thẩm Nghi Đình khi còn bé ở nhà cô đặc biệt sợ bẩn.

Cơm trưa, mọi người đi vào trong nhà.

Vừa tiến đến, tâm tình mấy người liền thay đổi. Phòng ở rất cổ xưa, mặt tường pha tạp, một mặt tường bên trên dán đầy giấy khen. Trong nhà không có tủ lạnh, không điều hòa, chỉ có một cái quạt điện đời cũ, một bàn học bày biện giản dị, còn có giá sách. Bình thường Lâm Vu ở nhà hẳn là rất hay làm bài tập.

Lâm Vu sợ mọi người nóng nên mở quạt điện lên, từng người ngồi xuống.

Bàn và bát đã có chút cũ, phía trên lưu lại nhiều vết tích.

Mẹ Lâm bụng từng đĩa đồ ăn lên bàn: "Gà và vịt đều là nhà nuôi, đồ ăn bên này cũng là nhà trồng. Các con cứ từ từ mà ăn."

Tần Hành nói: "Cô, cô cùng bà không ăn sao?"

Mẹ Lâm cười: "Chúng ta không đói bụng. Các con ăn đi."

Khương Hiểu đứng dậy: "Cô, cô và bà cùng chúng cháu ăn đi. Ăn ít một chút cũng được, chúng ta cùng nhau trò chuyện."

Không có cách nào khác, mẹ Lâm cùng bà đều bị kéo lên bàn ăn.

Một bữa cơm ăn vô cùng náo nhiệt.

Tôn Dương nói đến buổi biểu diễn kỷ niệm ngày thành lập trường, mẹ Lâm cùng bà nghe được

Bà nói: " Lần đầu tiên bà thấy Tần Hành đã nghĩ thằng bé này vóc dáng rất đẹp. A Vu của chúng ta còn có thể an tĩnh mà diễn kịch sao?"

Lâm Vu: "Vai của con không có thoải, cứ đứng một chỗ là được rồi."

Khương Hiểu nói: "Cô, bà, Lâm Vu ở trường học rất lợi hại, cậu ấy có rất nhiều người thích."

Tần Hành nhìn cô một chút.

Khương Hiểu bổ sung: "Chúng cháu đều đặc biệt thích cậu ấy."

Sau bữa ăn, mọi người hỗ trợ thu dọn bàn ăn. Một số người này bình thường ở nhà đều không làm việc nhà. Đại khái sau khi đến đây mới hiểu được cuộc sống của mình có bao nhiêu hạnh phúc, không có so sánh liền không thể khắc sâu trải nghiệm

Thẩm Nghi Đình không nói nhiều, mẹ Lâm cùng cô nói mấy câu, trong lòng rất lúng túng.

Khuất Thần đối với giá sách của Lâm Vu có chút tò mò: "Lâm Vu, tớ có thể nhìn xem sách của cậu không?"

Lâm Vu: "Có thể." Ngoài sách để học bên ngoài phần lớn sách của cô đều ở nơi này.

Khuất Thần tiện tay cầm mấy quyển, lật qua nhìn xem, cuối cùng dừng lại tại quyển « Bách khoa toàn thư ». Ánh mắt của hắn thoáng dừng một chút, lầy xuống.

Sách này xuất bản mấy năm trước, hắn lật ra trang thứ nhất, nhìn thấy có dòng chữ màu đen và một cái tên ——Daniel. Nét chữ rất non nớt.

Daniel!

"Tần Hành, cậu qua đây! Mau tới đây."

Tần Hành đi qua.

Khuất Thần đem sách đưa cho cậu: "Đây có phải là sách của cậu?"

Tần Hành xem xét tỉ mỉ nói: "Mẹ tớ có mua cho tớ bộ này sách, nhưng mà về sau..."

Khuất Thần một mặt kinh ngạc, hắn nắm tóc, "Ôi trời! Tớ nhớ ra rồi! Lâm Vu là cô nhóc kia..."

Tần Hành nắm chặt quyển sách, sắc mặt trầm trầm. Hắn chậm rãi nhớ lại, ký ức hồi bé từng chút từng chút khôi phục.

Thẩm Nghi Đình bắt gặp sắc mặt hai người, hỏi: "Các cậu đang nhìn cái gì?" Ánh mắt của cô quét đến cái tên: "Daniel —— Tần Hành đây là sách của cậu?"

Khóe miệng Tần Hành kéo căng ra, thì ra là như vậy.

Lâm Vu cắt đĩa dưa hấu, chuẩn bị bùng vào: "Hiện tại hơi nóng, các cậu muốn nghỉ ngơi một chút hay không? Chạng vạng tối chúng ta có thể đi dạo gần đây."

Mọi người không nói một lời đều nhìn cô.

Lâm Vu không hiểu: "Thế nào?"

Khuất Thần vội vàng đem sách giấu ra đằng sau, đáng tiếc Lâm Vu đã nhìn thấy.

Lâm Vu cắn cắn môi: "Quyển sách này là ——" cô nhìn về phía Tần Hành, ánh mắt rất bình thản.

Tần Hành thuận miệng nói: "Là của tớ. Phía trên có tên tiếng Anh của tớ, từ hồi ở nhà trẻ tên tiếng Anh của tớ là Daniel." Đây cũng là lý do về sau bọn hắn lấy Ngô Ngạn Tổ ra làm trò đùa. Hắn nhìn qua cô, nơi đáy mắt có cảm xúc không rõ ràng. Phải chăng rất mâu thuẫn đi! Không nghĩ tới cô lại một mực đem cuốn sách này cất kỹ thế.

Khuất Thần có chút bối rối: "Lâm Vu, tớ không biết là cậu. Làm sao cậu không nói cho tớ chứ!"

Tần Hành cũng nhìn cô, hần không cần sách này, cô thì giữ lại.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Edit: Bảo Uyên

Beta: melbournje

Trong lòng Lâm Vu là một khoảng yên tĩnh, cô quyết định đặt quyển sách này ở trên giá sách là vì chất lượng của nó đặc biệt tốt. Cho dù khi lớn lên cô không đọc lại nữa, cô cũng sẽ không đưa cho ai khác.

Một đoạn kí ức khi còn nhỏ không tính là đẹp đẽ mấy, mà ngay lúc này mấy đứa trẻ khi xưa một lần nữa tập hợp ở một chỗ.

Sự việc thật sự là trùng hợp giống như có kịch bản sẵn vậy.

Tất cả mọi người đang chờ đợi câu trả lời của cô, không khí vô cùng yên tĩnh.

Lâm Vu có chút xấu hổ, lỗ tai đỏ ửng lên, tựa như bí mật nhỏ của mình bị phát hiện. Cô nhìn qua bọn họ, chậm rãi nói: "Quyển sách này nhìn thật đẹp, nếu mà vứt đi thì khá tiếc, cho nên lúc đó tớ liền mang về. Tớ chưa từng nghĩ đến đây là tên của cậu."

Khuất Thần mở miệng: "Tên của chúng tớ đều là thầy dạy tiếng anh mẫu giáo lấy cho đấy, tớ gọi là David."

Lâm Vu chuyển chủ đề: "Khuất Thần, cậu khi còn bé để đầu đưa hấu, đáng vẽ rất đáng yêu đó."

Một câu nói của cô, liền dễ dàng hóa giải sự lo lắng của họ. Đúng vậy, cô quá lương thiện. Không nỡ để bọn họ tiếp tục khó chịu.

Khuất Thần khước mắt kéo như ra: "Đừng nói chuyện này nữa. Lúc ấy tớ vì muốn mua đồ chơi nên mới đáp ứng với mẹ là cắt quả đầu kia, thật là quãng thời gian đen tối mà."

Bọn họ đều nhớ tới mùa hè năm ấy, khi cả đám đang chơi trò chơi, thì gặp Lâm Vu gầy gò nghèo khó nên mới xa lánh.

Bây giờ những kí ức không vui kia cuối cùng cũng tiêu tan.

Tần Hành im lặng đứng ở đằng kia, mười ngón nắm chặt, khắc chế tâm tình của mình. Chỉ là bên trong đôi mắt kia vẫn ẩn giấu đi từng tia từng tia tiếc nuối và hối hận. Thời gian ở nhà trẻ, có rất nhiều bé gái thích cậu, nhưng cậu luôn tỏ ra lạnh lùng, kiêu ngạo, làm cho ai cũng không dám đến gần. Thế nhưng không nghĩ đến, Lâm Vu cũng từng là nạn nhân.

Lúc trời chạng vạng tối, mặt trời dần dần xuống núi, nhiệt độ cuối cùng cũng hạ xuống dần.

Một nhóm người người chậm rãi đi bộ một bên đường. Trong hồ nước, hoa sen nở rộ, trong không khí mang mùi hương nhàn nhạt.

Thật trùng hợp, Lâm Vu cùng Tần Hành đi sau cùng với nhau.

Tần Hành nhin không được nói: "Khi còn bé tớ không thích người khác đụng vào sách của tớ, ai cũng không được, mẹ tớ nói tớ đặc biệt bá đạo." Hai con người thanh minh, bên trong thâm thâm mang theo vài phần áy náy.

Lâm Vu ôm lấy khoe miệng: "Hồi bé có biết cái gì đâu mà."

Tần Hành trầm mặc trong chốc lát, khẽ thở dài một tiếng. "Về sau khi tớ có con, tớ nhất định sẽ giáo dục tốt cho nó, từ nhỏ phải dạy nó khiêm tốn, nếu không..."

"Nếu không cái gì?"

Tần Hành: "Nếu không sẽ bị người khác ghét bỏ chứ sao."

Truyện được up tại wattpad melbournje

Lâm Vu nhẹ nhàng nói: "Kỳ thật tớ không có ghét các cậu. Chỉ là giữa người và người đều có một vòng tròn tách biệt, người bên ngoài không phải cứ tùy tiện là vào được." Lúc cô đến Nhất Trung mới biết được, giàu với nghèo khác biệt rất to lớn. Cô chưa từng có nghĩ tới muốn đi đến vòng tròn của ba bọn họ.

Tần Hành nói bằng giọng hơi khản trương: "Vậy tớ hiện tại là tiến đến vòng tròn của cậu sao?"

Lâm Vu dừng lại, chớp mắt kinh ngạc, rất nhanh hóa thành một tia ý cười, "Tớ không có vòng tròn đấy." Cho dù ai đối với cô tốt, cô đều sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với họ. Là Khương Hiểu, là Tôn Dương, hay là Tần Hành cũng thế.

"Lâm Vu, lúc đó cậu nhìn thấy bọn tớ, có phải hay không rất chán ghét tớ—— chúng tớ..."

Lâm Vu biểu lộ chân thực, cô xưa nay không biết nói dối. "Không, không có chuyện này. Tớ chỉ là muốn cùng các cậu làm bạn học, không cần lên tiếng, thậm chí các cậu cũng không chú ý tới sự tồn tại của tớ."

Tần Hành trong lòng phức tạp. Hắn quay người, đưa tay phải ra, trịnh trọng nói: "Như vậy thì bạn học Lâm, chúng ta làm quen lại từ đầu đi."

Lâm Vu hất cằm lên, đôi mắt mỉm cười, hơi hé ra đôi lúm đồng tiền, cô cũng đưa tay phải ra.

"Chào bạn học, tớ là Tần Hành."

"Chào bạn học, tớ là Lâm Vu."

Nơi phía xa, nhiều dãy núi kết hợp thành một khung cảnh tuyệt đẹp, bầu trời là một mảnh hồng hồng xanh xanh của buổi chiều tà, ánh nắng như cát bình thường vung vãi tại một nơi hẻo lánh, hết thấy đều rất đẹp.

Bởi vì ngày thứ hai mọi người muốn đi leo núi, đêm hôm đó, Lâm Vu dẫn bọn họ ở nhà khách.

Ba nữ sinh ở một phòng, Ba nam sinh, Khuất Thần cùng Tôn Dương ở một phòng, Tần Hành một mình ở một phòng.

Khuất Thần cười hi hi: "Chờ đến lúc học đại học thì có thể dẫn cậu về nhà chơi rồi. Đến lúc đó cũng sẽ không cần cùng nam sinh ở một gian."

Thẩm Nghi Đình trừng mắt liếc hắn một cái, "Khuất Thần, cậu lại nói hươu nói vượn gì vậy."

Khuất Thần thành thoi quá: "Cấp ba nói không yêu đương, đại học cũng thế. Tần Hành, cậu thật sự làm thế sao?"

Tất cả mọi người mong đợi nhìn qua hắn.

Tần Hành lạnh lạnh nói: "Đợi khi nào thích hợp."

Khuất Thần: "Nữ sinh đại học đều trang điểm, cũng sẽ biết cách mặc quần áo, không giống các cậu hiện tại. Tần Hành, yên tâm đi, cậu thích gái đẹp, lên đại học có rất nhiều gái đẹp đấy."

Tần Hành nhìn lướt qua Lâm Vu, gắp cô nhếch miệng đầy ý cười. Hắn bực bội nói ra: "Tớ về phòng đây."

Khuất Thần: "Ngủ ngon. Sáng ngày mai 4:30 tập hợp dưới lầu nhé."

Ba nữ sinh cùng một chỗ, không tự giác liền mở nhạc.

Thẩm Nghi Đình: "Lần này khi trở về tớ muốn bắt đầu học thêm. Môn vật lý quá khó."

Khương Hiểu: "Tại sao cậu phải miễn cưỡng chính mình như thế? Học vẫn cũng rất tốt. Lớp chúng ta có mười mấy người thi tuyển văn đấy."

Thẩm Nghi Đình: "Tớ không muốn cùng bọn họ tách ra."

Lâm Vu cũng hiểu được, cô là không muốn cùng Tần Hành tách ra.

Khương Hiểu thở dài một hơi, "Thế này sẽ rất mệt."

Thẩm Nghi Đình cắn cắn góc môi, "Các cậu sẽ không hiểu. Tần Hành chính là động lực của tớ, tớ không sợ."

Khương Hiểu nhéo nhéo mi, "Khó đấy!"

Lâm Vu lúc này mở miệng nói: "Muốn học tốt thì phải nắm được phương pháp, anh Nghi Hành không phải giảng cho cậu giảng qua rất nhiều sao, cậu đối chiếu vào phương pháp của anh ấy mà làm."

Thẩm Nghi Đình mặt thất bại, "Những phương pháp đó cũng chỉ là nhìn người khác."

Lâm Vu nói không được nữa.

Thảm Nghi Đình: "Được rồi! Tớ có thể lên trường đại học khác ở Bắc Kinh để học, dù sao cũng cùng một thành phố."

Lâm Vu nhẹ giọng nói ra: "Ngủ đi."

Sáng ngày thứ hai trời chưa sáng, mấy người liền xuất phát lên núi. Ngày đó, bọn họ cùng nhau nhìn mặt trời mọc, chụp được rất nhiều ảnh. Xế chiều hôm đó, mấy người bọn họ về luôn Tân Thành.

Lâm Vu tiễn bọn họ đến cửa thôn, một mực nhìn lấy chiếc xe biến mất trong tầm mắt.

Cô đã rất nhiều năm không có buông lỏng chính mình như thế, lúc về đến nhà, bà cô ngồi ở đằng kia, phe phẩy quạt. "A Vu, Tân Hành cùng Đình Đình có quan hệ rất tốt phải không?"

"Hai nhà bọn họ quan hệ rất tốt."

"Điều kiện gia đình Tân Hành nhất định rất khá nhỉ."

Lâm Vu không nói chuyện, "Bà, bà hỏi cái này làm gì?"

Bà nói: "Bà chẳng qua là cảm thấy bạn học của con đều rất tốt, đều rất hiền lành."

Lâm Vu lên tiếng, "Bọn họ rất chiều cổ với con, lần trước con rớt tiền, là Tân Hành giúp con tìm trở về."

"Mất tiền ư?"

"Tìm được rồi ạ."

"Con phải cẩn thận một chút chứ."

"Bà, bà yên tâm đi."

Bà cô đau lòng sờ lấy tóc của cô.

Ngày nghỉ rốt cục trôi qua thật nhanh, một kì nghỉ hè hai tháng cứ như vậy trôi qua.

Lâm Vu lúc này cũng là đến sớm, liền đi đến Tân Thành, bởi vì trường học còn chưa có khai giảng, cô liền đến chỗ Triệu Ngọc Tuyền ở đó chơi hai ngày, ban ngày vừa vặn giúp đỡ chị ấy trông cửa hàng.

Triệu Ngọc Tuyền một bên vội vàng lên Taobao, một bên lại trông hàng, bình thường chị ấy là một người thật bận rộn.

Lâm Vu gặp chị ấy bận rộn như vậy, hỏi: "Chị Tuyền Tuyền, làm sao không thuê thêm một người đến ạ? Như vậy sẽ nhẹ nhõm hơn."

Triệu Ngọc Tuyền: "Tuyền một người một tháng muốn 3000 tệ tiền lương, tiền này để phân chia cho mấy nhà trong thôn thì tốt hơn bao nhiêu."

Lâm Vu cười, vậy mà người già trong thôn còn âm thầm nói Triệu Ngọc Tuyền hẹp hòi. "Chờ em thi đại học xong, em tới giúp chị trông tiệm."

"Được ngay. A Vu, em phải học tập thật giỏi, về sau thành tài, mời mẹ cùng bà em vào trong thành phố, ở căn phòng lớn luôn."

Lâm Vu mỉm cười, kỳ thật chỉ cần người một nhà sức khỏe tốt thì ở đâu cũng tốt.

Vào ban đêm, Lâm Vu nhắn nghe điện thoại Tân Hành. "Chùng nào thì cậu trở lại?"

Lâm Vu: "Tớ đã trở lại."

Tân Hành: "... Ở nhà của chị kia sao?"

Lâm Vu: "Ừ, ngày kia đến trường học."

Tân Hành trầm mặc một chút, "Lâm Vu, nếu như chúng ta không chung lớp sao?"

Lâm Vu: "Vậy cũng không có sao, đều ở chung một dãy nhà mà."

Tân Hành: "... Không sao, cậu mau đến nhé. Ngày kia gặp."

Lâm Vu: "Được, hẹn gặp lại."

Triệu Ngọc Tuyền hướng về phía cô nháy mắt mấy cái, "Nam sinh sao?"

Lâm Vu gật đầu.

Triệu Ngọc Tuyền: "Tiểu A Vu trưởng thành rồi, có thể giao cho bạn trai."

"Chị Tuyền Tuyền, chị nói vớ vẩn gì thế?" Cô một mặt ngượng ngùng.

"Mười sáu tuổi, chừng hai năm nữa là có thể kết hôn. Chủ nhà của chị không phải thế sao."

Lâm Vu: "Em chưa nghĩ xa vậy."

"Loại chuyện này, vấn đề không phải em có muốn hay không. Thuận theo tự nhiên đi. Tiểu A Vu không phải thẹn thùng."

Lâm Vu: "Em đi đọc sách đây."

Ngày 28 tháng 8, Nhất Trung chính thức khai giảng. Sáng sớm, bảng tin ở trường đều bu đầy người, tất cả mọi người đang nhìn danh sách chia lớp mới.

Lâm Vu về trước ký túc xá, quét dọn vệ sinh.

Di quản lý ký túc xá nhìn thấy cô, cười nói: "Con vẫn còn ở lớp 2 đấy."

"Lớp 2 vẫn là thầy Trương dạy sao ạ?"

"Đúng vậy."

"Kia thật là quá tốt rồi. Di, Khương Hiểu có tới không?"

"Mới vừa lên."

"Cậu ấy ở phòng nào ạ?"

"302, sát vách con."

Sát vách cũng rất tốt. Cô tươi cười, "Vây con đi lên trước."

Đội cô đến ký túc xá, Khương Hiểu đã trải xong ga giường, ở ký túc xá đợi cô.

"Tớ vừa định điện thoại cho cậu đấy." Khương Hiểu một mặt hưng phấn, "Lâm Vu, chúng ta vẫn ở chung một lớp!"

"Cậu đã đi xem qua danh sách?"

"Tần Hành nói cho tớ biết, chúng ta đều chung một lớp."

"Tần Hành biết sao?"

"Đúng. Hình như là mẹ cậu ý tìm Hách chủ nhiệm hỏi thăm."

Lâm Vu hồ nghi, "Thế mà hôm trước gọi điện thoại cậu ấy không có nói cho tớ."

Khương Hiểu: "... Có thể là muốn cho cậu ngạc nhiên. Chớ để ý, tớ giúp cậu trải ga giường đã, chúng ta tranh thủ thời gian tới phòng học, tranh chỗ ngồi đi."

Lên năm hai thì thay đổi chỗ dạy, thành viên lớp cũng một lần nữa thay đổi.

Tám lớp, năm vị trí đầu của là lớp khoa học tự nhiên, ba lớp còn lại khoa văn.

Bảng thông báo bên kia vẫn còn vây chặt như người già cối.

Thình thoảng có người cao hứng hô: "Tớ vẫn còn được ở chung lớp với cậu rồi."

Lâm Vu cùng Khương Hiểu đi vào phòng học lớp 2, phòng học đã tới hơn phân nửa người.

Tôn Dương vẫy tay, "Chỗ này —— "

Hai cô đi qua. Lâm Vu cảm khái, "Còn giống như là vị trí cũ nhỉ."

Tôn Dương chỉ chỉ sát vách, "Tớ giúp Tần Hành chiếm được, cậu ấy một tí nữa mới đến."

Lâm Vu nhìn mọi người trong phòng học, có mấy khuôn mặt xa lạ, còn có mấy khuôn mặt quen thuộc cũng không ở chỗ này. "Tiêu Vi ở lớp mấy?"

Tôn Dương nói: "Lớp sáu, cậu ấy cùng Tường Nam ở một lớp."

Lâm Vu: "Vậy cũng còn tốt, cuối cùng có người chút quen."

Tôn Dương quét quét khóe môi, "Quên đi. Tường Nam ích kỷ như vậy, sẽ không quan tâm Tiêu Vi đâu."

Khi đang nói chuyện, Tần Hành đeo cặp sách đi vào phòng học, hắn mặc áo thun màu trắng, quần thường màu đen, đầu còn mang theo một cái mũ. Ngày đầu tiên liên hù người.

Hắn trực tiếp đi đến vị trí cạnh Tôn Dương, để cặp sách xuống, ánh mắt hững hờ nhìn về phía Lâm Vu. "Thật đúng là tình cờ! Chúng ta ở chung một lớp!"

Lâm Vu: "Làm sao không có sớm nói cho tớ?"

Tần Hành: "Muốn cho cậu một bất ngờ." Khóe miệng của hắn tràn đầy ý cười.

Tháng tám, hắn cố ý ở trước mặt mẹ mình nói một chút về việc chia lớp. Mẹ hắn quả nhiên để ý, cùng Hách chủ nhiệm liên hệ một chút.

"Con trai, con ở lớp 2, thầy Trương vẫn là chủ nhiệm lớp các con. Đình Đình cùng Khuất Thần cũng ở lớp 2."

Tần Hành: "Khương Hiểu cùng Tôn Dương thì sao ạ?"

"Vẫn thế."

"Là sao ạ?"

"Hách chủ nhiệm nói, lớp các con hầu như xin tuyển vào khoa tự nhiên nên không có gì biến đổi mấy, chỉ có cá biệt mấy người đổi lớp thôi."

Tần Hành nhìn nửa ngày, "Mẹ hỏi lại kỹ càng một chút, Lâm Vu có phải hay không cũng học ở lớp 2."

Mẹ Tần "Ồ" một tiếng, "Sao không nói sớm? Con bé ở lớp các con ngay đầu, mẹ nhìn thấy danh sách, nhớ rất rõ."

Tần Hành: "... Cậu ấy là đối thủ mạnh nhất của con."

Mẹ Tần mặt không thay đổi gật gật đầu: "Mẹ biết, Lâm Vu học tập rất lợi hại."

Tần Hành: "... Vâng."

Tần Hành đứng đặc ngồi ở đằng kia, mặt mày hài lòng, cũng không biết cao hứng cái gì, nhìn giống như đứa ngốc vậy.

Tôn Dương yếu ớt nói: "Tần Hành, cậu không chùi ghế một tí hăng ngồi sao? Hai tháng này trên ghế toàn bụi thôi." Hắn vừa mới lấy ra khăn lau.

Tần Hành lập tức đứng lên, áo sơ mi trắng đã sớm đen sì vì bụi.

Lâm Vu mỉm cười, lấy ra một miếng khăn giấy, lau bàn của hắn. "Rất bẩn."

Tần Hành chậm rãi bình tĩnh trở lại, hai con ngươi lóe ra ánh sáng dịu dịu.

Tôn Dương ném đi một mảnh khăn lau cho hắn, "Chính cậu tự lau cái ghế đi, để Lâm Vu có ý tốt giúp cậu lau bàn là đủ rồi."

Tần Hành có chút nhú mày, cũng không nói chuyện, để cho người ta đoán không ra hắn đang suy nghĩ gì.

Lâm Vu muốn đi giặt khăn lau, Tần Hành sau đó đuổi theo cô.

"Lâm Vu ——" hắn hạ giọng kêu cô một tiếng, "Lâm Vu, tớ sẽ học đại học B."

Lâm Vu quay đầu, bím tóc đuôi ngựa thành một đường cong, cặp mắt đen nhánh kia xoay chuyển, "Đại học B cũng rất tốt." Đó chính là trường cũ của ba cô.

Tần Hành: "... Lâm Vu, hẹn gặp ở đại học B."

.....

Tác giả có lời muốn nói:

Trong hôn lễ, người chủ trì hỏi: Hai người tỏ tình nhau lúc nào?

Lâm Vu: Thi xong đại học.

Tần Hành: Ngày khai giảng đầu tiên của năm hai, tôi định nói "Hẹn gặp lại ở Thanh Hoa" nhưng lại đổi thành "Hẹn gặp lại ở đại học B".

Lâm Vu: Đây là thô lộ à? Không phải cổ vũ khích lệ học tập sao?

Tần Hành: Em đã thấy tôi cổ vũ nữ sinh nào chưa?

Lâm Vu:...

Người chủ trì: Chú rể rất lãng mạn a, a ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Edit: melbournje

Beta: Bom Bom

Sau khi chúng ta lớn lên, đường đường chính chính bước từ trường học đi vào xã hội, chúng ta sẽ từ từ hoài niệm về tuổi học trò, đều ở trong lúc lơ đãng hoài niệm những lúc cùng nhau phấn đấu, cùng nhau làm bài, cùng nhau tập thể dục.

Mùa hè của năm mười lăm tuổi đến mùa hè nă mười tám tuổi, từ năm nhất lớp 2 đến năm ba lớp 2, ba năm trôi qua thật rất nhanh.

Tháng ba đã tới, xuân về hoa nở. Phía trong phòng học, ở trên bảng đen viết lớn mấy chữ đếm ngược về kì thi đại học.

Lớp trưởng Tổng Dật Minh lẳng lặng dùng chân ở nơi đó, cảm phấn viết viết lên."Còn 100 ngày nữa!"

Cảm giác bí bách vô hình của thi đại học vẫn ảnh hưởng tới mọi người, khiến người bình tĩnh như lớp trưởng cũng bị run. Kì thi oanh tạc như vậy, học sinh đến lớp tự học buổi tối cũng rất nhiều.

Lâm Vu đi vào phòng học, liền nghe được lớp trưởng thở dài thở ngắn.

Tổng Dật Minh quay đầu, nhìn thấy cô thì có chút xấu hổ.

Lâm Vu cười cười, "Đến sớm vậy." Cô khom lưng nhặt lên một tờ giấy ghi tâm nguyện bị rơi xuống đất. Đây là của Khuất Thần, trên đó viết tám chữ to: Thật vui vẻ, quây tung thiên hạ. Chữ viết tiêu sái, thật sự là phong cách của hắn.

Khuất Thần đã quyết định đi Úc du học, cả lớp không có ai nhân nhả hơn hắn cả.

Lâm Vu tìm nhựa cây, một lần nữa dán tại tâm nguyện trên tường.

Trương Cần đi theo đường ban lão sư học tập, học kỳ nào cũng làm một bức tường dán giấy, để mọi người đem nguyện vọng của chính mình đối với thi đại học ghi lại trên giấy, cuối cùng dán ở trên tường.

Có mấy người viết tên trường mình muốn vào, có người bảo thủ chỉ viết lời phù hộ thi đỗ.

Lâm Vu viết, muốn thi vào học viện y học.

Mọi người còn hỏi cô, sao lại là học viện y học? Cô cười cười, không nói.

Về sau Trương Cần lại mua một tấm cá chép giấy, đem dán tại trên tường."Tôi nghe nói hiện tại đang nổi vụ viết lời cầu nguyện lên cá chép, hi vọng chú cá này có thể mang đến cho các em may mắn, các em đều có thể toại nguyện."

Toàn lớp cười to, nghi giữa khóa đều chạy tới cùng cá chép chụp ảnh chung.

Hai năm nay gắn bó với nhau, Trương Cần cũng dần dần bại lộ bản tính của mình, nhìn bên ngoài là một con cừu nhỏ hiền lành nhưng kì thực là một con hồ ly giao hoạt, am hiểu lấy lui làm tiền, bách chiến bách thắng.

Lúc năm hai, Khương Hiểu, Lâm Vu, Khuất Thần, Chu Nhất Nghiên báo danh tham gia ca hát văn nghệ ở trường, một lớp bốn người tham gia, lãnh đạo trường học trực tiếp tìm thầy nói chuyện. Thầy còn giúp học sinh nói chuyện, đánh cược rằng thành tích cuộc thi này của bọn họ sẽ không thấp.

Hiệu trưởng: "Thầy Trương, thầy có biết không rằng thời gian đối với bọn họ có bao nhiêu khăn trương?"

Trương Cần: "Thanh xuân vốn ngắn ngủi, tôi chỉ là hi vọng bọn nó về sau khi nhớ tới quãng thời gian năm cấp ba này, sẽ không cảm thấy hối hận. Hiệu trưởng, lúc tôi còn trẻ nếu tôi không quậy như bọn chúng, tôi liền có chút tiếc nuối."

Hiệu trưởng lắc đầu, "Tôi già rồi, theo không kịp những ý nghĩ của mấy người trẻ các người. Năm ba rồi thầy không tự quyết định thì thầy liền không thể khiếm tốn một chút sao."

Trương Cần yên tĩnh.

"Nếu thành tích của học sinh giảm thì tôi sẽ hỏi thầy đấy."

Lúc tốt nghiệp năm hai, nhân viên nhà trường hẳn sẽ cân nhắc hẳn là giáo viên mới, chỉ có hai năm kinh nghiệm, cũng không tính toán nhiều.

Thế giới này có quá nhiều quy tắc, chúng ta phải làm quen, dần dần liền thỏa hiệp.

Kết quả tin tức này không biết làm sao lại truyền đến tai học sinh lớp 2, toàn lớp học liền làm đơn, hi vọng thầy Trương Cần sẽ tiếp tục làm chủ nhiệm lớp năm na.

Về sau phụ huynh lớp 2 cũng ra cùng nhân viên nhà trường thương lượng, cảm thấy lúc này đổi giáo viên sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của học sinh. Dù sao Trương Cần từ năm nhất đã dạy bọn họ, quan hệ thầy trò bọn họ không đơn giản như vậy. Trường học vì thế thảo luận hai tuần, cuối cùng thầy Âu, thầy Tôn cùng mấy thầy cô giáo khác ra nói chuyện. Thầy giáo trẻ tuổi cũng nên trải qua, bọn họ bắt quả mới mang theo bốn khóa năm ba, luận về kinh nghiệm không thể so sánh với người có 30 năm kinh nghiệm, nhưng ai cũng là từ người mới mà trưởng thành lên.

Việc này cũng biến thành một đoạn giai thoại của Nhất Trung. Lần này tốt nghiệp xong, 2 mấy vị thầy cô của lớp 2 còn trong âm thầm cảm thán, đám trẻ lớp này thật trọng tình trọng nghĩa.

Khai giảng năm ba về sau, Lâm Vu không còn tới Thâm gia nữa. Lâm Vu quyết định học Y, người Thâm gia cũng hỏi qua cô, học Y là con đường không hề dễ dàng, bắt quả vẫn là tôn trọng ý kiến của cô.

Thâm Nghi Đình hai lần mô phỏng thành tích đều có lý chính quy trung hạ du, ai cũng không biết vì cái gì, cô học năm ba, thành tích lại lợi hại như vậy. Người Thâm gia không dám nói nhiều một câu. Có đoạn thời gian năm hai, Lâm Vu còn giúp cô học kèm, chỉ là hiệu quả bình thường.

Khương Hiểu chạy xong cũng bước trở về phòng học, vừa ăn điểm tâm, vừa ôn ngữ pháp tiếng Anh. Trong bất tri bất giác, bọn họ đều đã lớn rồi. Nụ cười trên gương mặt Khương Hiểu cũng từng chút từng chút giảm bớt, Tôn Dương trêu ghẹo cô, thiếu nữ 18 tuổi biến đổi lớn thật, trước kia là thiếu nữ hoạt bát giờ lại biến thành thanh niên u buồn.

Khương Hiểu cũng không còn muốn cùng Tôn Dương đầu võ mồm, tâm nguyện của cô là thi đỗ trường đại học J. Hôm đó khi viết tâm nguyện vào giấy, hai người chen vào giường bên trên của ký túc xá, Khương Hiểu ở trong chăn khóc hơn nửa ngày, nói với cô rằng, mẹ của Khương Hiểu kỳ thật không có chết, là ba cô đã lừa cô, bọn họ chỉ là ly hôn.

Thì ra hồi năm nhất cô rời nhà đi vì nguyên nhân này.

Lâm Vu không biết nên an ủi thế nào, bắt luận nói cái gì cũng vô dụng. Cô mới nói về chuyện cũ của ba mẹ mình.

Khương Hiểu nói: "Lâm Vu, tớ nhất định phải cố gắng, tương lai có một ngày nhìn thấy mẹ tớ, tớ muốn nói cho bà biết, lựa chọn của bà ấy là sai."

Lâm Vu nghẹn ngào, "Ừm."

Trước lúc vào học mười phút, người đều đến đông đủ.

"Sớm vậy!" Tôn Dương ngáp một cái, "Buổi tối hôm qua học tới 1 giờ đêm, buồn ngủ chết đi được."

Tần Hành mười giờ đi ngủ, bắt quả hần hình như cũng rất phiền nào. Trên cơ bản hẳn có mười phần thì chỉ chắc chín, nhưng mà hần vẫn còn đang do dự.

Lần này ba mô hình thành tích ra, hần liền có thể đi chương trình.

Tôn Dương: "Tần Hành, thật hâm mộ cậu, tại sao tớ không có thông minh như vậy chứ?"

Tần Hành một tay nâng cằm lên, một tay hững hờ đảo sách ngữ văn. "Lâm Vu, thầy Âu nói cái nào thiên cổ vấn?"

"« Đàng Vương Các Tự », « Tiêu Dao Du », « Xích Bích phú »..." Lâm Vu đem vở của mình lật ra cho hần xem, "Tớ mới chỉnh lại đấy."

Tần Hành nhú mày, "Ai, có cậu ở đây thật tốt, giúp tớ bớt đi được không ít thời gian."

Lâm Vu: "Từ xác suất đi lên mà nói, những ngày này tỉ lệ thi đậu rất lớn, nhưng không nhất định."

Tần Hành: "Không có việc gì, tớ tin tưởng cậu. Nữ sinh không phải có giác quan thứ sáu sao!" Hiện tại hẳn có thể cùng cô nói đùa rồi. Cũng chỉ có Lâm Vu trước mặt, hẳn mới có thể trở nên ầm áp, không còn là học bá kiêu ngạo lạnh lùng ngày xưa nữa.

Lâm Vu: "... Cậu không thể qua loa như thế."

Tần Hành khòe miệng đầy ý cười, "Cậu —— "

Lời còn chưa dứt, hẳn liền nhìn Lâm Vu đang chảy máu mũi.

Tần Hành không nói hai lời, duỗi tay ra muốn che, "Chảy máu mũi kia." Hẳn đứng lên, một tay vịn đầu của cô, một tay thì bịt lấy mũi. "Khương Hiểu, giấy lau."

Tay Lâm Vu tay không biết nên để chỗ nào, cô muốn nói không có chuyện gì đâu, chảy máu mũi là chuyện nhỏ.

Tần Hành một mặt khăn trương, cầm giấy lau mũi cô.

"Tớ không sao." Tiếp xúc thân mật như vậy, lỗ tai của cô đã nóng dần.

Chỉ là máu mũi giống như không ngừng chảy được vậy, một mực chảy, trên thân hai người đều dính đầy vết máu đỏ tươi.

Trong phòng học cũng phát hiện động tĩnh của hai người.

Khuất Thần lo lắng nói: "Làm sao chảy nhiều máu như vậy? Gọi xe cấp cứu không?"

Tôn Dương liếc mắt một cái, "Đồ ngu!"

"Thế nhưng chảy nhiều máu thế này cơ mà!"

Tần Hành xoa khăn giấy nhỏ lại rồi nhét vào mũi cô. "Cảm giác thế nào?"

Lâm Vu lúng túng không thôi, nhưng không có suy nghĩ nhiều.

Rất nhanh, giấy trắng liền bị máy thấm ướt đầm.

Tần Hành nhăn nhó mi tâm, "Đi phòng y tế đi. Để tớ ——" ôm cậu? Công cậu? Vẫn là...

Lâm Vu đứng dậy, hơi vênh mặt lên. Tần Hành cường thế vịn tay của cô, "Tớ đi cùng cậu."

"Cám ơn."

Tần Hành nói ra: "Giúp chúng tớ nói một chút với giáo viên, tớ đưa cậu ấy đến phòng y tế."

"Được. Không cần đi cùng sao?"

"Một mình tớ là đủ rồi."

Đi tới phòng y tế chỉ tốn 5 phút, Tần Hành lần đầu tiên trong đời cảm thấy dài đằng đặc như vậy.

"Cậu sao rồi?"

"Còn ổn không?"

"Làm sao chảy máu nhiều như vậy chứ?"

...

Một đường mấy vấn đề, Lâm Vu phát hiện hẳn tựa hồ có chút khăn trương. "Tần Hành, chảy máu mũi không có đáng sợ như vậy."

Tần Hành sắc mặt căng cứng, "Kể chuyện cười cho cậu nghe. Lên tiểu học hồi lớp một nhập đội thiếu niên, mỗi thứ hai, nhà trường cho chúng tớ mang khăn quàng đỏ. Khuất Thần đứng tại bên cạnh tớ, người ta vừa mới giúp cậu ta đeo, vậy mà cậu ta khóc. Tớ nhìn cậu ấy. Cậu ta khóc 1 cách tội nghiệp rồi nò, Tần Hành, bọn họ nói khăn quàng đỏ là máu tươi của liệt sĩ mà nhuộm thành, tớ sợ lắm, tớ không muốn đeo..."

Lâm Vu cười, "Khuất Thần thật rất đơn thuần."

Đúng vậy. Tần Hành tính cách không tốt, Khuất Thần hết lần này tới lần khác liền đi theo hẳn chơi. Mỗi lần thi cử kiểm tra, Tần Hành là hạng nhất, Khuất

Thần luôn luôn đếm ngược. Khuất gia luôn luôn mang Tàn Hành ra so sánh với hần, Khuất Thần cũng chưa từng có tức giận. Năm lớp ba hần từng nói một câu, cũng có lẽ là chân lý của hần.

"Cậu ấy là cậu ấy, con là con. Thế giới này có người thông minh thì sẽ có đồ đàn."

Tàn Hành nhìn đồng phục của mình, "Máu của cậu cũng nhuộm đỏ ống tay áo của tớ rồi."

Lâm Vu một mặt áy náy.

"Không có việc gì. Chờ lên đại học, cậu giúp tớ giặt quần áo là được."

Lâm Vu ngấm lại cũng là nên, đáp ứng hần.

Giáo viên phòng y tế là nữ, để Lâm Vu nằm xuống, vắt khăn mặt lạnh thoa lên trán Lâm Vu, "Làm sao chảy máu nhiều như vậy? Trước kia cũng thường chảy sao?"

"Không có."

"Năm ba à?"

"Vâng."

Cô giáo hiểu rõ, "Học tập áp lực rất lớn nên phát hỏa, còn có hơn hai tháng, chớ khản trương, cuộc đời cũng nên trải qua một đoạn này."

"Bạn học nam kia, em có thể về lớp rồi, để cô bé ở chỗ này nghỉ ngơi một hồi, đỡ chảy máu rồi về."

Lâm Vu nhìn hần, Tàn Hành gật gật đầu, ra cửa.

Nữ bác sĩ tán thưởng nói: "Bạn nam này coi như không tệ, thật biết chiều cố đm. Các em là bạn cùng bàn sao?"

"Không phải, là trước sau nhau."

Nữ bác sĩ nhìn cô một cái, cười cười. "Em cứ nghỉ ngơi đi đã."

Tàn Hành cũng không trở về lớp. Hần đi từ bồn hoa đến đây vừa đi vừa về tầm mười vòng.

Hai mươi phút sau, máu mũi Lâm Vu máu mũi rớt cuộc cũng ngừng lại. Cái mũi của cô vẫn còn đút lấy miếng bông, "Cảm ơn cô ạ." Cô nói một tiếng cảm ơn

Không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa liền thấy Tàn Hành, nội tâm của cô hơi động một chút, một cổ ấm áp lan tràn.

"Tàn Hành —— "

Tàn Hành trở lại, mắt sắc mơ hồ có thể thấy được lo lắng, hần đánh giá cô, "Không chảy máu nữa rồi?"

Lâm Vu lên tiếng, "Không chảy nữa, tại sao không trở về lớp đi?"

Tàn Hành: "Dù sao đều là ôn tập, rất nhàm chán."

Hai người chậm rãi đi trở về.

Tàn Hành hỏi: "Có phải hay không gần đây cậu thức đêm?"

Lâm Vu chần chờ một chút, gật đầu.

Tàn Hành minh bạch, sợ là tâm lý của cô cũng là có áp lực. "Không có chuyện gì, cậu cứ xem như thi đại học chỉ là một kì kiểm tra bình thường thôi đi."

Lâm Vu: "Chỉ là gần đây ban đêm luôn bị mất ngủ."

Tàn Hành hoảng hốt, "Bao lâu?"

Lâm Vu nói: "Nửa tháng." Có đôi khi nửa đêm còn bừng tỉnh. Từ nhỏ đến lớn, cô đều chưa từng bàng hoàng như này.

Tàn Hành: "Cuối tuần chúng ta đi leo núi đi."

Lâm Vu một mặt kinh ngạc, "Chúng ta?"

Tàn Hành: "Chỉ tớ và cậu, chúng ta đi giải sầu một chút."

Lâm Vu: "Được đấy." Một nháy mắt cô như vui lên, thế nhưng là rất nhanh phủ định.

Hai người lâu như vậy không có trở về phòng học, tất cả mọi người có chút bận tâm.

Người trẻ tuổi luôn luôn tràn đầy sức tưởng tượng.

Phía trước có người nói: "Lâm Vu có thể hay không bị bệnh? Mẹ tớ trước kia xem phim Hàn thấy nữ chính cũng như vậy, chảy máu mũi..."

"Bệnh bạch huyết?"

Khương Hiểu tức nổi tung, "Nói hươu nói vượn cái gì đâu không."

"Tớ chỉ nói đùa chút thôi mà. Học tập áp lực như thế, tình huống như thế nào đều có. Đầu tuần không phải có người nhảy hồ hoa sen sao?"

Khương Hiểu: "Trường học đã giải thích là trượt chân rơi xuống rồi."

Chu Nhất Nghiên hỏi: "Khương Hiểu, cậu cùng bạn đó quen hay sao? Lúc cậu ta rơi xuống cậu ở đấy à?"

"Đúng, ai biết là trượt chân hay vẫn là cố ý tự sát chứ."

Ban trưởng đứng lên, "Mọi người chớ ồn ào, cuối tuần cần tập trung. Các cậu mà còn như vậy, tớ đi gọi giáo viên đấy."

Phòng học an tĩnh lại.

Thẩm Nghi Đình nhìn qua chỗ Lâm Vu, Trần Đồng đứng tay cô, "Tần Hành đối với Lâm Vu rất tốt. Tớ nghe nói, Tần Hành hứa với Lâm Vu cùng nhau thi vào đại học B."

Thẩm Nghi Đình nắm chặt bút, "Đại học B sao?"

"Đúng vậy."

"Thật tốt."

Trần Đồng cũng là một mặt hâm mộ, cùng là từ vùng ngoại thành thi đến Nhất Trung, vì cái gì Lâm Vu có thành tích vững vàng ba năm đều đạt vị trí đầu, mà cô thi không đâu, đến năm ba, hai lần đều tụt top 200.

Thẩm Nghi Đình nhàn nhạt nói ra: "Ôn tập đi."

Trần Đồng: "Vì cái gì tất cả mọi người cố gắng, thế nhưng là hiệu quả học tập khác biệt lớn như vậy chứ. Lâm Vu luôn luôn dễ dàng liền có thể đứng nhất, chúng ta lại cố gắng cũng chỉ có thể thi đến trung du."

Thẩm Nghi Đình lạnh mặt xuống.

Trần Đồng cũng không nói gì nữa.

Lâm Vu cùng Tần Hành trở về, xếp theo sau là một đồng nam sinh ồn ào, không biết ai nói một câu. "Tần Hành, đầu tớ choáng, đưa tớ đến phòng y tế đi."

Tần Hành hừ một tiếng: "Đi ra sân chạy 2 vòng là hết choáng ấy mà!"

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Edit: Bom Bom

Beta: melbournje

Bây giờ sáng cuối tuần, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, ký túc xá phòng 301 an tĩnh không có một tiếng động. Tối hôm qua mọi người học bài nên ngủ

muộn. Cả tuần học tập mệt mỏi nên buổi sáng cuối tuần mọi người ngủ dậy có hơi muộn.

Lâm Vu nhẹ nhàng đứng lên, cô bước đi nhẹ nhàng, nhưng mỗi người trong kí túc hình như đều có đồng hồ sinh học nên cũng tỉnh. "Lâm Vu, giúp mình lấy hai cái bánh bao thịt ở nhà ăn và một bình sữa bò." Giọng nói Thôi Nhã mềm mềm, giống như mèo con.

"Còn tớ muốn bánh bao rau xanh, ba cái đi."

Lâm Vu mang balo sách trên lưng nói: "Buổi sáng tớ có việc phải ra ngoài, không lên lớp tự học được."

Thôi Nhã: "Vậy cậu đi đâu?"

Lâm Vu không giấu diếm nói: "Đi chơi."

Thôi Nhã ở một tiếng: "Vậy cậu đi đi, thư giãn một chút cũng tốt."

Sau khi Lâm Vu đi rồi, Trần Đồng hỏi Thôi Nhã một câu: "Cậu ấy một mình đi chơi sao?"

Thôi Nhã: "Tớ không rõ, có thể cậu ấy muốn đi giải sầu một chút. Tớ nhìn cậu ấy học tập căng thẳng, ban đêm cũng ngủ không ngon."

Thôi Nhã nhanh chóng từ trên giường nhảy xuống nói: "Tớ đi toilet trước nha."

Dương Tiểu Mộng: "Các cậu nhanh lên chút đi, còn đi chạy bộ nữa"

"Rõ, trường kí túc xá đại nhân!"

Sinh hoạt năm ba quả nhiên giống như một sợi dây thừng căng cứng, đã đến lúc này, vừa khổ vừa mệt mỏi nhưng tất cả đều phải cắn răng mà kiên trì.

Ba người cùng đi đến *thao trường chạy bộ, vừa vặn gặp Khương Hiểu. Khương Hiểu đã chạy xong, vừa thở hồng vừa bước đi.

*Sân để học Quốc Phòng

Trần Đồng hỏi: "Khương Hiểu, cậu không cùng Lâm Vu đi chơi à?"

Khương Hiểu cười một tiếng: "Môn ngữ văn tớ còn có đến mấy chương văn học cổ đại còn chưa học thuộc nữa."

Mọi người đều có chung suy nghĩ, chẳng lẽ Lâm Vu đi chơi một mình. Lâm Vu đến Tấn Thành ba năm, ngoại trừ người quen nhà Thẩm Nghi Đình, có vài lần ngẫu nhiên cùng Khương Hiểu và mấy người các cô cùng ra ngoài, không có khi nào đi một mình.

"Tớ trở về phòng học trước đây." Khương Hiểu đi đến lối ra, lấy cặp sách lên phui phui bụi, nhanh chân mà đi.

Trần Đồng nhìn qua bóng lưng của Khương Hiểu: "Tớ cảm thấy Khương Hiểu có cái gì lạ lạ"

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Dương Tiểu Mộng: "Người ta đang cố gắng học tập, có gì lạ đâu."

Thôi Nhã gật đầu: "Cô chủ của cậu ấy đều xuất ngoại, bố cậu ấy lại không ở bên. Cậu ấy còn không nói một lời. Còn chúng ta kêu khổ kêu mệt. Ở nhà, bố mẹ liên tục làm một bàn đầy thức ăn chờ chúng ta về"

Nói xong, ba người mỗi người đều có biểu lộ khác nhau.

Lâm Vu được Tần Hành đưa cho lộ tuyến*, ở đường 41 chờ xe buýt đến.

*Lộ trình đường đi

Sáng sớm cuối tuần, đương nhiên sẽ không có tình huống kẹt xe. Lâm Vu nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ. Không khí ở đây không tính là sạch sẽ nhưng rất trong lành. Mỗi nơi đều có người đứng, sinh hoạt như vậy cứ lặp đi lặp lại. Xe buýt cuối cùng cũng dừng lại ở một trạm nào đó?

Khoảng nửa tiếng, cô đến nơi.

Tần Hành sớm đã đợi cô địa điểm này. Bước xuống xe, thấy Tần Hành mặc đồng phục xanh trắng, vẫn như cũ đeo cặp sách, trong balo xưa nay vẫn mang vài cuốn sách như thường lệ.

Trong đám người, Lâm Vu đi về phía hắt, Tần Hành cũng thấy được cô, ánh mắt hai người chạm nhau. Tần Hành nhanh bước đến hướng cô.

Lâm Vu cảm thấy kỳ quái, Tần Hành hôm nay làm sao cũng mặc đồng phục.

Tần Hành đầy ý cười, miệng cười sáng lạng nói: "Chúng ta từ cửa này đi vào, đi một vòng quanh hồ hơi mệt. Chúng ta chỉ đi nửa vòng, vừa vặn đối diện

có công viên, khung cảnh cũng không tệ lắm."

Lâm Vu gật đầu, cô nhìn xung quanh nói: "Rất nhiều người đến đây?"

Tần Hành: "Cuối tuần đều như vậy, sẽ có du khách nước ngoài. Đây hồ lớn nhất Tấn Thành, cảnh sắc không thể so với những điểm tham quan khác. Bình thường rất nhiều người thích đi đến hồ này rèn luyện thân thể."

Tần Hành biết chắc cô không có cơ hội đi nhiều điểm tham quan ở Tấn Thành, cho nên trên đường đi giải thích cho cô về lịch sử của mấy cái tường thành ở Tấn Thành.

Cách đó không xa mặt hồ, cây liễu theo gió đung đưa, mặt hồ gợn sóng lăn tăn, ven bờ hồ có một loạt thuyền.

Cứ như vậy nhẹ nhàng hải lòng.

"Có muốn đi ngồi thuyền hay không?" Tần Hành đề nghị.

Lâm Vu lắc đầu: "Đi bộ thêm chút nữa đi"

Hai người chậm rãi đi, trên đường còn gặp được người luyện công buổi thực sáng đỉnh của đỉnh, còn có viết thư pháp trên mặt đất.

Lâm Vu không khỏi nhìn đứa bé kia vài lần, phát hiện chữ viết của đứa bé quả thực không tồi. Lúc cô còn học tiểu học, chương trình học căn bản không có lớp học thư pháp, viết chữ hoàn toàn là dựa vào năng lực của bản thân. Chữ của cô chỉ tạm gọi là thanh tú. So với chữ của Tần Hành, Thẩm Nghi Đình căn bản không thể so được.

Tần Hành cũng nhìn một lúc, đứa trẻ kia tầm 7-8 tuổi, xung quanh là một đám người vây xem khích lệ. Tần Hành vừa định nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy trong đám người có cả Trương Cần.

Trương Cần cũng nhìn thấy hai người họ, trên mặt thể hiện sự kinh ngạc.

Lông mày Tần Hành nhảy một cái, vội vàng lôi kéo tay Lâm Vu: "Chúng ta đi nhanh đi, ở đây kẻ trộm rất nhiều."

Lâm Vu không hiểu.

Trương Cần ánh mắt truy đuổi hai người. Một bên là người đàn ông khoảng 60 tuổi, cùng Trương Cần mặt mày có mấy phần rất giống, người đàn ông hỏi: "Hai đứa nhỏ kia là học sinh của con dạy?" Hai người mặc đồng phục Nhất Trung, rất dễ dàng nhận ra.

"Đúng thế."

"Chuyện lớn đây."

"Cha đừng nghĩ lung tung, hai đứa nhỏ này thành tích rất tốt."

"Thành tích tốt không có nghĩa là tất cả."

Trương Cần trầm mặc: "Cha, đã nhiều năm như vậy, suy nghĩ của cha vẫn không thay đổi. Thật ra học sinh suy nghĩ rất đơn giản, cha từ đầu đến cuối đều thích dùng ánh mắt của người trưởng thành để phỏng đoán người khác."

Ông Trương im lặng một chút nói: "Con vẫn còn trách ta?"

Trương Cần nhếch khóe môi, khuôn mặt biến sắc

"Chuyện năm đó, ta xin lỗi." Ông Trương hít thở thật sâu một hơi fải: "Con cũng không còn nhỏ, cũng nên tính đến chuyện kết hôn đi. Ở trường có cô Đào Mạn..."

"Cô ấy đã có bạn trai."

"Thật là đáng tiếc."

Trương Cần hiểu rõ cha của mình, làm lãnh đạo đã lâu, chuyện gì thích thì đều chủ động không ché. Hắn không còn nhỏ nữa, nhưng mọi chuyện không thể như ý muốn của ông.

Tần Hành cảm xúc phức tạp, cậu đương nhiên sẽ không nói cho Lâm Vu cậu vừa mới nhìn thấy Trương Cần. Lâm Vu suy nghĩ đơn giản, nếu như biết, cô nhất định sẽ đi đến cùng Trương Cần chào hỏi.

Đến công viên. Vào mùa xuân, bên trong vườn hoa tươi nở rộ, đặc biệt là vườn hoa Tulip, cỏ xanh như tấm đệm. Không ít gia đình mang theo con nhỏ đến ăn cơm dã ngoại, còn có rất nhiều người chụp ảnh cưới, cô dâu xinh đẹp còn chú rể tuấn tú.

Lâm Vu lần đầu tiên đến công viên, mà lại là cùng nam sinh. "Công viên này tên gọi là gì?"

Tần Hành nhìn qua cô, bình tĩnh nói: "Vườn tình yêu, cậu không biết sao?"

Đột nhiên Lâm Vu khẽ giật mình, nhìn Tần Hành bằng ánh mắt khó hiểu: "Vườn tình yêu?"

Tần Hành hững hờ ừ một tiếng: "Lâm Vu —— "

Đột nhiên được gọi tên, Lâm Vu có chút sững sờ.

Tần Hành từ trong túi lấy ra một tấm gỗ hình hồ lô nói: "Mẹ tớ đã cầu nguyện trong chùa, cho cậu."

Lâm Vu mặt một kinh ngạc: "Tớ làm sao có thể lấy?"

Tấm gỗ còn mang theo nhiệt độ của Tần Hành. Tần Hành đem tấm gỗ nhét vào tay cô nói: "Phía trên khắc chữ, cậu xem một chút."

Lâm Vu thì thầm: "Tên đề bằng vàng* —— "

*những người thi đỗ có thành tích cao

Tần Hành nhún nhún vai: "Tớ có thể làm được, cho nên tớ không cần, tặng cho cậu! cậu đừng khấn trương."

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Lâm Vu: "Thế nhưng là đây mẹ cậu cầu nguyện cho cậu mà? Tớ làm sao có thể lấy chứ."

Tần Hành quay đầu đi chỗ khác: "Cậu tranh thủ lấy đi, lúc đầu tớ định đưa cho Khuất Thần, nhưng Khuất Thần xuất ngoại, cũng không cần tên đề bằng vàng."

Lâm Vu: "... Vậy cảm ơn cậu, cả mẹ cậu nữa."

Tần Hành gật gù đầu, ừ một tiếng, sắc mặt tự nhiên ửng hồng.

Trưa hôm đó hai người cùng nhau ăn cơm xong rồi về, Lâm Vu mời khách, nhưng lại là Tần Hành trả tiền. Tần Hành nói, đợi đến đại học để cô mời lại hẳn.

Lâm Vu trở lại trường học. Lâu rồi cô chưa được cảm giác ăn rau cải xối ngon như thế. Buổi chiều, cô tiếp tục đi lớp tự học, đồng thời tinh thần cũng không tệ.

Con người quả nhiên còn muốn đi tiếp cận thiên nhiên, tâm trạng thoải mái, có cái gì đó ngọt ngào bỗng nhiên tràn ra.

Buổi chiều ngày hôm nay, Tần Hành đột nhiên up cái ảnh cổic xoay gió ở vườn tình yêu, không có miêu tả gì. Tần Hành gửi đi không bao lâu, bình luận liền đến.

Khuất Thần: Tần Hành?

Tôn Dương: Bị hack nick rồi?

Mẹ Tần: Con trai, đi vườn tình yêu?

Mẹ Tần: Cùng ai? Hẹn hò?

...

Tần Hành chưa trả lời.

Lâm Vu là ở buổi tối mới lên Wechat, cô yên lặng nhìn hình ảnh.

Bà Tần trong lúc cấp bách, gọi điện thoại cho chồng: "Tranh thủ thời gian nhìn wechat của con trai đi!"

Ông Tần tay run một cái: "Thế nào?"

Bà Tần: "Có phải hay không yêu sớm?"

Ông Tần hừ một tiếng, coi như không có chuyện gì: "Nó đang tập trung thi tốt nghiệp trung học, bà chớ suy nghĩ lung tung."

Mẹ Tần: "A Tần tính cách nó thế nào, ông không hiểu sao? Wechat thường ngày không có đăng gì, hiện tại trắng trơn up ảnh, hôm nay khẳng định là hẹn hò."

Ông Tần: "Phu nhân, xin hỏi bà có bận gì? Cần tôi nhắn tin cho nó không?"

Bà Tần: "Tôi chính là muốn nói với ông, con trai của ông không phải là hòa thượng."

Ông Tần cười: "Chúng ta liền xem như không biết đi, đừng đi hỏi nó."

Bà Tần: "Ông cho rằng ông muốn hỏi nó, liền có thể hỏi ra sao?"

Bố Tần: "... Tôi đang họp, về nhà nói chuyện!"

Thời gian học của năm ba trôi qua đặc biệt nhanh, một ngày lại một ngày, một tuần lại một tuần, chớp mắt một tháng cứ như vậy đi qua. Rất nhanh ba kì thi thử kết thúc. Lần này năm thành phố cao trung liền thi thử, Lâm Vu tổng điểm xếp thứ nhất, Tần Hành sắp xếp thứ hai. Hóa học đạt điểm tối đa, toán học tối đa liền có thể ra nước ngoài. Thành tích vừa có, học sinh Nhất Trung cùng các thầy cô liền bùng nổ. Lãnh đạo cấp ba cùng các thầy cô giáo đang họp, dặn đi dặn lại, năm nay Nhất Trung nhất định phải tranh thủ đạt "trạng nguyên" toàn tỉnh.

Các thầy cô giáo phải chịu áp lực rất lớn.

Trương Cần còn cố ý đem hai người họ gọi vào văn phòng, nói một chút. Để bọn họ tiếp tục duy trì loại trạng thái này, lúc này ngàn vạn lần không thể phớt lờ, càng không thể phân tâm.

Truyện được up tại wattpad melbournje

Tần Hành giọng nói nhẹ nhàng: "Thầy Trương, thầy yên tâm, chúng em sẽ nỗ lực hết sức."

Ánh mắt Trương Cần sâu xa nhìn Tần Hành, lại nhìn Lâm Vu, cuối cùng cái gì đều không hỏi, để bọn họ trở về lớp. Hai người vừa về tới lớp học, mọi người đều nói về hai người họ.

Tôn Dương cảm thán: "Thần điêu thi lữ *! Hai người làm sao khi nào cũng ở vị trí đó?"

*cùng nghĩa với bộ phim thần điêu đại hiệp, 2 cô trò còn ở đây là bạn học, có chế nào xem phim đó chưa? Tui coi rùi nè

Lâm Vu hỏi: "Cái gì thần điêu thi lữ?"

Khuông Hiểu nở nụ cười: "Bọn họ đặt cho cậu cùng Tần Hành."

Lâm Vu then thùng

Tần Hành trả lời: "Đều là cùng một thầy dạy, thứ tự không khác biệt lắm có cái gì kỳ quái sao."

Tôn Dương trong nháy mắt nhìn trên bàn: "Tớ và hai người các cậu không phải cùng một thầy dạy sao?"

Sau khi có bảng xếp hạng, Tần Hành được cử đi trên cơ bản đã được xác định. Sau khi đến lớp tự học buổi tối, cậu về đến nhà.

Khó lắm mới thấy ông bà Tần đều ngồi ở phòng khách.

Tiểu Dã quơ cái đuôi tới, Tần Hành sờ nó.

Ông Tần giương mắt: "Thầy Trương hôm nay có liên lạc với b, sự việc con được cử đi, phải quyết định nhanh một chút"

Tần Hành đi đến sofa ngồi xuống, không nói chuyện.

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Ông bà Tần nhìn nhau, không biết cậu quyết định thế nào.

"Tần Hành, con gần đây có phải có chuyện gì không?" Bà Tần cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Được ngành toán học cử đi, muốn tiếp tục đào tạo sâu hơn, về sau làm nhà toán học."

"Ừm." Ông Tần gật gù đầu, "Thật là tự hào, giống như Trần Cảnh Nhuận* vậy. Tần gia chúng ta chưa có nhân vật nào như vậy đâu "

*Nhà toán học nổi tiếng ở Trung Quốc, chế nào muốn tìm hiểu thêm thì lên bác google hỏi nha

Sắc mặt Tần Hành đột nhiên trịnh trọng lên: "Con cũng không có niềm đam mê muốn làm nhà toán học."

Ông Tần một mặt bình tĩnh hỏi: "Vậy con muốn làm cái gì?"

Bà Tần cũng yên lặng, còn Tiểu Dã ngồi xồm ở bên bàn trà, giống như hội nghị gia đình.

Tần Hành nhún vai: "Con cũng không biết." Cậu thực sự nói thật. Từ tiểu học, mỗi lần tham gia cuộc thi gì đều có thể đoạt giải.

Ông Tần nâng chén trà lên uống một hớp "Không biết tương lai làm cái gì? Vậy vấn đề này chúng ta phải thảo luận một chút."

Mọi chuyện từ trước đến giờ đều theo quyết định của Tần Hành, bởi vì bọn họ một mực tin tưởng năng lực của con trai. Thời điểm mấu chốt mà bọn họ quyết làm hội trưởng hội phụ huynh, là muốn thay mặt Tần Hành nói lên ý kiến. Đương nhiên cuối cùng quyền quyết định vẫn là của cậu. Ông Tần tốt nghiệp loại giỏi, tốt nghiệp xong liền làm việc tại hệ thống công vụ Tần Thành. Qua mấy năm, 9 giờ đi 5 giờ về, lúc ông Tần sắp thăng chức, liền dứt khoát từ chức để lập nghiệp. Công ty hiện tại cũng là top 100 xí nghiệp trong tỉnh. Ông Tần chưa từng có nói qua, sẽ để Tần Hành tương lai trở về kế thừa công ty.

"Tần Hành, ba vẫn cảm thấy thi đại học không nhất định có thể quyết định tất cả. Bất quá, con cần cố gắng nhiều hơn, mới có thể lựa chọn cơ hội tốt. Ba và mẹ luôn ủng hộ con dù quyết định thế nào"

Tần Hành nhú mày: "Vậy con quyết định học Y."

Bà Tần khẩn trương nói: "Đột nhiên sao lại muốn học Y?"

Tần Hành không lăm để ý nói: "Muốn chăm sóc người bị thương."

Bà Tần nhú mày: "Xã hội bây giờ không thiếu người học Y."

Ông Tần một mặt bình tĩnh vỗ tay cổ vũ bà Tần.

Tần Hành đứng dậy, đi vài bước, lại dừng lại. "Ba mẹ, nếu con không muốn bỏ ra nước ngoài? Con muốn tham gia thi đại học, đến lúc đó lại đền nguyện vọng."

Bà Tần hỏi hớp còn ông Tần thì cắn răng, giả bộ làm mặt lạnh nhạt. "Con suy nghĩ thêm một chút."

Tần Hành nói to: "Đã nghĩ sâu tính kỹ."

Tần Hành nói một tiếng, liền trở về phòng.

Bà Tần nắm tay thành nắm đấm, "Nó làm sao vậy? Đây là muốn khiêu chiến bản thân sao?"

Ông Tần hô một hơi, lại uống hết mấy ngụm nước mới đề xuống sự tức giận. "Bình tĩnh, bình tĩnh!"

Tác giả có lời muốn nói:

Đem từ leo núi đổi thành đi dạo công viên, hi hi ~ vườn tình yêu ớ ~

Mấy năm sau, Tần Hành cùng Lâm Vu đi vườn tình yêu chụp ảnh cưới.

Bạn học Lâm ngu ngơ hỏi: "Cho nên khi đó anh là cố ý dẫn em tới nơi này sao?"

Bạn học Tần: "Anh cũng học quá nhiều, liền muốn cùng em đi thư giãn một chút."

Bạn học Lâm vẫn còn có chút không tin.

Bạn học Tần một tay nắm cả eo của cô, làm bộ muốn hôn cô.

"Khi đó nhìn thấy người khác chụp ảnh cưới, anh cũng liền muốn về sau đến nơi đây chụp. Dù sao nơi này cũng là nơi lần đầu tiên chúng ta hẹn hò."

Lâm Vu: "..."

Cô không muốn thừa nhận.

Hãy nhấn like ở mỗi chương để ủng hộ tinh thần editor nhé các chế! Yêu thương

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Edit: melbournje

Beta: Bom Bom

(Sau một hồi thương lượng bọn mình sẽ đổi từ Hách chủ nhiệm -> Thầy Hách, thầy Trương -> Chủ nhiệm Trương nhé)

Tần Hành nghĩ sâu tính kĩ, vẫn là từ bỏ ra nước ngoài. Lãnh đạo trường học, các giáo viên khi nghe được tin tức thì khiếp sợ không biết nên nói cái gì. Ngày đó Dư hiệu trưởng, chủ nhiệm Trương thay phiên tìm hấn nói chuyện, ý là từ bỏ việc ra nước ngoài thật là đáng tiếc. Thi đại học không phải con đường duy nhất để hấn suy nghĩ lại một chút.

Sắc mặt Tần Hành bình tĩnh, đại khái đã sớm nghĩ xong tất cả, gần từng chữ nói: "Em biết từ bỏ ra nước ngoài là rất đáng tiếc, điều đó quan trọng bao nhiêu, em biết rõ. Nếu không em sẽ không cân nhắc lâu như vậy. Ngay từ năm nhất em đã cân nhắc vấn đề này, tương lai phía trước, em cũng chưa rõ phải đi như thế nào."

Thầy Hách bó tay rồi, ông nghiêm mặt: "Tần Hành, đây không phải trò đùa, cơ hội mất đi rồi sẽ không trở lại."

Tần Hành mỉm mỉm khoe miệng: "Em đã nghĩ thông suốt, sẽ không thay đổi. Cảm ơn thầy!" Cậu đứng dậy, hướng về phía hiệu trưởng Dư cùng thầy Hách cúi mặt cái thật sâu.

Thầy Hách không khỏi lắc đầu.

Hiệu trưởng Dư cảm thán: "Quả nhiên là học sinh của Trương Cần, tính nết đều có mấy phần giống nhau."

Thầy Hách: "Hiệu trưởng, việc này cùng thầy Trương không liên quan."

Hiệu trưởng Dư khoát khoát tay ra sau lưng nói: "Thầy không biết đâu. Trương Cần năm đó cũng là từ bỏ đi du học."

Thầy Hách: "Còn có việc này sao?"

Hiệu trưởng Dư êm tai nói: "Cha của Trương Cần là ai chắc hấn anh cũng biết, là hiệu trưởng của trường Tam Trung. Trương Cần lúc đi học cũng là một học bá, năm ba được cử đi du học nhưng cậu ta từ bỏ. Vì thế, hiệu trưởng Trương cùng cậu ta tuyên bố đoạn tuyệt. Về sau cậu ta lại lựa chọn đến Nhất Trung làm giáo viên."

Hách chủ nhiệm: "Hiệu trưởng, việc này tôi thực sự không biết, thầy Trương lại có bí mật này. Vậy đã xảy ra chuyện gì?"

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Hiệu trưởng Dư thở ra một hơi: "Nghe nói là hồi năm hai Trương Cần cùng một bạn nữ cùng lớp yêu đương, hiệu trưởng Trương mới mời gia đình cô bé đó đến trường học nói chuyện."

Thầy Hách có thể tưởng tượng đến cảnh đó "Yêu sớm rất ảnh hưởng đến việc học tập, hiệu trưởng Trương làm vậy là rất đúng."

Hiệu trưởng Dư lắc đầu: "Về sau cô gái kia không chịu nổi áp lực nên chuyển trường, việc này còn chưa tính là kết thúc. Sự việc này đối với hai người họ chắc có ảnh hưởng rất lớn. Tôi nghĩ Trương Cần từ bỏ đi du học, lại lựa chọn làm thầy giáo, đại khái là để đối nghịch với bố của mình."

Thầy Hách ngạc nhiên.

Hiệu trưởng cười nói: "Thầy Hách, bọn trẻ hiện tại cùng với chúng ta lúc trước không giống nhau, bọn chúng có ý tưởng, có kiến thức, có can đảm khiêu chiến quyền uy. Tấm lòng của anh thì tốt, nhưng phương pháp thì có chút...lỗi thời."

Thầy Hách: "Thế nhưng những đứa trẻ này, nên không nghiêm khắc một chút, bọn chúng liền đồ đốn."

Hiệu trưởng Dư: "Thầy trở về xem qua thành tích của lớp 2 đi."

Thầy Hách trầm tư nói: "Tôi biết rồi."

Hiệu trưởng Dư pha hai chén trà: "Uống chén trà đi."

Thầy Hách nào có tâm trạng thưởng thức trà, liền bụng li trà lên nốc ừng ực.

Hiệu trưởng Dư một mặt đau lòng nói: "Trà này tôi tốn không ít tâm tư mới lấy được, anh.. Thôi được rồi được rồi, anh đi mau đi."

Vào giờ nghỉ, trong phòng học lớp 2 bàn luận ầm ĩ, tất cả mọi người đều đang thảo luận chuyện Tần Hành từ bỏ đi du học.

Thẩm Nghi Đình sáng sớm đến lớp học liền nghe được mọi người đang bàn luận chuyện này, cô bị sốc không hề nhẹ. Cô nhẩn nại mãi mới không đến hỏi han điên cuồng. "Tần Hành, chúng ta có thể nói chuyện chút không?"

Tần Hành khép vờ lại nói: "Được."

Thẩm Nghi Đình nhìn lướt qua vở kia, cô nhìn không được cầm lên: "Đây là vở của Lâm Vu?" Chữ viết này khiến cô nhận ra.

Tần Hành gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài. "Thế nào?"

Thẩm Nghi Đình yên lặng đi phía sau hắn, ba năm này, bọn họ cùng lớp, nhưng thật giống như cách rất xa. Cô không theo kịp bước đi của cậu nên chỉ có thể đi ở sau lưng.

Dù sao cũng không trở về như thời ấu thơ nữa rồi.

"Tần Hành, vì sao cậu không đi du học?"

Tần Hành quệt khóe môi: "Tớ đối với nghiên cứu toán học có chút không hứng thú."

Thẩm Nghi Đình nhìn qua cậu, tựa hồ muốn tìm ra sơ hở. "Vậy cậu muốn học cái gì?"

Tần Hành nhún vai: "Không biết. Chờ có thành tích thi tốt nghiệp trung học rồi tính sau."

Thẩm Nghi Đình vô ý thức hỏi: "Cậu sẽ cùng Lâm Vu chọn chung ngành sao?"

Tần Hành cũng ngây ngẩn cả người, đôi mắt bất động. Lần trước cùng cha mẹ nói qua chuyện học y chỉ là thuận miệng mà thôi, thật ra cậu không có suy nghĩ vậy. Lâm Vu học Y là vì người nhà, vậy cậu học Y là vì cái gì?

Thẩm Nghi Đình cắn góc môi: "Chủ nhật tuần trước, cậu cùng Lâm Vu đi vườn tình yêu?"

"Gần đây cậu ấy gặp áp lực rất lớn, tớ dẫn cậu ấy đi chơi một chút." Tần Hành giải thích.

Thẩm Nghi Đình không hề chớp mắt nhìn qua hắn: "Vậy tuần này cậu có thể đi cùng tớ hay không?"

Tần Hành vờ mi: "Tuần này tớ có việc rồi, sắp thi tốt nghiệp, chúng tớ muốn lập nhóm cùng nhau học tập."

Sắc mặt Thẩm Nghi Đình trầm xuống: "Cùng ai?" Lấy thành tích của Tần Hành mà còn cần học nhóm sao?

"Tôn Dương, Khương Hiểu, còn có Lâm Vu."

Thẩm Nghi Đình khóe miệng nhẹ cười: "Được đấy."

Tần Hành néo néo mi: "Sắp thi tốt nghiệp trung học rồi, cậu nên ôn tập đi."

Lâm Vu không hỏi Tần Hành chuyện cậu từ đi ra nước ngoài, cô cảm thấy Tần Hành có quyết định riêng của mình.

Tất cả mọi người bởi vì trận chiến thi đại học mà cố gắng, mỗi ngày bận rộn, cho dù bạn là ai cũng không muốn nhưng tháng năm này, đột nhiên xảy ra một sự việc. Lâm Vu đặt tất cả sách và vở ở phòng học nhưng tất cả đều không thấy đâu.

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Buổi sáng hôm đó, cô đến phòng học đầu tiên, phát hiện trên bàn học của mình trống trơn không có gì. Cô tìm từng ngõ ngách ở phòng học, cái gì cũng đều không có.

Lâm Vu chán nản trở lại chỗ ngồi, đầu óc trống rỗng, hai tay chăm chú nắm chặt lại. Cô cố nén mãi mới dè xuống được cảm xúc.

Khương Hiểu gặm bánh bao tiến đến hỏi: "Cậu làm sao thế?"

Lâm Vu giương mắt, sắc mặt tái nhợt nói: "Sách tớ tất cả đều không thấy đâu hết."

Bánh bao Khương Hiểu trong nháy mắt rớt xuống đất.

"Tớ đã tìm rồi, đều không có." Mắt cô đỏ ửng, giọng nói đang run. Giương mắt kiên cường thường ngày trong nháy mắt đều bị đánh bại.

"Cậu đừng vội." Khương Hiểu suy nghĩ nói: "Trường học có camera, tí nữa chúng ta đi xem xem."

Tay của Lâm Vu đang run run.

Khương Hiểu nắm chặt tay của cô: "Không có chuyện gì đâu, tớ còn có sách, cậu xem chung với tớ." Lòng bàn tay của cô hoàn toàn lạnh lẽo: "Cậu đừng sợ!"

Lâm Vu nháy mắt mấy cái, nhẹ nhàng lên tiếng, "Ừ."

Chỉ chốc lát sau, Tần Hành cùng Tôn Dương đã tới, nghe nói Lâm Vu không thấy sách đâu, Tôn Dương một mặt kinh ngạc, khó mà tin được.

Tần Hành lại là lo lắng, cậu đem sách của chính mình để trên bàn Lâm Vu."Xem của tớ trước đi."

Lâm Vu lắc đầu, lúc này cô căn bản không có tâm trạng để đọc sách.

Tần Hành nhíu mày: "Đừng lo lắng, một lát nữa chúng ta đến phòng giám sát nhìn xem."

Lâm Vu mím khóe miệng, cô bị cái gì chặn lại, không còn gì để nói.

Tần Hành đưa tay, vừa định đi vỗ vỗ vai của cô, nhưng vẫn là nhịn."Tìm khắp nơi ở lớp rồi sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

"Thùng rác thì sao? Người kia nếu như muốn phá hư, cũng có thể là khả năng này. Chúng ta tới đó thử xem."

Bốn người đồng thời đứng dậy.

Tần Hành trầm giọng nói: "Khương Hiểu, Tôn Dương các cậu ở lại lớp, có chuyện gì cùng giáo viên nói một chút."

Hai người gật gật đầu."Vâng các cậu nhanh đi đi."

Tần Hành cùng Lâm Vu đi đến chỗ thùng rác tìm một lần, không phát hiện chút gì.

Hai người lại đi tìm lao công để hỏi.

Lao công: "Tối hôm qua đến buổi sáng nay tất cả rác rưởi đều ở nơi đó, đợi một hồi thì xe rác chở đi rồi. Cô không thấy được quyển sách giáo khoa nào cả."

Tần Hành: "Cảm ơn ạ." Cậu quay đầu nhìn về phía Lâm Vu, "Cậu đừng lo lắng, nhiều sách như vậy, người trộm khăng định không dám vứt đi một cách trắng trợn. Tớ nghĩ người đó vẫn còn giữ."

Lâm Vu nghiêng đầu, mi tâm lo lắng: "Còn giữ sao?"

"Ừ. Chúng ta về lớp trước đi, lúc đó bàn bạc một chút."

Tại lớp học, mọi người riêng phần mình mà học, không có giáo viên tại đây, hoàn toàn yên tĩnh.

Tần Hành một mực nhìn qua bóng lưng của cô, lần trước kiểm tra sức khỏe, cô đã gầy đi năm cân, cao tầm 1m6, hiện tại gầy chỉ có hơn bốn mươi cân.

Chuyện này mất sách này mang lại cho cô một đả kích rất lớn. Cô so với bạn bè cùng lứa kiên cường hơn rất nhiều, nhưng năng lực chịu đựng cũng là có hạn.

Lâm Vu kinh ngạc nhìn sách trước mặt, trang bìa viết tên Tần Hành, nhưng cô nháy định không có lật ra xem.

Tiết học kết thúc, Tần Hành cùng cô đi tìm Trương Cần, Trương Cần nghe xong cũng bị kinh ngạc: "Trộm sách sao?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Trương Cần sắc mặt cứng đờ, thi đại học sắp đến mà còn xảy ra chuyện như vậy. "Em đừng vội, đợi một lát tôi đến lớp học hỏi một chút."

Tần Hành: "Thầy Trương, nếu như tìm thấy người ăn trộm, thầy sẽ xử lý như thế nào?"

Trương Cần hỏi lại: "Em muốn thế nào?"

Tần Hành: "Không biết những sách kia hiện tại ở đâu? Hơn mười quyển sách, người kia cũng không thể toàn đem đi đi."

Trương Cần: "Sáng sớm hôm nay các em phát hiện sách không thấy đâu, cũng chính là hôm qua tại lớp tự học buổi tối xảy ra chuyện rồi."

Tần Hành: "Camera trong phòng học hôm qua không có mở thật sao ạ?"

Trương Cần bắt đầu nói ra: "Không có mở."

Tần Hành: "Thầy Trương, không thì như vậy đi ——"

Trương Cần nghe xong phương pháp của Tần Hành, không khỏi gật gật đầu."Các em không truy cứu người kia sao?"

Tần Hành nghiêng đầu nhìn qua cô, Lâm Vu nhếch khóe môi: "Chỉ cần sách có thể trở về là được rồi."

Trương Cần gật gật đầu, "Tốt, tôi đã biết. Lâm Vu, không cần bởi vì việc này mà hoang mang, hiện tại nếu không có sách, tôi cảm thấy em đi thi cũng không có vấn đề gì cả."

Lâm Vu cười, nụ cười cho có lệ: "Em biết rồi."

"Các em về lớp trước đi, cứ làm theo cách của Tần Hành mà xử lý. Tí nữa tôi lại xử lý một chút." Trương Cần suy nghĩ sâu xa, việc này đã phát sinh, suy nghĩ một chút xem có thể đem sách của Lâm Vu tìm trở về hay không.

Nhân tính của con người có đôi khi thật khó mà đánh giá. Thiện ác chỉ ở một cái nháy mắt. Làm ra chuyện như vậy, người này đến cùng có bao nhiêu đen tối. Thời gian giúp Lâm Vu nuôi hi vọng cũng có thể cứu rỗi người kia.

Tần Hành nhìn hai đầu lông mày của nhũn lại của cô mà chẳng biết nói làm sao để an ủi. Bạn cùng lớp chỉ cần hỏi cô vài vấn đề, cô kiểu gì cũng sẽ kiên nhẫn giúp người ta giảng giải, vở của cô cho tới bây giờ đều là mọi người truyền nhau mà đọc.

Cái người đi trộm sách kia, có hay không nghĩ tới tình trạng của Lâm Vu?

Tần Hành hận không thể lập tức đem người kia bắt lại.

Hai người trở lại phòng học, mọi người đều biết Lâm Vu bị mất sách, trong mắt có chút đồng tình, nhưng lại không biết phải an ủi như thế nào.

Tiết hai, Trương Cần tiến vào phòng học. "Các bạn học, tiết này chúng ta không ôn tập, tâm sự chút đi." Hần chỉ chỉ về cái bảng phía sau ghi ngày đếm ngược thi đại học, "Khoảng cách cho tới thi đại học còn có 28 ngày, thật nhanh! Thật nhanh nha!"

Mọi người phía dưới sắc mặt khác nhau.

Trương Cần tựa tại bàn học trên bục giảng, tư thái thanh thản. "Sáng nay lớp chúng ta xảy ra một chuyện. Sách của Lâm Vu bị người khác —— lấy đi rồi." Hần không nói từ "trộm", cũng là hi vọng có thể lưu chút ân tình. "Ba năm chung lớp, trận chiến cuối cùng, không nghĩ tới không phải cùng nhau sát cánh mà ngược lại là tự giết lẫn nhau."

Lâm Vu nhìn qua phía trước, ánh mắt trầm tĩnh.

"Tình huống cụ thể tôi đã hiểu rõ. Một hồi sau khi tan học, tôi liền tới phòng giám sát xem camera. Mặt khác, việc này nếu là báo cảnh sát mà nói, ảnh hưởng tới việc thi đại học, không biết đây là tội gì nhỉ?"

"Thầy Trương, thầy báo cảnh sát đi! Quá là ác! Cái này rõ ràng là muốn gây chuyện!"

"Thầy ơi, có phải hay không bắt được là sẽ giam lại?"

"Làm người bình thường chẳng muốn mà cứ thích có tiền án tiền sử sao?"

"Vậy có thể hay không tham gia thi tốt nghiệp trung học?"

...

"Tốt, mọi người an tâm chờ đợi. Tôi nghĩ tất cả mọi người không muốn xảy ra chuyện như vậy. Lâm Vu có bao nhiêu cố gắng, lớp chúng ta mọi người đều nhìn thấy. Nói thật, tôi rất khiếp sợ, cũng không nguyên ý tin đây là chuyện của người trong lớp gây ra." Đấy mắt Trương Cần tràn đầy đau thương, thất vọng rõ ràng. "Thi đại học, đối thủ lớn nhất của các em không phải người khác, mà là chính các em. Em muốn đánh đến ai? Để Lâm Vu thi trượt đại học, vậy thì sẽ tốt cho bản thân em sao? Để người khác không dễ chịu thì em cảm thấy thích thú lắm sao? Trừ phi em không tìm không phổi, chứ không phải về sau mỗi năm đến kì thi đại học, em không sợ lương tâm cắn rứt sao? Chẳng lẽ em muốn giấu trong lòng cả đời?"

Lớp học lặng im im ắng ắng.

"Buổi sáng ngày mai, xin đem sách của Lâm Vu mang trở về. Chúng ta vẫn là bạn học. Chuyện này Lâm Vu cũng sẽ không truy cứu nữa."

Lâm Vu cúi đầu xuống, để cho người ta thấy không rõ biểu lộ của cô.

Vào lúc ban đêm, Lâm Vu không đến lớp tự học buổi tối, cô một mình tại ký túc xá, gọi điện thoại cho mẹ.

Lâm Sam: "Con làm sao không có tới lớp tự học buổi tối mà còn gọi điện thoại cho mẹ chứ?"

Lâm Vu ngửa đầu. "Là đột nhiên nhớ mẹ."

Lâm Sam cười: "Lúc này đừng nghĩ tới mẹ, nhớ nhiều kiến thức một chút đi."

Lâm Vu hít mũi một cái.

Tòng lòng Lâm Sam xiết chặt, "A Vu, có phải hay không xảy ra chuyện gì rồi?"

Lâm Vu cắn môi góc, "Không có. Chỉ là con có chút khản trương."

Lâm Sam mặc một chút, "Ba con năm được hạng nhất trong thành phố, về sau ông ấy nói cho mẹ, trước khi thi cũng khản trương đến nỗi ngủ không được. Bất quá chờ đến ngày thi thì lại bình thường. A Vu, không cần phải sợ. Mẹ ở nhà chờ con." Nói xong bà ho kịch liệt mấy lần.

Lâm Vu: "Mẹ, mẹ làm sao vậy?"

Lâm Sam: "Không có việc gì, gần đây hay bị ho."

Lâm Vu: "Mẹ, chờ con trở lại."

Cúp điện thoại, cô chậm rãi bình tĩnh trở lại. Những sự lo lắng, sự sợ hãi ấy, giống như biến mất đi.

Sách bị mất thì sao?

Những kiến thức kia không có bị mất.

Cô không thể bị đánh bại, không thì mẹ và bà phải làm sao bây giờ?

Nghĩ thông suốt, cô đeo balo lên, chuẩn bị đến phòng học, lúc này điện thoại đột nhiên nhận được một tin nhắn.

Tần Hành: Lâm Vu, đến trên sân tập đi.

Cô nhấn lại: Được.

Năm phút sau, cô đi vào sân.

Tần Hành đứng tại cửa sắt bên cạnh, hướng về phía cô phất phất tay.

Lâm Vu đi qua: "Cậu không tới lớp tự học buổi tối?"

Tần Hành hỏi: "Dù sao hiện tại cũng không xem được sách, nên đã sớm học. Kỳ thật thi đại học như kiểu thử thách tâm lý vậy."

Lâm Vu tỏ vẻ đồng ý.

Tần Hành: "Chạy bộ không?"

Lâm Vu: "Được." Dù sao cũng không có việc gì.

Hai người cùng nhau chạy 800 mét, càng gần đến cuối, Lâm Vu cùng cậu chênh lệch liền càng ngày càng rõ ràng.

Tần Hành cười nói: "Tớ nhớ năm nhất vừa mới bắt đầu cậu chạy bộ rất mạnh, đạt giải nhất đại hội thể dục thể thao, thầy Chu Minh mong nữ sinh các cậu tham gia báo danh, cậu còn không muốn tham gia, cuối cùng cũng đi, còn cảm thương về."

Lâm Vu thở hồng hộc: "Ba năm này thời gian rèn luyện ít, thể lực thật kém rất nhiều."

Hai người chậm rãi đi đến bãi cỏ xanh, Tần Hành ngồi xuống.

Bóng đêm yên tĩnh, trên bãi tập đèn đường mờ mờ, côn trùng kêu vang, đêm hè giống như một khúc ca dịu nhẹ.

Lâm Vu ngồi ở một bên.

Đêm nay đặc biệt nhiều sao, cô ngửa đầu nhìn lên. Gió mát thổi qua gương mặt của cô, giống như mang đi bao lo toan bức bối.

Tần Hành đôi mắt trong trẻo nói: "Thật hi vọng nhanh được lớn lên."

Lâm Vu ôn nhu: "Khi còn bé tớ liền mong chính mình nhanh lên lớn lên, như thế, tớ liền có thể giúp mẹ cùng bà làm việc."

Tần Hành nghiêng đầu, ánh mắt dừng tại mặt của cô: "Lâm Vu, hi vọng chúng ta có thể làm bạn làm vĩnh viễn."

Lâm Vu nhếch miệng: "Được." Hai tay cô chống trên mặt đất, một mực nhìn lên bầu trời đêm.

Tần Hành thanh âm thanh nhuận: "Kia là sao Thiên Lang, ban đêm sáng nhất trong các hành tinh."

"Cái nào cơ?"

Tần Hành đưa tay chỉ chỉ.

Lâm Vu nhìn sang.

"Kia là Bắc Đầu và Thất Tinh."

Lâm Vu đều từng nghe qua mấy cái tên này trong sách nhưng chưa từng có nghiên cứu qua. "Làm sao cậu biết?"

"Ông của tớ thích nghiên cứu những này, tớ khi còn bé học được đấy"

Gió đêm từ từ thổi, Tần Hành cùng cô nói đến lĩnh vực thiên văn. Cô cảm thán nói: "Tần Hành, kiến thức của cậu thật phong phú."

"Từ nhỏ tớ đọc sách rất nhiều. Cậu không cần hâm mộ, nếu cậu đọc sách từ nhỏ có khi còn giỏi hơn tớ."

Lâm Vu ôn ôn nhu nhu cười: "Sao có thể chứ."

Tần Hành cười, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc giản dị nhất. "Đi thôi. Cần phải về rồi."

Lâm Vu nhìn đồng hồ: "Đã mười giờ hơn. Lớp tự học buổi tối đã kết thúc. Muộn như vậy trở về không có chuyện chứ?"

Tần Hành: "Chúng ta đi đến phòng học trước, không cần lên, đứng ngay dưới lầu chờ thôi."

Lâm Vu rất nhanh hiểu ý cậu.

Hai người chờ dưới lầu, tìm một chỗ tối mà nấp.

Lâm Vu: "Tần Hành, cậu có cảm thấy người kia sẽ đem sách trả lại không?"

Tần Hành: "Sẽ! Hôm nay Trương Cần đem tính nghiêm trọng của sự việc này nói ra, chúng ta ở cái tuổi này tâm lý ít hoặc nhiều đều sẽ sợ hãi. Quan trọng nhất chính là, làm chuyện xấu, tớ nghĩ tâm lý người kia khẳng định rất bất an."

Lâm Vu: "Làm sao cậu biết?"

Tần Hành nhún mày: "Tớ xem mấy trăm tập « Thám tử lừng danh Conan » mà."

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Lâm Vu bỗng nhiên cười một tiếng.

Tần Hành đột nhiên giật tay của cô: "Xuyt —— "

Bọn họ thấy rõ ràng người kia.

Lâm Vu: "Là cậu ấy."

Nhớ vote ủng hộ để bọn mình ra chương nhanh hơn nhaa các chế

Dấu bé 33333

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Edit: Bom Bom + melbournje

Lâm Vu sừng sốt mấy giây: "Chắc là cậu ấy đi chậm "

Tần Hành không nói gì, hần không tin, không đợi được mà nói: "Đi vào phòng học xem thử xem như nào."

Lúc này, các phòng học trống không, ánh sáng lơ mờ, yên lặng chỉ có tiếng bước chân hai người họ, có một cảm giác trống trải ngột ngạt, giống như tâm tình của bọn họ lúc này.

Hai người từng bước một đi lên, cuối cùng đã đến lầu ba, liền đi đến phòng học thứ hai.

Khoảng cách mấy chục bước mà tưởng chừng rất dài.

Lâm Vu biểu lộ khốn đốn, thân thể căng cứng.

"Vào thôi" Tần Hành nhẹ nhàng nói, hần mở điện thoại ra bật đèn pin lên, chiếu vào phòng học.

Lúc này, trên bàn học của cô chất đầy sách vở, có chút lộn xộn. Có thể nhìn ra được, người kia rất gấp.

Lâm Vu sắc mặt trắng bệch: "Tớ không hiểu, sao lại là... Trần Đồng."

Cô nói rất khó khăn, giọng nói đều đang run lên.

Tần Hành cùng Trần Đồng cũng không thân lắm, ba năm cùng lớp hình như nói chuyện với nhau rất ít. Nhưng hần biết rất rõ, Trần Đồng và Lâm Vu là bạn cùng phòng 3 năm, sáng tối đều gặp nhau.

Lâm Vu mím miệng, thở ra một hơi thật dài, một mặt buồn vô cớ: "Hiện tại tớ có cảm giác rất lạ, tớ thà không tìm thấy sách, hi vọng miễn sao người kia không phải là Trần Đồng".

Tần Hành hiểu suy nghĩ của cô, chuyện này đối với cô thật là khó để chấp nhận, nhưng lại để cô nhìn thấy một mặt khác của tình bạn.

"Lâm Vu, mặc kệ người khác có thay đổi thế nào. Chúng ta vẫn cứ là chúng ta là được"

Không muốn vì sự ác ý của người khác mà phải thay đổi con người ban đầu của mình.

"Tớ không sao, chỉ là có chút khó chịu..." Giọng cô rầu rĩ.

Từ từ tỉnh táo lại, môi cô giật giật nói: "Cảm ơn cậu, Tần Hành."

Ba năm qua, tình cảm giữa bọn họ đã sớm vượt qua tình bạn thông thường. Tần Hành giúp đỡ cô rất nhiều, cô đối với hần vô cùng cảm kích.

Tần Hành: "Đi thôi, không cần suy nghĩ nhiều, xem như một giấc mộng đi. Alice mộng du... quên hết."

Lâm Vu cười khổ: "Tớ chỉ mới đọc qua «Bạch Tuyết và bảy chú lùn», «Cô Bé Lọ Lem», chứ truyện cổ tích này thì tớ chưa đọc."

Truyện được edit tại wattpad melbournje

Tần Hành nhủ mảy, "Nếu cậu cảm thấy hứng thú, chờ thi đại học xong, có thời gian tớ có thể kể cho cậu nghe."

Lâm Vu: "Ai, tớ cũng không phải trẻ con mà." Trong lòng cô đang lơ đãng vì một câu này mà hóa giải mọi tích tụ trong lòng cô. Mà cô tựa như cũng đã quen dạng ở chung này rồi.

Đêm hôm đó, là lần đầu tiên Lâm Vu về ký túc xá muộn nhất. Nhất Trung có quy định, giờ giấc bắt quá bà đi coi ký túc biết cô, cho là cô phải ôn tập nên về muộn, thậm chí còn cổ vũ cô.

Lâm Vu trở lại ký túc xá, ba người kia đã rửa mặt xong.

Dương Tiểu Mộng hỏi: "Sao về muộn thế?" Đại khái cũng biết cô mất sách nên tâm tình không tốt.

Lâm Vu trả lời: "Ở trường học đi dạo."

Thôi Nhã cùng Trần Đồng nằm ở trên giường đều không nói gì.

Hết thấy cứ như vậy mà kết thúc, kết quả này thật là khiến người ta không kịp chuẩn bị.

Một đêm mộng đẹp, ngày thứ hai lại là một ngày thời tiết sáng sủa.

Lâm Vu vẫn như cũ là người rời giường đầu tiên, đi đến căn tin ăn sáng, lại trở về phòng học đọc sách. Ba năm, cuối cùng rồi sẽ kết thúc.

Buổi sáng, chuyện Lâm Vu mất sách đã tìm lại được, rất nhanh được truyền ra.

Rất nhiều bạn học mừng thay cho cô, phần chân tâm thật ý đó khiến Lâm Vu cảm thấy ấm áp toàn bộ mùa hè tuổi 18.

Bạn học lớp 2 hình như có ăn ý hơn bình thường, không nhắc lại việc trộm sách này, bởi vì tất cả mọi người đoán được người đó ở trong lớp.

Ngày đó về sau, Trần Đồng không còn cùng Lâm Vu nói chuyện nữa. Bầu không khí ở ký túc xá cũng trở nên tẻ nhạt, chỉ là ai cũng không giải thích. Dương Tiểu Mộng cùng Thôi Nhã, tựa hồ cũng đã nhìn ra một chút, chỉ là các cô cũng không nói gì.

Cứ như thế này cũng tốt rồi.

Đại khái là bởi vì chuẩn bị thi nên ai cũng không có tâm tình xoắn xuýt những sự tình rêu rĩa này.

Văn phòng, mấy thầy cô giáo đều đã biết chuyện trộm sách. Mọi người cảm thấy may mắn khi đã tìm được, còn cảm khái vài câu.

"Thầy Trương, vẫn là thầy có nhiều biện pháp, cho đứa bé kia một cơ hội."

"Hiện tại trẻ con không biết nghĩ cái gì trong đầu, ghen ghét cũng thật sự là đáng sợ."

"Cho nên là bình thường tâm lý phụ đạo vẫn là rất quan trọng."

"Thầy Trương, kỳ thật chuyện này kết thúc như vậy là ổn rồi."

Trương Cần gật gù đầu, "Tôi biết, cách này là tôi đi hỏi Tần Hành. Hiện tại kết cục này đã là kết cục tốt nhất."

"Đúng vậy. Có đôi khi chân tướng lại rất tàn nhẫn. Bất quá, Tần Hành lớp thầy thật đúng là lợi hại. Hết thầy đều là do nhóc ấy nghĩ ra."

"Thầy Hách nói không sai, lớp 2 thật là có ý tứ."

Trương Cần cười, "Thật tự hào quá."

Ngày mùng 4 tháng 6, Nhất Trung dựa theo lệ cũ, buổi chiều đưa học sinh đi chụp kỉ yếu.

Bắt đầu từ lớp 1, lớp 2 đã chuẩn bị sẵn ở một. Các bạn gái đã sớm trang điểm.

Các nam sinh cười đùa tí tưng, "Các nữ sinh à, các cậu xinh như vậy thì chúng tớ sẽ bị chìm mất. Có chừng có mực tí đi nha!"

Các nữ sinh cười: "Chúng tớ không ngại giúp các cậu trang điểm đâu!"

Các nam sinh liên tục khoát tay, quên đi thôi.

Lâm Vu làm theo đề nghị của Khương Hiểu, đem bím tóc đuôi ngựa thả ra, tóc nhu thuận rũ xuống đầu vai, càng đẹp mắt.

Khương Hiểu cảm khái, "Lần thứ nhất gặp cậu, tớ đã ngắm cậu thật kỹ."

Lâm Vu: "..."

Khương Hiểu cảm thán: "Lâm Vu, về sau chúng ta cơ hội gặp mặt liền đi chơi nhé." Khi cô vừa ra đời, liền phải ly biệt cha mẹ. Người thân của cô tiếp tục rời xa cô. Cô tựa như một chiếc thuyền con, cô độc tiến về phía trước.

Lâm Vu lôi kéo tay của cô, "Chỉ cần tớ trở về, tớ liền đến tìm cậu."

Khương Hiểu: "Một lời đã định."

Rất nhanh lớp 1 đã chụp xong, chú chụp ảnh vẫy tay, "Lớp 2 có thể chụp rồi."

Lâm Vu cùng Khương Hiểu đứng đầu tiên tại hàng thứ hai bên trái.

Tần Hành một mực đứng ở cuối, đợi một lúc hần trực tiếp đi tới hàng thứ ba bên trái.

Tôn Dương tại hàng thứ tư, "Tần Hành, cậu đi lên đi! Đứng bên cạnh tớ."

Tần Hành: "Tớ đứng đây, chỗ này rất tốt."

Khương Hiểu cùng Lâm Vu đều quay đầu lại.

Tần Hành cười. Tớ nghĩ đứng gần cậu, cúi đầu xuống là thấy cậu rồi.

Chú chụp ảnh nhìn ảnh chụp, "Bạn nam đứng thứ nhất hàng thứ ba đứng sang hàng thứ tư đi, vóc dáng quá cao!"

Toàn lớp người đều nghiêng đầu nhìn qua, thầy giáo cũng không ngoại lệ. Trương Cần quay đầu nhìn thấy mấy người kia, một mặt bất đắc dĩ.

Tần Hành sờ lên mũi, đứng ở hàng thứ tư vậy.

Chụp xong, có người tiếp tục đi quanh trường học chụp ảnh ảnh lưu niệm, có người về lớp để học tập.

Tôn Dương lôi kéo mấy người bạn họ đi chụp mấy cái ảnh chung, Lâm Vu cùng Khương Hiểu muốn về lớp học, cũng bị cản lại để hưởng thụ quãng thời gian này.

Tần Hành bị mấy nữ sinh gọi đi chụp hình. Hắn hiện tại so trước kia dễ nói chuyện hơn rất nhiều.

Tôn Dương nhún nhún vai, "Lớp chúng ta nữ sinh thật sự là không thể yêu thương nổi!"

Lâm Vu thảnh thơi tựa ở xà đơn, nghe bọn họ nói chuyện.

Thẩm Nghi Đình đến tìm cô, "Lâm Vu, cùng nhau chụp tám ảnh đi."

Lâm Vu lên tiếng.

Thẩm Nghi Đình giờ điện thoại, liên tục chụp mấy bức ảnh. "Tí tớ gửi cho cậu."

"Cám ơn nhé."

"Cậu không mang điện thoại sao?"

"Điện thoại ở ký túc xá."

"Anh tớ hôm qua gọi điện thoại cho tớ, còn hỏi cậu như nào."

Thẩm Nghi Đình đã học xong năm hai, trong hai năm qua, bọn họ liên lạc cũng không nhiều, hắn giống như rất bận, bất quá mỗi cách một đoạn thời gian, hắn đều sẽ gọi điện thoại, hỏi tình hình học tập của cô gần đây.

"Lâm Vu, cậu chuẩn bị thi trường đại học nào?"

Lâm Vu trầm ngâm nói: "Tớ muốn học đại học y B."

Thẩm Nghi Đình nhẹ cười, "Thành tích của cậu tốt như vậy nhất định có thể thi đậu."

Lâm Vu mỉm cười.

"Thật hâm mộ các cậu."

Lâm Vu nghi hoặc.

"Cậu cùng Tần Hành cùng học đại học B còn có anh trai, mà tớ..." Thẩm Nghi Đình thanh âm thấp mấy phần.

Lâm Vu cũng không biết phải an ủi như thế nào, bởi vì cô cũng rõ ràng, lấy thành tích của Thẩm Nghi Đình là không thể nào thi đến đó.

Lúc này Tần Hành nhanh chân đi tới.

Tôn Dương hô: "Tần Hành, chờ cậu đó. Chúng ta tranh thủ thời gian chụp mấy tấm đi."

Tần Hành nhìn Lâm Vu, ánh mắt ôn nhu như nước. Hắn đi đến cạnh Lâm Vu một cách tự nhiên, hỏi: "Các cậu chụp xong rồi sao?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Ừ."

Tôn Dương giờ điện thoại, "Chỗ này của tớ có thể chụp nhiều ảnh HD, giá cả thương lượng."

Tần Hành nhìn thoáng qua Tôn Dương, "Giúp tớ cùng Lâm Vu chụp một tấm."

Lâm Vu nghiêng đầu, "Chúng ta không chụp với họ sao?"

Tần Hành cười khê: "Bạn học Lâm Vu, chúng ta ngồi gần nhau ba năm, tốt nghiệp ít nhất phải chụp chung tám ảnh chứ."

Tựa như là cô hẹp hòi.

Thẩm Nghi Đình lẳng lặng ngừng chân ở một bên, giờ phút này, Tần Hành cùng Lâm Vu mới là nhân vật chính.

Tôn Dương nói ra: "Tương lai ai kết hôn có thể trở về trường học chụp ảnh cưới, khẳng định siêu đẹp."

Tần Hành mỉm khoe miệng, nhẹ nhàng lên tiếng.

Lâm Vu một mặt kinh ngạc.

Hắn lườm nàng một chút, "Tớ cảm thấy lời đề nghị này Tôn Dương rất tốt."

Lâm Vu: "..."

Tôn Dương giờ điện thoại, "Nhìn ống kính này!"

Ngày ấy, mấy người chụp một chút ảnh, thanh xuân giống như liền dừng lại ngay ở bên trong tấm ảnh.

Chỉ là, thi đại học tốt nghiệp trong vài năm, mấy người ai cũng không tiếp tục lật ra những tấm hình quá khứ kia.

Cuối cùng đã tới ngày thi đại học, thời tiết Tấn Thành đặc biệt tốt, lành đạm.

Thi sinh của ban khoa học tự nhiên của Nhất Trung đều thi ở trường, như thế thuận tiện không ít, nhất là đối mấy bạn ở ký túc xá.

Rất khéo, Lâm Vu cùng Thẩm Nghi Đình ở chung một phòng thi.

Ngày đầu tiên, buổi sáng thi văn buổi chiều thi toán. Cùng ngày, thi toán kết thúc, bên ngoài một mảnh phản nản cùng tiếng thờ dài.

Lâm Vu cùng Thẩm Nghi Đình đi ra. Nguyên bản Thẩm gia là định đem Lâm Vu tiếp về nhà, bất quá Lâm Vu nói quen thuộc trọ ở trường rồi, người Thẩm gia liền không tiếp tục khuyên cô nữa.

Thẩm Nghi Đình hỏi: "Thi thế nào?"

Lâm Vu thoáng bình phục lại tâm tình: "Còn tốt."

Thẩm Nghi Đình về mặt buồn thiu, "Toán thật là khó! Tớ còn mấy câu chưa làm."

Lâm Vu không có thói quen dò đáp án, người khác nói cái gì, cô đều sẽ không đáp lại.

Rất nhiều người đều phản nản toán rất khó, đằng sau có mấy bài không hiểu.

Tần Hành một mực ở dưới lầu, đối với hắn loại người đã quen làm toán mà nói, thi đại học cũng thường thôi. Hắn chỉ là muốn nhìn một chút xem Lâm Vu như nào.

"Thế nào?"

"Còn tốt."

Tần Hành đã hiểu, không tiếp tục hỏi nhiều. Hắn nghĩ khó khăn như vậy, đối với Lâm Vu cũng không tính là vấn đề lớn.

Thẩm Nghi Đình một mực không nói gì.

Đi một đoạn đường, Lâm Vu muốn về ký túc xá, Tần Hành bọn họ cũng muốn về nhà.

Lâm Vu cùng bọn họ tạm biệt.

Tần Hành nhướn nhướn mày, nhìn cô, "Lâm Vu, cố lên."

Lâm Vu cười một tiếng, "Cậu cũng thế." Trong lòng cô có một mảnh trong xanh phẳng lặng, "Tần Hành, tớ sẽ thi đại học B."

Cô quay người, tự nhiên nhìn thấy Tần Hành nhếch miệng lên đáng vẻ tươi cười.

Thẩm Nghi Đình trở lại nhà mình, ông bà Thẩm đều tới.

Bà Thẩm cũng khăn trương, lòng bàn tay đỏ mồ hôi, "Đình Đình, mẹ nghe nói năm nay toán rất khó, đây là chuyện tốt, đối với mọi người cũng khó khăn, liền có chênh lệch."

Thẩm Nghi Đình nhắm mắt lại, "Mẹ, đầu con đau."

Ông bà Thẩm một mặt khăn trương, "Thế nào? Bị cảm nắng sao?"

Thẩm Nghi Đình nhếch miệng không nói chuyện.

Bà Thắm nói ra: "Tốt, về nhà trước đi."

Xe chậm rãi mở ra, Thắm Nghi Đình đầu càng ngày càng đau nhức. "Mẹ, con không muốn thi nữa."

Bà Thắm ôm cô, nhẹ nhàng vuốt sống lưng cô, "Đình Đình, đã đến lúc này, nếu con từ bỏ thì công sức ba năm đều uổng phí."

"Vì cái gì con đã cố gắng như vậy, vẫn chưa được? Lâm Vu bọn họ thì dễ dàng đạt điểm cao."

"Con không thể cùng với Lâm Vu so sánh." Bà Thắm thở dài, "Mẹ con bé hiện tại đang nằm viện, sau đó phải phẫu thuật tim, sống chết chưa rõ, con cho rằng Lâm Vu liên tục nhẹ nhõm sao?"

Thắm Nghi Đình trầm mặc.

Vào lúc ban đêm, Lâm Sam gọi cho Lâm Vu, hai mẹ con nói hơn mười phút mới cúp điện thoại.

Lâm Vu cũng không biết, mẹ mình lại nhập viện rồi.

Lâm Sam khẽ thở dài một hơi, bác sĩ nói bà cần làm giải phẫu, điều kiện ở huyện có hạn, đề nghị bà đi đến bệnh viện lớn ở Tấn Thành.

"A Vu thông minh như vậy cố gắng như vậy, khẳng định không có vấn đề." Bà an ủi mẹ Lâm.

Lâm Sam che ngực, "Con chính là có chút lo lắng, luôn luôn có chút không tập trung."

"Chớ suy nghĩ lung tung, còn có hai ngày nữa là kết thúc thi. Con cứ giữ gìn thân thể mà chờ làm giải phẫu đi." Bà thở dài một tiếng, lần này lại làm phiền Thắm gia rồi.

Lâm Sam sắc mặt trắng bệch, chăm chú nắm chặt tay. "Mẹ, con thật sự phải xin lỗi A Vu."

"Ngốc quá! Con là tinh thần là trụ cột của con bé, chỉ cần con khỏe, A Vu mới có động lực."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Edit: melbournje

Ngày mùng 8 tháng 6, thời tiết nhiều mây, rất mát mẻ, buổi sáng mọi người đã thi xong mấy môn.

Lâm Vu trở lại ký túc xá, Dương Tiểu Mộng cũng quay về rồi. Hai người nhìn nhau cười một tiếng, bố mẹ Thôi Nhã cùng Trần Đồng đều đến Tấn thành cô vũ con gái thi đại học, thuê một khách sạn ở gần đó để nghỉ ngơi.

Dương Tiểu Mộng rửa hai quả đào, đưa cho Lâm Vu, "Hai quả cuối cùng nhé. Có màu rất dễ nhìn, hồng hồng đỏ đỏ, nhiều sự may mắn."

Lâm Vu nói khẽ: "Cảm ơn."

Đào vừa giòn vừa ngọt.

Hai người ngồi trên ghế đối diện. Dương Tiểu Mộng nói: "Lâm Vu, thi xong cậu có kế hoạch gì?"

"Về nhà trước giúp mẹ, bà, sau đó đến trông tiệm giúp người chị."

Dương Tiểu Mộng lộ vẻ hơi ngạc nhiên, "Tớ muốn nằm chơi, không phải xem sách cũng không phải làm đề! Tớ phải điên cuồng xem phim truyền hình, xem khoảng thời gian trước kia bù đắp lại."

Lâm Vu cười yếu ớt.

Nghe đã cảm thấy rất tốt đẹp.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, chuẩn bị nghỉ ngơi, đây là thói quen của bọn họ, nghỉ ngơi dưỡng sức chuẩn bị thi môn cuối cùng.

1h5 phút, điện thoại Lâm Vu kêu lên. Cô có chút bưng tỉnh, cầm điện thoại di động lên, thấy là Thẩm Nghi Đình gọi. Trong nội tâm cô buồn bực, Thẩm Nghi Đình làm sao vào lúc này lại gọi điện thoại cho cô? Đột nhiên sinh ra một loại dự cảm không tốt.

Lâm Vu nhìn thoáng qua Dương Tiểu Mộng đang nghỉ ngơi, nhẹ nhàng xuống giường, lấy giày, ra khỏi ký túc xá. "Alo —— "

Thẩm Nghi Đình trầm mặc mấy giây: "Lâm Vu ——" tốc độ nói của cô so ngày thường chậm hơn rất nhiều, giống như đang có chuyện gì.

"Nghi Đình, có chuyện gì không?"

Thẩm Nghi Đình âm thầm hít một hơi, "Đi ở nhà lên con tái phát bệnh tim, bệnh viện Đồng Lãng không có cách nào, hiện tại mang đến thành phố, tình huống có hơi xấu."

Lâm Vu trong nháy mắt liền trống rỗng, ơ ơ cả đầu. "Cậu đang nói cái gì?" Cảm giác chính mình như nghe nhầm.

Thẩm Nghi Đình khó khăn mở miệng: "Hai ngày trước đi nhập viện rồi. Lúc đầu coi là có thể kéo dài đến chúng ta thi xong đại học, không nghĩ tới... Cha mẹ tớ một mực thương lượng, có nên hay không nói cho cậu tin tức này. Tớ nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định nói cho cậu."

Lâm Vu tim đau nhức. Hai con người trong nháy mắt liền rơi đầy nước mắt, nhưng mà cố nén.

Thẩm Nghi Đình thanh âm hoảng hốt, nói khẽ: "Lâm Vu, rất xin lỗi. Tớ không biết tớ lựa chọn nói cho cậu là đúng hay sai." Cô rất mâu thuẫn. Một bên là thi đại học, một bên là mẹ của cô. Cô biết, mẹ của cô là quan trọng nhất, nếu như phát sinh chuyện gì, Lâm Vu không được nhìn thấy mẹ mình lần cuối, cô sẽ thương tiếc cả đời.

Lâm Vu hít một hơi thật sâu: "Cảm ơn." Cô từng chút từng chút ngồi xổm xuống, cúi đầu xuống đầu gối, ôm thật chặt mình ngồi ở trên mặt đất. Rõ ràng là mùa hè, ngày mai hơn 30 độ, vì cái gì mà cô lại lạnh như vậy?

Cả người tựa như ở trong băng, không cảm giác gì.

Thẩm Nghi Đình cúp điện thoại, khí lực cả người đều bị rút sạch.

Ông bà Thẩm sắc mặt cũng khó coi, ngay từ đầu bọn họ đều muốn gạt Lâm Vu, có thể lại sợ tình huống xấu nhất xuất hiện. "Đình Đình, con nhanh đi nghỉ ngơi đi, đừng để ảnh hưởng tới buổi thi chiều mai."

Thẩm Nghi Đình khoát khoát tay, sắc mặt mỗi một, "Không có gì đâu, buổi chiều thi Anh ngữ là môn tủ của con. Ba mẹ không cần theo giúp con đâu, đi bệnh viện thăm đi đi."

Ông Thẩm nhủ mảy, "Không biết Lâm Vu phải làm sao bây giờ?"

Bà Thẩm khe khẽ thở dài, trùi mền vuốt ve tóc của con gái.

"Mẹ, con làm rất đúng sao?"

"Chúng ta đều là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, nếu như mẹ Lâm Vu lúc này thật sự có chuyện gì, mà Lâm Vu lại không ở đó, cả đời này sẽ áy náy. Nói cho Lâm Vu chân tướng thì sẽ rất tàn nhẫn, thế nhưng là từ con tới nói cũng rất tàn nhẫn."

Trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường: Đây là mình suy đoán nhưng mà đại ý chắc là chuyện nhà người ta còn chưa rõ mà người lạ bên ngoài đã hóng hớt,... Nếu có suy đoán sai xin các bạn thông cảm hìhi =)))

Thẩm Nghi Đình ngoẹo đầu, tựa trong ngực mẹ mình. "Con chỉ nhớ mùa hè năm nhất, Lâm Vu cùng đi cũng từng như thế này."

Mười ngón Lâm Vu chăm chú bóp lấy lòng bàn tay, trong đầu là một mảnh hỗn độn. Hốc mắt lặn xuống vài giọt lệ, nội tâm là một mảnh hoang vu. Chẳng lẽ cũng là tương xứng với cái tên của cô?

Vu, không có gì cả.

Truyện được up tại wattpad melbournje

Cô rất muốn hỏi ông trời, vì sao cứ hành hạ cô mãi vậy? Vì cái gì không thể bỏ qua cho cô? Những thứ cô có rất ít, có sao còn muốn đoạt đi?

Sắc mặt của cô tái nhợt, hai mắt đã mất đi hết thấy ánh sáng. Chỉ là một cái chớp mắt, cô liền lựa chọn xong.

Cô phải trở về.

Cô phải trở về nhà.

Cô đã từng trải qua cảm giác thấy mẹ mình cùng tử thần tranh chấp.

Lá gan mẹ cô rất nhỏ, bà cũng già rồi, bọn họ cũng chỉ có cô.

Thi đại học... Về sau còn có cơ hội.

Lâm Vu nhắm mắt lại, nén đi mọi cảm xúc. Cô về đến phòng, nhanh chóng thu thập xong balo.

Dương Tiểu Mộng nghe thấy động tĩnh, đứng dậy nhìn thoáng qua, "Lâm Vu? Sớm như vậy đã muốn ra trận sao?"

Lâm Vu quay đầu, hai mắt đỏ bừng, sắc mặt trầm tĩnh, "Tiểu Mộng, cố lên." Cô không biết mình còn có cơ hội hay không, hi vọng các cô năm nay đều có thể toại nguyện.

Cách một tấm màn trắng, Dương Tiểu Mộng lơ mơ nhìn thấy khắp khuôn mặt Lâm Vu đầy cay đắng cùng bất đắc dĩ.

Lâm Vu đi, rời trường học.

Cô trực tiếp đón xe đi bệnh viện. Trên đường đi, cô ôm balo của mình, thân thể mảnh mai núp ở trên ghế.

Trên xe còn tại phát ra tin tức, nhắc nhở thí sinh buổi chiều mai thi phải chuẩn bị giấy tờ tốt.

Cô chuẩn xong rồi, hiện tại còn ở trong balo đây, vô ý thức sờ lên vị trí đó.

"Phía trước kẹt xe." Lái xe nói.

Lâm Vu trông qua, "Chú ơi, làm phiền chú, mẹ cháu đang nằm bệnh viện..." Thanh âm của cô đã gần như sụp đổ.

"Cô bé, đừng vội. Hãy cứ bình tĩnh đã."

Lâm Vu khóc, cô không dám nghĩ, nếu như mẹ xảy ra chuyện...

Mặc kệ trả giá lớn đến đâu, chỉ cần mẹ không có chuyện gì thì cô sẽ không hối hận.

Cuối cùng đã tới viện, cô gặp được ông Thẩm ở đây.

Ông Thẩm sắc mặt nặng nề, "Xe cứu thương còn đang trên đường tới, nơi này đã sắp xếp xong xuôi."

Lâm Vu không biết nói cái gì, chỉ là thật lòng hướng phía ông Thẩm cúi đầu thật sâu để cảm ơn.

Ông Thẩm vội vàng kéo cô, "Chú đã gọi người mời trưởng khoa Lưu ở khoa tim mạch tới, ở phương diện này ông ấy là chuyên gia, mẹ con sẽ không có việc gì đâu."

Khóe miệng Lâm Vu khô khốc.

Trong mắt ông Thẩm tràn đầy tiếc hận, "Lâm Vu, chú biết hiện tại nói với con cái gì đều vô dụng. Người còn sống rất dài, có cái được có cái mất."

"Con hiểu mà." Cô nhìn qua nơi xa, chờ đợi xe cứu thương đến.

"Lâm Vu —— "

"Chú, con không hối hận." Cô yên lặng nói.

Cuối cùng thi Anh ngữ đã kết thúc, các thí sinh hưng phấn đi ra. Bất kể như thế nào, ba năm kết thúc.

Năm giờ.

Tần Hành từ trường thi đi ra, mấy người như thường ở chỗ cũ để chờ nhau.

Khuông Hiểu, Tôn Dương, Khuất Thần đều đến.

Khuất Thần: "Bọn họ bảo ngày mai muốn tới trường học đưa sách cho các em năm nhất năm hai! Các cậu tới hay không?"

Tôn Dương: "Cậu á? Sách của cậu thì ai muốn?"

Khuất Thần: "Lại tới cậu rồi. Đinh Đinh cùng Lâm Vu làm sao còn chưa đến?"

Tần Hành nhíu nhíu mày, ánh mắt nhìn qua phía trước.

Chỉ chốc lát sau Thẩm Nghi Đình rốt cuộc đã đến, sắc mặt cô không phải quá tốt.

Khuất Thần lo lắng, "Thế nào? Không phải môn tú của cậu là Tiếng Anh sao?"

Thẩm Nghi Đình ngẩng đầu nhìn qua bọn họ, sắc mặt đau thương.

Khương Hiểu hỏi: "Lâm Vu đâu?"

Thẩm Nghi Đình từ từ nhìn Tần Hành, cô cắn khóe môi, không biết nên nói như nào.

Lúc này có mấy cái nữ sinh đi qua bọn họ, mấy người thảo luận.

"Nghe nói Lâm Vu lớp 2 không đến thi."

"Thật hay giả?"

"Chỗ ngồi của cậu ấy trống không."

"Mẹ nó! Xảy ra chuyện gì nhỉ?"

...

Tần Hành một mặt khiếp sợ nhìn Thẩm Nghi Đình, ngữ khí vội vàng, "Lâm Vu đâu?"

Thẩm Nghi Đình đón ánh mắt của hắn, "Buổi chiều mẹ cậu ấy phải phẫu thuật tim, Lâm Vu biết..."

Tất cả mọi người giật mình, làm sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Tần Hành xoay người chạy.

"Tần Hành —— chờ chúng tớ một chút đi. —— "

Thẩm Nghi Đình đột nhiên khóc, "Là tớ nói cho Lâm Vu."

Khương Hiểu nhìn qua cô, không biết nên nói cái gì. Chỉ là vô nhẽ nhẹ vai Thẩm Nghi Đình. "Tớ nghĩ Lâm Vu khẳng định sẽ rất cảm kích cậu. Thẩm Nghi Đình, là tớ thì tớ cũng không biết nên làm như thế nào!" Cô lơ mơ nghĩ đến lần biểu diễn hồi năm nhất, Thẩm Nghi Đình đều nghiêm túc như vậy.

Đây quả thật là một sự lựa chọn khó khăn, Không có đúng sai.

Thẩm Nghi Đình hai mắt đầm lệ, mông lung nhìn qua Khương Hiểu. Một giây này, cô thật rất hâm mộ Lâm Vu.

Tuổi thanh xuân của cô, có được những người bạn như vậy. Chân thành tha thiết, thuần khiết.

Ánh đèn trong phòng giải phẫu vẫn sáng, đã hơn bốn giờ. Bà cô cùng Lâm Vu một mực chờ ở cửa. Một đôi bà cháu này, thật sự nhìn thấy mà lòng chua xót.

Lâm Vu nhìn đồng hồ, đã năm giờ, thi đại học cũng đã kết thúc.

Bà gặp cô xuất thần, "A Vu, con thật rất giống ba con. Quả quyết kiên quyết, chưa từng hối hận quyết định của mình."

Lâm Vu gật gật khóe miệng, "Bà, bà gặp qua cha con sao?"

Cô bà cười, "Lúc cậu ta ra đời, ta còn ôm cậu ấy cơ. Lúc mẹ con và cậu ta yêu nhau, bà đã gặp qua cha con một lần, chỉ một lần. Đáng đáp rất đẹp mắt. Ai —— "

"Bà, tạm thời không nên nói chuyện con không thi đại học với mẹ."

Bà nắm chặt tay của cô, vừa định nói chuyện thì di động của Lâm Vu bắt đầu kêu.

Lâm Vu lấy điện thoại di động ra, phía trên biểu hiện ra tên Tần Hành. Cô chần chờ một chút.

Bà nói: "Nghe đi."

Lâm Vu ấn trả lời, tay còn có chút run.

Tần Hành: "Lâm Vu ——" điện thoại kết nối, nhưng hắn lại không biết nên nói cái gì.

Lâm Vu cắn góc môi, hồi lâu máy móc kêu một tiếng tên của hắn, "Tần Hành, là tớ."

Trong chốc lát Tần Hành như nghẹn họng, thanh âm khàn khàn nặng nề, "Không sao, sang năm còn có cơ hội." Thanh âm của hắn hoàn toàn như trước đây để cho người ta cảm thấy ấm áp.

Lâm Vu lặng im.

Tần Hành: "Tớ có thể tới không?"

Lâm Vu cắn răng, "Đừng. Tần Hành, cảm ơn cậu."

Tần Hành nghẹn ngào: "Lâm Vu, cậu phải thật tốt." Có quá nhiều lời muốn nói, thế nhưng là đều nói không ra.

"Tớ hiểu rồi."

Cuộc đời sẽ gặp phải rất nhiều lựa chọn xoắn xuyết, mà cô đã đem chuyện khó khăn nhất làm xong, còn có cái gì có thể e ngại đây.

Năm đó mùa hè, thời tiết đặc biệt nóng.

Tin tức Lâm Vu không thi rất nhanh truyền ra, các thầy cô đều kinh hãi, dù sao Lâm Vu là người có hi vọng nhất năm nay. Thế nhưng khi biết nguyên nhân, mọi người càng không thể làm gì.

Lúc có điểm, sở hữu thí sinh đều khẩn trương và đợi. Sau khi đã dán điểm rồi, tất cả mọi người đều đi nghe ngóng.

Tôn Dương thi cũng không tệ lắm, hơn 20 điểm, Khương Hiểu cũng 30. Tần Hành vẫn là đứng thứ 2 toàn trường.

Lớp học náo nhiệt lên, những người thi tốt đều vui vẻ. Có người bắt đầu thảo luận nên ghi danh trường học nào.

Tôn Dương lấy lại điện thoại di động, không tiếp tục nhìn tin tức.

Rất nhiều người đều đang nghĩ, nếu như Lâm Vu đi thi, thi điểm sẽ như thế nào.

Chỉ là nhân sinh chưa từng có nếu như.

Lâm Vu hầu như ở giường bệnh, Lâm Sam phẫu thuật rất thành công, bà ở phòng giám hộ chờ đợi một tuần lễ, hiện tại thân thể của bà còn rất yếu ớt.

Lâm Vu giúp mẹ mình lau người thay quần áo. "A Vu, thành tích ra sao?"

"Vâng."

"Con bao nhiêu điểm?"

"Con còn chưa có đi tra."

Lâm Sam nhàn nhạt cười một tiếng, "Không quan tâm, mẹ tin tưởng con."

Lâm Vu cười nói: "Con đi giặt quần áo trước đây." Cô ra khỏi phòng bệnh, cúi đầu, đầy buồn bực.

Bà từ phòng bệnh ra, đi đến bên cạnh cô, "A Vu của bà làm sao lại khổ như vậy chứ?"

Lâm Vu lau lau khóe mắt, cười, "Nào đâu khổ ạ? Mẹ giải phẫu thành công. Bà à, rất đáng giá."

Bà ới một tiếng, nhìn thấy phía trước, bà bĩu góc môi, "Thằng nhóc kia khá quen nha."

Lâm Vu ngẩng đầu, chỉ gặp Tần Hành đứng phía trước cửa.

Cậu mặc áo thun trắng, quần màu nâu nhạt, đáng vẻ anh tuấn.

Hai người nhìn nhau, hần từng bước một đi tới.

Lâm Vu mỉm cười, "Sao cậu lại tới đây?"

Hơn mười ngày mà thôi, thật là cảnh còn người mất. Hần giống như cũng thay đổi, có loại cảm giác nói không thành lời.

Chap sau tỏ tình!!

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Edit: melbournje

Lúc chạng vạng tối, dưới lầu bệnh viện là một mảnh an bình.

Lâm Vu cùng Tần Hành chậm rãi đi tới.

Tần Hành hỏi: "Thân thể của di thể nào?"

Lâm Vu nhẹ giọng: "Bác sĩ nói khôi phục tốt hơn so với tưởng tượng." Cứu được bà trở về đã không dễ dàng. Ngày đó cô nhìn thấy mẹ từ từ trên xe cứu thương xuống, mang theo bình ô xy, cả người giống như ngủ say. Cô cảm nhận được cảm giác cận kề cái chết, phải bắt lấy từng tia hi vọng

Phòng giải phẫu, bác sĩ và y tá sớm đã chuẩn bị vào chỗ, Lâm Sam vừa đến, mọi người giành giật từng giây thời gian. Lâm Vu cắn góc môi, nhìn một nữ bác sĩ kiểm tra cho mẹ. Cái gì cô đều không làm được, chỉ có thể đứng ở một bên.

Phẫu thuật dài đằng đặc, cô không biết mình đã trải qua như thế nào.

Nhất là khi bác sĩ nói để người nhà chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô liền khóc mà cũng không biết tại sao khóc.

Đôi mắt Lâm Vu trong veo, "Cậu thi thế nào?" Nhất định rất tốt.

Tần Hành trầm mặc một chút, báo một điểm số.

Lâm Vu nhìn hần, ngữ khí vui vẻ, "A. So với kỳ thi thử thì tốt hơn gấp mười lần. Hạng nhất sao?"

Tần Hành thấy được nụ cười trên mặt cô, "Không phải."

Lâm Vu một mặt kinh ngạc, "Vậy mà không phải! Đó là ai?"

Tần Hành: "Lý Duy Tịch. Cậu ấy cũng "trạng nguyên" khoa học tự nhiên của Tân Thành."

Lâm Vu bỗng nhiên cười một tiếng, "Có một lần tớ cùng cậu ấy thảo luận rồi, cậu ấy rất thông minh."

Tần Hành từ trong túi xách lấy ra một bản ghi chép bạn học. "Đây là Tổng Dật Minh làm, cậu ấy để tớ chuyển tặng cho cậu."

Lâm Vu ngạc nhiên, cô chậm rãi lật ra, "Vĩnh viễn năm ba lớp 2, tất cả mọi người ký tên vào?"

"Còn có cậu là chưa ký tên." Tần Hành lấy bút ra, "Ký đi."

Lâm Vu chưa xót.

Tần Hành tay nâng lấy cuốn sổ, Lâm Vu có chút cúi người chuẩn bị ký tên.

Tần Hành: "Cậu hướng về bên phải phía dưới ký đi."

Chớp mắt Lâm Vu trượt xuống, cô nhìn thấy tên Khương Hiểu, "Khương Hiểu —— "

Tần Hành: "Xuống chút nữa, ký cạnh tên tớ ấy."

Lâm Vu ngẩng đầu, cái trán kém chút nữa chạm vào mặt cậu.

Tần Hành: "Lâm Vu, cậu biết cái gì gọi là thích không?"

Tâm tình Lâm Vu đột nhiên tăng tốc: "...?" Bốn mắt nhìn nhau, cho tới hôm nay cô mới phát hiện trên sống mũi Tần Hành có cái nốt ruồi nho nhỏ.

Tần Hành: "Thích chỉ là nhìn tên của hai người ở chung một chỗ thôi cũng cảm thấy hạnh phúc." [Ngọt quá huhu=))))))]

Khóe miệng Lâm Vu đột nhiên khô khốc, mắt năng lực ngôn ngữ.

Tần Hành từng chữ nói ra, "Lâm Vu, đem tên của cậu cùng tên tớ đặt chung một chỗ có được hay không?"

Lâm Vu cứng đờ tại chỗ, "Tần Hành —— cậu, tớ ——" dưới ánh mắt nóng rực của hắn, cô ký tên của mình xuống.

Tần Hành đầy ý cười. "Cậu biết tên của tớ có ý nghĩa gì không?"

Lâm Vu gật gật đầu, "Hành là cỏ ngọc khí."

Tần Hành lắc đầu, "Tần Hành, nghĩa là đối với tình cảm thì rất kiên trì bền bỉ."

Lâm Vu: "... " Thầy Âu Dương mà nghe được câu này đoán chừng cũng muốn lau mồ hôi.

Tần Hành yên lặng nhìn cô, "Tớ biết cậu muốn nói cái gì, bây giờ cậu cứ chiếu cố tốt đi vào. Tớ vẫn sẽ ở đại học B đợi chờ cậu."

Lâm Vu sững sờ ở nơi đó, nhìn qua người trước mắt. Thiếu niên ngũ quan được ánh nắng chiếu rọi càng thêm thanh tú, ánh mắt kiên định.

"Một năm sau, tớ tới đón cậu."

Lâm Vu trở lại phòng bệnh, Lâm Sam một mực chờ cô, "A Vu, con qua đây —— "

Lâm Vu đi đến mép giường.

Lâm Sam nhìn qua cô, ánh mắt thâm trầm. "Nói thực cho mẹ biết, ngày cuối cùng, có phải hay không con không có tham gia thi?"

Sắc mặt Lâm Vu liền thay đổi.

Lâm Sam cười khỏ, "Quả nhiên mà ——" hai ngày này bà một mực suy đoán, Lâm Vu đang che dấu cảm xúc, trên mặt của cô kiểu gì cũng sẽ trôi lên chút ưu thương. "Là mẹ hại con, mẹ làm sao không sớm một chút chết đi chứ."

Lâm Vu cảm thật chặt tay của bà, "Mẹ, mẹ không nên nói như vậy! Lúc ấy tình huống thật rất nguy hiểm, nếu như khi đó mẹ có chuyện gì, con không ở bên cạnh, liền lần cuối đều không gặp được, cả một đời cũng sẽ không an tâm. Con học để thi đại học cũng không còn ý nghĩa."

Lâm Sam lắc đầu, "Thế nhưng là không nên làm như vậy."

Lâm Vu nói ra từng chữ: "Mẹ, không phải từ nhỏ mẹ nói cho con, trước đáng sau ngọt sao? Tin tưởng con đi! Sang năm con sẽ thi đậu. Con vẫn có thể lên đại học. Thế nhưng là mẹ cũng chỉ có một." Cô nhẹ nhàng ôm mẹ mình, "Mẹ, nếu như là ba thì ông ấy cũng sẽ chọn như vậy."

Lâm Sam yên lặng khóc, "Là mẹ làm liên lụy con! Là mẹ liên lụy con."

Ban đêm, Tần Hành về đến nhà, ông bà Tần đều ở đó

Bà Tần: "Về rồi sao."

Tần Hành gật gật đầu.

Ông Tần: "Mấy ngày nay con cân nhắc thế nào?"

Tần Hành di chuyển đôi mắt, "Cha mẹ, con đã nghĩ kỹ. Con sẽ đến đại học B học y, liên thông thạc sĩ."

Hai ông bà Tần không quá kinh ngạc. "Cho nên mấy ngày nay con hay chạy tới viện sao?"

Tần Hành: "Trước tiên con đến khảo sát tình hình một chút."

Ông Tần liễm liễm thần sắc, lời nói nặng nề, "Tần Hành, đây không phải trò đùa, học y cũng không phải trò đùa. Làm bác sĩ không dễ."

Tần Hành nghiêm mặt, "Con biết. Con đã nghĩ rất rõ ràng. Con đường này là con muốn đi."

Ông Tần gật gật đầu, "Vậy là tốt rồi." Ông hướng về phía vợ mình cười cười, "Vợ à, bà có thể yên tâm rồi."

Tần Hành: "Cha mẹ, cảm ơn hai người." Vô luận hắn lựa chọn thế nào, bọn họ đều sẽ hết mình ủng hộ.

Ông Tần khoát khoát tay.

Bà Tần ưu thương, "Hành Hành, học y muốn tốt nghiệp thì phải học nhiều năm đấy. Tốt nghiệp xong cũng đã trưởng thành, mẹ đề nghị cá nhân con ở đại học phải suy tính một chút."

Ông Tần ung dung bưng chén nước lên uống một hớp nước, bỗng có ý nghĩ —— kì lạ.

Tần Hành sờ soạng mặt mày, "... Vâng, được ạ."

Nộp xong nguyện vọng ngày ấy, mọi người lần nữa trở lại trường học, chỉ có chỗ của Lâm Vu trống không.

Tôn Dương điền đại học kiến trúc D, hần liếc nhìn Tàn Hành, "Mẹ nó! Cậu điền gì đây? Đại học B —— Tàn Hành cậu sao?"

Khương Hiểu cũng quay người, "Tàn Hành! Cậu thật sự quyết định?"

Tàn Hành giật giật khóe miệng, "Tớ học y."

Khương Hiểu hốc mắt nóng lên, "Tớ không biết mình muốn học cái gì, liền điền đại học hóa học J."

Tôn Dương run rẩy khóe miệng.

Tàn Hành nói ra: "Thật. Đã nghĩ sâu tính kỹ."

Tôn Dương: "Móa! Vậy sau này không phải cậu là đàn anh của Lâm Vu sao?"

Khương Hiểu cũng cười, "Cậu ấy không chỉ đơn giản muốn làm đàn anh như vậy đâu."

Tàn Hành nhếch miệng, "Lâm Vu có thể sẽ không học lại, hẳn là sẽ lựa chọn ở nhà ôn tập."

Khương Hiểu: "Tớ cũng nghĩ qua vấn đề này. Còn có một năm nữa cơ."

Sắc mặt Tàn Hành khản trương, "Trong lòng của cậu ấy tố chất rất tốt, điểm này cũng không cần lo lắng."

Khương Hiểu: "Cậu ấy nói cậu ấy sẽ ở tại Tân thành ôn tập, cậu ấy có người chị họ, mở một cửa hàng tại đường XX."

Tàn Hành nghĩ nghĩ, "Tớ đi tìm thầy Trương."

Tàn Hành đi vào văn phòng, Trương Căn ngồi ngay tại bàn làm việc, hai ngày này bọn họ liền muốn dọn nhà, ba năm nay gấn bó thì đến lúc này ai cũng muốn hoài niệm trở lại năm nhất.

"Ai, Tàn Hành, điền bảng nguyện vọng xong chưa?"

"Em điền đại học B."

Trương Căn ngẩng ra một lúc, "Học y sao." Một nháy mắt, hần bùng tỉnh, "Quả nhiên! Lâm Vu thi thế nào?"

"Tinh thần rất tốt. Thầy biết đấy, chỉ cần mẹ cậu ấy không có việc gì, bất luận khó khăn gì cậu ấy đều sẽ gắng gượng qua." Tàn Hành thừa nhận, "Thầy Trương, có một việc muốn nhờ thầy."

"Nói."

"Lâm Vu học lại, thầy Trương, một năm này hi vọng thầy có thể động viên cậu ấy một chút."

Trương Căn cười, "Tôi chuẩn bị đi thăm mẹ con bé đây. Tiểu tử thôi, cậu lấy thân phận gì đến nhờ tôi? Bạn trai sao?"

Tàn Hành sờ mũi một cái, "Trương lai."

Trương Căn lắc đầu, "Không dễ dàng đâu nha! Ngày đó ở bên hồ nhìn thấy hai người, tôi liền đoán được. Dạng này cũng tốt."

Thời gian đáng chất tuổi nhỏ chắc chắn sẽ có một kết cục đẹp.

Vào lúc ban đêm, Tàn Hành nhắn cho Lâm Vu một tin nhắn.

"Lâm Vu, tớ điền đại học B."

Lâm Vu nhìn thấy tin này, nước mắt đột nhiên rớt xuống, làm cho Lâm Sam giật nảy mình. "A Vu, sang năm thi lại, không có chuyện gì. Mẹ đã nghĩ thông suốt rồi."

Lâm Vu lắc đầu, "Mẹ, không phải, con không phải khó chịu."

Lâm Sam nhẹ nhàng lau khóe mắt của cô.

"Mẹ, con sẽ không bỏ cuộc." Cô vui đầu, thanh âm bao phủ tại trong phòng bệnh.

Mùa hè năm kia, Lâm Vu vẫn bận chiều cổ mẹ mình. Được bà cùng cô khuyên bảo, tâm tình Lâm Sam cũng chậm rãi khôi phục.

Khương Hiểu thường đến bệnh viện thăm hỏi bọn họ, tình cảm hai người rất tốt khiến mọi người trong phòng bệnh ai cũng đều trêu ghẹo rằng họ giống

chị em ruột vậy.

Hai người ngồi tại hành lang trên ghế.

Khương Hiểu nói: "Lớp ta có mấy người đi du học, Chu Nhất Nghiên, Thẩm Nghi Đình, Khuất Thần đều muốn đi."

Lâm Vu nhìn chân của mình, điểm của Thẩm Nghi Đình bình thường, ở trong nước cũng không học được đại học tốt, là Thẩm Nghi Hành đề nghị cô xuất ngoại học.

Khương Hiểu nghiêng đầu, "Lâm Vu, nếu như thời gian có thể quay trở lại..."

Lâm Vu tiếp lấy lời, "Tớ vẫn sẽ lựa chọn như vậy."

Khương Hiểu nhấp khoe miệng, cười. "Lâm Vu, tương lai nếu cậu kết hôn, cậu hãy cho tớ làm phù dâu nhé."

"Tớ kết hôn?"

"Đúng vậy. Bởi vì tớ không có ý định kết hôn, cho nên đến lúc đó tớ muốn làm phù dâu cho cậu."

Lâm Vu nghĩ đến Tần Hành, lại nghĩ tới người một nhà.

Kết hôn, đối với cô mà nói thật quá xa vời.

Truyện được up tại wattpad melbournje

Cuối tháng bảy, mẹ Lâm xuất viện về nhà. Lâm Vu trở lại Tân thành, đến cửa hàng của Triệu Ngọc Tuyền giúp đỡ, một bên giúp Triệu Ngọc Tuyền trông tiệm, vừa bắt đầu ôn tập.

Giữa tháng tám, các bạn học lục đục đi báo danh đại học.

Chạng vạng một buổi tối giống tổ, Tần Hành đột nhiên xuất hiện tại cửa hàng. Hắn nhìn vào trong, Lâm Vu ngồi trước quầy thu ngân cúi đầu đọc sách.

Hắn dạo chơi đi tới, "Đọc gì thế?"

Lâm Vu giật nảy mình, "Sao cậu lại tới đây?"

Tần Hành chỉ chỉ chó nhà mình, "Dẫn nó đi ra ngoài tản bộ."

Lâm Vu: "Mà sao trời mưa hai người không bị ướt." Cô xem xét trên người Tiểu Dã rất sạch sẽ.

Tần Hành cười nói: "Đi nhờ xe tới."

Lâm Vu cũng khẽ mỉm cười. "Khương Hiểu cùng Tôn Dương đi báo danh rồi, chừng nào thì cậu đi?"

Tần Hành nhìn qua cô, "Ngày mai liền đi."

Nói xong, hai người đều trầm mặc.

Chỉ chốc lát sau, trong cửa hàng có hai cô gái đến mua túi.

Lâm Vu để Tần Hành ngồi vào vị trí mình, cô đi chào hỏi khách khứa.

"Cái này bao nhiêu tiền?"

"68 một cái."

"Hai cái 120 được không ạ?"

Lâm Vu gật gật đầu.

Cô gái đưa tiền cho Lâm Vu, "Đó là bạn trai chị sao?"

Tần Hành nghe được, chọn không nhìn thấy Lâm Vu, gương mặt Lâm Vu ửng đỏ, không nói chuyện.

Cô bé cười, "Bạn trai chị thật là đẹp trai!"

Tần Hành cười, "Cám ơn. Bạn gái của tôi cũng rất đẹp."

Lâm Vu: "..."

Cô gái đi. Lâm Vu nhìn hần chăm chăm, "Tần Hành, cậu!"

Tần Hành tận lực nhấn mạnh: "Lâm Vu, ngày mai tớ sẽ phải đi. Lần tiếp theo lúc nào có thể gặp mặt? Khả năng tới năm mới tớ mới có thể trở về."

Lâm Vu cúi đầu xuống.

Tần Hành vươn tay, hần muốn nắm chặt tay của cô, cuối cùng chỉ là nhẹ nhàng sờ lên đỉnh đầu cô. "Lâm Vu, cậu có không nỡ hay không?"

Ánh mắt Lâm Vu lấp lóe, "Tớ không nỡ bỏ cậu —— và bọn họ nữa."

Tần Hành vui sướng còn chưa biểu lộ, thật sự là dở khóc dở cười.

Mười tháng sau.

Tháng sáu, lại một năm nữa thi đại học tiến đến, Tần Hành, Khương Hiểu, Tôn Dương mấy người bọn họ lần nữa tề tụ cùng một chỗ, giống như gia đình tới chờ con cái đi thi.

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm Vu cùng Tần Hành chính thức xác định quan hệ bạn trai bạn gái xong, bà Tần nghe vậy, vừa vặn đến B thị đi công tác, thuận tiện mời hai đứa bé ăn một bữa cơm.

Lâm Vu lần thứ nhất có chút khản trương.

Bà Tần vẫn là giống như trước đây, nắm tay của cô, cười nói: Lâm Vu, con so với hồi cấp ba còn xinh đẹp hơn.

Tần Hành: Khi đó mỗi ngày mặc đồng phục, có thể cùng so với hiện tại sao?

Bà Tần: Lần diễn kịch kia con bé mặc đồ tiểu nha hoàn nhưng dễ nhìn.

Tần Hành: Trí nhớ của mẹ thật tốt, mấy năm rồi còn gì.

Bà Tần: Con đem ảnh Lâm Vu đặt trong album ảnh, mỗi lần giúp con quét dọn vệ sinh mẹ đều lật ra nhìn.

Tần Hành mặt đỏ ửng.

Lâm Vu...

Bà Tần thành thói uống một ngụm trà, Lâm Vu lại rót cho bà một ly.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Edt: melbournje

Bắt đầu từ chap này mình sẽ đổi từ hần sang anh, và vì hai nhân vật chính đã xác định mối quan hệ nên thay vì cậu - tớ sẽ là anh - em cho mặn nồng nhé.

Tiếng chuông báo hiệu kết thúc giờ thi vang lên, kì thi đại học cuối cùng đã kết thúc. Không bao lâu, thí sinh lục đục đi ra.

Tần Hành yên lặng nhìn cửa trường học, ánh mắt không nhúc nhích, thẳng cho đến khi bóng dáng quen thuộc kia đi ra, anh chậm rãi hô một hơi. Cô đeo túi xách, vẫn như cũ buộc tóc đuôi ngựa, tìm trong đám người một chút liền có thể thấy được cô.

Lâm Vu mặc một cái váy màu vàng nhạt, trên chân một đôi giày màu trắng, cái gì cũng không có thay đổi, so với một năm trước, đại khái chính là cô lại

gầy đi một chút.

Bực bội nhiều ngày của Tần Hành trong nháy mắt tan thành mây khói.

Phảng phất đẩy ra mây đen nặng nề, mặt trời mọc.

Khương Hiểu phát phát tay, hô một tiếng, "Lâm Vu —— "

Lâm Vu bước nhanh đi tới, một năm này lo lắng rốt cục hoàn toàn biến mất. Cô vô cớ nói ra: "Cuối cùng đã kết thúc."

Khương Hiểu cho cô một cái ôm, "Chúc mừng cậu!" Thật quá khó khăn!

Lâm Vu chớp chớp con mắt đầy chua xót. Khương Hiểu buông cô ra, Tần Hành tiến lên, anh nhìn qua cô, đáy mắt thâm trầm như biển cả. Lâm Vu còn chưa kịp phản ứng, anh đã giang hai cánh tay ôm lấy cô. "Chúc mừng!" Cái âm thanh nặng nề nói ở bên tai của cô, Lâm Vu đột nhiên cảm thấy đáy lòng tê tê đại đại.

Một năm này, bọn họ thường xuyên trò chuyện. Anh sẽ cho cô giải đề, sẽ cùng cô nói về sinh hoạt ở đại học, mỗi ngày anh đều hoang mang vô cùng, lại chỉ có thể dành chút thời gian cùng cô liên hệ.

Học lại một năm này thật không dễ dàng, thế nhưng có bọn họ, có thể Lâm Vu cảm thấy còn giống như học cùng giáo viên vậy. Bởi vì bọn họ đều tại đây.

Nhiệt độ cơ thể con trai nóng hầm hập, trên người Tần Hành còn mang theo hương vị nhàn nhạt, cho tới nay cũng không có thay đổi.

"Tần Hành ——" Lâm Vu kêu tên của anh, cô cảm giác được anh đang khẩn trương, thân thể của anh giống như đang run rẩy vậy.

Tôn Dương đứng ở một bên, vui vẻ, "Đến tớ! Đến tớ!" Cậu cũng định cho Lâm Vu một cái ôm.

Tần Hành buông Lâm Vu ra, trực tiếp kéo cô tránh khỏi Tôn Dương.

Tôn Dương: "Ai! Các cậu xem cậu ta kìa! Vẫn bá đạo như trước!"

Tần Hành dặt khéo miệng, "Đói bụng rồi, đi ăn cơm đi."

Lâm Vu hỏi: "Buổi trưa các cậu chưa ăn cơm sao?" Lúc này đã 5 giờ rồi đấy!

Khương Hiểu đè ép thanh âm nói ra: "Tần Hành ăn có vài miếng là tớ liền biết cậu ta khẩn trương rồi."

Lâm Vu nhìn qua gò má của anh, thời gian một năm, anh đã bớt đi chút ngây ngô của thời cấp ba rồi.

Tần Hành quay đầu đúng lúc bắt được ánh mắt Lâm Vu dò xét mình, anh mỉm cười, thần sắc ôn nhu, "Muốn ăn cái gì?"

Lâm Vu có loại cảm giác bối rối.

Tôn Dương: "Tớ muốn ăn bò bít tết, thịt vịt nướng, còn có..."

Tần Hành a một tiếng, một mặt ghét bỏ, bất quá khéo miệng vênh lên một độ cong.

Bốn người đi một nhà hàng văn nghệ, nghe nói là một nghệ thuật gia mở, hoàn cảnh ưu nhã, tràn đầy hương vị văn nghệ, rất thích hợp để hẹn hò.

Lúc bọn họ đến, ca sĩ còn đang nhàn nhạt ngâm xướng.

Tôn Dương nhìn qua người ca sĩ, đột nhiên cảm thán, "Thời gian trôi qua thật nhanh, năm hai hai người đi tham gia hát như chuyện cách đây chưa lâu vậy."

Lâm Vu cùng Khương Hiểu nhìn nhau cười một tiếng. Tốt nghiệp về sau, mọi người liên hệ càng ngày càng ít, cũng chỉ có mấy người bọn họ một mực chưa ngừng.

Khương Hiểu uống một hớp trà, "Ngẫm lại hồi cấp 3 vẫn là rất tiêu sái. Các cậu biết sao không? Tốt nghiệp xong thầy Hách đem sách trả lại cho tớ đấy."

Lâm Vu cúi đầu, đầu ngón tay vuốt ve chén trà. Tháng ba, Trương Cần còn tới đi tìm cô, thầy ấy lấy được đề thi mô phỏng, thuận tiện cho cô xem.

Năm ngoái thi đại học xong, Lâm Vu trở về trường học một chuyến, cô gặp Trương Cần cùng thầy Tôn, lúc ấy thầy Hách không ở đó, thật đáng tiếc không có nhìn thấy thầy. Kỳ thật, cô cảm thấy rất có lỗi với mấy vị giáo viên, còn có trường học cũ.

Tần Hành không nói gì gấp đồ ăn cho cô, Lâm Vu liếm liếm thần sắc rồi cười.

Khương Hiểu đem hết thấy nhìn ở trong mắt, cô rút cuộc có thể yên tâm "Đúng, có chuyện muốn nói cho các cậu đây."

Tất cả mọi người nhìn về phía cô.

"Tớ đổi trường."

"Cái gì?" Tôn Dương kinh ngạc. "Cậu đổi ngành nào?"

"Báo chí truyền thông." Khương Hiểu yên lặng nói, sắc mặt của cô treo một nụ cười thân nhiên, "Tớ không biết tớ có thể tìm thấy đáp án tớ muốn hay không."

Tôn Dương nghi hoặc, "Cậu thật sự muốn tham gia ngành giải trí à?"

Khương Hiểu không có giấu diếm, thông báo cho bọn họ, bắt đầu học kỳ cô đã ở đoàn làm phim làm nhiều chức. "Có thể nhìn thấy rất nhiều đại minh tinh cũng không tệ mà."

Sau bữa ăn, Tôn Dương về nhà, ngày mai muốn đi tàu trở về trường.

Khương Hiểu cũng muốn trở về trường, thi cuối kỳ kết thúc, cô liền muốn đến tổ làm phim kiêm chức. Khả năng không có thời gian cùng bọn họ gặp mặt. Trước khi đi, cô lấy ra một bức vẽ, "Lâm Vu, tặng cho cậu. Nhớ phải ngắm đây nhé!"

Lâm Vu nhìn qua cô, "Khương Hiểu, rất nhiều chuyện chúng ta không cách nào cải biến, tớ hi vọng cậu mãi mãi là một Khương Hiểu vui vui sướng sướng."

Khương Hiểu mỉm cười, còn có thể sao? "Tần Hành, vậy liền phiền cậu đưa Lâm Vu về."

Tần Hành: "Đi đường cẩn thận."

Khương Hiểu: "Tạm biệt."

Lâm Vu có vẻ lo lắng.

Tần Hành nói ra: "Đừng lo lắng. Khương Hiểu không có việc gì đâu."

Lâm Vu thở dài, "Một năm này cậu ấy thay đổi rất nhiều." Hiện tại Khương Hiểu không còn nhẹ nhàng như trước kia nữa.

Tần Hành: "Anh nghĩ về sau sẽ ổn thôi."

Hai người chậm rãi đi trở về, vừa đi vừa nói.

Lâm Vu ngày mai sẽ phải về nhà, đợi đến khi biết điểm thi đại học rồi lại tới Tấn thành. Mà Tần Hành cũng mua vé tàu ngày kia, chương trình ở đại học y nó nhiều, bình thường có thêm các loại thí nghiệm, không thể so với cấp ba.

Một mực đưa cô đến trước cửa cửa hàng, Tần Hành dừng bước lại.

Trong cửa hàng có một nam một nữ.

Lâm Vu giải thích nói: "Là bạn trai của chị Tuyền Tuyền."

"Anh ấy làm nghề gì?"

"Làm ăn."

"Anh ấy thường xuyên tới sao?"

"Một tháng sẽ đến mấy lần. Bọn họ đều hẹn hò ở bên ngoài." Lâm Vu càng nói càng xấu hổ, kỳ thật cô gặp hai người hôn nhau. Về sau chỉ cần Trần Hạ Triết tới, cô đều trốn vào phòng. "Anh ấy đối với chị Tuyền Tuyền rất tốt."

Tần Hành gật gật đầu, "Qua mấy ngày nữa anh sẽ đem tư liệu học tập của năm nhất tới, hai tháng này em có thể chuẩn bị bài một chút."

Lâm Vu nhìn qua anh, "Tần Hành, làm sao anh lại nghĩ em nhất định có thể thi đậu?"

Tần Hành trong lòng lấp kín, "Em không đỗ, anh nghỉ học."

Lâm Vu: "... Anh không cần xúc động như vậy."

Tần Hành nhìn cô, "Em còn nhớ rõ thầy Hách nói gì không?"

Lâm Vu nghĩ thầm thầy Hách nói rất nhiều, đến cùng là câu nào chứ.

Tần Hành bấu môi, "Em đưa cho anh tờ giấy —— "

Lâm Vu: "Đó là người khác viết cho anh."

Tần Hành: "Nhưng là em truyền cho anh." Anh nhất định nghĩ nếu là cô thì cũng sẽ viết như thế. Gặp sắc mặt cô đỏ lên, "Cấp ba không yêu đương, em cảm thấy đại học có thể nói được sao?"

Lâm Vu vội vàng dời mắt đi chỗ khác, không tiếp tục cùng anh đối mặt nữa.

Tần Hành: "Bọn họ cũng biết anh lần này trở về bởi người nhà đi thi, không thì em cho rằng làm sao anh xin nghỉ phép được chứ."

Lâm Vu: "Anh!" Gặp anh cười, cô cũng không có tâm tình cùng anh phân bác.

Tần Hành nín lại, biết không thể buộc cô quá gấp. "Người bạn trai của chị Tuyền Tuyền đi rồi kìa."

Lâm Vu nghiêng đầu trông qua, "Em vào đây."

Tần Hành ừ một tiếng.

Lâm Vu vừa mới chuyển động, đột nhiên bị anh kéo lấy tay, Tần Hành tiến lên một bước, khoe môi hôn một chút vào mi tâm của cô. "Lâm Vu, đại học B nhé."

Anh hôn cô một cái, xoay người rời đi.

Lâm Vu yên lặng đứng ở đằng kia, như bị điểm huyết vậy, thật lâu không thể động đậy.

Triệu Ngọc Tuyền đứng tại cửa, "A Vu, đứng đây cho muỗi nó đốt à?"

Lâm Vu lúng túng đến nỗi mặt đều chảy máu.

Triệu Ngọc Tuyền nói ra: "Làm sao lại hôn nhau giữa phố đây?"

Lâm Vu: "Không có."

Triệu Ngọc Tuyền: "Chị đều thấy được rồi. Cho nên các em hiện tại là bạn trai bạn gái sao?"

Lâm Vu lung lay một chút, "Em không biết."

Triệu Ngọc Tuyền ngậy đại, Tần Hành tới đây bao nhiêu lần, cô đương nhiên biết Tần Hành có ý đối với cô em gái này của mình. "Cậu ta không nói gì sao?"

Lâm Vu: "Nói."

Triệu Ngọc Tuyền nắm tóc, "A Vu, các em là bạn học cấp ba, hẳn là đều biết tính tình của đối phương. Một năm, cậu ta lại trở về chờ em thi đại học, đối với em cậu ta có tâm tư gì em không biết sao?"

Lâm Vu nhẩn nhẩn mi, nhẹ gật đầu. Mười chín tuổi, cô lớn hơn so với bạn cùng lứa. Trước kia cô chưa từng có nghĩ tới Tần Hành sẽ thích mình. Về sau Tần Hành đem hết thầy làm rõ, cô tự nhiên suy nghĩ vấn đề lớn nhất. Gia đình của cô, mẹ ốm yếu, bà đã già, tự hỏi ai sẽ tùy tiện tiếp nhận cô chứ?

Chỉ cần Lâm Vu nghĩ đến Tần Hành đối với mình rất tốt, trong lòng chưa xót tội đình.

Triệu Ngọc Tuyền trấn an nói: "A Vu, em còn nhỏ, cuộc đời cũng chưa từng nếm trải. Tần Hành thật rất không tệ. Chỉ cần hai người các em kiên trì, vấn đề gì đều không phải vấn đề. Cùng nhau đi, bao nhiêu khó khăn em cũng chịu nổi."

Lâm Vu khẽ ừ. Không nhìn thấy hi vọng, cô cũng kiên trì đi tới. Học tập là con đường duy nhất, thế nhưng còn có thời gian bảy năm, cô mới có thể tốt nghiệp. Tốt nghiệp về sau thì đi con đường nào? Bọn họ nên nên đi nơi nào?

Tần gia.

Ông Tần ban đêm uống xã giao một chút rượu, về nhà thì bà Tần cùng ông nói: "Con của ông về hai ngày, ông biết đi làm cái gì không?"

Ông Tần lắc đầu.

Bà Tần bật cười: "Bởi người ta đi thi."

"Bởi ai vậy?"

"Bạn học, Lâm Vu. Cùng Thẩm gia có chút quan hệ."

"Ách, nhớ lại. Năm ngoái thi đại học cô bé kia không tham gia. Không dễ dàng nha."

Bà Tần đẩy đẩy ông, "Tôi là muốn nói cho ông, con của ông thẩm mến người ta."

Ông Tần ha ha cười, "Mười tám mười chín tuổi rồi, cũng bình thường thôi."

"Ông không biết thôi. Lâm Vu là đứa bé xấu số, mẹ thì hay bị ốm nặng, còn có bà lớn tuổi, nhưng con bé rất kiên cường. Tính cách Tần Hành thì không phải không biết."

"Tôi nhìn rất tốt, Tần Hành học cấp ba xong, tính cách thay đổi tốt hơn rất nhiều."

"Tôi chỉ sợ bọn chúng bị tổn thương nữa thôi, còn có Đình Đình."

Ông Tần vuốt vuốt thái dương, "Chuyện của Tần Hành để nó tự giải quyết đi, bà đừng quản."

"Tôi muốn quản mà được sao? Con của ông có cái tính xấu, từ nhỏ đến lớn, nó có nghe qua sắp xếp của chúng ta sao? Ông nói xem, đây là đột biến gen sao? Tôi và ông tính cách tốt như vậy. Đến cùng giống ai chứ?"

Ông Tần: "... Giống tôi đây! Gene ản."

Bà Tần tức chết, "Ông còn nói cười sao."

Sau mười mấy ngày, thành tích thi đã có. Một ngày này, Lâm Vu một mực hỗ trợ trông tiệm, chuyện gì khác đều không có làm.

Vào lúc 8h tối, có thể tra điểm.

Triệu Ngọc Tuyền ngồi tra với cô, so với cô còn khẩn trương hơn.

Lâm Vu bấm dây số, kết quả không vào được.

Triệu Ngọc Tuyền gấp quá đi trong cửa hàng hai vòng. "Đừng nóng vội! Học sinh toàn tỉnh đều đang tra mà. Thử lại xem."

Cô không vội, cười cười, lại tiếp tục ấn một dây số, lúc này rút cuộc cũng vào được.

Màn hình từng lúc hiện điểm số.

Ngữ văn: 140, toán học: 142, Anh ngữ 139, lý tổng 295, tổng điểm 716.

Lâm Vu đem điểm số viết trên giấy, Triệu Ngọc Tuyền cầm giấy, nghiêm túc mà nhìn xem, "Điểm rất tốt!"

Chỉ chốc lát sau, di động Lâm Vu bắt đầu kêu.

Y như cô nghĩ, Tần Hành là người đầu tiên gọi tới. Hai người như có thần giao cách cảm, cô vừa biết điểm số, anh liền gọi đến.

Lâm Vu: "Alo ——"

Tần Hành: "Biết điểm chưa?"

Lâm Vu: "716."

Tần Hành khoe miệng cong lên, cười khẽ một tiếng, đáng tiếc cô không nhìn thấy. "Chờ em tới, anh có quà."

Anh không có cùng cô nói thêm cái gì, bởi vì anh biết, đêm nay cô sẽ rất bận bịu.

"Vâng."

Lâm Vu lên tiếng.

Tần Hành đang ở trong phòng thí nghiệm, mấy bạn học nhìn anh, "Ui, Tần Hành, cười tươi như hoa ý. Bạn gái thi không tệ nhỉ!"

Tần Hành a một tiếng, "Đương nhiên."

Tác giả có lời muốn nói:

Năm đó Tần Tiểu Lâm tham gia thi đại học, hai ông bà khẩn trương không chịu được, thế nhưng cô bé phát hiện cha mình hình như quá bình tĩnh.

Tần Tiểu Lâm: Ba, ba không lo lắng sao? Ba không sợ con thi không đậu sao?

Tần Hành: Ba con một đời khẩn trương nhất đều dành cho mẹ con rồi. Lúc mẹ con thi đại học, lúc mẹ con mặc áo cưới, còn có lúc mẹ con tiến vào phòng sinh nữa.

Tần Tiểu Lâm... Xin nhờ! Không cần phải trước khi con gái thi đại học mà ân ái chứ!

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Edit: melbournje

Lâm Vu vừa cúp điện thoại của Tần Hành thì cô gọi cho mẹ.

Thanh âm của cô bình tĩnh, không có một chút kích động. "Mẹ, con thi 716đ."

Lâm Sam cũng không biết cái điểm số này đến cùng ý vị như thế nào, bà vẫn nhớ vừa nãy đang chờ con gái tra điểm, một mực đang chờ điện thoại của A Vu. "Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi." Bà che miệng lại khóc lên. Một năm nay, mỗi một ngày bà đều đang cầu khẩn.

"Mẹ, bà, cảm ơn các người."

"A Vu, là mẹ nên cảm ơn con. Mẹ không phải một người mẹ tốt, nhu nhược vô năng." Thậm chí năng lực kiếm tiền cơ bản đều không có.

"Mẹ, hết thầy đều tốt rồi." Cô một mực tin tưởng, bọn họ sẽ tốt.

Lâm Sam cắn môi góc, "A Vu con nghĩ kỹ báo danh trường đại học nào chưa?"

"Học trường mà ba đã từng học." Lâm Vu cắn cắn góc môi, "Chờ con tốt nghiệp xong, mẹ cùng bà nhất định phải tới tham gia buổi lễ tốt nghiệp của con."

"Tốt. Chúng ta sẽ chờ."

Bà ngồi dưới đèn, một chút một chút vung vẩy quạt, trên mặt của bà tràn đầy ý cười. "Tiểu A Vu sau này thuận buồm xuôi gió rồi. Con cũng không cần quan tâm. Đứa nhỏ này thiện tâm, sẽ có phúc báo."

Lâm Vu thở phào nhẹ nhõm, lập tức gọi điện thoại cho thầy Hách. Thầy Hách đang ở trường học, kiểm tra tự học buổi tối của năm nhất, điện thoại kêu lên, ông nhìn thấy phía tên người gọi, hơi sững sờ, lập tức khoe miệng giương lên.

"Lâm Vu à ——"

"Thầy Hách, em thi 716đ."

"716 à!" Thầy Hách khắc chế chính mình, "Thật là quá tốt rồi." Trong lòng của ông có mấy phần chua xót mấy phần ngọt.

"Cảm ơn thầy! Đáng tiếc đã chậm một năm."

"Nào đâu đáng tiếc! Hiện tại hết thầy đều tốt rồi." Thầy Hách vui tươi hơn hờ cười lên, "Em học trường nào?"

"Đại học B."

Thầy Hách: "Đến đó đừng quên người thầy này nhé."

"Cảm ơn thầy."

Thầy Hách cúp điện thoại, cả người thanh thản, bộ pháp nhẹ nhàng. Nhìn thấy đám con nít năm nhất này, ông không khỏi nghĩ đến ba năm trước đây. Ông trời sẽ không phụ những người cố gắng hết mình.

Thầy Hách đi vào văn phòng. Máy vị thầy cô đều đang đợi tin tức. Rất nhanh, Thôi chủ nhiệm lấy được tin tức về.

"Cao nhất là 716đ." Ông bật cười, "Là Lâm Vu khóa trước của chúng ta."

Thầy Hách kích động bắt lấy Thôi chủ nhiệm tay, "Thật sự là hạng nhất sao!? Thật là quá tốt rồi!" Ông hưng phấn tựa như con cháu nhà mình thi đỗ vậy.

Thôi chủ nhiệm lắc đầu, "Cũng tốt! Tóm lại là là Nhất Trung chúng ta."

Thầy Hách nhìn không được ý cười, "Lão Thôi, ăn mừng đi, gọi Trương Cần, Âu Dương bọn họ đi!"

Thôi chủ nhiệm cắn răng, "Đề ông đắc ý rồi!"

Bất quá, thủ khoa của Tấn Thành liên tiếp hai khóa đều xuất từ Nhất Trung, cũng vì vậy trong tương lai vài năm Nhất Trung sẽ đứng vững vị trí tốt tại Tấn Thành.

Biết điểm xong, đài truyền hình, ký giả tòa soạn đều tìm đến Lâm Vu, dự định phỏng vấn cô. Lâm Vu cũng không giỏi về giao tiếp, về sau được thầy Hách thúc giục, Lâm Vu tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên «Nhật Báo».

Cùng ngày, «Nhật Báo» đăng một tin liên quan tới cô —— «Từ núi xuống đi thi đại học đạt thủ khoa».

Lâm Vu trong phỏng vấn cảm ơn mẹ của mình, bà, cảm ơn trường học cũ Nhất Trung, cảm ơn mấy vị thầy cô dốc lòng bồi dưỡng, còn có bạn học cô vũ. Cuối cùng, cô nói, nhất là cảm ơn một người, cảm ơn anh!

Phóng viên hỏi: Thuận tiện nói cho chúng tôi biết là ai được không?

Lâm Vu áy náy lắc đầu.

Up bài xong, cùng ngày Lâm Vu liền lên hot search các trang web lớn. Phóng viên rất biết bắt cơ hội, mỹ nữ học giỏi vừa up lên, trong nháy mắt liền thỏa mãn mắt người nhìn.

Không riêng thành tích tốt, dáng dấp còn xinh đẹp hơn. Như mong muốn, thủ khoa năm nay đáng được bàn luận và ca ngợi.

Bản phỏng vấn này, bị thầy Hách cất xuống, đặt ở trong văn phòng. Trong cuộc đời ông về sau, kiểu gì cũng sẽ thỉnh thoảng lôi Lâm Vu ra làm ví dụ, giảng cho học sinh khóa sau nghe.

Lâm Vu điền bảng nguyện vọng trước, Thẩm Nghi Hành gọi điện thoại tới cho cô.

Thẩm Nghi Hành: "Đã chuẩn bị xong chưa?"

Lâm Vu: "Rồi ạ."

Thẩm Nghi Hành không nói thêm gì, "Mua vé xe đi, nói thời gian cho anh, anh đi đón em."

"Chính em có thể tự đi."

"Giữa chúng ta không cần khách khí."

Lâm Vu: "Vâng."

Thẩm Nghi Hành: "Đình Đình mấy ngày nay cũng trở về nước, em có thời gian thuận tiện đi thăm cha mẹ anh một chút, bọn họ rất nhớ em."

Lâm Vu lên tiếng, cô cũng chuẩn bị tới Thẩm gia một chuyến.

Sau khi điền bảng nguyện vọng xong, Lâm Vu rốt cuộc cũng rảnh rồi. Khi đó Tần Hành chuẩn bị thi cuối kỳ, anh cùng cô nói qua mùa hè này không trở về nhà được, phải đi theo thầy giáo làm nghiên cứu phát minh.

Lâm Vu cảm nhận được học sinh học Y thật bận rộn.

Đầu tháng bảy, Lâm Vu đến Thẩm gia.

Ông bà Thẩm đều ở đây và mừng thay cho cô.

Thẩm Nghi Đình sắc mặt nhàn nhạt, "Chúc mừng cậu."

Bà Thẩm: "Hiện tại đã tốt rồi. Đến thành phố B, có chuyện gì có thể tìm Nghi Hành."

Lâm Vu gật gật đầu.

Bà Thắm nẫu lấy ra thẻ ngân hàng đã chuẩn bị trước đó, "Lâm Vu, trong này có chút tiền, là chút thành ý của dì và chú."

Lâm Vu sắc mặt run lên, "Dì, chú, con thật không thể nhận. Các người đã giúp chúng ta rất nhiều. Thầy giáo nói, loại tình huống này của con, không phải đặc biệt, trường học sẽ có tiền trợ cấp. Con bây giờ không phải là trẻ con nữa."

Bà Thắm: "Nói thì nói như thế, bắt quá, chúng ta cũng là hi vọng các con không có áp lực, có thể học tốt."

Thắm Nghi Đình mở miệng nói: "Ba mẹ cũng không cần miễn cưỡng Lâm Vu. Cậu ấy cũng không phải đứa trẻ mấy tuổi."

Bà Thắm xụ mặt, "Đình Đình."

Ông Thắm mở miệng, "Tốt. Lâm Vu à, nếu như tương lai có chuyện gì, nhất định phải nói cho chúng ta biết."

Lâm Vu gật gật đầu.

Giữa trưa, cô ở lại Thắm gia dùng một bữa cơm.

Sau bữa ăn, Thắm Nghi Đình lái xe đưa cô về.

Một năm không gặp, Thắm Nghi Đình biến hóa thật rất lớn, mất đi chút ngây ngô năm đó, cô nhuộm tóc, làm tóc quăn, trang điểm tinh xảo, quyến rũ động lòng người.

Cho dù Lâm Vu ngồi yên cũng biết chiếc xe này có giá trị không nhỏ.

Một đường trầm mặc, thẳng đến chỗ ở của cô.

Lâm Vu mở dây an toàn.

"Lâm Vu ——" Thắm Nghi Đình gọi cô lại, "Tớ vẫn là rất thích Tần Hành."

Lâm Vu ngạc nhiên.

Thắm Nghi Đình ngoảnh mặt đi chỗ khác, nhìn qua cô, "Tốt nghiệp cấp ba, đêm hôm đó, tớ tỏ tình với Tần Hành." Năm ngoái tháng bảy Thắm gia mời khách, cô mời bạn học, ngoại trừ Lâm Vu.

Tại trong tiệm cơm Đế Hào, trang trí phòng khách nhã nhặn. Đêm hôm đó, cô lấy hết dũng khí giữ chặt Tần Hành.

Tia sáng mềm mại trên hành lang, cô đứng trước mặt của anh. "Tần Hành, tớ thích cậu. Tớ cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, tớ chính là thích cậu. Chỉ cần nhìn thấy cậu, tớ liền rất vui vẻ."

Tần Hành nghiêm mặt, "Thật xin lỗi, tớ thích người khác rồi."

Thắm Nghi Đình dờ khóc dờ cười, "Tớ biết, người kia là Lâm Vu. Cậu vì cậu ấy mà học Y."

Sắc mặt Tần Hành lạnh xuống, "Cậu mệt rồi, mau về nhà nghỉ ngơi đi."

Thắm Nghi Đình nắm lấy tay của anh, "Tại sao mẹ cậu ấy lại cứu tớ chứ? Nếu không, cậu cũng sẽ không gặp phải cậu ta." Vô luận cô làm thế nào, Lâm Vu vẫn cùng Tần Hành đến với nhau, mà cô cùng bọn họ càng ngày càng xa.

Tần Hành lôi tay cô ra, kiên quyết mà đi. Từ đầu đến cuối, Tần Hành đều không cho cô một cơ hội nhỏ nhoi.

"Lâm Vu, tớ thật hâm mộ cậu." Thắm Nghi Đình nói. "Mặc kệ cậu ngã bao nhiêu lần, luôn có thể đứng lên."

Lâm Vu giật mình ở nơi đó.

Tần Hành tắm rửa xong, để trần nửa người trên, từ toilet ra.

Mấy người kia còn lại nói chuyện say sưa về thủ khoa năm nay.

"Giỏi quá, không biết sẽ đến trường đại học Q không nhỉ."

"Dù sao sẽ không tới trường chúng ta đâu."

"Tần Hành, năm nay giá trị nhan sắc của nữ sinh cao ghê."

Tần Hành hững hờ cầm áo thun, Cao Lỗ đối diện liếc một cái lồng ngực của anh, "Hình xăm nhỏ kia thật đáng yêu, có ý nghĩa gì sao?"

Tần Hành mặc áo thun, "Một ký hiệu."

Lý Nhượng lướt Weibo, "Xinh quá. Tần Hành, đồng hương này."

Tần Hành bước qua, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, cảm thấy giật giật khóe miệng, phóng viên thật biết chụp.

"Nhất Trung - Tần Thành, Lâm Vu, học lại năm ba. Tần Hành cậu biết không?"

Tần Hành: "Rất quen."

Ba người kia trong nháy mắt sáng lên, vội vàng muốn bùng trà dâng nước cho anh.

Lý Nhượng: "Nếu cậu ấy tới đại học B, giới thiệu cho chúng tớ một chút nhé."

Cao Lỗi: "Cậu có thể mời khách."

Từ Sán Nhiên lão đại ôn trọng mở miệng: "Các cậu đừng kích động như vậy, vạn nhất người ta có bạn trai thì là uống công còn gì."

Tần Hành á một tiếng, "Cậu ấy có bạn trai rồi."

Đám người này, thật sự là nói vô ích nhiều như vậy.

Tháng tám, Lâm Vu trở về thôn Đông Lăng một chuyến. Vừa trở về, người trong thôn đều mang theo con nhỏ đến đón cô, bọn trẻ đại khái đều nghe cha mẹ nói, hâm mộ nhìn Lâm Vu.

"Chị A Vu, em cũng phải nỗ lực học tập, tương lai giống như chị."

Lâm Vu sờ sờ đầu của bọn họ, "Ăn tết trở về, chị sẽ dạy các em."

Trước khi đi, Lâm Sam cầm một khoản tiền cho cô. "Đây là tiền mấy năm nay mẹ tiết kiệm, 2 vạn."

Truyện được up tại wattpad melbournje

Lâm Vu lắc đầu.

"Học tập phải dùng, còn có máy tính nữa." Lâm Sam cũng là biết đến. "Mẹ chỉ có thể cho con như vậy." Tiền nằm viện của bà đều là Thẩm gia cho, bà biết, số tiền kia của Lâm Vu khẳng định phải còn.

"Mẹ, chính con có thể kiếm."

Lâm Sam sờ lấy mặt của cô, "A Vu, đến đó chiếu cố thật tốt chính mình nhé."

Lâm Vu cuối cùng cầm một vạn, cùng ngày cô liền về Tần thành.

Trong cửa hàng chỉ có Triệu Ngọc Tuyền, tâm tình Lâm Vu có chút sa sút. Triệu Ngọc Tuyền lý giải cho cô, "A Vu, cuộc đời liền một lần lại một lần phân biệt."

Lâm Vu nhếch miệng, "Chỉ là lần này cùng trước kia không đồng dạng."

"Hành lý xếp xong chưa?"

"Vâng."

Triệu Ngọc Tuyền thờ dài, từ một bên xách ra một cái túi lớn. "Trong này là hai cái áo lông. Mùa đông ở đó so với Tần thành lạnh hơn nhiều. Em mang lên đi." Nói xong, cô lại từ ngăn kéo lấy ra một cái phong thư, "Trong này có một vạn. Cầm đi!"

Lâm Vu cứng tại chỗ, không chịu nhận.

Triệu Ngọc Tuyền xụ mặt, "Em giúp ở cửa hàng của chị, một tháng 3000 tiền lương, chị nên cho em 3 vạn. Còn lại 2 vạn về sau từ từ lấy."

"Chị Tuyền Tuyền —— "

"Đừng nói nhiều. Đến trường học về sau phải đi mua máy tính còn có điện thoại. Chờ thêm mấy năm, chị phát đạt, sẽ cho em nhiều thêm."

Lâm Vu vành mắt đỏ bừng.

Triệu Ngọc Tuyền nhẹ nhàng cười một tiếng, "Lần này người trong thôn sẽ không còn nói con gái đi học là vô dụng nữa."

Giữa tháng tám, Lâm Vu một thân một mình ngồi đường sắt đi đến B thị.

Từ Tấn Thành đến B thị bốn giờ đường xe, thời gian rất nhanh, lúc đến trạm, liền thấy hai bóng dáng quen thuộc.

Tần Hành cùng Thẩm Nghi Hành đứng ở trong đám người, hai người riêng phần mình trầm mặc.

Hình như mình có chút nhầm lẫn nhé, đại học Y ở Thành Phố B chứ không phải đại học B hay sao ấy ạ =)))

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tấn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Edit: melbournje

Tần Hành cùng Thẩm Nghi Hành cao tương xứng, hai người đều mặc áo thun sáng màu, khí chất hoàn toàn không giống. Cho tới nay, Thẩm Nghi Hành mang lại cảm giác nho nhỏ một chút. Mà trên người Tần Hành luôn có chút khinh cuồng ngạo khí của tuổi trẻ.

Con người Tần Hành đen nhánh một mực khóa trên người Lâm Vu, đuôi lông mày mang theo chút vui vẻ. Lâm Vu một tay đẩy vali, hai đầu lông mày mang theo nụ cười thản nhiên, so với cấp ba, bây giờ tại trước mặt bọn họ cô đã sớm đã buông xuống mặt nạ lạnh lùng rồi.

Đồ của Lâm Vu cũng không nhiều, một cái vali, một cái balo. Rất không cần phải để hai đại nam sinh tới đón cô, thế nhưng cô khuyên như thế nào hai người kia đều không để tâm.

Cô cùng Thẩm Nghi Hành ba năm này ít có cơ hội gặp nhau, ngũ quan Thẩm Nghi Hành không có gì thay đổi, biến đổi lớn nhất của học đại học để cho người ta thay đổi chính là khí chất đi. Quần áo thay đổi, kiểu tóc thay đổi, người cũng cực kì thay đổi.

"*Anh Nghi Hành ——*" cô không còn xưng hô thân mật như trước.

Thẩm Nghi Hành trong mắt chứa chút cung chiêu, nói: "*Hoan nghênh!*" Anh rất muốn ôm cô bé này, thật quá khó khăn.

Lâm Vu cũng nhìn qua anh, ánh mắt lóe lên.

Thẩm Nghi Hành liếc liếc thần sắc, "*Anh đến nơi này mới gặp phải Tần Hành.*" Hai năm này, quan hệ của Tần Hành với anh rõ ràng không giống trước.

Tần Hành cũng không còn là thiếu niên ngạo mạn năm đó nữa, thần sắc của anh không thay đổi, "*Em cùng Lâm Vu trước đó đã hẹn.*" Lại nói, hiện tại bọn họ là người yêu, anh tới đón Lâm Vu cũng là danh chính ngôn thuận.

Lâm Vu nói: "*Chính em tự có thể đi, các người quên trước kia em cũng đã tới thành phố B rồi sao?*"

Tần Hành cười nói: "*Kia là ba năm trước.*"

Anh tự nhiên cầm vali của cô. "*Xe ở bên ngoài.*"

Thẩm Nghi Hành bất động đem hết thầy nhìn ở trong mắt.

Thời tiết ở đây vừa buồn chán vừa nóng, bất quá trời rất xanh.

Xe đi hơn một giờ.

Tần Hành ngồi ở vị trí phụ lái, Thẩm Nghi Hành cùng Lâm Vu ngồi ở phía sau.

Thẩm Nghi Hành theo như bình thường hỏi thăm sức khỏe mẹ cô, biết được mọi chuyện đều tốt, anh cũng trấn an.

Tần Hành không nói một lời nhìn ngoài cửa sổ. Anh một mực không rõ ràng, Thẩm Nghi Hành đối Lâm Vu là ý nghĩ gì? Chỉ coi Lâm Vu là em gái sao?

Cho tới khi đến trường học, Tần Hành mới mở miệng, "*Nghi Hành, em quen ở đại học y, để em mang cậu ấy đi làm thủ tục cho.*"

Thẩm Nghi Hành nhìn đồng hồ, "*Cũng được.*" Khóe miệng anh nhẹ cười, "Lâm Vu, chờ kết thúc huấn luyện quân sự, anh cùng em đi chọn máy tính."

Lâm Vu gật gật đầu, "*Hôm nay làm phiền anh rồi.*" Cô nhìn bóng lưng anh ta.

Tần Hành mở miệng đưa ánh mắt cô kéo trở về, "*Báo danh ở đại sảnh đó.*"

Lâm Vu thu tầm mắt lại, mỉm cười với anh.

Tần Hành tự mình cùng một học sinh xa lạ đi cùng một chỗ, thu hút sự chú ý của mọi người.

Chờ báo danh xong, anh dẫn cô tới ký túc xá nữ.

Lâm Vu ở tại phòng 406 với ba người khác.

Tần Hành giúp cô đem vali để lên, trong túc xá còn có mấy phụ huynh, chỗ rộng như vậy, đầy ắp người. "*Trước tiên đem hành lý bỏ vào, trở về trái ga giường đi. Xong rồi anh dẫn em đi ăn cơm.*"

Lâm Vu nhìn thoáng qua tình huống bên trong, "*Anh đợi em một chút.*"

Tần Hành đứng tại cửa, người ở bên trong đều nhìn qua.

Lâm Vu lễ phép cùng bọn họ chào hỏi, liền đi ra.

Tần Hành mang theo cô đi dạo ở sân trường, một đường đi ra khỏi trường.

Lâm Vu hỏi: "*Không phải đi căn tin sao?*"

Tần Hành: "*Mùa hè này mỗi ngày anh ăn uống tạm bợ vậy, thật vất vả mãi em mới đến, không thừa cơ hội ra ngoài ăn một bữa làm sao xứng đáng với chính mình.*"

Lâm Vu mím mím khóe miệng.

Tần Hành nhìn cô, gò má rớt cuộc đã có chút thịt, tóc lại dài giống như lần khai giảng năm nhất mà bọn họ gặp nhau. Anh vẫn cảm thấy, cô cứ như thế này là đẹp nhất.

Lâm Vu ngửa đầu nhìn anh, "*Tần Hành, anh cao lên rồi à?*" Trước đó cô đều không có chú ý tới vấn đề này.

Tần Hành quen thuộc mà cúi đầu nhìn cô, thần sắc ôn hòa, "*Cao hơn một chút so với hồi cấp ba, 1m85 cm.*"

Khó trách. Cao hơn cô hẳn 20cm. Lâm Vu học đến năm ba thì không có lớn nữa.

Tần Hành dẫn cô tới một quán ăn gần đó, rất nhiều người, may mắn là còn chỗ.

"*Muốn ăn cái gì?*" Tần Hành hỏi cô.

Lâm Vu không kén ăn, "*Anh chọn đi.*"

Tần Hành: "*Rau khoai, tôm bóc vỏ xào bắp, khoai tây, hai phần canh cá trích.*" Anh nhanh chóng gọi mấy món ăn.

Lâm Vu nhìn anh, "*Anh thường xuyên đến đây à?*"

Tần Hành chậm rãi nói: "*Có đôi khi cùng bạn ở ký túc xá tới, mấy cái người mà trước đó đã cùng em nói qua ấy, hôm nào dẫn em đi gặp bọn họ.*"

Lâm Vu yên lặng bỏ ánh mắt qua một bên.

Tần Hành cười, không nói gì.

Hai mươi phút sau, đồ ăn đã bày sẵn trên bàn.

Lâm Vu ăn com vẫn là giống như trước đây, rất nhanh. Tần Hành một năm này cũng đã thay đổi. Anh giải thích nói: "*Không có cách nào khác, học tập quá nhiều mà.*"

Lâm Vu gật mình, anh có con đường tốt hơn mà, hoàn toàn không cần thiết học y.

Tần Hành giương lên khóe miệng, "*Kỳ thật không có đáng sợ như vậy. Đại học chủ yếu nhìn người, mặc kệ chuyên nghiệp như nào, em nghĩ là nhẹ nhõm cũng có thể. Người cố gắng mãi mãi cũng đang cố gắng. Cuộc đời chính là chuỗi học tập dài đằng đẳng mà.*"

Truyện được up tại wattpad melbournje

Lâm Vu hiểu ý của anh.

Học y đại khái thật là vì yêu mà tới, chế độ giáo dục trường, phí tổn cũng không thấp.

Bọn họ học lên thạc sĩ, tốt nghiệp đã 30 tuổi. Cho nên bà Tần có nghĩ vậy cũng đúng.

Sau bữa ăn, Tần Hành theo cô trở về.

Hai người đi đến bên hồ, nước hồ phản chiếu lấy bóng dáng của hai người, gió nhẹ từ từ thổi.

Tần Hành dừng bước lại, từ túi lấy ra một cái hộp nhung màu đen. "*Lâm Vu ——* "

Lâm Vu quay đầu nhìn anh, cô nhớ kỹ anh đã từng nói qua, anh có chuẩn bị quà cho cô. Sẽ là quà gì đây? Giống như đồ trang sức vậy.

Tần Hành đem hộp đưa ở trước mặt cô. "*Chúc mừng em! Nữ thủ khoa!*"

Lâm Vu hơi bối rối, làm sao anh lại trêu ghẹo cô như thế. Lúc trước Khuất Thần liền thích gọi cô là thủ khoa. Hiện tại là anh...

"*Mở ra nhìn xem.*"

Lâm Vu chậm rãi mở ra, đúng là một đôi bông tai.

Ánh mắt Tần Hành rơi vào vành tai của cô, "Em bắn lỗ tai khi nào vậy?"

Lâm Vu sờ lên vành tai, "*Năm sáu tuổi, bà em dùng kim đâm.*" Cô cùng Khương Hiểu nói qua chuyện này, Khương Hiểu cảm thấy có chút dọa người.

Tần Hành hiểu kì.

Lâm Vu giải thích nói: "*Hình như là một buổi trưa, em ghé vào ngực bà ngủ. Bà dùng đậu xanh ép vào vành tai của em, xong rồi dùng kim đâm một lỗ.*"

"*Có đau hay không?*"

"*Quên rồi.*" Lâm Vu không hỏi anh món quà này trị giá bao nhiêu, nhìn nhãn hiệu không phải tiếng Trung, cô nghĩ hẳn là sẽ không tiện hỏi. "*Cám ơn. Em rất thích.*"

"*Vậy là tốt.*" Tần Hành nói, "*Anh nghĩ em đeo lên nhìn sẽ rất đẹp.*"

Lâm Vu mặt đỏ đỏ, "Anh mua khi nào đấy?"

Tần Hành hí hí mắt, "*Năm ngoái nghỉ hè, lúc đi Nhật Bản, anh với mẹ đi mua đồ, trong lúc đi vô tình nhìn thấy.*" Về sau anh quét thẻ trả tiền, mẹ anh mỉm cười, "*Con trai, ánh mắt không tệ.*"

Lâm Vu cẩn thận từng li từng tí cất kỹ.

Đưa Lâm Vu trở lại ký túc xá xong, Tần Hành mới trở về ký túc xá.

Anh vừa trở về, ký túc xá nam sinh như nổ tung.

"*Thành thật khai báo đi, cậu cùng Lâm Vu quan hệ thế nào? Lâm Vu không phải là vì cậu mới ghi danh đến trường chúng ta chứ.*"

Tần Hành giương khoe miệng, anh cũng hi vọng như thế.

Nam sinh năm hai đau lòng, cô bé năm nhất vừa tới, bọn họ còn chưa có cơ hội biểu hiện, liền bị con hồ ly giáo hoạt Tần Hành chiếm được ưu đãi.

Bất quá, bọn họ cũng hi vọng, Tần Hành tranh thủ thời gian tìm bạn gái. Như thế này khả năng một bộ phận lớn nữ sinh liền tuyệt vọng rồi, cơ hội tìm bạn gái của bọn họ cũng lớn hơn.

Lâm Vu trở lại ký túc xá, rất nhanh chỉnh lại ga giường. Lúc chạng vạng tối, bốn cô gái chính thức gặp mặt.

Lâm Vu cho là mình lớn tuổi nhất, kết quả tại ký túc xá cô là lão tam.

Lão đại Lỗ Từ Uyển đến từ thành duyên hải nào đó, nói một ngum tiếng Quảng Đông.

Lão nhị Trình Trình là cô nương bản địa.

Lão tứ Lữ Hân Dương đến từ Đông Bắc.

Mấy người nói chuyện phiếm biết được điểm thi đại học của mình, trên mặt chỉ có thể ngượng ngùng cười một tiếng. Địa phương khác biệt, điểm số trúng tuyển vẫn là có chênh lệch.

Lâm Vu học trường đại học khác cũng thừa điểm, hưởng chi cô còn được cộng thêm điểm dân tộc thiểu số.

"*Lâm Vu, làm sao lại học y?*" Ai cũng biết học y có bao nhiêu vất vả.

Lâm Vu cười nhạt: "*Bởi vì người nhà tớ, mẹ tớ thân thể không tốt.*" Cô không có giấu điểm.

"*Bây năm khổ thôi, về sau cuộc sống sẽ sung sướng..*"

Lâm Vu nghĩ nghĩ, "*Chân chính thích, liền sẽ không cảm thấy vất vả.*" Huống chi, cô xưa nay không sợ chịu khổ.

Lữ Hân Dương cũng đồng ý: "Lúc điền bảng nguyện vọng tớ không hề hối hận!"

Tất cả mọi người cười, nguyên lai đã sớm chuẩn bị xong.

Không lâu liền bắt đầu huấn luyện quân sự, bạn học cùng lớp tùy thời gian càng ngày càng quen thuộc.

Lâm Vu nhìn từng khuôn mặt xa lạ, cô không tự chủ liền nghĩ đến năm nhất. Hồi đó cô không có tham gia huấn luyện quân sự.

Lần đầu tiên cô gặp anh là ở văn phòng.

Thầy giáo kêu lên tên của anh, cô liền nhận ra anh.

Huấn luyện quân sự kết thúc, cô gái nào cũng đau lòng nhức óc.

Trình Trình mỗi ngày đều đắp mặt nạ, kết quả vẫn là đen. Cô khóc thút thút nói ra: "*Che mãi vẫn đen, mặt của tớ mất trắng rồi.*"

Lữ Hân Dương tính cách sáng khoái, "*Chờ qua một mùa đông là được ấy mà.*"

Trình Trình: "*Khó đấy. Các cậu không có cảm nhận qua cảm giác này của tớ đâu. Lâm Vu làm sao lại không có đen chứ?*"

Lâm Vu mỉm cười, chính cô ngược lại là không có đề ý quá.

Tất cả mọi người nhìn cô.

"*Lâm Vu chống nắng hay gì đều không dùng.*"

Trình Trình đi đến cạnh Lâm Vu, cầm lấy nạng trên bàn cô có một lọ dưỡng da.

Lâm Vu nói: "*Tớ đã dùng cái này quen rồi.*"

Trình Trình che ngực, "*Ghen tị quá. Tiền của tớ!*"

Lâm Vu mỉm cười, đeo balo. "*Buổi tối không cùng các cậu đi ăn được, tớ đi thư viện đấy.*"

"*A! Có biến?*" Trình Trình nháy mắt mấy cái. Huấn luyện quân sự bắt đầu không mấy ngày, Wechat của Lâm Vu không biết đã có bao nhiêu bạn rồi.

Lâm Vu sắc mặt thản nhiên: "*Không phải. Đi mượn sách.*"

Là Tần Hành gọi cô.

Trình Trình cảm thán: "*Tớ xem như thấy rõ, học bá đều là từ liêu mà ra.*" Ngày đó cô nhìn thấy Lâm Vu đang nhìn đồng sách một cách cực chăm chú.

Lâm Vu đến thư viện, Tần Hành đang đứng tại giao lộ, áo trắng quần đen, khí chất sáng rực. Một nữ sinh bên cạnh đang nói chuyện cùng anh.

Lâm Vu dừng lại một chút.

Cô gái đang cười, "*Cái thí nghiệm sự kia vất vả cho cậu rồi.*"

Tần Hành vừa vặn nhìn thấy Lâm Vu, thần sắc anh biến đổi. Cô gái thuận ánh mắt của anh mà nhìn qua.

Lâm Vu đón ánh mắt Tần Hành, đi tới.

Tần Hành giải thích nói: *"Đây là bạn học của anh Hàn Dịch Tâm., đây là Lâm Vu."*

Lâm Vu lễ phép hô một tiếng: *"Chào chị."*

Hàn Dịch Tâm đánh giá cô, *"Thì ra em chính là Lâm Vu sao."*

Lâm Vu kinh ngạc.

"Chị nghe một số người đề cập qua tên của em, nói thành tích của em rất tốt, đáng đáp lại xinh đẹp. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên không phải giả." Hàn Dịch Tâm tự nhiên hào phóng. *"Được rồi, các người làm việc đi, tôi cũng phải trở về. Lâm Vu, cuối tuần có đám hội, nếu em có thời gian có thể tới nghe một chút."*

Lâm Vu gật gật đầu, *"Được ạ."*

Tần Hành: *"Đi thôi."*

Lâm Vu hỏi: *"Hai người học chung một lớp sao?"*

Tần Hành ừ một tiếng, ánh mắt rạng rỡ, *"Còn muốn hỏi cái gì không?"*

Lâm Vu lắc đầu.

Tần Hành cong khóe miệng, cười một cái, *"Hàn Dịch Tâm rất thông minh, học tập rất chăm chỉ."*

Lâm Vu là lần đầu tiên nghe được anh khen người, có thể thấy được chị Hàn thật rất lợi hại.

"Nhưng mà——"

"Nhưng mà cái gì?" Cô thuận tiện hỏi.

Dưới ánh mặt trời, anh ngắm nghía khuôn mặt của cô, ánh mắt bình tĩnh, *"Nhưng mà, không ai sánh nổi em."*

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Edit: Phạm Thương

Beta: melbournje

Tần Hành đưa Lâm Vu đến thư viện mượn không ít sách chuyên nghiệp, anh là đàn anh, so với cô thì đã có một năm kinh nghiệm, giúp cô chọn sách càng chuyên nghiệp hơn.

Trong khu vực quản lý yên lặng, hai người tựa ở trước kệ sách, Lâm Vu mở trong tay cuốn « Hệ Thống Giải Phẫu Học », tiếng sách xột xoạt vang lên.

Tần Hành nhú mày, *"Cảm thấy hứng thú sao?"*

Lâm Vu liếc liếc thân sắc, *"Bạn cùng phòng với em nói về sau chúng ta đều phải giải phẫu động vật."* Vì thế cô mới chuẩn bị sẵn.

Tần Hành gật đầu, *"Ừ, đây là một giai đoạn cần phải trải qua."*

Lâm Vu nghĩ nghĩ, *"Trước kia ở nhà, em đã từng giết gà." Gà bị cắt yết hầu, chảy nhiều máu như vậy mà còn có thể bay nhảy.*

Tần Hành cười: *"Em còn giết con gì nữa rồi?"*

Lâm Vu liếc anh, *"Giết cá."*

Tần Hành: *"Vậy là tay lão luyện rồi, về sau sẽ không sợ khóa thí nghiệm nữa."*

Lâm Vu: "..."

Tần Hành đột nhiên nhấc tay làm Lâm Vu sững sờ. Anh rút ra một quyển sách từ phía trên đầu cô.

Lâm Vu âm thầm thở phào một hơi, Tần Hành đột nhiên nảy ra ý xấu, muốn trêu chọc cô. Anh dọm bước tới gần Lâm Vu, hơi thở phất qua đỉnh đầu của cô, như có như không.

Nhưng anh còn chưa kịp hành động, tiếng nói chuyện của một nam một nữ bỗng chốc truyền đến từ loạt giá sách phía trước.

Nam sinh: "Anh đi Mỹ một năm, sau khi trở lại, chúng ta sẽ kết hôn."

Nữ sinh đè nén tiếng khóc nghẹn của mình.

Nam sinh: "Vậy em muốn anh phải làm sao bây giờ?"

Nữ sinh: "Em chuẩn bị trở về nhà, ở đại học áp lực thi cử quá lớn. Dù có rảnh trụ lại, không có quan hệ cùng chỗ dựa thì cũng không thể đến làm ở bệnh viện tốt được."

Nam sinh: "Chúng ta đã nói rồi, phải không? Tại sao em lại muốn từ bỏ vào lúc này?"

Nữ sinh: "..."

Đột nhiên tiếng nói chuyện của hai người họ biến mất, thay vào đó là tiếng hai khóa môi dây dưa.

Nữ sinh vuốt ngực đối phương, chợt nghe thanh âm mang theo mấy phần nhẫn nại của nam sinh: "Đừng làm vậy!"

Mặt Lâm Vu trong nháy mắt liền đỏ như quả cà chua, không dám gây ra một chút tiếng động nào. Từng giây từng giây trôi qua, hai người kia vẫn đang triền miên cùng nhau. Lâm Vu cảm thấy bản thân như đang đứng giữa chiều hè, vừa nóng lại vừa bức.

Ngược lại với cô, Tần Hành thản nhiên lật sách, nhưng trong sách viết cái gì, anh một chữ cũng đều không nhìn thấy rõ.

Lâm Vu gấp không chịu nổi. Cô muốn đi.

Tần Hành tựa tại chỗ ấy, thân hình tiêu sái, không nhúc nhích.

Đôi tình nhân kia vẫn còn đang hôn nhau dôn dập.

Lâm Vu cắn răng, đè giọng nói: "Đi." Cô vừa nhấc chân, bước rõ ràng nhẹ như vậy nhưng vẫn kinh động đến hai người nọ. Cô nghe thấy giọng của nữ sinh kia oán giận nói: "Nơi này có người! Anh điên rồi!"

Nam sinh: "Là em làm anh phát điên."

Lâm Vu: "..."

Tần Hành mỉm khóa miệng, cố nén ý cười. Lâm Vu từ nhỏ đến lớn đều không có xem phim ngôn tình trên truyền hình, những cảnh hôn hít nhau của nhân vật nam nữ chính cô cũng chưa từng nhìn qua. Bài học vỡ lòng đầu tiên này quả thực đủ kích thích, hơn nữa người học cùng với cô còn là Tần Hành.

Lâm Vu lúng túng, không cách nào nhìn thẳng anh, tim vì khẩn trương mà đập bình bịch.

Khóa mắt Tần Hành như có như không lướt qua người cô, kiểu dáng áo thun đơn giản, quần bò màu lam, mái tóc mềm mại khoác lên bờ vai. Cô chẳng bao giờ để ý về bề ngoài của chính mình, cũng không hay biết bản thân đẹp tới cỡ nào. Đến ký túc xá của anh cũng bắt đầu tám chuyện về đàn em năm nhất xinh đẹp này, tương lai có thể đoán được, cô chắc chắn sẽ nhận được đủ mọi cách tỏ lộ.

Sau khi họ rời đi, Lâm Vu mới dám thở một ngụm, mặt đỏ lên, trong lúc nhất thời mất cả khả năng ngôn ngữ.

Tần Hành bật cười, "Em phải hiểu cho họ."

Lâm Vu cố giả bộ trấn tĩnh: "Em nên hiểu cái gì?"

Tần Hành: "Anh trai đã năm bảy rồi, tuổi cũng không nhỏ, khẳng định không nỡ chia tay. Nếu không sau này tìm đâu ra người yêu đây?"

Năm bảy...

Tính ra cũng mới hai lăm hai sáu tuổi, đâu có lớn lắm.

Lâm Vu nhướng mi, cô quả thật chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Tần Hành dường như hiểu cô đang nghĩ gì, yếu ớt nói: "Lên lớp học chỉ luôn làm thí nghiệm, yêu đương khi ấy là một việc xa xỉ. Kết hôn muộn, chuyện

tình dục cũng muộn theo, thật không dễ dàng."

Lâm Vu: "... " Tỉnh ra Tần Hành tốt nghiệp tiến sĩ cũng vừa mới 26 tuổi thôi.

Cuống hòng Tần Hành chợt trở nên khô khốc, "Mẹ anh cũng thúc anh sớm tìm bạn gái một chút."

Lâm Vu chớp chớp mắt, lông mi thật dài cũng chớp chớp theo. "Dì á?"

Tần Hành ừ một tiếng, "Là bà! Năm ngoái đã giục anh rồi." Anh vươn tay, nắm chặt lấy lòng bàn tay của cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng gãi gãi.

Lâm Vu: "... " Lòng bàn tay truyền đến cảm giác tê dại. Cô trừng mắt liếc anh một cái, rút tay về.

Tần Hành biết rõ còn cô hỏi: "Kê làm chuyện xấu đâu phải em, sao lại khấn trương vậy? Lòng bàn tay cũng đầy mồ hôi rồi."

Lâm Vu quả thực bó tay.

Tần Hành nhẹ nhàng ho một tiếng, giọng nói có chút khàn khàn, "Làm sao bây giờ? Về sau thực tập em còn phải nhìn người ta lơ đãng đấy."

Lâm Vu liền vội vàng xoay người, cái này thì cô trò chuyện không nổi nữa.

Tần Hành khoe miệng đầy ý cười, càng ngày càng sâu.

Anh trước giờ chưa từng ép cô cho anh một câu trả lời chắc chắn. Hai người họ ba năm sớm chiều ở chung, anh còn muốn cô hơn so với bất cứ kẻ nào. Nhưng hiện tại cô đang gánh vác rất rất nhiều, cho nên anh chỉ từng chút từng chút tới gần mà thôi.

Không cần hứa hẹn, chỉ cần bên nhau là đủ an tâm. Dù sao mọi chuyện như bây giờ đã là rất tốt rồi.

Tần Hành cực kỳ hưởng thụ quãng thời gian này, thỉnh thoảng trêu chọc Lâm Vu, nhìn cô bức đến phát điên. Ưu điểm của Lâm Vu cũng là nhược điểm lớn nhất của cô - quá dễ mềm lòng, nhất là với những người mà cô để tâm.

Năm nhất trung học, khi Khương Hiểu chép bài tập của Lâm Vu, cô không hề tán thành, thế nhưng lại chẳng thể nào chịu được sự quấy rầy của cô nàng. Kỳ học tới, cô còn dành thời gian giảng bài cho Khương Hiểu.

Tần Hành chậm rãi lợi dụng nhược điểm này, còn phát huy vô cùng tinh tế.

** ***

Tháng chín, trước khi diễn ra nghi thức khai giảng của sinh viên mới, viện trưởng lên bục nói chuyện, tương tác cùng đám tân sinh viên. "Vì sao các em lại chọn học y?"

Mọi người nói đáp án của mình như đang tâm sự bình thường.

Có người nói: "Cha mẹ em là bác sĩ."

Có người nói: "Xem trong phim cảm thấy bác sĩ rất đẹp trai."

Có người nói: "Em muốn làm một bác sĩ, trị bệnh cứu người."

Có người nói: "Không tìm hiểu kỹ nên nhớ chọn ngành này."

...

Viện trưởng nghe đáp án của đám sinh viên, sắc mặt vẫn như cũ, ngữ điệu bình thường. "Ban đầu các em học y có thể chỉ do ngẫu nhiên, nhưng một khi đã chọn thì phải nghiêm túc với nó. Mỗi một người bác sĩ nhất định phải dùng lòng trung thành và nhiệt tình một đời của mình để đổi đãi nó. Hiện tại trong nước, hoàn cảnh của bác sĩ rất phức tạp, tương lai các em có lẽ sẽ gặp nhiều khó khăn và cả dụ hoặc. Nhưng thầy hi vọng rằng các em, mặc kệ hiện tại hay sau này, dù mười năm, hai mươi năm, hay năm mươi năm sau, đều có thể giữ vững trái tim như thuở ban đầu của mình, trái tim của một bác sĩ." Những lời này mỗi một khóa tân sinh viên thầy đều sẽ nói, không phiến chán, cũng không khoa trương.

Trái tim như thuở ban đầu, không hề thay đổi, đó quả thực là thử thách lớn của một đời người.

Tần Hành đại diện sinh viên ưu tú của trường lên phát biểu. Lễ đường lớn như vậy, nhưng ánh mắt của mọi người đều hướng về phía anh. Anh mặc trang phục thỏa đáng, đứng ở nơi ấy, bình thản ung dung, khí thế bốc đồng của một cậu trai trẻ chậm rãi bị sự trầm ổn thay thế.

Lâm Vu mím khoe miệng nhìn phía trước, thời gian giống như đảo ngược. Ba năm cấp b anh đều không lên đài phát biểu, còn bây giờ, anh lấy thân phận học trưởng đứng ở đây kia.

"Các bạn sinh viên thân mến, lựa chọn học y là một con đường không có lối về. Vì vậy, từ giờ trở đi hãy buông bỏ hết thảy, một khi đã lựa chọn thì đừng nên hối hận. Tôi muốn gửi mọi người một câu nói cuối cùng, "Kẻ sĩ diện không thể không giữ vững ý chí kiên định, bởi gánh nặng đường xa. Người coi là

nhệm vụ của mình, còn thấy nặng ư? Chết thì mới dừng, còn thấy xa ư?" cùng nỗ lực!"

Một lời nói khảm vào trái tim của mọi người. Trên đài lãnh đạo liên tiếp gật đầu. Dưới sân tiếng vỗ tay như sấm động.

"Phát biểu hay quá! Anh Tàn quả thực là Giang Trục Thụ phiên bản đời thật."

"Ồi! Lớp của chúng ta có nam sinh như thế này không?"

Nam sinh đứng đằng sau nói nhỏ: "Nữ sinh hàng phía trước chú ý giữ hình tượng của lớp! Lau nước bọt của cậu đi!"

Lỗ Từ Uyển đứng bên cạnh đột nhiên quay đầu, "Lâm Vu, hai người là bạn học ba năm, cậu chưa từng rung rinh trước anh Tàn Hành sao?" Cô nàng cảm thấy khó mà tin được! Ngày đó Tàn Hành đưa Lâm Vu đến ký túc xá, mọi người đều biết anh. Về sau, các cô nàng ở ký túc xá đều biết, Tàn Hành không những là đàn anh năm hai, mà còn là bạn cùng lớp cấp ba của Lâm Vu.

Trình Trình liên tục phụ họa không ngừng: "Đúng vậy."

Lâm Vu dờ khóc dờ cười. Từ lúc cô biết Tàn Hành đến giờ, anh quả thật luôn được nữ sinh khắp nơi hoan nghênh.

Hôm đó, sau khi kết thúc môn "hệ thống giải phẫu học", Trình Trình và Lâm Vu cùng ra về. Vừa hay lúc xuống lầu, hai người nhìn thấy Tàn Hành.

Trình Trình kéo tay cô, "Anh Tàn kia!"

Lớ của Tàn Hành cũng vừa mới tan học, anh thấy cô liền mỉm cười.

Trình Trình kích động, "Lâm Vu, anh Tàn hồi cấp ba chắc được nhiều người hoan nghênh lắm phải không?"

Lâm Vu không phủ nhận.

"Vậy hồi đó anh ấy có từng yêu đương không?"

"Giáo viên của trường tớ lúc ấy quản rất chặt."

"Ai! Trường của tớ thì không đến mức như vậy! Đồi nào có thành tích tốt thì giáo viên mở một con mắt nhắm một con mắt. Nhưng nghe nói anh Tàn vẫn còn độc thân."

Lâm Vu: "..."

"Trước đó có nữ sinh tỏ tình với anh ấy nhưng anh ấy đều không đồng ý."

Lâm Vu: "Ngành học của chúng ta rất bận, làm sao có thời gian mà yêu đương"

Trình Trình bĩu môi, "Không phải đâu! Anh ấy nói đã có người thương rồi."

Lâm Vu: "..."

Trình Trình tỏ vẻ hiếu kì, "Rốt cuộc anh ấy sẽ thích dạng con gái như thế nào nhỉ?"

Lâm Vu cúi đầu, dời chủ đề đi chỗ khác, "Trình Trình, chúng ta còn định đi xã đoàn đăng ký nữa không vậy?" Câu lạc bộ cũng được coi là một phần học của ngành, hai người học ngành y nên đương nhiên muốn đăng ký câu lạc bộ y học.

Quanh trường học, các câu lạc bộ lớn đều treo áp phích. Hai người mới lượn một vòng đã nhận được mười mấy tờ truyền đơn, riêng y học đã có hơn mười câu lạc bộ. Hai cô nàng nhìn đến hoa cả mắt, Trình Trình đối với vài câu lạc bộ đều cảm thấy hứng thú.

Trong lòng Lâm Vu đã có kế hoạch. Hai người đi về phía trước, cô liền nhìn thấy Hàn Dịch Tâm từ phía xa.

Hàn Dịch Tâm mỉm cười: "Lâm Vu, là em hả? Hai em đăng ký câu lạc bộ nào?"

Lâm Vu: "Chị, chúng em còn đang xem."

Hàn Dịch Tâm: "Có hứng thú gia nhập Hiệp hội tình nguyện Ái Tâm không? Bên chị mỗi tháng đều có hoạt động, còn tổ chức các tọa đàm y học, lý luận kết hợp cùng thực tiễn. Em gái, muốn rèn luyện một chút chứ?"

Lâm Vu vốn muốn tìm câu lạc bộ ít tổ chức hoạt động để có thể tiết kiệm thời gian. Kinh tế là một vấn đề lớn, cô còn muốn làm thêm, cho nên bớt được chút thì giờ với cô mà nói là một việc rất quan trọng.

Trình Trình cầm truyền đơn lên xem, "Em cảm thấy rất tốt, học đi đôi với hành."

Hàn Dịch Tâm: "Vậy điền tên vào bảng đi."

Lâm Vu thấy lúc này mà từ chối cũng không tốt nên đành điền thông tin. Rồi cô chợt nhớ ra một việc.

Hân Dịch Tâm cười hiền: "Tốt, hai em chờ thông báo nhé! Bao giờ buổi tuyển quân kết thúc, chúng ta lại chọn thời gian họp."

Lâm Vu nhìn qua cô, như có điều suy nghĩ, do dự hỏi: "Chị ơi, Tàn Hành có phải cũng tham gia câu lạc bộ này hay không?"

Hân Dịch Tâm gật đầu, "Đúng rồi! Cậu ấy là phó chủ nhiệm, nhưng rất ít khi đến câu lạc bộ."

Lâm Vu: "... " Nhưng hôm trước anh vừa bảo cô tham gia câu lạc bộ này mà!

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Edit: melbournje

Beta: Gạo

Cuối cùng, Lâm Vu và Trình Trình gia nhập "Hiệp hội tình nguyện Ái Tâm", Lỗ Từ Uyển tham gia "Hiệp Hội giao lưu văn hóa Phúc Kiến".

Hân Dương kinh ngạc: "Còn có hiệp hội này sao? Cảm giác giống như Hiệp hội giao lưu đồng hương vậy."

Lỗ Từ Uyển cười nói: "90% là học sinh Phúc Kiến, còn lại chính là người nhà."

Trình Trình: "Ha ha ha, câu lạc bộ cũng là nơi thích hợp cho các cặp đôi đấy."

"Trình Trình, cậu có mục tiêu rồi đúng không? Nhìn trúng ai sao?"

"Tớ chỉ nói vậy thôi!"

"Vậy cậu đừng báo danh vào câu lạc bộ vội, xem thử mấy cái khác trước đi đã."

"Vì sao?"

"Cậu nghĩ mà xem, hai bác sĩ lấy nhau, vậy có con rồi ai quản?"

Vấn đề này quả thực khiến người ta tỉnh ngộ.

"Đúng thế. Chúng ta nên cân nhắc vấn đề lâu dài."

Trình Trình mạnh miệng, "Vậy cậu xem, luật sư, cảnh sát cũng không rảnh nha. Nói như cậu, tất cả mọi người đều không nên kết hôn."

Lỗ Từ Uyển: "Trình Trình, cậu đang nói vô lý đấy."

"Tình yêu vốn không phân biệt thân phận, không phân biệt giới tính. Bạn học, không nên bị những khó khăn nhỏ này đánh bại."

Lâm Vu cố nén cười. Lúc này, điện thoại di động của cô vang lên. Cô nhìn thoáng qua tên, là Thẩm Nghi Hành gọi tới.

"Tớ đi nghe điện thoại."

Thẩm Nghi Hành tan làm xong, vừa đi vừa cùng cô trò chuyện. "Lâm Vu, cuối tuần có thời gian rảnh không? Anh và em đi chọn máy tính."

Lâm Vu: "Anh Nghi Hành, em định mua máy tính cũ."

Thẩm Nghi Hành sững sốt một chút: "Học đại học không thể không có máy tính được, nếu chỉ mua một lần thì hãy mua hẳn một chiếc mới, không cần mua loại quá tốt."

Lâm Vu nhúm mày.

Thẩm Nghi Hành ôn hòa nói: "Cuối tuần gặp mặt lại nói tiếp. Tới lâu như vậy rồi mà anh còn chưa mời được em bữa cơm."

Lâm Vu dạ một tiếng.

Thẩm Nghi Hành: "Hai ngày này thành phố hạ nhiệt độ, em đừng để bị lạnh nhé."

Lâm Vu: "Em biết, anh cũng thế."

Buổi tối thứ sáu, Tần Hành cùng Lâm Vu đến thư viện tự học.

Cảnh tượng này thật giống hồi cấp 3 của hai người họ, nhưng khi đó anh đều ngồi sau lưng cô từ đầu đến cuối. Hiện tại, anh cũng không ngồi bên cạnh cô, mà là ngồi đối diện.

Lúc cô đọc sách vẫn chuyên chú như trước đây, yên tĩnh đến tuyệt đẹp.

Lâm Vu ngẩng đầu, thấy anh nhìn mình. "Sao thế?" Cô nắm tóc.

Tần Hành: "Ngày mai em có bận không?"

Lâm Vu: "Em hẹn với anh Nghi Hành cùng đi ăn bữa trưa."

Ánh mắt Tần Hành hơi đổi, "Anh ta? Đến đâu ăn?"

Lâm Vu: "Chưa biết, anh ấy nói đến lúc đó sẽ dẫn em đi. Anh có chuyện gì sao?"

Tần Hành lắc đầu, "Vốn là muốn dẫn em đi tham quan đi một chút. Nhưng anh nhớ lần trước em tới đây đã tham quan rồi."

Lâm Vu lắc đầu, "Em định tìm việc làm thêm." Cô đã đăng ký học bổng, chỉ là cô quá rỗi ý nghĩa của đồng tiền. Tương lai chưa biết như thế nào nên hiện tại cô cần tiết kiệm được một khoản trước.

Ánh mắt Tần Hành hơi động một chút.

Lâm Vu bình tĩnh, "Hồi tháng tám, em tới Thẩm gia, chú và dì đã chuẩn bị cho em một tấm thẻ, nhưng em không muốn. Tiền phẫu thuật và nằm viện của mẹ em tất cả đều là Thẩm gia cấp cho."

Tần Hành mím mím khóe miệng. Anh cũng đoán được, với cá tính của cô thì sẽ không cảm.

"Em muốn tìm việc gì?"

Lâm Vu lắc đầu, "Hiện tại còn chưa biết nữa."

Tần Hành: "Gia sư thì sao?" Gia sư là ổn định nhất, cũng không cần quá nhiều thời gian.

Trước đó Lâm Vu đã từng nghĩ tới việc gia sư, chỉ là cô còn chưa tìm được gia đình phù hợp.

Tần Hành mỉm cười, "Để anh giúp em hỏi một chút."

Ánh mắt Lâm Vu khẽ nhúc nhích, "Cảm ơn anh."

Ban đêm, Tần Hành trở lại ký túc xá. Cao Lỗi gần đây đang theo đuổi một cô gái khoa ngoại ngữ, mỗi ngày bận rộn tới mức không thấy tâm hơi.

Lý Như蓉 đang xem « Trung y giảng đường ».

Tần Hành hỏi: "Gần trường có ai muốn tìm gia sư không?"

Lý Như蓉: "Cậu muốn làm à?" Anh tạm dừng video.

Tần Hành: "Bạn học của tớ. Giúp tớ hỏi một chút, đối tượng tốt nhất là học sinh tiểu học, ở gần đây nữa." Anh sợ học sinh cấp ba quá cứng đầu, Lâm Vu trị không nổi.

Lý Như蓉 giao hoạt cười, "Bạn học nào thế? Nam hay nữ?"

Tần Hành nhượng mảy, "Nữ."

Lý Như蓉: "Đạch! Người nào đấy? Cô em năm nhất đó à?"

Khóe mắt Tần Hành hơi giật.

"Để tớ hỏi một chút, yên tâm, tớ bảo đảm." Anh ta dừng một chút, "Chuyện của cô em đó chính là chuyện của tớ, chúng ta đã là người một nhà ăn cơm rau dưa, cũng nên làm quen sớm một chút chứ?"

Tần Hành nhìn anh một cái, "Đợi chút đi!"

Lý Nhượng cảm thấy kỳ quái, điều kiện gia đình Tần Hành rất tốt, nếu thật là yêu nhau, sẽ còn để bạn gái đi làm thêm sao? Với tính cách của anh thì không thể nào.

Thứ bảy, mười giờ hơn.

Thẩm Nghi Hành chờ Lâm Vu dưới ký túc xá nữ.

Lâm Vu rất nhanh liền xuống lầu, mặc áo sơ mi cùng quần bò. Năm ngoái cô đi theo Triệu Ngọc Tuyền cả một năm, hiện tại cũng biết phối quần áo cho phù hợp.

Thẩm Nghi Hành nhìn cô vài lần, "Sao em không bị đen đi chút nào vậy?"

Lâm Vu cười, vấn đề này đã có rất nhiều người hỏi qua cô. Cô sờ sờ mặt, "Không biết nữa."

Thẩm Nghi Hành: "Nữ sinh vẫn nên dưỡng da một chút. Bây giờ chúng ta ngồi xe, đến đường Ngũ Trạm."

Lâm Vu nghe anh.

Thẩm Nghi Hành mang cô đến một tiệm vịt quay. Năm đó, lúc anh tới đây học đã từng cùng cô hứa hẹn, đợi cô đến, anh sẽ mời cô ăn vịt quay Bắc Kinh.

"Hương vị thế nào?" Anh hỏi.

Lâm Vu gật đầu, "Cũng không tệ lắm." Da vịt xốp giòn, thịt vịt tươi non.

Thẩm Nghi Hành mỉm cười, lại giúp cô gấp thêm một cái bánh.

"Anh Nghi Hành, để tự em gấp được rồi."

Thẩm Nghi Hành nhìn cô, "Anh nhớ lần đầu anh đến nhà em, dì giết một con vịt, sau đó em len lén lau nước mắt."

Lâm Vu thẹn thùng, "Bởi vì lúc đó có chút không nề." Những con vịt kia nuôi lớn được một xú liên bị đem đi bán. Khi ấy, trong nhà thật sự không có tiền.

Thẩm Nghi Hành cười cười, "Gần đây có thiếu tiền không?"

Lâm Vu lắc đầu, một năm một mười đều nói cho anh biết hết, ngay cả chính mình muốn làm thêm cũng kể.

Thẩm Nghi Hành trả lời: "Chương trình học của năm nhất còn có thời gian rảnh, làm thêm cũng được. Nhưng sau này lên năm hai sẽ rất khó, bởi vì phần lớn thời gian đều dành cho việc học hết."

Lâm Vu trầm mặc. Nếu muốn trở thành một bác sĩ ưu tú, việc học không được lười biếng.

Thẩm Nghi Hành biết tâm tư của cô, "Lâm Vu, nghe lời anh."

Lâm Vu gật gật khóe miệng, "Em biết."

Ăn xong, hai người đi ra, trên đường kể đến người đi có chút hỗn loạn. Hồi mới lần đầu xuống sân ga Bắc Kinh, Lâm Vu đã được mục sở thị lượng dân cư đông đảo của thành phố này.

"Cảm ơn anh."

Hai người cùng đi xe đạp về trường học.

Thẩm Nghi Hành một mực đưa cô đến thư viện.

Sau 11 giờ, trong sân trường cũng không còn nhiều người nữa.

Thẩm Nghi Hành nói: "A Vu, tháng 12 anh đi Columbia làm học sinh trao đổi."

Ánh mắt Lâm Vu tràn ngập sự vui mừng, "A! Anh Nghi Hành, sao không nói sớm một chút chứ?"

Thẩm Nghi Hành cười khổ: "Cái cô nhóc này, em mong anh đi đến thế à?"

Lâm Vu: "Chẳng qua là em cảm thấy đi Columbia rất lợi hại."

Thẩm Nghi Hành đứng thẳng tắp, "Đáng tiếc lại không thể đi cùng nhau." Anh nhìn cô, từ một cô bé tóc cháy nắng đến thiếu nữ duyên dáng yêu kiều hiện tại, một cái chớp mắt, đã mười bốn năm!

Lâm Vu mỉm cười: "Chúng ta vẫn có thể liên lạc qua điện thoại."

"Đúng vậy." Thẩm Nghi Hành có chút buồn vô cớ. "Bây giờ em thường xuyên đi cùng Tần Hành sao?"

Lâm Vu không ngờ anh đột nhiên hỏi việc này, cô gật gật đầu.

"Hai em —— yêu nhau rồi?"

Mặt Lâm Vu đỏ lên, cô không biết trả lời vấn đề này thế nào nữa.

Về mặt Thẩm Nghi Hành hơi đổi. "Có cậu ấy ở cạnh cũng tốt."

"Anh Nghi Hành —— "

"A Vu, đừng có cái gì cũng tự gánh vác, học tập cũng vậy, tình cảm cũng thế." Tần Hành có thể vì cô mà lựa chọn học y, như vậy đã biểu lộ hết thảy.

"Em không biết."

Thẩm Nghi Hành trong nháy mắt hiểu rõ tất cả, "Học tập cùng yêu đương không liên quan. A Vu, em thông minh như vậy, sao lại nghĩ không thông chứ." Thanh âm của anh hiền hậu, từng chữ từng chữ đánh vào trong lòng của cô.

"A Vu, hãy dễ thuận theo tự nhiên đi." Anh nghĩ Tần Hành nguyện ý lựa chọn ở bên Lâm Vu, hiện tại giai đoạn này anh vẫn chờ được.

Thẩm Nghi Hành quay người rời đi.

Lâm Vu đắm đắm nhìn theo anh. Thời gian dần trôi, khi bóng dáng của anh càng ngày càng mờ hồ, cô mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Tối hôm đó, Lâm Vu trở lại ký túc xá khá muộn.

Lỗ Từ Uyên hỏi: "Lâm Vu, cậu cùng Thẩm Nghi Hành yêu nhau à?"

Lâm Vu gật nảy mình.

Lỗ Từ Uyên: "Có người thấy các cậu đi cùng nhau nha. Anh ấy đã đợi cậu dưới lầu từ sớm! Cậu thật sự biết Thẩm Nghi Hành!"

Lâm Vu: "Nhà tớ cùng nhà anh ấy có chút quan hệ, chúng tớ khi còn bé liền quen nhau." Cô nhớ tới ánh mắt của Thẩm Nghi Hành hôm nay, rồi đột nhiên, cô lại không dám nghĩ sâu hơn nữa.

Lỗ Từ Uyên: "Thanh mai trúc mã nha!"

Lâm Vu lắc đầu.

Trình Trình: "Trường Nhất Trung của các cậu sinh ra hai người, một là Thẩm Nghi Hành, một là Tần Hành. Số người thông minh học giỏi ở đại học B cũng nhiều lắm, nhưng được mấy ai đẹp trai chứ."

Thấy Lâm Vu run lên, Trình Trình hỏi: "Lâm Vu, cậu thế nào?"

Lâm Vu chớp chớp mắt, nhẹ nhàng lắc đầu, "Không có việc gì."

Ban đêm, cô nằm mơ. Trong mơ cô trở lại núi Đồng Lăng, cùng Thẩm Nghi Hành ra bờ sông bắt tôm, còn Thẩm Nghi Đình đứng ở bên bờ.

"Anh ơi, anh mau lên bờ đi."

"Anh là anh trai của em, không phải của Lâm Vu."

...

Ngày hôm sau, Lâm Vu tỉnh lại, cảnh trong mơ vẫn còn rõ mồn một.

Tháng chín, tiết trời lạnh hơn so với Tần Thành một chút.

Lâm Vu vẫn duy trì thói quen dậy sớm, chỉ là so với cấp ba thì trễ hơn một chút. Mỗi sáng cô đều đến phòng học đọc sách, hầu như luôn là người đến

sớm nhất.

Cô cùng Tần Hành không có hẹn trước, nhưng kiểu gì cũng sẽ gặp ở phòng tự học trong thư viện rồi đi học chung.

Buổi tối, Tần Hành đến ngồi bên cạnh cô, "Em biết chuyện Thẩm Nghi Hành đi Columbia không?"

Lâm Vu gật đầu, lông mi thật dài hơi chớp.

Tần Hành cười, "Ồ đó rất tốt."

Lâm Vu: "Học sinh trao đổi, phải đi một năm."

Tần Hành: "Một năm cũng không dài. Năng lực thích ứng của anh ta tốt hơn so với bất kỳ ai."

Điểm này thì Lâm Vu không nghi ngờ chút nào. Cô còn tưởng rằng lên đến đại học, hai người họ sẽ liên lạc nhiều hơn, chẳng nghĩ được lại bận đến thế này.

Tần Hành: "Quốc khánh có sắp xếp gì không?"

Lâm Vu: "Em muốn tìm việc làm."

Tần Hành thờ dãi, trầm ngâm một chút, "Làm gia sư được chứ?"

Lâm Vu tiếp lời, "Anh Nghi Hành đang tìm giúp em rồi."

Tần Hành cắn răng, nghĩ dù sao anh ta sắp du học rồi, quên đi. Nhưng hai con người đen như mực lại lẳng lặng nhìn cô, "Không nỡ sao?"

Lâm Vu nắm chặt bút trong tay.

"Không nỡ để Thẩm Nghi Hành đi Columbia sao?" Thanh âm của anh đè nén.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Edit: Gạo

Beta: melbournje

Lên đại học thời gian luôn trôi đi rất vội vàng, sau khi thích ứng được hoàn cảnh mới, cuộc sống sinh hoạt mỗi ngày đều lặp đi lặp lại một cách đơn giản.

Chớp mắt đã đến tháng mười một, thời tiết Bắc Kinh càng ngày càng lạnh.

Trình Trình nói, qua một khoảng thời gian nữa, các cô có thể đi Hương sơn ngắm lá phong. So với ba cô nàng này, thời gian của Lâm Vu luôn bị xếp kín.

Vòng bạn bè của Lâm Vu chỉ có mấy người bạn thời cấp ba, họ thường đăng ảnh học phục chế bản vẽ, học trang điểm, học khiêu vũ và các loại hoạt động cuối tuần. Lâm Vu chột hoảng hốt, cảm thấy mình cùng mấy người này vốn chẳng cùng môi trường đại học. Mấy lần sau, cô không còn hứng thú mở xem vòng bạn bè nữa.

Từ ngày nghỉ thứ mười một, Lâm Vu bắt đầu đi làm thêm. Cô dạy kèm một cậu nhóc học lớp hai tên là Tiểu Hàn, mỗi buổi hai tiếng. Công việc của bố mẹ Tiểu Hàn khá bề bộn, khi nói chuyện, họ đôi với cô có vẻ rất hài lòng. Thành tích của Tiểu Hàn không tốt, đứng ở vị trí đếm ngược. Bố mẹ của cậu nhóc rất lo lắng, vốn hai vợ chồng đều tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, sao con trai lại có thể học kém đến thế! Nên khi thuê Lâm Vu tới dạy, lòng hai người họ tràn ngập kỳ vọng. Còn với Lâm Vu, mức lương hơn hai nghìn tệ một tháng này quả thực cô chưa bao giờ nghĩ đến.

Sau đó, cô từng nói việc này với Tần Hành, anh trêu cô rằng, em không biết thủ khoa đại học rất đáng tiền sao?

Lâm Vu nhìn anh, không biết nói gì cho phải.

Với cái danh hiệu đầu bảng này, cô có thể tìm công việc gia sư rất dễ dàng, nhưng nếu muốn tìm một gia đình có điều kiện tốt, không có người giới thiệu thì sẽ rất khó khăn. Cô cũng không biết sao Tần Hành lại tìm được, hỏi anh, anh chẳng nói. Chỉ nói bao giờ cô nhận được tháng lương đầu tiên thì mời

anh một bữa cơm.

Đương nhiên, đây điều chắc chắn rồi.

Chiều thứ bảy, sau khi kết thúc buổi dạy, Lâm Vu trở lại ký túc xá.

Lỗ Từ Uyển đang làm đề thi Tiếng Anh cấp bốn, "Sao hôm nay cậu về sớm thế?"

Lâm Vu chuẩn bị sách vở cho buổi tối, "Mẹ Tiểu Hàn tiện đường đưa tớ về."

Lỗ Từ Uyển so đáp án, được hơn 600 điểm. "Cậu nói xem, ba năm cấp ba có phải là quãng thời gian chúng ta tài giỏi nhất không?"

Lâm Vu mỉm cười, "Giáo viên ngữ văn trường tớ cũng từng nói như vậy, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý."

Lỗ Từ Uyển gấp cuốn "Đề thi tiếng Anh cấp bốn của Vương Trường Hi" lại, "Mới hơn năm tháng, tiếng Anh của tớ đã tệ đi không ít. Sau này muốn thi IELTS hay TOEFL thì phải làm sao?"

Lâm Vu sùng sốt, "Cậu muốn xuất ngoại?"

Lỗ Từ Uyển trầm ngâm nói: "Nếu có cơ hội, tớ rất muốn đến thực tập tại các bệnh viện nước ngoài. Tớ đã cùng đàn chị nghe ngóng, ngành của mình cũng có dạng học sinh trao đổi như thế này, nhưng áp lực cạnh tranh rất lớn. Cậu thì sao? Có kế hoạch gì rồi?"

Lâm Vu thần nhiên: "Muốn tốt nghiệp thật nhanh rồi về quê, mua nhà cho mẹ và bà ở."

Trong khoảng thời gian ở chung này, các cô nàng đều nắm rõ gia đình bối cảnh của mọi người, vốn tính của các cô cũng thẳng thắn, quan hệ rất tốt.

Lỗ Từ Uyển cười nói: "Cậu đường đường là một sinh viên khoa y Đại học Bắc Kinh, ấy thế mà lại muốn về nông thôn làm bác sĩ? Nghe đã cảm thấy thiệt thòi rồi."

Lâm Vu: "Ở đâu mà chẳng phải trị bệnh cứu người?"

Lỗ Từ Uyển: "Lời này quả thực không sai. Nhưng cậu đã nỗ lực nhiều như vậy, cuối cùng lại trở về vạch xuất phát, có hơi đáng tiếc."

Lâm Vu: "Thế nhưng dù có ráng trụ ở Bắc Kinh cũng có rất nhiều vấn đề thực tế cần đối mặt, chẳng hạn như giá thuê phòng." Cô không phải con một sách, đương nhiên cũng biết tình hình phát triển kinh tế hiện tại.

Lỗ Từ Uyển mân mê lọn tóc, "Cũng đâu phải mình cậu gánh vác? Sau này cùng chồng phấn đấu là được!" Cô ngắm bạn mình một chút, "Lâm Vu, người theo đuổi cậu nhiều như vậy."

Lâm Vu: "..."

Lâm Vu bật máy tính lên, bắt đầu tra mạng xem đồ vật nào thích hợp làm quà tặng. Kể từ khi biết Thẩm Nghi Hành muốn đi Columbia, cô vẫn muốn tặng anh một món quà. Nhiều năm như vậy rồi, Thẩm Nghi Hành chẳng khác nào một người anh trai luôn chăm sóc, làm bạn với cô. Phần tình cảm này, cả đời cô cũng không quên nổi.

Chỉ là quà tặng, cô cũng chẳng biết thứ gì thì tốt. Với vốn kinh nghiệm ít ỏi của mình, cô chỉ nghĩ được sổ với bút.

Lục lọi trên mạng nửa ngày cũng không thấy được cái gì thích hợp, cô lại lo chất lượng đặt hàng qua mạng không tốt, sợ mua về không thích hợp.

Tặng quà gì, quà thật là làm khó cô rồi.

Hai ngày này, Tàn Hành cùng Hàn Dịch Tâm phụ trách tiếp đãi đoàn khảo sát của viện y học trường đại học Z. Hai người biểu hiện rất xuất sắc, khiến cả sinh viên cùng giáo viên trường Z phải khâm phục sâu sắc.

Tạm biệt đoàn thầy trò trường Z xong, chủ nhiệm Tăng của học viện cười, nói: "Hai ngày này, hai em vất vả rồi."

Hàn Dịch Tâm: "Chủ nhiệm Tăng, đây là việc chúng em phải làm."

Chủ nhiệm Tăng nhìn thoáng qua Tàn Hành, "Phòng thí nghiệm bên kia thích ứng sao rồi?" Mới năm hai đã có thể vào học trong phòng thí nghiệm, trước đây hiếm có sinh viên nào làm được như vậy.

Tàn Hành gật đầu.

"So với nghiên cứu số học, thầy cảm thấy nghiên cứu y học thú vị hơn nhiều. Tàn Hành, em thấy thế nào?"

Tàn Hành bật cười: "Ý thầy là chuyện ma quái trong phòng thí nghiệm thú vị?"

Chủ nhiệm Tăng cười, lắc đầu, "Đi. Mấy đứa đi làm việc đi. Mượn các em hai ngày, thầy Trương đã từng mất lờm tới đến lạnh người rồi. Biết là phòng

thí nghiệm của ông ta quan trọng đấy, nhưng cũng chẳng cần nhắc việc chung tí nào."

Vừa hay vào thời gian bữa tối, Hàn Dịch Tâm chủ động mời: "Cùng đi ăn đi."

Tần Hành nhìn điện thoại, không có tin tức gì đặc biệt.

Hai người hướng nhà ăn mà đi.

Hàn Dịch Tâm hỏi: "Phải rồi, sao cậu lại bỏ học toán?" Nghe nói, Tần Hành trước đây từng đoạt quán quân Olympic toán học, cuối cùng anh lại chọn học y. Cô quả thực tò mò, rốt cuộc phải cần bao nhiêu lòng quyết tâm cùng sự quyết đoán để đưa ra lựa chọn này?

Tần Hành: "Bởi vì một người."

Hàn Dịch Tâm: "Ai thế?"

Đôi mắt Tần Hành hơi động, lộ ra mấy phần trịnh trọng, "Vội tớ mà nói, là một người cực kỳ quan trọng."

Hàn Dịch Tâm rất thông minh, Tần Hành không có ý định nói, cô đương nhiên cũng sẽ không hỏi tiếp. "Cuối tháng này, câu lạc bộ tổ chức tình nguyện, cậu thấy đi đâu thì tốt?"

"Mọi người thấy thế nào?"

"Nhiều lắm, mỗi người một ý."

Tần Hành nghĩ nghĩ, "Đi quanh vùng nông thôn đi, để mọi người thư giãn một tí."

Hàn Dịch Tâm như bừng tỉnh: "Ý tưởng không tồi, tớ sẽ hỏi lại mọi người xem."

Hai người đến nhà ăn.

Thời gian bữa tối, nhà ăn rất đông người, trong lúc nhất thời cũng không tìm được chỗ ngồi thích hợp.

Vừa hay, Lâm Vu cùng Lỗ Tử Uyển cũng đang ở nhà ăn.

Lỗ Tử Uyển nhìn thấy hai người họ, "Là anh Tần và chị Hàn."

Lâm Vu nhìn theo, ánh mắt chạm phải mắt Tần Hành.

Tần Hành bê bàn ăn tới, nói một cách tự nhiên, "Ngồi cùng nhau đi."

Lâm Vu nhìn anh, hai người họ đã ba bốn ngày không gặp rồi. Hôm nay quần áo anh so với bình thường còn trang trọng hơn mấy phần, phong độ nhẹ nhàng, khó trách vừa mới tới đã thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Tần Hành nhìn cô, cười ôn hòa. Lâm Vu giật mình, cúi nhanh đầu xuống, chợt cảm thấy đáng vẻ tươi cười của anh mang theo vài phần ranh mãnh.

Lỗ Tử Uyển: "Dạ được. Anh Tần, chị Hàn, mời anh chị ngồi."

Bốn người cùng ngồi ăn với nhau.

Tính cách Lỗ Tử Uyển hoạt bát, rất hay chuyện, trong nháy mắt đã thêm được Wechat của Tần Hành và Hàn Dịch Tâm vào mục bạn tốt. "Sau này mà có vấn đề, em có thể tìm anh chị hỏi ý kiến được chứ ạ?"

Hàn Dịch Tâm cười nhẹ, "Được chứ, cuối tháng câu lạc bộ có hoạt động, hai em rảnh không? Giúp chị tham khảo vài địa điểm với."

Lỗ Tử Uyển hưng phấn, "Được ạ."

Lâm Vu yên lặng ăn cơm, bản tính của cô là như thế, không biết cách giao thiệp cho lắm.

Tần Hành cũng không nói chuyện, ưu nhã uống canh, khóe mắt không để lại dấu vết gì mà đánh giá cô.

Chờ cơm nước xong xuôi, sau khi cất bàn ăn, Tần Hành cùng cô bước ra ngoài. "Lát nữa em sẽ đi thư viện chứ?"

Lâm Vu: "Em muốn ra ngoài mua ít đồ."

Tần Hành: "Đi đâu?" Với tính cách của cô chắc chắn sẽ không đi quá xa.

Lâm Vu: "Cửa hàng gần đây thôi." Cô dừng một chút, "Đi cùng Tử Uyển."

Lỗ Tử Uyển quay đầu, "Em cùng Lâm Vu đi chọn quà. Đúng rồi, Lâm Vu, cậu có thể hỏi luôn anh Tần xem nam sinh thường thích quà gì?"

Lâm Vu khóe mắt hơi híp lại.

Tần Hành ý vị thâm trường nhìn cô một cái, "Quà tặng?"

Lâm Vu ừ một tiếng.

"Không quan trọng, chỉ cần có tâm chuẩn bị là được."

Lỗ Tử Uyển: "Đàn anh, lời khuyên này của anh khác nào chẳng có."

Hàn Dịch Tâm nói: "Trời sắp lạnh rồi. Với nam sinh thì khăn quàng cổ hay găng tay đều là ý kiến không tồi."

Lông mi Tần Hành hơi rung, khóe miệng đầy ý cười. "Chú ý an toàn."

Lâm Vu gật đầu, "Em đi trước."

Hàn Dịch Tâm nghiêng đầu nhìn anh, "A! Lâm Vu có bạn trai rồi?"

Tần Hành trả lời: "Không có."

Hàn Dịch Tâm cười, "Em ấy xinh đẹp như vậy, chắc rất nhanh sẽ có. Đúng rồi, sinh nhật cậu cũng sắp đến. Ừ —— sinh nhật của cậu ngay sau anh trai tớ, nên tớ có ấn tượng khá rõ." Sự thẳng thắn của cô cũng là điều khiến Tần Hành thưởng thức.

Lòng Tần Hành gọn sóng, Lâm Vu còn nhớ rõ mặt khẩu đó chứ?

Lâm Vu cùng Lỗ Tử Uyển ra khỏi trường, đến một cửa tiệm. Cửa hàng này trang phục và phụ kiện đi kèm có rất nhiều, kiểu dáng cũng khá mới.

Lâm Vu nhìn xem từng cái một, nếu không phải quá đắt thì cũng là đồ vật không thực dụng.

Lỗ Tử Uyển chọn lấy một chiếc nhẫn, "Không ưng cái nào sao?"

Lâm Vu lắc đầu, ánh mắt rơi vào cửa hàng đồ nam bên trên. "Từ Uyển, khăn quàng cổ kia thế nào?"

Lỗ Tử Uyển gật đầu, "Cũng không tệ lắm, đan hình vuông, kiểu dáng kinh điển."

Nhân viên cửa hàng nói: "Khăn quàng cổ này đan từ lông dê, rất ấm áp." Lâm Vu cầm trong tay, xúc cảm cũng không tệ. Hồi cấp ba, cô đã từng thấy Thẩm Nghi Hành đeo một cái tương tự, nhưng nghe nói chiếc khăn kia đáng giá một, hai ngàn.

Cuối cùng, Lâm Vu mua chiếc khăn quàng cổ này, 199 tệ.

Lỗ Tử Uyển cảm khái, "Không nghĩ tới cậu sẽ vì một món quà mà hao tâm tổn trí như thế."

Lâm Vu chợt thấy buồn vô cớ: "Bởi vì anh ấy là một người vô cùng quan trọng trong quá trình trưởng thành của mình. Không có anh ấy, sẽ chẳng có mình của hiện tại."

Khuôn mặt Lỗ Tử Uyển lộ vẻ kinh ngạc.

Lâm Vu không nói thêm điều gì. Lúc trả tiền, ánh mắt chợt bắt gặp một chiếc ví màu đen. "Em có thể xem chiếc ví này không?"

"Được chứ, cái cuối cùng đây. Nhập khẩu từ Pháp chỉ có ba cái. Đến đầu tháng thì chỉ còn lại cái này. Dành tặng bạn trai rất thích hợp."

Chiếc ví đơn giản, nhìn không ra nhãn hiệu gì, nhưng chất da rất tốt. Cô lật mác phía trên lên —— 599 tệ, đã vượt qua mức chi trả của mình rồi. Cô nhăn mày, ngừng lại hỏi: "Cái này có thể giảm giá cho em không?"

Nhân viên cửa hàng: "Hôm nay nếu mua đủ 800 có thể giảm 200 tệ, hay em mua thêm một đôi găng tay nữa?"

Lâm Vu tính ở trong lòng một chút rồi chọn bừa một đôi bao tay kiểu nữ, 19 tệ.

Cũng may, cô hiện tại đi làm thêm đã kiếm được một khoản, nếu không chắc cạp đất mà ăn.

Trên đường trở về, hoàng hôn đã buông xuống, lưu lại phía chân trời một vòng ánh sáng đỏ thẫm.

Lỗ Tử Uyển hiếu kỳ: "Cậu muốn tặng cả hai thứ?" Cô biết tình trạng kinh tế của Lâm Vu, mua đến tận hai món quà, xem ra cô rất quan tâm Thẩm Nghi Hành.

"Không phải." Lâm Vu thở ra một hơi.

"Vậy hẳn là đưa người khác rồi." Lỗ Tử Uyên EQ cao, cũng không hỏi thêm làm gì. Cô nàng cười xấu xa, "Không biết ai may mắn như vậy thể nhỉ?"

Lâm Vu cười khẽ, "Tặng Tần Hành, sắp đến sinh nhật anh ấy rồi."

Lỗ Tử Uyên há hốc mồm, đáng vẻ không ưu nhả cho lắm. Cô nàng nuốt ực một cái, "Hai người dạng này cũng chỉ thiếu mỗi cái hình thức, à không không, là thiếu nhau một cái danh phận!"

Lâm Vu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Trước khi Thẩm Nghi Hành xuất ngoại một ngày, Lâm Vu gọi cho anh một cuộc điện thoại.

Thẩm Nghi Hành đang ở ngoài quán cà phê, ngồi đối diện anh là một người đẹp, "Thật xin lỗi, tôi nhận điện thoại một chút."

Cô gái ôn hòa gật đầu, khuôn mặt phản chiếu tại cốc thủy tinh trong suốt, một gương mặt khiến người tuyệt đối không thể coi nhẹ, lần đầu tiên gặp sẽ cảm thấy kinh điển, lại nhìn, sẽ thấy cả người cô rất tao nhã. Bên tai cô có một túm tóc dài rơi xuống, che nửa bên mặt. Cô nhấp một ngụm cà phê, con ngươi xinh đẹp nhẹ nhàng lóe lên.

"A Vu ——"

"Anh Nghi Hành, bây giờ anh đang ở đâu?"

"Anh đang cùng... bạn ở bên ngoài, một tí nữa sẽ về trường học."

"Em muốn gặp anh một chút, có được không?"

Thẩm Nghi Hành nhếch khóe miệng, "Được chứ. Hiếm khi thấy em chủ động tìm anh. Em đang ở thư viện sao?"

"Vâng."

"Tí nữa anh sẽ đến chỗ em." Lời nói của anh nhu hòa, như gió nhẹ lướt qua mặt hồ làm nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Cô gái lại uống một hớp cà phê lớn, hương vị đắng chát có chút khó chịu, nhưng khóe miệng của cô vẫn hiện lên ý cười. Cô nghĩ, làm bạn gái của Thẩm Nghi Hành nhất định rất hạnh phúc.

Thẩm Nghi Hành cúp điện thoại, ngược mắt nhìn về phía người ngồi đối diện.

Nữ sinh mỉm cười, mắt cong cong, khuôn mặt lập tức thêm mấy phần thần thái. "Là Lâm Vu." Cô nói mà chẳng có chút nghi ngờ nào.

Thẩm Nghi Hành gật đầu, "Các em cùng khóa."

Đầu ngón tay Lý Duy Tây vuốt ve xuôi theo tách cà phê, "Chúng em không ai là không biết cậu ấy. Xinh đẹp để cho người ta khó quên, mà còn thông minh như vậy."

Khóe miệng Thẩm Nghi Hành khẽ động, Lý Duy Tây chính là thủ khoa của khóa khoa học tự nhiên, tất nhiên trên phương diện năng lực cô cũng chẳng kém cạnh chút nào. "Các em quen nhau sao?"

Lý Duy Tây lắc đầu, "Chỉ mới nói chuyện qua một lần." Trong mắt cô có chút buồn vô cớ, "Nghe nói Tần Hành vì cậu ấy nên mới chọn ngành Y."

Thẩm Nghi Hành không nói gì, cũng chẳng phát biểu ý kiến. Không nghĩ tới cô bé lại hâm mộ loại tình cảm này.

Lý Duy Tây đứng dậy, "Anh, đây là quả chia tay. Cảm ơn anh." Lời nói thanh thúy, cô dừng một chút, "Chúc anh ở Columbia thuận lợi!"

"Cảm ơn em." Thẩm Nghi Hành nhú lông mày một cái rất nhanh.

Ánh mắt Lý Duy Tây sáng tinh, "Nghe nói Columbia gần đây thúc đẩy rất nhiều cặp đôi đấy."

Thẩm Nghi Hành bật cười.

Lý Duy Tây cũng cười, "Đi thôi. Lâm Vu đang chờ anh."

Thẩm Nghi Hành và cô cùng nhau ra quán cà phê. Lý Duy Tây tùy ý sửa đai lưng áo khoác.

Với tiết trời này, áo khoác đã có chút đơn bạc.

"Sư huynh, không cần tiễn. Chỗ này cũng gần thôi." Lý Duy Tây ngửa đầu, không hề e dè nhìn anh.

Hai ngôi trường qua lại gần gũi như thế, nhưng cô lại chẳng có cách nào tới gần anh được.

Hồi vừa mới vào trường, nhờ một đàn anh nữa học ở Nhất Trung an bài mà cô mới chính thức quen biết Thẩm Nghi Hành.

Cô chủ động chào hỏi: "Anh Thẩm, chào anh, em là Lý Duy Tây, khoa quản lý học viện của đại học P."

Thẩm Nghi Hành ngược mắt nhìn cô, ánh mắt thanh đạm, "Chào em."

Về sau, hai người họ thêm Wechat, thêm cả QQ. Cô tưởng Thẩm Nghi Hành nhiệt tình với mình mình, nhưng có lẽ xưa nay anh chẳng từ chối người nào cả đi. Đối với đàn em trường Nhất Trung, anh đều là biết gì nói vậy.

Lý Duy Tây phẩy tay, trông bóng lưng anh bị màn đêm dần bao phủ.

Thẩm Nghi Hành đi vào thư viện, gọi cho Lâm Vu, điện thoại nhanh chóng báo bận.

Một phút sau, di động của anh lại vang lên.

"Anh Nghi Hành, em xuống rồi."

"Đừng nóng vội. Anh đợi ở đại sảnh lầu một, bên tay phải."

Lâm Vu đeo cặp sách vội vàng ra khỏi phòng tự học.

Mấy phút sau, cô tìm được Thẩm Nghi Hành ở đại sảnh.

Anh đứng nơi ấy, bóng lưng thẳng tắp giống một cây đại thụ.

Lâm Vu đi qua, nhẹ nhàng gọi anh một tiếng.

Thẩm Nghi Hành gật gù đầu, "Một mình đến đây sao?"

Lâm Vu gật đầu, "Vâng. Bạn cùng phòng của em tối nay có việc." Tần Hành cũng có việc. Đầu ngón tay của cô lặng lẽ xoa xoa trán.

Thẩm Nghi Hành nhấp khước miệng một chút, giấu đi ý cười.

Lâm Vu then thùng, ngay đến cả anh cũng biết nói giỡn. Cô từ trong cặp sách lấy ra một cái túi. "Đây là quà tặng anh."

Thẩm Nghi Hành nhìn cô, một ít lời từ yết hầu lướt qua, "Cảm ơn." Anh lấy ra xem, nhẹ nhàng cầm lên, "Rất ấm áp nha!"

Lâm Vu nhìn anh, một cái khăn quàng cổ phổ thông, mà anh đeo lên lại đẹp mắt như vậy, thậm chí một chút cũng nhìn không ra đây là loại rẻ tiền.

Thẩm Nghi Hành đưa tay vuốt vuốt tóc cô, động tác thân mật. Bất cứ lúc nào, cô đều sẽ nghĩ tới người khác trước tiên. Cô chưa từng sắm cho mình món đồ nào đắt như vậy. Lâm Vu đã lớn rồi, có thể tự gánh vác một mình. Sức khỏe di Lâm cũng ổn định hơn nhiều so với trước kia. Cuộc sống sinh hoạt của cô hiện tại đã dễ dàng hơn một chút, nếu như anh không ở đây, còn có Tần Hành mà. Cái tên đó!

Anh rốt cuộc không cần dặn dò cô có chuyện thì tìm anh nữa.

"A Vu, cảm ơn em."

Lâm Vu cười một tiếng, "Trước kia anh cũng cho em rất nhiều quà rồi. So với số đó thì quà em tặng anh chẳng đáng là bao."

Thẩm Nghi Hành muốn nói cho cô biết, không phải ai đối tốt với cô đều nhất định cần cô phải báo đáp. Cô không biết, nếu như năm ấy đi Lâm không cứu được Đinh Đình, đời này anh sẽ như thế nào?

"Ngày mai mấy giờ anh bay?"

"Mười giờ sáng, không cần tới tiễn đâu." Anh làm sao lại không biết tâm tư của cô chứ, "Cha mẹ anh cũng muốn tiễn, nhưng mà anh bảo họ không cần đến."

Lâm Vu cảm thán: "Chắc hẳn đi phải thương tâm lắm. Vậy là anh cùng Đình Đình đều sẽ không ở trong nước."

"Rồi họ sẽ quen thôi." Thẩm Nghi Hành khẽ thờ dài một cái.

Lâm Vu chợt dâng một loại cảm giác khó tả từ đáy lòng, "Nghi Hành, cảm ơn anh." Sự xuất hiện của anh đã giúp cho cuộc đời đang u ám của em trở nên có phương hướng.

Cách đó không xa, Tần Hành cùng Hàn Dịch Tâm vừa mới quét thẻ tiến đến. Lúc này thư viện không có nhiều người, từ đây có thể nhìn thấy toàn bộ đại sảnh, không sót một cái gì.

Tần Hành vừa mới ra khỏi phòng thí nghiệm, muốn tới thư viện tìm Lâm Vu. Mà Hàn Dịch Tâm nghe nói anh đến, cô cũng muốn lên viết luận văn.

Hàn Dịch Tâm kinh ngạc: "Thì ra là anh Thẩm Nghi Hành à!" Cô hậu tri hậu giác, "Ồ. Anh Thẩm cũng là người Tấn thành."

Tần Hành giật khước miệng một chút, nhắc chân đi đến cửa thang máy.

Hàn Dịch Tâm cũng đi theo, không tiếp tục hỏi gì.

Tần Hành vào vị trí cũ ngồi, ghế của Lâm Vu đang trống rỗng. Anh nhìn đồng hồ, 8h40 phút, còn sớm vô cùng. Theo cách Lâm Vu làm việc và nghỉ ngơi, cô hẳn là sẽ trở về đây.

Anh lật sách ra, nhìn vài trang.

Thăng đến trang thứ mười, chín giờ đúng.

Lâm Vu trở về.

Cô nhẹ nhàng kéo ghế ra, kinh ngạc nhìn Tần Hành không biết đã tới từ lúc nào.

Tần Hành chuyên tâm đọc sách, thật lâu, hai người đều không nói gì.

Mãi cho đến khi đóng cửa thư viện, hai người mới thu dọn sách vở.

Lúc tiến đến thang máy, họ gặp một nhóm người tương đối đông, không gian càng thêm chen chúc.

Lâm Vu đứng bên cạnh một nam sinh cao lớn, cô vô ý thức nghiêng thân thể.

Tần Hành nhíu mày, đưa tay kéo cô một chút.

Thân thể hai người nương tựa nhau, tư thế mập mờ, như là một đôi tình nhân. Rõ ràng trong thang máy có đến mười mấy người, nhưng Lâm Vu lại chỉ cảm thấy bị bao phủ hoàn toàn bởi hơi thở của Tần Hành. Sự hiện diện của anh mang lại cảm giác mãnh liệt như vậy, khiến trong giờ khắc này, không gian vốn im ắng lại càng không có âm thanh, và tim của cô không hiểu sao cũng tăng nhanh tốc độ.

Tần Hành hé miệng nhìn cô, im lặng thờ dài một hồi.

Thăng đến lầu một, rốt cuộc cũng ra khỏi thang máy.

Tần Hành mở miệng: "Ngày mai đi tiễn Thẩm Nghi Hành sao?"

Lâm Vu sững sốt một chút, lắc đầu.

Tần Hành yếu ớt nói: "Anh ta đi lần này đoán chừng sẽ không trở về trong vòng một năm, cũng có khả năng về sau sẽ ở lại Mỹ luôn."

Mặt Lâm Vu tỏ ra mấy phần không ổn. "Anh Nghi Hành chưa hề nói sẽ ở lại nước Mỹ."

Tần Hành nhíu mày, "Thật sự không đi tiễn anh ta sao?"

Lâm Vu hỏi ngược lại: "Sao anh lại nghĩ em muốn đi tiễn anh Nghi Hành?"

Tần Hành: "... " Anh à một tiếng. "Em một mực gọi anh ta là anh."

Lâm Vu đang đi trên đường, đột nhiên bên tai của cô thổi qua một câu.

"Lâu như vậy, cũng không thấy em gọi anh một tiếng "đàn anh"."

Lâm Vu bước chân dừng lại, một mặt khiếp sợ nhìn anh.

Đàn anh sao?

Trong kí túc xá của cô, mọi người đều gọi anh là —— Anh Tàn.

Cô đã quen chỉ gọi tên anh rồi. Lại nói bọn họ vốn là bạn học ba năm, để cô gọi anh là đàn anh, Lâm Vu không sửa được.

Bộ dạng chững chạc đường hoàng của Tàn Hành khiến Lâm Vu câm nín.

Đêm nay trăng vừa sáng vừa tròn, gió đêm thổi bóng cây lác lác.

Anh đưa cô đến dưới ký túc xá nữ như bình thường.

Tàn Hành dừng lại, mở miệng: "Thứ bảy này câu lạc bộ có hoạt động, em có đi không?"

Lâm Vu lẩm bẩm: "Chiều hôm đó em định đến dạy Tiểu Hân." Nhưng dù sao tính lại thì thứ bảy vừa đúng ngày 23, mai cô sẽ thương lượng với mẹ Tiểu Hân đổi vào hôm khác vậy.

Tàn Hành nhún mày, "Anh sẽ đi đấy."

Lâm Vu gật gật đầu, biểu thị đã biết.

Lòng Tàn Hành kìm nén cả một buổi tối đã trở nên khó chịu, được rồi, còn nhịn nữa chắc anh sẽ chết mất.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của anh vang lên, là Tôn Dương gọi đến.

Tàn Hành nhìn Lâm Vu, "Là Tôn Dương." Anh kết nối điện thoại, âm thanh kích động của Tôn Dương truyền tới.

"Tàn Hành, tớ nói nè, tớ hết cô đơn rồi. Sang năm sẽ không cần đến ngày lễ độc thân nữa. Tớ đã có bạn gái." Tôn Dương kích động đến nỗi không cho Tàn Hành một cơ hội nói chuyện, "Nhìn vòng bạn bè của tớ đi! Bạn gái của tớ siêu đáng yêu! Nếu cậu gặp Lâm Vu thì báo giúp tớ nhé. Hi hi! Tớ là người đầu tiên trong nhóm mình thoát kiếp độc thân đấy!"

Tàn Hành: "Thế thì cậu phải phát lì xì chúc mừng đi chứ."

Truyện được up tại wattpad melbournje

"A! Ha ha ha..." Tôn Dương như sực tỉnh mộng, "Hu hu, đêm nay tớ vừa mua một bó hoa hồng! Gã nhà giàu như cậu còn đòi lì xì của tớ! Không biết xấu hổ sao?"

Tàn Hành im lặng.

Lâm Vu nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của Tôn Dương, có chút bất ngờ khi biết cậu ta có bạn gái. Cô lập tức mở di động, lật vòng bạn bè ra xem.

Quả nhiên, Tôn Dương đăng ảnh chụp đang cùng bạn gái tay trong tay.

Có thể nhìn ra hai bàn tay một lớn một nhỏ.

Cập nhật trạng thái: Gặp được em thật là tốt, my sunshine!

Tàn Hành nhìn Lâm Vu bặm nết thích.

Tàn Hành: "Cậu ta cũng nhanh tay thật!"

Lâm Vu nghĩ thầm, chương trình học của chuyên ngành kiến trúc chẳng phải cũng rất bận hay sao.

Tôn Dương rất mau bình luận: "Bạn gái của tớ học ở trường đại học J gần đó. Các vị! Hẹn nghỉ đông gặp mặt!"

Lâm Vu nhìn Tàn Hành, nói: "Là người Tấn thành đấy."

Tàn Hành: "Vậy thì thật là tuyệt, tốt nghiệp có thể cùng nhau về Tấn thành. Cái thằng Tôn Dương này, rất biết nhìn xa trông rộng."

Lâm Vu cong cong khóe miệng, "Như thế này là tốt rồi."

Tàn Hành đứng nguyên tại chỗ, thần sắc hơi thu lại, ánh mắt lạnh lùng dần dần thâm trầm, anh vô ý thức nắm chặt tay, "Lâm Vu, em định để anh chờ bao lâu nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Editor: Gạo

Lâm Vu nuốt ực một cái, vào lúc cô muốn lên tiếng đáp lại, vài tiếng gọi chột truyền tới từ trong bóng tối.

"Lâm Vu," Trình Trình hô lên sung sướng, "A! Còn có anh Tần!"

Ba người kia sau khi xem hết phim liền mang cả phần ăn của mình về, khuôn mặt ai nấy đều lộ vẻ tươi cười, nhìn ra được đêm nay họ đã chơi rất vui vẻ.

Biểu lộ trên mặt Tần Hành liền trở lại như thường rất nhanh, cùng ba cô nàng lên tiếng chào hỏi. Anh quay đầu nói với Lâm Vu: "Anh đi về trước. Đừng quên hoạt động của câu lạc bộ vào thứ bảy này."

Lâm Vu không dám nhìn thẳng vào mắt anh, lòng bàn tay đã thấm ướt.

Trở lại ký túc xá, ba cô nàng thay nhau tra khảo Lâm Vu.

"Này này này, cậu đang hẹn hò với anh Tần đúng không?"

"Hai người hẹn hò khi nào thế hả?"

"Hỏi trung học đúng không?"

...

Lâm Vu dở khóc dở cười, "Hay là chúng ta thảo luận bài thầy giao về sinh vật học tế bào một chút đi?"

Ba người ngồi trên ghế, mắt lom lom nhìn cô.

Từ Uyển nói: "Lâm Vu, cậu chẳng thẳng thắn chút nào!"

Trình Trình gật đầu: "Đúng thế!"

Hân Dương cũng phụ họa nói: "Tớ tò mò thật đấy, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra giữa hai người vậy?"

Lâm Vu thờ một hơi, "Chúng tớ bây giờ vẫn chưa có gì cả."

"Chưa có gì bây giờ là sao? Ý là về sau thì sẽ có hả?" Trình Trình bắt lấy điểm mấu chốt.

Lâm Vu giật giật khóe miệng, chậm rãi nói: "Tớ học lại một năm trung học là bởi vì năm ngoái thi đại học, bệnh tim của mẹ tớ tái phát, tớ bỏ thi tiếng Anh. Nhà tớ ở núi Đông Lăng..."

Cô bình tĩnh kể lại câu chuyện trung học của họ, và cả chuyện cũ giữa hai người.

Trình Trình giựt cầm, "Anh Tần si tình thật đấy! Vì cậu mà bỏ du học? Vì cậu nên chọn học y?"

Lâm Vu im lặng, lòng nặng nề.

"Anh ấy tốt như vậy, sao cậu..." Sao cậu không nhận lời tỏ tình?

Từ Uyển háng giọng, "Muốn nghe ý kiến của mọi người không?"

Lâm Vu nhìn các cô nàng.

Từ Uyển uống một hớp nước, "Chẳng nhẽ cậu sau này sẽ không yêu đương à? Không kết hôn sao?"

Lâm Vu trong lòng xoắn lại.

"Cậu chán ghét Tần Hành?"

"Sao lại thế được!"

"Học y cực kỳ bận rộn, tám năm sau, đi làm rồi, cậu nghĩ mình sẽ có thời gian yêu đương? Sao không nhân lúc còn học đại học mà nhận lời đi. Anh ấy còn là Tần Hành đấy!"

Trình Trình: "Đúng thế! Anh Tần là một người có trách nhiệm, anh ấy đã vì cậu mà nỗ lực nhiều như vậy! Lâm Vu, sao cậu không dũng cảm lên một chút?"

Từ Uyển: "Tớ biết cậu sợ cái gì. Nhưng người thông minh như cậu sẽ để ý những cái điều kiện tầm thường ấy à? Cậu thử gạt gia đình Tần Hành và gia đình mình qua một bên đi, hãy chỉ nghĩ đến con người Tần Hành thôi."

Lâm Vu không dám nghĩ, vì cô đã sớm biết đáp án của mình.

Từ Uyển đứng dậy, vỗ vỗ đầu vai của cô, cười giả dối, "Nghĩ lại cái ví kia đi, sao cậu lại muốn mua nó."

Lâm Vu nhếch khóe miệng, chẳng cái gì gạt nổi cô bạn này cả.

"Ví gì cơ?" Trình Trình hiếu kì.

Từ Uyển nháy mắt mấy cái, "Này bạn nhỏ, không nên hỏi nhiều."

Trình Trình lăm bắm một câu, "Tớ cũng muốn yêu đương."

Hân Dương: "Cậu trai khoa điện tử kia, cậu không có cảm giác gì sao?"

Trình Trình lắc đầu, "Đâu có mấy thời gian để trò chuyện. Ai, chẳng lẽ tớ cũng đi tìm một người học y?"

Mọi người tròn mắt nhìn cô.

Hân Dương thở dài: "Học y thì sao nào? Học y chẳng thể kết hôn, cũng chẳng kịp yêu đương!"

Sinh viên học y khổ quá!

Đào mắt đã đến thứ bảy.

Sáng sớm, những sinh viên tham gia hoạt động đã sớm tập hợp trước cửa phòng ăn của trường học.

Một nhóm hai mươi người, Tần Hành làm hội trưởng câu lạc bộ lần này, vì thế việc anh tham gia là đương nhiên.

Hân Dịch Tâm là trưởng ban tuyên truyền, xe buýt cũng là do cô liên hệ. Cô đứng một bên gọi điện thoại, để bác tài đem xe lái vào đây.

Lâm Vu đeo trên lưng một cái cặp sách đơn giản, đứng cạnh Trình Trình. Trình Trình đang tán gẫu cùng nam sinh lớp bên cạnh, hai người có gặp nhau mấy lần, hiện tại ấn tượng về các phương diện của nhau cũng không tệ lắm.

Sáu giờ sáng hơn, sương mù mịt mờ. Lâm Vu chỉ mặc một chiếc áo khoác, bên trong một chiếc áo len, đơn giản lại đẹp mắt. Cô không nói lời nào, đứng bình tĩnh ở nơi đó.

Tần Hành bận đến mức không có thời gian chạy qua tìm cô.

Hân Dịch Tâm hơi gấp gáp, cùng Tần Hành nói: "Kẹt xe, phải chờ một lúc."

Tần Hành: "Đừng nóng. Cậu để bác tài ổn định đã."

Hân Dịch Tâm: "Tớ nên sớm báo bác ấy đổi sang đường khác, vậy sẽ không kẹt xe."

Tần Hành trấn an, nói: "Hôm nay là đi du lịch, tất cả mọi người đều không vội, sẽ giải thích với họ sau."

Nghe được lời an ủi của anh, lòng Hân Dịch Tâm cũng an tâm hơn một chút, khóe miệng cô cong cong, "Hi vọng là thế."

Mười lăm phút sau, xe khách đến.

Từng người một lần lượt lên xe.

Lâm Vu cùng Trình Trình ngồi ở giữa xe.

Hân Dịch Tâm và Tần Hành lên xe cuối cùng, Hân Dịch Tâm bắt đầu đếm số người có mặt.

Tần Hành nhìn một vòng, ánh mắt rơi vào chỗ ngồi của Lâm Vu.

Trình Trình khéo hiểu lòng người, đứng lên, "Tớ có hơi say xe, để tớ lên phía trước ngồi."

Tần Hành cười nhẹ, đi tới. Anh gật đầu với Trình Trình, "Có thuốc chống say xe đấy."

Trình Trình: "Cám ơn anh Tần đã quan tâm."

Lâm Vu: "..."

Tần Hành ngồi vào ghế bên cạnh cô, chậm rãi nhìn lướt qua cặp sách của cô, "Mang gì thế?"

"Vài cuốn sách thôi."

Tần Hành sao còn không hiểu tính cách của cô chứ, đặt vào thời cổ đại, cô chắc chắn là kiểu học sinh "huyền lương thứ cô"*.

"Ba tiếng đi xe, đừng đọc sách, không tốt cho mắt đâu." Anh thuận tay khép lại sách của cô lại.

"Gần đây di khỏe không?"

"Tốt lắm, đầu tuần đi bệnh viện kiểm tra, các chỉ tiêu đều ổn."

"Nhớ nhà không?"

Lâm Vu im lặng một chút, "Anh quên rồi à, trước kia học Nhất Trung cũng như thế này. Chỉ là năm nay không trở về vào dịp quốc khánh được." Đường nhiên phải nhớ mẹ và bà rồi. Thời gian trước, cô mua cho bà ít thuốc trị phong thấp, gửi đến chỗ chị Tuyền, nhờ chị mang về nhà.

Tần Hành sao lại quên được, lần nào cô về nhà cũng mang rất nhiều sách. Gầy như vậy, mang nặng như vậy, nhưng lưng của cô vẫn luôn thẳng tắp.

"Có lạnh không?"

Lâm Vu lắc đầu.

Tần Hành muốn nói so với trường học, trên núi sẽ lạnh hơn một chút. Trang phục của cô quanh đi quẩn lại chỉ có vài cái, từ trước đến giờ cô luôn chẳng để ý đến ăn mặc, quần áo đủ dùng là được rồi.

Ừ, vậy mà lại mua tặng khăn quàng cổ cho Thẩm Nghi Hành. Ba năm trung học đến chính bản thân cô cũng chỉ đeo một cái khăn, chưa từng thấy đôi qua bao giờ.

Tần Hành đột nhiên nhớ lại hôm ấy, trước khi đi, Thẩm Nghi Hành gọi điện thoại cho anh. Hai người mặc dù đã biết nhau từ nhỏ, nhưng sau khi lớn, quan hệ lại xa dần, còn không bằng anh với Khuất Thần.

Thẩm Nghi Hành lúc ấy ở sân bay đã nói, "Tần Hành, anh phải đi."

"Em biết."

"Chăm sóc Lâm Vu thật tốt nhé."

Tần Hành im lặng một chút rồi nói, "Anh lấy tư cách gì để nói với em những lời này?"

Thẩm Nghi Hành cười nhẹ: "Anh trai của cô ấy."

Tần Hành cũng cười, "Đã biết."

Hai kẻ thông minh đều ngầm hiểu lẫn nhau.

Tần Hành thở phào nhẹ nhõm. Trong một khoảng thời gian rất dài, anh đều chỉ nghĩ đến một việc, Lâm Vu và Thẩm Nghi Hành rốt cuộc có tình cảm gì.

Anh lo lắng, vì anh biết rất rõ ràng vị trí của Thẩm Nghi Hành trong lòng Lâm Vu. Chỉ là anh không chắc, đối với Thẩm Nghi Hành, tình cảm của anh dành cho Lâm Vu là gì.

Vì thế mà năm ngoái, anh đã chủ động bộc bạch lòng mình.

Đó không phải là thời cơ tốt để thổ lộ, anh biết. Nhưng anh không mong cô bỏ cuộc, anh muốn nói với cô rằng anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh cô.

Cũng may mà Thẩm Nghi Hành học trên họ hai khóa, anh ta không thể nào quan tâm đến Lâm Vu, người vẫn đang ở Tân thành được.

Tần Hành rút tai nghe, đem một bên nhét vào tai phải của Lâm Vu.

Là giọng Châu Kiệt Luân.

Lâm Vu mỉm cười, nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không thay đổi. Nghe đi nghe lại không biết chán.

Tần Hành nói: "Chờ sau này, chúng ta sẽ cùng đến buổi hòa nhạc của anh ấy."

Lâm Vu nhẹ nhàng á một tiếng, "Sẽ phải chờ rất nhiều năm đấy." Trước khi có công việc ổn định, chắc chắn cô sẽ không nỡ bỏ tiền để đi nghe nhạc. Còn dùng tiền của anh, cô thà rằng không đi còn hơn.

Giá tiền một chiếc vé vào cửa đã hơn trăm tệ, chỗ ngồi càng tốt thì lại càng đắt.

Tần Hành nghiêng đầu, mằn mê khóe miệng, "Anh chờ được. Nhưng đến khi đó em phải mời anh đi đấy."

Lâm Vu: "... " Cái người này!

Tiếng nhạc nhẹ nhàng ngân lên bên tai:

Người yêu dấu ơi, từ cái ngày mà anh đã trót lòng yêu em

Ngọt ngào đến bên anh thật quá dễ dàng

Người yêu dấu ơi, đừng ương bướng nữa! Ánh mắt của em

Đang nói lên rằng em đã đồng ý rồi kìa

...

Lâm Vu nhìn anh, hai người họ quen nhau từ lúc còn rất nhỏ, để rồi gặp lại vào năm mười lăm tuổi.

Hóa ra đã nhiều năm như thế.

Khi quãng thời gian thuở niên thiếu qua đi, không biết từ lúc nào mà những mảnh ghép vận mệnh của họ đã đan xen, rồi quấn lấy nhau.

Lâm Vu quay mặt đi, không dám nhìn anh nữa. Sợ càng nhìn nhiều, chính cô sẽ càng lún sâu.

Sau hai giờ đi đường, xe đã đến vùng ngoại ô.

Hai bên đường, những hàng cây ngân hạnh rực sắc lá vàng óng ánh. Ngày thu thường có rất nhiều cặp đôi dắt nhau đi ngắm lá phong, nhưng quả thực, anh cảm thấy đoạn đường đầy lá cây ngân hạnh này mới đẹp, đẹp đến lóa mắt.

Lâm Vu nghe lời anh nói, suốt quãng thời gian ngồi trên xe cô không đọc sách mà chỉ nghe nhạc, đầu dựa vào cửa kính như muốn cùng anh giữ khoảng cách. Theo nhịp đi của xe, đầu cô thường bị đập vào cửa, kêu thùng thình mấy tiếng.

Tần Hành nhin không được, nhắc tay để cô nghiêng đầu tựa vào vai của mình, "Dựa vai anh đi! Tất cả mọi người đang ngủ, không ai để ý đến em đâu." Anh kiên quyết không cho cô quay đầu đi chỗ khác nữa.

Lâm Vu nhắm chặt hai mắt, con sâu ngủ đã sớm chuẩn đi đâu mất. Đầu của cô cứ cứng đờ như thế tựa vào vai anh, quần quanh chóp mũi đều là mùi hương của anh, khiến cho người ta cảm thấy an tâm lạ kì.

Tần Hành khóe miệng hơi nhếch, anh đang từng chút, từng chút khiêu chiến với giới hạn cuối cùng của cô. Nếu như lòng Lâm Vu không có anh, sao cô lại để mặc anh hành động như thế? Chỉ là anh không biết, nếu như anh tiến thêm một bước nữa, cô sẽ có phản ứng như thế nào?

Tần Hành nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán, lẳng lặng nhìn cô không chút kiêng kỵ. Anh hơi cúi đầu, hơi thở phớt qua mặt cô.

Lâm Vu chỉ cảm thấy mỗi một cái lỗ chân lông trên mặt cô đều khẩn trương muốn chết rồi, lông mi của cô hơi rung, đột nhiên mở mắt. "Tần Hành," giọng ngâm nhẹ, mang theo một chút không xác định.

Ánh nắng ngoài cửa sổ rọi qua khung cửa, nhảy nhót trên chiếc áo của hai người.

Bốn mắt nhìn nhau, Tần Hành không muốn che giấu nữa, anh thích cô bao nhiêu, chỉ có chính anh mới hiểu được.

Mặt Lâm Vu đỏ lên, "Tần Hành,"

Tần Hành cười, "Anh chỉ muốn biết rốt cuộc mỹ nhân đang ngủ trông như thế nào." Anh ngồi thẳng trở lại, tự nhiên mà hào phóng.

Trái tim Lâm Vu chịu không nổi mà đập thành thịch.

Xe bình ổn đi về phía trước, ngoài cửa sổ bắt đầu xuất hiện những cánh đồng bao la bát ngát. Lâm Vu chợt nhớ tới núi Đông Lăng.

Tần Hành đột nhiên mở miệng: "A Vu, nếu như anh nói rằng khi này anh muốn hôn em, em sẽ từ chối sao?"

Lâm Vu im lặng thật lâu, rồi lắc đầu.

"Từ chối anh thật à!" Tần Hành tỏ vẻ buồn bã, mặt tội nghiệp.

Lâm Vu cắn răng, "Em không biết."

Tần Hành cười.

Đều là lần đầu biết yêu, ai cũng ngốc không chịu được.

Ngay trước giờ cơm trưa, cuối cùng xe cũng đến thôn Định Thủy, một nơi sơn thủy hữu tình. Mọi người lục đục xuống xe, bắt đầu vận gân gân cốt.

Không khí trong lành khiến ai nấy đều hít sâu vài hơi.

Sau những ngày ở trung tâm thành phố toàn sương mù và khói bụi, nơi này quả thực vô cùng tuyệt vời.

Hàn Dịch Tâm dẫn mọi người đến nơi nghỉ trưa. "Mọi người đăng ký phòng ở và tự do đi lại hoạt động. 6 giờ tối sẽ nổi lửa, bắt đầu liên hoan."

Lâm Vu và Trình Trình ở cùng một gian. Tần Hành đăng ký ngay sau các cô, ở gian sát vách. Anh vẫn như cũ, ở một mình. Mặc dù là hoạt động của câu lạc bộ, mọi chi phí đều tự mình chi hết.

Mỗi người lục đục trở lại phòng riêng của mình.

Trình Trình đang tán phét cùng mấy bạn chung phòng, "Nơi này không tồi chút nào, điều kiện chỗ ở cũng rất tốt, sạch sẽ, phòng sinh hoạt lớn, còn có ba con mèo mướp vàng."

Lâm Vu sắp xếp đồ đạc xong, hỏi: "Trình Trình, ra ngoài đi dạo chút không?"

Trình Trình lắc đầu, "Ngồi xe hơi mệt, hay cậu tìm anh Tần đi?"

Lâm Vu nghĩ rồi cầm cặp, lựa sách bỏ ra ngoài, bên trong chỉ còn lại một hộp quà. Ánh mắt của cô hơi dừng lại, rồi kéo khóa lên.

"Vậy tớ ra ngoài đi dạo chút."

Đi ngang qua căn phòng cách vách, cô chợt do dự, có nên tìm Tần Hành không?

Hôm nay là ngày 23, sinh nhật của anh. Từ đầu đến cuối, một chữ anh đều không nhắc tới. Lâm Vu cúi đầu, chậm rãi đi ra ngoài. Ra khỏi sân viện, đi dọc theo đường nhỏ, cô muốn tới đồng cỏ lau đồi diện xem một chút.

Cỏ lau theo gió lay dập chồn, cả một cánh đồng sắc vàng óng, hướng tầm mắt nhìn theo, tâm cũng nương đó mà bình tĩnh trở lại.

Lâm Vu đi được mười phút, Tần Hành không biết đã tới từ lúc nào.

Tần Hành lờm cô, "Sao lại đi một mình thế hả!"

Lâm Vu cười cười, ánh mắt ôn nhu, "Lần đầu tiên em thấy một cánh đồng cỏ lau rộng đến thế, đẹp thật đấy."

Tần Hành thuận theo ánh mắt của cô, nói, "Đột nhiên anh nghĩ đến một bài thơ."

"Thơ gì?"

"Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương. Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương ***" Anh chậm rãi ngâm, khóe miệng vương đầy ý cười.

Lâm Vu cúi đầu xuống, không dám chắc anh chỉ ngâm thơ hay đang trêu chọc mình. Cô vươn tay định bẻ một cây cỏ lau mang về.

Lâm Vu nghiêng người hướng phía trước, Tần Hành lập tức đỡ eo của cô, "Để anh giúp."

"Không có việc gì đâu." Cô vừa nói xong, chân đã trượt đi, cũng may Tần Hành kịp giữ lấy tay của cô, mạnh mẽ có lực.

Lâm Vu: "..."

Hai người dựa sát vào nhau, tay của anh vẫn giữ chặt tay cô, không chịu buông.

Tần Hành nhìn cô thật lâu, nhẹ nhàng gọi tên cô: "A Vu, "

Anh cúi đầu, chạm môi mình lên đôi môi cô.

* Huyền lương thứ cỏ: thành ngữ được dùng để khích lệ học hành và làm việc chăm chỉ.

Trong thời Chiến Quốc của lịch sử Trung Hoa, có một nhà quân sự là Tô Tần (380-284BC). Mặc dù gia cảnh rất nghèo khó, ông đã có khát vọng thành công từ khi rất trẻ. Ông học từ sáng sớm tới đêm khuya và nhiều khi cảm thấy rất mệt mỏi sau nhiều giờ học liên tiếp. Ông phát hiện ra mình có thể giữ tỉnh táo bằng cách dùng dùi đục đâm vào đùi. Sự đau đớn sẽ giúp ông tỉnh táo và tiếp tục học. Sau bao nhiêu cố gắng, Tô Tần đã nổi tiếng khắp nơi vì hiểu biết uyên bác của mình. Ông được phong tể tướng ở 6 quốc gia: Tề, Chu, Yên, Hàn, Triệu, Ngụy và nước Tần quê hương của ông.

** Bài thơ Kiềm Gia 1 - Kinh Thi

Kiềm gia thương thương,

Bạch lộ vi sương,

Sở vị y nhân,

Tại thủy nhất phương

Tổ hồi tòng chi,

Đạo trở thả trường,

Tổ du tòng chi,

Uyển tại thủy trung ương.

Bản dịch của Nguyễn Văn Thọ:

Bờ lau bụi lách xanh xanh,

La đà mọc trắng, đã thành giá sương.

Người đi sông nước mệnh mang,

Ngược dòng nước biếc tìm đường ta theo.

Sông sâu nước xiết khó chèo,

Tìm chàng ta lại tính chiều bơi xuôi.

Ngược xuôi ta chẳng kịp người,

Giữa dòng thanh thả kia ai một chèo.

Bạn đang đọc truyện *Chào Anh, Bác Sĩ Tần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.